

BOZULAN YEMİN

SOPHIE LARK

Onu koruyacak... İster kabul etsin ister etmesin.

Riona Griffin zeki, güzel ve inatçı bir avukattır. Çok çalışarak, bir erkeğin gölgesine sığınmadan ailesine kendini kanıtlamaya kararlıdır. Ancak beklenmedik bir saldırıdan kıl payı kurtulunca bir korumayla dolaşması kaçınılmaz olur. Bu kişi, fazlasıyla cazibeli Raylan Boone'dan başkası değildir.

Ama Riona, Raylan'ı tanıdığı andan itibaren ondan hiç hoşlanmamıştır.

Kimseden yardım almadan yolunu çizeceğine inanan Riona, Raylan'ın varlığını bir ceza gibi görür. Oysa peşinde, hedefini asla ıskalamayan bir suikastçı vardır.

Raylan, Riona'yı korumak için gece gündüz yanında kalır. Bu durum, genç kadına ölümden beter bir kader gibi görünür. Ancak Raylan'ın ailesine ait çiftlikte baş başa kaldıklarında, aralarındaki çekim giderek yoğunlaşır ve her şey altüst olur.

Raylan, Riona'nın kalbine ulaşacağını hisseder ama önce onun hayatta kalmasını sağlaması gerekmektedir.

★★★★

Çünkü aşk uğruna her şey göze alınır.

nemesiskitap.com

MAS
PEREST

★★★

nora

★★★

9 786259 603131

KDV'den muaf.

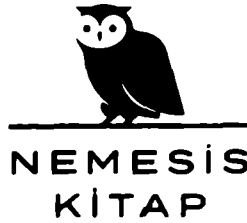
BOZULAN YEMİN

SOPHIE LARK

Çeviren: Yasemin Büte

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

GALLO AILESI

Ninova

GRIFFIN AILESI

Ninova

1 RIONA

KÖŞEDEKİ OFİSİMDE OTURMUŞ, SOUTH Shore inşaat projesi için arazi satın alma belgeleri üzerinde çalışıyordum. İnsanlar avukatlığın sadece tartışmakla ilgili olduğunu düşünse de aslında zamanınızın çok küçük bir yüzdesini mahkemede veya uzlaşma müzakerelerinde geçiriyordunuz. Vaktimin büyük çoğunluğu tam burada, bu odada; yazarak, okuyarak veya düzenleme yaparak geçiyordu.

Burada yalnız olmaktan rahatsızlık duymuyordum. Burası benim sığınağımdı. Bu kapıların içindeki her şey üzerinde kontrol sahibiydim. Masamı tam da sevdiğim gibi ayarlamıştım; ayrıca Marina City Towers, Michigan Bulvarı ve Chicago Nehri manzarasını her iki taraftan da görebiliyordum.

Ofisimdeki her şey koyu gri, pirinç, krem ve maviydi; rahatlatıcı bulduğum tonlar.

Duvarlarda Shutian Xue'nin üç suluboya tablosu ve köşede Jean Fourier'in bir heykeli vardı. Bir atomun içini temsil etmesi gereken *Building Blocks* adlı eseri. Bana daha çok bir güneş sisteminin modeli gibi geliyordu. Çoğu kişinin işini bitirip gece

için ayrılmasını izliyordum. Birkaç meslektaşım dışarı çıkarken kapımı açıp bana selam vermek için kafalarını uzattı; bazıları iş ile ilgili, bazıları ise saçma sapan. Asistanım Lucy, sabah geri döner dönmez ona verdiğim kira sözleşmeleri yığını bitireceğini söyledi.

Ve Josh Hale bana geçen haftaki seçmeli ligde ikinci olduğumu söyledi, bu da tam yirmi dolar kazandığım anlamına geliyordu.

“Futbolu sevdiğini bile düşünmemiştim,” dedi, küçümseyici bir gülümsemeyle.

“Sevmiyorum,” diye yanıt verdim sevimli bir ifadeyle. “Sadece parayı kazanmayı seviyorum.”

Josh ve ben arkadaş değildik. Aslında doğrudan rakiptik. Şirketin en büyük ortağı emekli olmak üzereydi. Victor Weiss ayrıldığında, onun yerine Josh veya ben geçecektik. İkimiz de bunun farkındaydık.

Ortaklık pozisyonu için rekabet halinde olmasak bile, ondan yine de nefret ederdim. Size zarar vermek için kullanabilecekleri bilgileri toplarken arkadaş canlısıymış gibi davranan türden insanlardan hiç hoşlanmazdım. Sahte-iyi bir adam yerine dürüst bir pislik olsaydı ona daha çok saygı duyardım.

Çok dar takım elbiselerinden ağır parfümüne kadar her şeyi beni rahatsız ediyordu. Bana bir TV şovu sunucusunu hatırlatıyordu. Görünüş olarak belki bir Ryan Seacrest diyebilirdiniz. Kişilik olarak daha çok Tucker Carlson’a benziyordu; her zaman gerçekte olduğundan iki kat daha zeki olduğunu düşünüyordu.

Josh, gizlice bakma fırsatını değerlendirerek ofisimi inceliyor, masamın üzerine yayılmış belgelerin başlıklarını okumaya çalışıyordu. Ne durmak bilmez bir adamdı!

“Tamam, güle güle,” diyerek ona gitmesini söyledim.

“Çok fazla çalışma,” diye yanıt verdi, parmağıyla bana ateş edermiş gibi yaparak.

Josh gittikten sonra parfümünün kokusu odamda iki dakika daha asılı kaldı. Öf.

En son giden Oran Amca’ydı. Şirketin yönetici ortağı ve babamın üvey kardeşiydi. O, her zaman en sevdiğim akrabam olmuştu. Aslında ilk başta avukat olmamın sebebi oydu. Aile partilerinde onu köşeye sıkıştırır ve Pepsi Puanları karşılığında kendisine yirmi üç milyon dolarlık bir savaş uçağı vermeyi reddeden Pepsi’ye dava açan adam veya Procter & Gamble’ın kendi Pringleslarmm aslında patates cipsi olmadığını bir mahkemede savunmaya çalıştığı zaman gibi garip ve ilginç hukuki davalarla ilgili başka bir hikâye dinlemek isterdim.

Oran Amca mükemmel bir hikâye anlatıcısıydı, en karmaşık davalardan bile drama çıkarmayı başarırdı. Emsalleri, kanunları açıklar ve en küçük ayrıntıların bile ne kadar önemli olabileceğini, yanlış yerdeki bir virgülün bile tüm bir sözleşmeyi geçersiz kılabileceğini söylerdi.

Oran Amca’yı sadece komik ve çekici olduğu için değil, aynı zamanda babama hem çok benzediği hem de babamdan çok farklı olduğu için büyüleyici bulurdum.

İkisi de giyimine dikkat eder, üzerlerine oturan takımlar giyerdi ama Oran Amca prestijli bir üniversite profesörü gibi görünürdü; her zaman tahta düğmeli ve dirsek yamaları olan tüvit veya yün tercih ederdi. Babamınkiler ise saf bir Amerikalı iş insanının giydiklerine benzerdi. İkisi de aynı gri saçlara ve uzun, zayıf yüzlere sahipti ama Oran Amca *siyah İrlandalı* dedikleri bir renge sahipti; koyu gözler ve zeytin rengi ten. Babamın gözleri peygamber çiçeği mavisiydi.

Beni en çok Oran’ın aksanı büyülerdi. Yıllarca Amerika’da yaşarken aksanının bir kısmını kaybetmişti. Ama konuşurken hâlâ o havayı alırdınız. Ayrıca İrlanda atasözlerini çok severdi:

Bir borcu unutmak, ödendiği anlamına gelmez. Ya da kötü reklam diye bir şey yoktur, kendi ölüm ilanınız hariç.

Babamın İrlanda'da büyüyen versiyonuydu. Chicago yerine orada büyümüş olsaydık, alternatif bir gerçeklik olurdu.

Bu akşam kapımı çalıp "Sana saatlik ücret ödemediğimizi biliyorsun, Riona," dedi. "Arada sırada eve gidebilirsin ve o şık ayakkabılar için hâlâ bolca paran olur."

Söz konusu ayakkabılar, masamın altında bir kenara özenle yerleştirilmiş bir çift bordo Nomasei markasına aitti. Bir süre oturacaksam ayakkabılarımı çıkarırdım, böylece ayak parmaklarımda kırıksıklıkları önlemiş oluyordum.

Oran Amca'ya gülümseyerek "Onları fark edeceğini biliyordum," dedim.

"Benim gözümünden bir şey kaçmaz. Mesela önünde tüm South Shore arazi satın alma anlaşmaları var. Sana Josh'un bunlarla ilgileceğini söylemiştim."

"Zaten başlamıştım," diyerek omzumu silktim. "Bitirsem iyi olur diye düşündüm."

Oran başını iki yana salladı. "Çok çalışıyorsun, Riona," dedi ciddi bir şekilde. "Gençsin. Arkadaşların ve erkek arkadaşlarınla dışarı çıkmalısın. Arada sırada, en azından."

"Bir erkek arkadaşım var."

"Öyle mi? Nerede?"

"Yaklaşık sekiz kilometre ötede," diyerek başımla pencereyi işaret ettim. "Mercy Hastanesi'nde."

"Cerrah mı?" Oran burnunu çekti. "Hâlâ buralarda mı?"

"Evet," diyerek gülümsedim. "Nick'e ne oldu?"

"Şey..." Oran iç çekti. "Hiçbir şey söylemeyecektim. Ama geçen gün sana güller gönderdiğini gördüm. Kırmızı güller."

“Ne olmuş yani?”

“Pek yaratıcı değil, değil mi?”

“Bazıları klasikleri sever.”

“Bazıları entelektüel olarak tembeldir.”

“Bir kadına gönderilecek doğru çiçekler nelerdir?”

Oran sıırttı. “Ben her zaman viski gönderirim. Bir kadına bir şişe *Bunnahabhain 40 Yıllık Single Malt* gönderirsin... İşte, o zaman senin ciddi olduğunu anlar.”

“Şey, biz değiliz,” dedim ona. “Ciddi değiliz.”

Oran ofisime girip masamın üstündeki klasör yığını ald.

“Hey!” diye itiraz ettim.

“Bu senin iyiliğin için,” dedi. “Eve git. Güzel bir elbise giy. Git adamını hastaneden al. Dışarıda bir gece geçir. Josh bunları yarın sabah masasında bulacak, tembel pislik.”

“Tamam,” dedim, sadece onu yatıştırmak için.

Oran’ın dosyaları almasına izin verdikten sonra evrak çantası yerine omzuna astığı deri çantasıyla asansöre yönelişini izledim. Ama aslında gitmeye hiç niyetim yoktu. Satın alma anlaşmaları olsun ya da olmasın, üzerinde çalışmam gereken bir milyon başka projem vardı.

Hem en çok bu vakitlerde çalışmayı seviyordum; herkes git-tikten ve ışıklar otomatik olarak zeminde kısıldıktan sonra, tam bir sessizlik içinde, ofisin geri kalanı karanlık ve sadece altımda parıldayan şehir ışıkları... Rahatsızlık veren kimse yok.

Yani... Neredeyse hiç.

Cep telefonum yanımdaki masanın üzerinde, yüzü aşağı baka-cak şekilde duruyordu. Ekranı çevirdiğimde Nick’in adını gördüm.

Hâlâ orada mısın? Rosle’s’te bir içki içmeye ne dersin?

Teklifini düşünüyordum. Rosie's sadece birkaç blok ötedeydi. Eve giderken bir içki içmek için uğrayabilirdim.

Ama yorgundum. Omuzlarım tutulmuştu. Bugün henüz spor yapma fırsatım olmamıştı. Gözde ve gürültülü bir bar yerine kendi küvetimde içtiğim bir kadeh şarapla, Nick'in gününün özetini dinlemek yerine bir podcast dinlemeyi kıyaslıyordum.

Hangisinin bana daha çekici geldiğini biliyordum.

Üzgünüm, diye yazdım mesajımda. Geç saatlere kadar çalışacağım. Sonra eve gideceğim.

Tamam, diye yanıt verdi Nick. Yarın akşam yemeği?

Tereddüt ettim.

Olur, dedim. Yarın 18.30'da.

Nick ve ben üç aydır birlikteydik. Zeki, başarılı, yakışıklı, yatakta yetenekliydi (Sanırım tüm cerrahlar öyleydi, insan vücudunu anlarlar ve ellerinin tam kontrolüne sahiptirler).

Yarın akşam yemeğine gidebilirdim. Heyecanlanmalıyım.

Ama ben sadece... kayıtsızdım.

Bunun Nick'le alakası yoktu. Tekrar tekrar yaşadığım bir sorun. Birini tanımaya başladığım anda tüm kusurlarını ayıklamaya çalışıyordum. İfadelerindeki tutarsızlıkları fark ediyordum. Argümanlarının mantığındaki boşlukları. Beynimin o kısmını kapatabilmeyi isterdim ama yapamıyordum.

Babam insanlardan çok fazla şey beklediğimi söylerdi. *Hiç kimse mükemmel değil, Riona. Kendin bile.*

Bunu biliyordum.

Kendi kusurlarımın herkesten daha çok farkındaydım, soğuk ve mesafeli olabiliyordum. Takıntılı. Çabuk sinirlenirdim ve kolay kolay affetmezdim.

En kötüsü, hemen sinirleniyordum. Bir erkek aynı şeyleri tekrarladığında olduğu gibi.

Daha birkaç ay olmuştu ve Nick, arkadaşlarından birini işe almayı reddettikten sonra bölümündeki anesteziistlerin kendisine karşı komplo kurduğunu düşündüğünü bana üç kez söylemişti.

“Bunlar Güney Afrikalılar,” diye yakınmıştı, en son öğle yemeğine gittiğimizde. “Birini işe alıyorsun, sonra senden kuzenlerini veya kayınbiraderlerini işe almanı istiyorlar ve aniden cerrahi ünitesi bunlarla dolup taşıyor.”

Ayrıca üç aylık dönemde artık zamanımın çoğunu onunla geçirmem gerektiğini düşünüyordu. Cuma veya cumartesi gecesi müsait olup olmadığını sormak yerine öyle olduğunu varsayıyordu. Bizim için planlar yapıyor ve ben de ona işimle veya aile yemeğiyle meşgul olduğumu söylemek zorunda kalıyordum.

“Biliyorsun, beni ailenle yemeğe davet edebilirsin,” demişti, somurtkan bir ses tonuyla.

“Sosyal bir akşam yemeği değil,” demiştim ona. “South Shore inşaatının ikinci aşaması için planları gözden geçiriyoruz.”

Ailemle yediğim akşam yemeklerinin çoğu, bir şekilde iş yemeği olurdu. İşimiz ve kişisel bağlarımız o kadar iç içe geçmiş durumdaydı ki babamı, annemi veya kardeşlerimi “iş” dışında neredeyse hiç tanı mıyordum.

İşletmemizin kaderi, ailemizin kaderiydi. İrlanda Mafyası’nda işler böyle yürürdü.

Nick, Griffin’lerin suç bağlantıları olduğunun az çok farkındaydı; bunu bilmemek imkânsızdı. İki yüz yıldır Chicago’daki en büyük İrlanda Mafyası ailelerinden biriydik.

Ama anlamıyordu. En azından tam olarak değil. Bunu ilginç bir geçmiş hikâyesi gibi düşünüyordu, tıpkı VIII. Henry’nin soyundan geldiklerini söyleyen insanlar gibi. Chicago’daki organi-

ze suçun ne kadar güncel olduğu ve devam ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu, flört hayatımda her zaman bir ikilemdi. Bu şehrin karanlık alt yüzünden habersiz, ailemdeki yerimi asla gerçekten anlamayacak bir erkek arkadaş mı istiyordum? Yoksa babam için çalışan, kafaları kırıp cesetleri gömen, tırnaklarının altında kan ve sürekli üzerinde gizlenmiş bir silahla “asil bir mafya üyesinden” birini mi istiyordum?

Aslında hiçbir.

Sadece bu sebeplerden dolayı değil.

Ben aşka inanmıyordum.

Aşkın varlığını inkâr etmiyordum, başka insanların aşklarına şahit olmuştum. Sadece benim için asla olacağına inanmıyordum.

Aileme olan sevgim bir meşe ağacının kökleri gibiydi; ağacın bir parçası, yaşam için gerekliydi. Her zaman oradaydı ve her zaman orada olacaktı.

Ama romantik aşk... Hiç deneyimlememiştim. Belki de ben çok bencildim. Başkalarını kendi rahatlığımdan ve kendi istediğimi yapmaktan daha çok sevebileceğimi hayal edemiyordum.

Başkaları tarafından kontrol edilme fikri, benim rahatım yerine onların rahatı için bir şeyler yapma fikri... Hayır, teşekkürler. Buna ailem için zar zor katlanıyordum. Neden hayatımın merkezine bir erkeği koyayım ki?

Çantamı topladım. Ofisten ayrılmadan önce Josh'ın pis, dağınık ofisine gizlice girdim ve masasından satın alma sözleşmelerini geri aldım. Onlar üzerinde çalışmaya başlamıştım ve Oran Amca ne derse desin bitirmeyi planlıyordum. Fark etmeyecekti bile, Josh onlara bakmadan önce ben bitirmiş olacaktım. Çantam tatmin edici derecede ağır bir şekilde East Wacker Yolu'ndaki ofis kulesinden çıktım. Kaldığım daire işe sadece dört blok uzaklıkta olduğu için yürümeye koyuldum.

Daireyi daha bu yaz satın almıştım. Muhteşem bir spor salonu ve yüzme havuzu olan yepyeni bir binadaydı. Bir kapıcı vardı ve yirmi sekizinci kattaki oturma odamdan harika bir manzaraya bakıyordum.

Artık zamanı gelmişti. Gold Coast'taki ailemin malikânesinde yaşıyordum. Ev o kadar büyüktü ki herkes için bolca yer vardı, ayrılmak için gerçek bir sebep yoktu. Ayrıca işle ilgili konuları ele almamız gerektiğinde hepimizin aynı evde olması uygundu.

Ama sonra Cal evlendi ve Aida ile kendi evlerine taşındılar. Ardından Nessa da Mikolaj'la birlikte olmak için ayrıldı. Sonra anne ve babamla baş başa kaldım, kardeşlerim tarafından geride bırakılmış olmanın tatsız hissiyle.

Onlar gibi evlenmeye hiç ilgim yoktu ama kesinlikle taşınabilirdim.

Bu yüzden de öyle yaptım. Daireyi aldım ve buna bayıldım. Sessizliği ve ferahlığı, hayatımda ilk kez kendi başıma olma hissinin seviyordum.

Kapıcı Ronald'a elimle selam verip asansörle dairemin olduğu kata çıktım. Ceketimi, bluzumu ve pantolonumu çıkarıp mayomu giydim. Sonra su geçirmez kulaklığımı alıp binamızın çatısındaki havuza gittim.

Yazın yıldızların altında yüzülebilsin diye üst kattaki avluyu açıyorlardı. Kışın, dış etkenlerden korunuyordu, ancak yine de camdan gökyüzünü görebiliyordunuz.

Sırtüstü uzanıp ileri geri yüzmeyi ve yukarı bakmayı seviyordum.

Bu kadar geç geldiğimde genellikle havuzda tek kişi ben oluyordum. Gerçekten de bu gece alan loş ve sessizdi, bir tek havuzun kenarına çarpan suyun sesi duyuluyordu.

Şezlonglara serilmiş taze havlu yığınlarından gelen klor ve yumuşatıcı kokusunu alabiliyordum. Yüzerken dinlediğim çalma listemi açtıktan sonra telefonumu sandalyelerden birine koydum.

Havuzla atlamak üzereyken saçımı düzeltmeyi unuttuğumu fark ettim. Genellikle örüyordum ve klor saçımı kurutmasın diye bir bone takıyordum. Kızıl saçlar kırılga oluyordu.

Saçım hâlâ topuz halindeydi, iki uçlu tokayla tutturulmuştu.

Aslında tlaireme dönmek istemiyordum. Bu sefer bu şekilde idare edebilirdim.

Ellerimi başımın üstüne kaldırıp suya daldım. Sonra havuzda ileri geri yüzmeye başladım, kulağımda “California Dreamin” çalıyordu.

♪ “California Dreamin” - The Mamas & Papas

Gözümde gözlüğüm vardı, böylece aşağıda ışıklarla aydınlatılmış parlak mavi suya bakabiliyordum. Havuzun köşesinde karanlık bir şekil dikkatimi çekince birinin oraya bir şey düşürüp düşürmediğini merak ettim; bir spor çantası ya da belki havlu dolu bir bez çanta.

Dönüp sırtüstü uzandım ve cam tavana baktım. Bu haliyle Victoria dönemi serasına benziyordu, metal bir kafesle ikiye bölünmüş cam seralardan. Camın ötesinde siyah gökyüzünü ve neredeyse dolunay olan ayın titrek soluk diskini görebiliyordum.

Yukarı bakarken bir şey boğazımı kavradı ve beni suyun altına çekmeye başladı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Adeta bir çapa gibi beni havuzun dibine kadar çekiyordu.

Aşağıdan beni yakalayan bir şeyin şoku çığlık atmama neden oldu ve şimdi ciğerlerim hava için çırpınıyordu. Beni yakalayan bu şeye karşı tekmeler atıp mücadele ediyordum. Boğazıma dolanmış olan her neyse onu tırmalarken sert etli, süngerimsi bir “deri” hissettim.

Neredeyse tamamen sönmüş olan ciğerlerim hava için çığlık atıyordu. Havuzun basıncı kulak zarlarıma ve göğsüme baskı yapıyordu. Biraz dönmeyi başardığımda ayaklarımın yanında tekmeleyen siyah paletler ve dalgıç kıyafeti giymiş iki kolun sıkıca etrafıma sarıldığını gördüm.

Sağ kulağımın yanında bir solunum cihazının nefes verdiğini duydum. Bir tüplü dalgıçtı, dalış kıyafeti giymiş bir adam beni boğmaya çalışıyordu.

Tekmelemeye ve ona vurmaya çalıştım ama beni iki koluyla sıkıştırarak bir anakonda gibi sardı. Su, ona yönelttiğim herhangi bir darbenin gücünü yavaşlatıyordu.

Gözlerimin önünde siyah kıvılcımlar patlıyordu. Oksijenim azalıyordu. Akciğerlerim nefes almam için bana bağıırıyordu ama nefes alırsam boğazıma sadece klorlu su akacağını biliyordum.

Arkamdan uzanıp onun solunum cihazını almayı düşündüm. Mümkün olduğunca sertçe çekip ağzından çıkardım. Yanımda gümüş renkli baloncuklar yükseldi. Bunun onu bırakmaya zorlayacağını umuyordum ama bununla uğraşmadı bile. Akciğerlerinde benden daha fazla hava olduğunu biliyordu. Ben boğulurken o dayanabilirdi.

Vücudum benim iznim olmadan nefes almaya çalışırken göğsüm inip kalkıyordu.

Son bir çaresiz hareketle topuzumdan tokayı çektim. Dönüp adamın boynuna sapladım.

Dalış gözlüğünün ardından öfkeli koyu gözlerini görebiliyordum. Şok ve acıyla irkilerek bir anlığına gevşedi.

Dizlerimi göğsüme çekip vücuduna olabildiğince sert tekme attım. Kendimi ondan uzaklaştırıp yüzeye doğru fırladım.

Havuzun yüzeyine çıktığımda derin derin nefes aldım. Daha önce hiç bundan daha lezzetli bir şey tatmamıştım. Ciğerlerime hava çektikçe canım acıyordu.

Havuzun kenarına var gücümle yüzerken, o her kimse beni tekrar aşağı çekmek için elinin bileğini kavradığını hissetmemeyeyim diye dua ediyordum. Sonra havuzun kenarından destek alıp dışarı çıktım. Telefonumu almak için durmadan, arkama bile bakmadan, kaygan fayansların üzerinden çıkışa doğru koştum.

Çatıdan aşağı inmenin iki yolu vardı: Asansör veya merdivenler. İkincisini seçtim, asansör kapıları kapanmak üzereyken siyah giysili bir elin kendini asansör kapılarının arasından itme riskini almak istemedim. İki kat merdiven indikten sonra halı kaplı koridora çıktım ve birisi açılana kadar daire kapılarını yumruklamaya başladım.

Bir yabancıнын dairesine girip kapısını arkamdan çarparak kilitledim.

“Hey, ne oluyor?” diye bağırdı adam.

Altmış yaşlarında, kilolu ve gözlüklü bir adamdı. Hâlâ ofis kıyafetlerini giyiyordu ama ayaklarında ayakkabı yerine tüylü bir çift terlik vardı. Mayomu ve halısına damlattığım suyu dikkatle izlerken konuşamayacak kadar şaşkın görünüyordu.

Oturma odasına baktığımda aynı yaşlarda bir kadının elinde dondurma kâsesiyle bir koltukta oturduğunu gördüm. Kaşığı ağzının önünde, öylece kalmıştı. Televizyon ekranındaki bir programda sarışın bir kız o gece bir gül alıp alamayacağı ya da evine gönderilip gönderilmeyeceği konusunda ağlıyordu.

“Ne... ne oluyor?” diye kekeledi adam, bir şeylerin ters gittiğini fark ettiği için artık öfkeli değildi. “Polisi arayalım mı?”

“Hayır,” dedim hemen.

Griffin’ler bir sorun olduğunda polisi aramazlardı. Aslında, polisle temastan kaçınmak için elimizden gelen her şeyi yapardık.

Kalbim ağzımda öylece beklerken, dalgıç beni takip etmişse ve kapının dışında bekliyorsa diye gözetleme deliğinden bakmaya bile korkuyordum. Belki de kurşun sıkabilmek için mercekte gözümün belirmesini bekliyordu.

“Telefonunuzu kullanabilirsem kardeşimi arayacağım,” dedim.

Ninova

2

RAYLAN

ARABANIN SAHTE TABANINDA HIÇ kıpırdamadan yatıyordum. Toprak yolda sarsılıp zıpladığını, sonra Boko Haram yerleşkesinin kapılarının dışında durduğunu hissedebiliyordum.

Direnışçiler, Çad Gölü yakınlarındaki bu arazi parçasının kontrolünü ele geçirdikten sonra bir haftadır burada saklanıyorlardı. Yusuf Nur'un dün gece yerleşkeye girdiğine dair istihbarat almıştık. Tekrar yola çıkmadan önce burada sadece on iki saat kalacaktı.

Kambar'ın getirdiğı pirinç dolu vagon için muhafızlarla tartıştığını duyabiliyordum. Onlarla fiyat konusunda pazarlık ediyor, teklif ettikleri altmış altı bin nairanm tamamını ödemelerini ve bir kobo eksik ödememelerini istiyordu.

Bu kadar yaygara kopardığı için onu boğmak istiyordum ama pazarlık etmeseydi muhtemelen daha şüpheli görünürdü. Yine de tartışma uzadıkça ve o, geri dönüp basmati çuvallarını eve götürmekle tehdit ettikçe ona içeri girmenin parasını almaktan daha önemli olduğunu hatırlatmak amacıyla başımın üstündeki tahtalara vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sonunda muhafızlar Kambar'ın istediğinden biraz daha düşük bir fiyata anlaştılar. Biz yerleşkeye girerken kasanın sarsıldığını hissediyordum.

Burada hapsolmaktan nefret ediyordum. Cehennemden daha sıcaktı ve Bomber ve ben, dişlerimize kadar silahlı olmamıza rağmen kendimi savunmasız hissediyordum. Biz ateş ederek dışarı çıkma fırsatını bulamadan biri araca benzin döküp ateşe verebilirdi. Tabii, Kambar bize ihanet ederse.

İki yıldır ara ara onunla çalışıyorduk, bu yüzden adama güvenebileceğimi düşünüyordum. Ama aynı zamanda doğru fiyata birçok şey yapacağını da biliyordum. İyi bir rüşvet verdiğimde benim için birçok şey yapmıştı.

Neyse ki olay çıkmadan yerleşkeye geçtik. Kambar, arabayı mutfak alanı olduğunu düşündüğüm yere sürdükten sonra pirincini boşaltmaya başladı.

“Umarım o koku senden değil de öküzden geliyordur,” diye tısladı Bomber.

Yaklaşık üç saattir, bir tabuttaki iki sevgili gibi burada sıkış tıkiş duruyorduk. Bomber ile yaşamayı umduğumdan kesinlikle çok daha samimi bir haldeydim.

Kötü bir adam değildi; biraz aptal, biraz cinsiyetçiydi ve şaka yapmada oldukça berbattı. Ama çok çalışkandı ve planı takip edeceğine güvenebilirdim.

Nur'u, Boko Haram'ın bu özel hüccresinin liderini öldürmek için tutulmuştuk. Demokratik seçimleri engellemek ve kendi teokratik devletini kurmak için Kuzeydoğu Nijerya'da dolaşıyordu. Elbette, başında o olacaktı.

Yüzlerce rehine aldı, sonra kasabalar ona kapılarını açmayı veya talep ettiği fahiş fidyeleri ödemeyi reddettiğinde onları katletti.

Eh, bu gece bu durum sona erecekti. Boko Haram yüz başlı bir hidraydı ama en azından bir tanesini kesecektim.

Keşke normal ekibim yanımda olsaydı. Bu iş riskliydi. Yanımda Hayalet, hatta Sayko olmasını tercih ederdim. Ama Kara Şövalyeler şu anda Ukrayna'daydı. Bomber, kısa sürede sahip olduğum en iyi seçenektir.

"Fena halde sıkıştım," diye mırıldandı.

"Sana bu kadar su içmemeni söylemiştim."

"Ama hava çok sıcak..."

"Şişşt," diye tısladım ona. En azından bir kişinin daha Kambar'ın arabayı boşaltmasına yardım ettiğini duyabiliyordum. İhtiyacım olan son şey, isyancıların Bomber'm sızlanmalarını duymasıydı.

Kambar'ın on iki metre ötede biriyle sohbet ettiğini duyabiliyordum. Sonra bir duraklama. Sonra arabanın yan tarafına üç kez hızlıca vuruldu ve bize etrafın güvenli olduğunu söyledi.

Altıma uzanıp küçük bölmemizi yerinde tutan mandalı yukarı kaldırdım. Kapılar açılınca Bomber ile ben arabanın altındaki toprağa düştük. Başımın hemen yanında öküzün toynakları vardı, her iki yanda tekerlekleri görebiliyordum. Bomber ve ben tekerleklerin arasından geçip bir petrol varilleri piramidinin arkasına saklandık.

Kambar bize dönüp bakmadı bile. Tekrar arabasma binip dizginleri çeviriyor, öküzün harekete geçmesi için ıslık çalıyordu.

Bomber ve ben iki saat daha petrol varillerinin arkasına saklanmaya devam ettik. Bomber tozda bir çukur kazıp ağrıyan mesanesini boşalttı, bunu dirseğimden iki santim ötede yapmasını istemezdim ama başka seçenek yoktu. Aşçıların mutfakta gürültüyle dolaştığını, yerleşkenin içindeki elli kadar asker için akşam yemeği hazırladıklarını duyabiliyordum.

Cızırtılı kuzu eti ve fokurdayan domates sosunun ağız sulandıran kokularını alıyordum.

“Gizlice içeri girip bir şeyler atıştırabiliriz...” diye fısıldadı Bomber.

“Bunu aklından bile geçirme.”

Sonunda hava karardı ve herkesin yemeğini bitirdiğinden oldukça emindim. Yerleşkenin güneybatı köşesindeki pencerede yanan fenerin parıltısını görebiliyordum. Nur’un kullandığı oda buydu.

“Hadi gidelim,” diye mırıldandım Bomber’a.

Gece nöbeti başlayana kadar beklemek niyetinde değildim. Herkes tok ve uykuluyken, tüm gün güneşin altında nöbet tutan askerler sigara ve içki içmek, kâğıt oynamak veya erken yatmak için dakikaları sayarken harekete geçmek istiyordum.

Yerleşkeyi günlerdir izliyorduk. Muhafızların nerede görevlendirildikleri ve devriye düzenlerinin nasıl görüldüğü konusunda fikir sahibiydim.

Bomber ve ben arka merdivenden yukarı doğru sürünerek çıktık.

Yerleşke bir ortaçağ kalesine benziyordu, her tarafta büyük yuvarlak taşlar ve duvarlara oyulmuş camsız pencereler vardı. Cam yerine tozun içeri girmesini engellemek için renkli bezler asılmıştı.

Bu gibi yerlerde klima yoktu. İç mekânları nispeten serin tutmak için tuğla veya taşa ve hava akışına güveniyorlardı.

Bomber geride kalırken ben köşeden başımı uzatıp muhafızı kontrol ettim. Pencerelerden birinin önünde durup dışarı bakarken tüfeğinin dipçığı yanındaki taş zemine, namlusu duvara dayalıydı.

Dikkatsizdi. Bu adamların hiçbir eğitimli değildi. Silahsız sivillere, kadınlara ve çocuklara karşı yeterince vahşilerdi ama yenilmezlik hisleri kazanılmamıştı.

Arkasından gizlice yaklaşıp kolumu boğazına doladım, ağzını elimle kapattım ve onu boğdum. Kollarımda gevşeyene kadar bekledim ve sonra onu yavaşça yere bıraktım.

Adamın giysilerini çıkardım. Yeşil bir puşi ve yüz maskesiyle çöl kamuflajı giymişti. Benden çok daha ufak tefekti ama neyse ki üstü ve pantolonu boldu, muhtemelen bir yığın üniforma arasından rasgele çıkarılmıştı.

Kendi kıyafetlerimin üstüne onun kıyafetlerini giydim, puşi için minnettardım çünkü yüzümü saklamak için kullanabiliyordum. Hazır olduğumda Nur'un kapısına yaklaşıırken Bomber beni kolluyordu.

Kapının iki yanında iki muhafız vardı. Bu ikisi tüfeklerini bırakmamak veya herhangi bir can sıkıntısı belirtisi göstermemek gerektiğini biliyordu. Nur onları tembellik ederken yakalarsa, onları kendisi vurur veya daha yaratıcı ve iğrenç işkencelerinden birini emrederdi.

Direnışçileri Taraba'nın dışında rehin aldıkları son seferde, hepsinin ellerinin kesilip boyunlarına bir iple asılmasını emretmişti. Rehinelerin yarısı enfeksiyondan veya kan kaybından ölmüştü. Nur umursamamış gibi görünüyordu.

Yüzümü saklamak için yere bakarak kararlı adımlarla muhafızlara doğru yürüdüm.

"Nur'a mesaj getirdim," diye mırıldandım Kanuri dilinde.

Sağdaki muhafız mesaj için elini uzattı, bir not veya mektup getirdiğimi düşünüyordu.

Bunun yerine boğazımı Ka-Bar bıçağımla kestim.

Şaşırmış gibi görünürken elini boynuna götürüp soluk soluğa kaldı.

Soldaki muhafız tüfeğini bana doğru savurarak bağırmaya hazırdı.

Tüfeği kolumla engelleyip elimle ağzını kapattım. Sonra göğsünü altı kez bıçakladım.

İki adam da neredeyse aynı anda yere düştü. Vücutlarının düşme sesini veya sağdaki adamın homurdanmasını bastırmanın bir yolu yoktu.

Bu yüzden Nur'un beni beklediğini tahmin ediyordum.

Soldaki adamı kaldırdım ve Nur'un kapısından içeri girerken vücudunu kalkan olarak kullandım.

Gerçekten de Nur bana doğru üç kurşun sıktı. İkiisi beceriksiz muhafızının vücuduna isabet etti. Üçüncüsü kulağımın yanındaki ahşap kapı çerçevesini parçaladı.

Nur'a doğru koşup muhafızının cesedini suratına fırlattım. Geriye doğru tökezledi ve bir iskemleye takılıp taş zemine serilmiş lüks Fas halısına düştü.

Silahı elini tekmeleyerek uzaklaştırdıktan sonra Bomber'ın onu vurabilmesi için kenara çekildim. Bomber tam arkamda, SIG Sauer'ına bir susturucu takmış halde bekliyordu. Nur'u göğsünden iki kez ve kafasından bir kez vurdu.

Nur yelek giymiyordu. Üzerinde sadece kan lekelerinin çiçekler gibi açtığı bol, beyaz bir keten gömlek vardı. Akciğerindeki bir delikten son nefesinin ılık çalarak çıktığını duyabiliyordum.

Bu savaş ağalarının insan olması beni hep şaşırtmıştı. Nur yaklaşık 1,80 boyunda, düşük omuzlu ve göbekli bir adamdı. Tepesi keldi, kulaklarının etrafındaki saç tutamları gri çizgilerle kaplıydı. Gözlerinin beyazları da dişleri gibi sarıydı. Soğanlı terinin kokusunu alabiliyordum.

Bu adamda özel veya görkemli hiçbir şey yoktu. Binlerce insanı katletmişti ve çok daha fazlasını korkutmuştu. Ama şu anda sıkıcı bir şekilde, son bir söz söylemeden ölüp gidiyordu. Hatta pek de mücadele etmeden.

Bomber ve ben, adam tamamen ölene kadar bekledik. Cam gibi gözlerinden çoktan öldüğünü anlamama rağmen parmaklarımın nabzını kontrol ettim.

Sonra Bomber ve ben pencere pervazına tutunup binanın yan tarafından aşağı indik.

Mutfak personelinin kirli suyu ve diğer çöpleri boşalttığı drenaj kanalından dışarı çıkmayı planlıyorduk. İlk çıkış tercihim bu değildi; ancak Bomber ve ben tüm aşılarımızı yaptırmıştık, bu yüzden herhangi bir enfeksiyona maruz kalmayacağımızı umuyordum.

Karanlık bahçede sürünürken muhafızlar vardiya değiştirmeye başlamıştı. Yaklaşık on dakika içinde Nur'un cesedini bulacaklardı. Patronlarını kontrol edeceklerdi.

Bomber ve ben mutfağa giden dar bir taş koridordan geçerken "Long Shot, bir baksana," diye tısladı.

Yavaşladığı için ona kaşlarımı çatarak baktım. Dikkatini çeken şeye bakacak zaman yoktu.

Yine de kilitli kapıya geri döndüm. Küçük pencereden baktığımda, çıplak bir zeminde toplanmış beş küçük kız gördüm. Hâlâ ekose kazaklar, beyaz pamuklu çoraplar ve bluzlardan oluşan okul üniformalarını giyiyorlardı. Giysileri dikkat çekici derecede temizdi, uzun zamandır burada olamazlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ne yapacağız?" diye sordu Bomber.

"Onları dışarı çıkarsak iyi olur."

Bomber kilidi silahıyla açmak üzereydi ama onu durdurdum. Üst kattaki muhafızdan çaldığım pantolonun cebinde bir şeyin ağırlık yaptığını hissedebiliyordum. Cepleri yokladığımda elime bir anahtar takımı geldi.

Her biriyle kilidi açmaya çalışırken üçüncüsünde başarılı oldum. Kapı gıcırdayarak açıldı. Kızlar dehşet içinde yukarı bakıyorlardı.

“Lütfen sessiz olun!” dedim onlara İngilizce.

Hausa, Yoruba, Igbo veya diğer Nijerya dillerinden hiçbirini bilmiyordum. Bu iş için sadece birkaç Kanuri kelimesi ezberlemiştim. Bu yüzden bu kızların okulda İngilizce öğrenmiş olmaları için dua ediyordum.

Anlıyorlar mıydı, yoksa sadece korkuyorlar mıydı anlamamıştım. Bomber ile bana kocaman gözlerle ve titreyerek bakıyorlardı.

Bileklerindeki zincirleri açmak için anahtarları yeniden denedim ama hiçbiri uymadı. Bunun yerine duvardan bir taş çıkarıp zincirlerini üstüne koydum. Bomber tüfeğinin dipçiğiyle zincirleri ayırmaya kadar parçaladı. Bileklerindeki prangaları çıkaramasam da en azından zinciri çıkarabilirdik.

Kızlara sessiz kalmalarını hatırlatmak için parmağımı dudaklarıma götürerek onları koridordan mutfağa doğru aceleyle götürdük. Bomber önce başını uzattı. Aşçının arkasına gizlice yaklaşıp servis tabağıyla kafasına vurdu ve adamı Kambar'ın o öğleden sonra getirdiği pirinç çuvallarından birinin üzerine serdi.

Kızları çöp oluğuna tek tek bıraktım. Çok kötü kokuyordu.

Bomber burnunu kırıştırdı. “Oraya girmek istemiyorum.”

Binanın üst katından bağırışlar duyuyordum. Sanırım biri Nur'un cesedini bulmuştu.

“İstersen burada kal ve şansını dene,” dedim ona.

Tüfeğimi çamurdan uzak tutmak için yukarı kaldırarak oluğa atladım.

Çirkin karanlık geçitten aşağı kayarken hiçbir noktada daralmamasını umuyordum. Bu iğrenç yerde bir şişenin mantarı gibi sıkışmış olmaktan daha kötü bir şey hayal edemiyordum. Neyse ki sonuna kadar rahatlıkla ilerledim.

“Dikkat edin!” diye seslendim kızlara, hiçbirine çarpmak istemiyordum.

Şimdi kıyafetleri kirli, yağ ve çürümüş yiyeceklerle kaplıydı. En küçüğünün elini tutup diğerlerine, “Hadi!” dedim.

Bomber da iki kişiyi daha ellerinden tutunca çorak zeminde kaçmaya başladık, bir yandan karanlığın ve seyrek çalılıkların bizi gizlemesi için dua ediyorduk. Kızların kirlenmesi iyi olmuştu; çoraplarının ve bluzlarının parlak beyaz rengi kırılmıştı.

Yerleşkedeki kargaşayı duyabiliyordum. Direnişçiler koşup bağıyor, bizi bulmak için binayı arıyorlardı ama patronları öldüğü için artık organizasyon eksikliği yaşıyorlardı.

Mümkün olduğunca hızlı koşmaya çalışıyor olsam da kızlar yavaştı. Yalınayak ve o odada mahsur kaldıkları için kaskatı kesilmiş bir şekilde topallayarak yürüyorlardı. Muhtemelen yemek yememişlerdi.

“Onları bırakmalıyız,” diye söylendi Bomber bana. “Kırk bir dakika içinde alma noktasında olmalıyız, yoksa bizsiz gidecekler!”

Alma noktası sekiz kilometre uzaktaydı. Bu kızların o hızda koşabilme şansı yoktu. Şu anki halleriyle değil.

“Onları bırakmıyoruz,” diye homurdandım.

Askerler kaos içindeydi ama yakında yeniden organize olacaklardı. Jeep’leri ve projektörleriyle yola çıkıp bizi bulmaya çalışacaklardı.

Çömelerek en büyük kızın sırtıma çıkmasını işaret ettim. İki kızı daha alıp güzelce kucakladım.

“Çıldırдың mı?” dedi Bomber.

“Şu ikisini kucakla, yoksa seni kendim vururum!” diye bağırdım.

Bomber yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde bana başını salladı. Ama diğer iki kızı kucakladı. Bomber bir defans oyuncusu gibi yapıydı. Birkaç kilo daha taşıyabileceğini biliyordum.

Kızlar incecik kolları ve bacaklarıyla bize tutunurken, engeli zeminde koşmaya başladık.

Küçük olmalarına rağmen ben yüz kilodan fazla taşıyor olmalıydım. Çocukların kaç kilo olduklarını bilmiyordum ama bu üçü her dakika kütle olarak artıyor gibi görünüyordu.

Kan ter içinde kaldığım için bana tutunmakta güçlük çekiyorlardı. Bomber bir su aygırı gibi nefes nefese kalsa da şikâyet edemeyecek kadar yorgundu.

Ciğerlerim yanana ve bacaklarım alev alana kadar koştuk.

“Üç kilometre daha,” diye soluk soluğa kaldı Bomber.

Kahretsin.

Ayaklarımın her sarsılışı sırtıma bir acı gönderiyordu. Bu çocukları kucaklamaktan ellerim uyuşmuştu. Yıkılıp bir daha ayağa kalkamayacağımdan korkuyordum.

Sırtımda kırk kiloluk bir çantayla on kilometre koşmak zorunda kaldığım temel eğitime geri dönmüş gibi davranıyordum. Vücudumu zorlamaya alışkın olmadığım ve ne kadar ileri gidebileceğini bilmediğim zamanlar.

İlk eğitim çavuşumu hatırladım: Çavuş Price.

Yanımda koşarken yavaşlamayı düşünmemem için bana bağırdığını hayal ettim. **HELE BİR TÖKEZLE ER, TOPLARINA ÖYLE SERT BİR TEKME ATARIM KI MARIAH CAREY GİBİ ŞARKI SÖYLERİN!**

Price bir adamı nasıl motive edeceğini biliyordu.

Sonunda, gerçekten bir adım daha atamayacağımı düşündüğümde, helikopterin uğultusunu duydum. Bu sesle kendime geldim.

“Neredeyse başardık!” dedim Bomber’a.

Sert bir şekilde başını sallarken yüzünden terler akıyordu.

Son kalan küçük toprak parçası yokuş yukarıydı. O kızları, Frodo’yu yanardağa taşıyan Samwise Gamgee gibi taşıdım. Hayatımın hem en iyi hem de en kötü anıydı.

Onları tek tek helikoptere bindirirken tekrar evlerine götürebilmek için nereden geldiklerini nasıl anlayacağımı merak ediyordum.

Pilot bana, “Fazladan kişi için ağırlık kapasitemiz yok!” diye çıkıştı.

“O zaman bir şeyler at,” dedim.

Çocukları o kadar yol taşıdıktan sonra burada bırakacak değildim.

Pilot ilkyardım çantasıyla birkaç kutu malzemeyi attı. Umarım çok pahalı bir şey değildi, muhtemelen hepsini ben ödemek zorunda kalacaktım.

Bomber ve ben yerleştikten sonra helikopter havalandı. Beş kız yerde birbirine sokulmuş halde otururken kaçışın geri kalanından çok uçmaktan korkuyorlardı. Sadece biri, açık kapıdan dışarı bakıp altımızda kaybolan karanlık çölü görme cesaretine sahipti.

Bana baktı, küçük yuvarlak yüzünde kocaman gözleri parlıyordu.

“Kuş,” dedi bana İngilizce. Başparmaklarını birleştirdi ve parmaklarını kanat gibi çırpı.

“Evet.” diye homurdandım. “Artık bir kuşsun.”

Çad Gölü'nün üzerinden uçarken cebimdeki telefon vızıldadı.

Telefonumu çıkarırken burada hizmet alabildiğime şaşırdım.

Ekranda Dante'nin adını görünce daha da şaşırdım. Beni en son aradığında, yanımdan vurulmuştum. Şimdiye kadarki en kötü yaramdı.

Telefonumu açtım. "Deuce. Başka bir iyilik için beni aramasan iyi olur," dedim.

"Şey..." Dante kahkaha attı.

Deuce eskiden pek gülmezdi. Sanırım kız arkadaşını geri kazandığından beri daha çok gülüyordu.

Kızlardan bahsetmişken...

"Dur, tahmin edeyim," dedim. "Beni Riona numaramı istediği için arıyorsun. Sorun değil, anlıyorum. Aramızdaki kimya elle tutulur gibiydi."

"Eh, içkisini suratına fırlatmadı, bu yüzden sanırım kadınlarla olan normal etkileşimlerinin standartlarına göre, oldukça iyiydi."

Homurdandım. Riona Griffin ile sadece bir kez karşılaşmıştım ama beni fazlasıyla etkilemişti. Bu kadar güzel bir kızı çok sık göremezsiniz. Kibirli, gergin ve benden nefret ediyor olması karışıma biraz baharat katıyordu.

"Peki, gerçekten ne için arıyorsun?" diye sordum Dante'ye.

"Riona ile ilgili," dedi. "Ama senin düşündüğün gibi değil..."

3

RIONA

KARDEŞİM CALLUM, ON DAKİKADAN kısa bir sürede daireme gelmişti. Beni Greenwood'lara ait daireden tam zamanında kurtardı. Bay Greenwood, polisi aramamız konusunda giderek daha ısrarcı olmaya başlamıştı. Bayan Greenwood da sabırsız görünüyordu, ya *The Bachelor*'ın sonunu kaçırdığı için ya da kocasının gözlerinin birkaç kez çıplak bacaklarımda gezindiğini fark ettiği için. Greenwood'ların verdiği çizgili banyo havlusu, onların mütevazı ölçülerine uygun yapılmıştı ve ancak benim mayomu kapatabiliyordu.

Cal'e kapıyı açtıklarında, kardeşim ve arkasından Dante Gallo daireye girdi. Greenwood'lar kanepelerine geçip oturdular çünkü kapılarından yan dönmeden zar zor geçebilen bir adamın yakınında olmak istemiyorlardı.

Her zamanki gibi havalı ve yetenekli görünen kardeşimi, benimle havuzda olsaydı o lanet olası dalgıcı çıplak elleriyle ikiye ayırabilecek olan Dante'yi görünce bir rahatlama dalgası beni sarmaladı.

* 25 Mart 2002'de ABC'de yayınlanmaya başlayan Amerikan flört ve ilişki temalı reality televizyon şovudur. Gösterinin ilk 25 sezonunda sunuculuğunu Chris Harrison yapmıştır. (ç.n.)

Neredeyse ikisine de sarılmak istiyordum. Neredeyse. Ama o kadar da ileri gitmedim.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” dedim bunun yerine.

Cal resmi davranmayı bir kenara bırakıp kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekti. Sanırım baba olmak onu yumuşatmıştı. Ama aynı zamanda iyi gelmişti. Rahatlatıcı.

“Daireni kontrol ettik,” dedi. “Orada kimse yok.”

“O zaman gidelim,” dedim, temkinli bir şekilde Greenwood'lara bakarak. Zaten şahit olduklarından çok daha fazlasını duymalarına gerek yoktu.

“Ronald kapıdayken bir soyguncunun binaya nasıl girdiğini anlamıyorum!” diye sızlandı Bayan Greenwood.

Greenwood'lara havuzda birinin beni rahatsız ettiğini söyledim ama detayları pek paylaşmadım. Kardeşimi aramak için telefonunu kullanmam gerektiğini söylediğimde Bayan Greenwood bunun bir soygun olduğunu düşündü.

“Beni ağırladığınız için teşekkür ederim,” dedim çifte.

“Sizde kalsın.” Bayan Greenwood başıyla çizgili havluyu işaret etti. Sanırım bizi evinden çıkarmak için bana her şeyi verirdi.

Koridordan aşağı, asansörlere doğru ilerlemeye başladık. Yalınayak halıda sessizce yürürken Cal ve Dante kitap ayraçları gibi iki yanımda yürüyorlardı.

“Dalgıcın kim olduğunu biliyor musun?” dedi Dante derin, boğuk sesiyle. “Yüzünü gördün mü?”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Gözleri koyuydu. Gördüğüm tek şey buydu. Yüzünün çoğu dalış maskesiyle kaplıydı. Çok güçlüydü...”

Kollarının etrafıma nasıl dolandığını ve beni suyun altına nasıl sürüklediğini hatırlayınca ister istemez ürperdim.

“Çatıda kamera var mı?” diye sordu Cal.

“Hiçbir fikrim yok.”

Asansörle otuz ikinci kattan yirmi sekizinci kata indik.

Cal yedek anahtarını kullanarak dairemi kontrol etmiş olmasına rağmen Dante içeri girmeden önce tekrar kontrol etti.

“Hemen duş alacağım,” dedim onlara. “İsterseniz kendinize bir içki alın.”

Suyu dayanabileceğim kadar sığağa çevirdim ve saçlarımdaki klor kokusunu temizledim. Yüzümü duş başlığına doğru çevirdiğimde panikledim. Akciğerlerimin çaresizce şişip inmesini, hava için çırpındığımı hatırladım. Suyu kapatıp kendi uygun büyüklükteki havlumuyla kurulandıktan sonra yoga pantolonumla sweatshirt giydim.

Oturma odasına geri döndüğümde, Cal ve Dante etrafta dolaşüyor, pencereleri ve balkon kapılarını günün erken saatlerinde birinin buraya zorla girmiş olabileceğine dair bir işaret olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

“Dikkatini çeken bir tuhaflık var mı?” diye sordu Cal. “Eksik bir şey?”

“Görebildiğim kadarıyla yok.”

Olsa fark ederdim. Dairem aşırı derecede minimalist, temiz ve iyi tasarlanmıştı. Kitaplarım yazara göre alfabetik olarak düzenlenmişti. Lavaboda tek bir kirli tabak yoktu. Bitkim veya evcil hayvanım yoktu, bana bağlı olarak yaşayan hiçbir şey istemiyordum.

“O zaman şu Ronald ile biraz sohbet edelim,” diye homurdandı Dante.

Ronald ana kapıcıydı. O ve diğer iki kişi vardiyalarını dönüşümlü olarak değiştiriyorlar, böylece lobide günün 24 saati birileri oluyor ve bina sakini veya misafiri olmayan kimsenin girmesini sağlıyorlardı.

Ronald orta yaşlı, kel, göbekli ve arkadaş canlısı bir adamdı. Gerçek olabilecek ya da uluslararası düzeyde işe alınmış, gösterişli bir kapıcı fikrinden hoşlanan kiracılara kendini sevdirmek için kullandığı bir İngiliz aksanına sahipti.

İlk başta, bina yönetiminden izin almadan yüzme havuzunun kamera görüntüsünü bize göstermekte tereddüt etti. Ancak kardeşim delip geçen açık mavi gözleri ve belediye meclisi üyesi unvanıyla fazlasıyla ikna ediciydi. Dante'nin etkileyici sessiz cüssesi de tamamen farklı bir şekilde ikna ediciydi.

Ronald bizi tek bir masa, sandalye ve bilgisayar monitörü olan küçük bir arka odaya götürdü. "Video görüntülerini buradan izleyebilirsiniz."

"Çatıdaki tüm kameraları görmemiz gerekiyor," dedi Dante. "Yüzme havuzunu gösterenleri."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Ronald masaya oturdu ve çekimser bir tavırla fareye tıkladı. "Güvenlik kameralarını bu yıl aldık, bu yüzden sisteme pek aşina değilim. Görüntüleri daha önce sadece iki kez incelemek zorunda kaldım, Bayan Peterson sürekli olarak birinin kapısını çaldığını söylediğinde..."

"Öyle miydi?" diye sordu Dante.

"Hayır," dedi Ronald, kısık sesle gülerek. "Dairesindeki papaganıymış."

Ronald yüzme havuzu kamerasını açmayı başardı ve kaydı iki saat öncesine geri sardı.

"Oradaki tek kamera bu mu?" diye sordu Callum.

"Evet. Her katta sadece bir tane var," dedi Ronald.

Kamera köşeye, yüksek bir yere monte edildiğinden havuzun neredeyse tamamı görülebiliyordu. Havuzun her iki tarafındaki şezlongları, tüm ekstra havhuları tutan dolabı ve insanların asansörlere giderken girip çıktıkları girişi görebiliyorduk. Ancak yüzme havuzunun sol alt köşesi kör noktadaydı.

Bir anne ve iki küçük çocuğunun suda oynadığı, ardından bir grup gencin şezlonglarda yattığı ve yaşlı bir adamın havuzda tur attığı kumlu görüntüleri izledik. Bundan sonra havuz boşaldı ve uzun bir süre kimse gelmedi.

Sonunda tanıdık figürümün fayansların üzerinde yürüyerek geldiğini gördüm. Kendimi, telefonum aracılığıyla su geçirmez kulaklığımı gelen müziği açarken, sonra telefonu en yakın şezlonga, katlanmış bir havlunun üzerine koyarken izledim. Sakin ve ne olacağını bilmeden havuza doğru yürüyüp suya daldım.

Kalp atışlarım ne olacağını bildiğim şeye doğru saniyeler geçtikçe hızlandı. Kendime bir uyarıda bulunmam gerektiğini söyleyen saçma bir dürtü içindeydim. Küçük figürümün havuzda ileri geri yüzmesini izlerken her an o sabit turların kesintiye uğrayacağını bilincindeydim.

Daha sonra olanlar video ekranında garip bir şekilde zararsız göründü. Sadece suda batıp çıkıyordum. Kamera çok uzaktaydı ve çözünürlük gerçekte ne olduğunu anlamak için çok zayıftı. Suyun içinde çalkalanmayı ve altta bir figürün karanlık gölgesini görebiliyordunuz, ancak orada aslında iki kişinin ölümcül bir mücadele içinde olduğunu söylemek imkânsızdı.

Dalgıç beni başarılı bir şekilde aşağıda tutmuş olsaydı, kameranın tek yakalayacağı şeyin yüzeye çıkan bedenim olacağını fark ettim. Kaslarıma kramp girmiş ve boğulmuşum gibi görünürdü. Kimse öldürüldüğümü anlamazdı.

Kendimi kabarcıklar içinde bulanık bir halde suyun altında çırpınıp mücadele ederken izledim. Nefesimi tuttuğumun farkında değildim.

Cal'in yanımda gerildiğini hissederken, Dante'nin öfkeyle homurdandığını duydum. Onların da benim kadar çaresiz hissettiklerini biliyordum, olup biteni izliyorlardı ve bu konuda yapacak bir şeyleri yoktu.

Figürüm tekrar yüzeye çıktığında, güvenlik odasının boğucu boşluğunda derin bir nefes aldım. Küçük Riona'nın havuzdan çıkıp merdivenlere doğru kaçtığını gördüm.

Beni öldürmeyi başaramayınca dalgıç hileyi bırakmıştı. Oksijen tüpünün yükü altında ve boyun kasına gömülü toka yüzünden sağ kolunu tam olarak kullanamayarak havuzdan dışarı çıktı. Video ekranından saç tokasını göremiyordum ama kolun kaskatı kesildiğini ve dalgıcın sol tarafını kullandığını seçebiliyordum.

Ronald dalgıcı görünce küçük bir çığlık attı. O ana kadar ne izlediğini fark etmemişti. “Bu da kim böyle?”

Sorusunu duymazdan gelip dalgıcın paletlerini çıkarmasını izledik. Beni kovalamakla ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Bunun yerine şezlongdan cep telefonumu alıp uzaklaştı.

Ancak o gittikten sonra tekrar rahatça nefes alabildim.

“Kaseti geri sar,” dedi Cal. “Havuzla ne zaman girdiğini görmek istiyorum.”

Ronald kaseti birkaç kez ileri geri sardı. Dalgıcın yüzme havuzuna girdiğini görememiştik.

“Bekle,” diye homurdandı Dante, kalın parmağıyla ekranı işaret ederek. “Bu ne?”

Havuzla girmemden otuz dakika önceki bir anı işaret etti. Kamerada kimse görünmüyordu. Ama ekranın sol alt köşesinden havuzun kenarından taşan dalgaları görebiliyordum.

“Hemen havuzla girdi,” dedi Dante. “Kameraya görünmedi.”

Calum kaşlarını çatı. “Kameradan nasıl kaçınacağını biliyordu.”

“Çatıya çıkan tek yol bu mu?” diye sordu Dante Ronald’a, ana girişi işaret ederek.

“Hayır.” Ronald başını iki yana salladı. “Diğer tarafta bir bakım asansörü var. Kamerada göremezsiniz. Onlara her katta iki tane olması gerektiğini söyledim, her iki yöne de işaret ederek...”

“Bakım asansörüne kim erişebilir?” diye araya girdi Cal.

“Sadece kapıcılar ve bina müdürü,” dedi Ronald. “Ama hiçbirimiz tüplü dalış kıyafetleri giyip sakinlere saldırmayız!”

Öfkeyle kabarmıştı, sanki Cal havuzda saklanan kişinin Ronald olabileceğini ima ediyormuş gibi. “Bana o videoyu ver,” dedi Cal.

“Ne?” diye geveledi Ronald. “Bunu bildirmek zorundayım. Ben...”

“Kimseye bundan bahsetmeyeceksin,” diye homurdandı Dante. “Bize videonun bir kopyasını ver ve sonra sil.”

“Bunu yapamam! İşini kaybedebilirim!”

“Ronald,” diye araya girdim, en makul ses tonumu kullanarak. “Havuzda neredeyse öldürülüyordum çünkü bilinmeyen bir kişi binaya girdi. Eğer işini kaybetmene neden olacak bir şey varsa, o da bana hemen o videoyu vermezsen sana, emlak yönetim şirketine ve bu binanın sahiplerine karşı açacağım davadır.”

Ronald güçlükle yutkundu. “Şey... Şey... Öyle deyince...”

E-posta yoluyla Callum’a görüntülerin bir kopyasını gönderdikten sonra bir saatlik videoyu veri tabanından sildi.

“Teşekkür ederim,” dedim tatlı bir şekilde. “Şimdi bu konuda ağzını kapalı tut, Noel ikramiyende minnettarlığımın devam ettiğinin kanıtını göreceksin.”

Ronald’ı güvenlik kulübesinde yalnız bıraktık.

“Bu gece benim evime gelsen iyi olur,” dedi Cal. “Ya da annemle babamın evine.”

Bu seçeneklerden hiçbirisi hoşuma gitmemişti. Cal’in bebeği henüz yeni doğmuştu. Tek ve biricik yeğenimi entelektüel açıdan takdir etsem de geceleri on kez bağırarak uyandırılmadan ilişkimizi korumak istiyordum.

Annemle babamın evi pek cazip değildi. Yeni taşınmıştım, eski odamda kalmak istemiyordum, özellikle de boğulma olayının ardından annemle babamın bana nutuk çekeceğini biliyorken.

“Sanırım bir otelde kalacağım,” dedim ona.

“Biri sana göz kulak olmalı,” diye homurdandı Dante.

Bunun işi teklif etme şekli olduğunu biliyordum. Ama Dante’nin de artık bir çocuğu ve bir nişanlısı vardı, Simone ile birkaç hafta içinde evleneceklerdi.

Başımı iki yana salladım. “İyiim. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

“Gerçek adınla giriş yapma,” dedi Cal.

“Biliyorum,” diyerek gözlerimi devirdim. “Ben aptal değilim.”

“Bu ciddi.” Cal buz gibi mavi bakışlarını gözlerime dikti. “O herif kim olursa olsun, bir profesyonel. Bunu önceden planlamış. Binayı biliyordu. Güvenlik sistemini. Programını biliyordu: İşten ne zaman çıktığını ve geceleri ne zaman yüzdüğünü. Bunu bir kaza gibi göstermek için elinden geleni yapmış. Bu birinci sınıf tetikçi işi. Onu bu işe kim aldıysa, şaka yapmıyor.”

“Biliyorum,” dedim tekrar, daha az alaycı bir şekilde. “İnanın bana, bunu ciddiye alıyorum.”

Suyun altında kaldığımı ve o demir kolların beni aşağı çektiğini hatırladım.

“Bunu kimin yaptığını anlayana kadar seni gözetleyecek birine ihtiyacımız var,” dedi Dante.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Tam olarak kimden bahsediyorsun?”

“Bir profesyonelden.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Umarım düşündüğüm kişiyi kastetmiyorsun...”

“Arabayla gelirken aradım. Bu gece Amerika’ya geri dönüyor.”

“DANTE!” diye bağırdım, sinirlerim tepeme zıplamıştı.

“İyi biri,” dedi Dante. “Çok, çok iyi.”

“Bakıcıya ihtiyacım yok. Özellikle de *ona*.” Dudağımı tiksintiyle büktüm. Raylan Boone ile daha önce bir kez karşılaşmış ve ondan hiç etkilenmemiştim. Şu anda ihtiyacım olan son şey onun küstah taşralı çocuk numarasıydı.

“O kim?” diye sordu Cal merakla.

“Irak’ta birlikteydik,” dedi Dante. “Simone’u kurtarmama yardım etti.”

“Seni gücendirecek ne yaptı, kardeşim?” dedi Cal, yüzünde muzip bir sırıtiş hâkimdi.

“Beni takip eden birini istemiyorum,” dedim soğuk bir şekilde. “Özellikle de *geveze* birini.”

Cal ve Dante gülmemek için çaba sarf etmediler bile.

“Sadece sen, seninle ‘sohbet’ etmeye çalışan birine göre potansiyel bir suikastı tercih edersin,” diye homurdandı Cal.

“Tanıdığım en iyi adam o,” dedi Dante bana ciddi bir şekilde. “O seninle ilgilenecek, Riona.”

Dante’nin iyi niyetli olduğunu biliyordum ama kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyordum.

Kimse benimle ilgilenmesini istemiyordum.

4

RAYLAN

DANTE BENİ RIONA'NIN EAST Wacker'daki hukuk bürosuna götürdü. İrlandalı prensesin beni koruması olarak almak istemediği konusunda beni uyardı ama geçen seferden biraz daha iyi bir şekilde yola koyulabileceğimizi umuyordum.

“Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedim ve tokalaşmak için elimi uzattım.

Riona beni kapısında duran bir İncil satıcısıymışım gibi baştan aşağı süzdü. Yeşil gözleri deniz camı gibi soğuk ve donuk görünüyordu. “Bunu mu giymeyi planlıyorsun?”

Bu beni şaşırttı çünkü Atlantik'i geçmek için uçağa binmeden önce duş almış ve temiz kıyafetler giymiştim. Bot, kot pantolon ve düğmeli bir flanel gömlek giyiyordum ve bana göre bir erkeğin giyebileceği en normal kıyafet buydu.

“Ne varmış kıyafetimde?”

“Hiçbir şey,” dedi Riona, burnunu çekerek. “Odon kesecek birine ihtiyacım olursa fena olmaz.”

“Öyle mi? Çünkü baltayı oldukça iyi kullanırım. Bana üç saat ver, senin için bir yığını kesip istiflerim.”

Riona başını iki yana salladı. “Umarım bunların hiçbirinin ne olduğunu öğrenmem gerekmez.”

Arkasını dönüp benden uzaklaştı. Sanırım onu takip etmem gerekiyordu, bu yüzden Dante’ye el sallayıp onu takip ettim.

Griffin, Briar, Weiss hukuk firması binanın birkaç katını kaplıyordu. Dante bana Griffin imparatorluğunun tüm hukuki meselelerini ve Gallo’ların bazı işlerini de üstlendiklerini söyledi çünkü iki ailenin çıkarları iç içe geçmiş durumdaydı.

Sadece bir düzine adım atmıştık ki demir grisi saçlı, uzun ve zayıf yüzlü, tüvit takım elbiseli, uzun boylu, düzgün bir adam tarafından durdurulduk. Takım elbise, kemik çerçeveli gözlüğüyle birleşince Chicago’daki bir hukuk firmasından çok Dublin’deki bir pub’da daha rahatmış gibi görünüyordu.

Elbette, konuşurken hafif bir İrlanda aksanı vardı; sadece küçük bir tını, tüm hayatını Amerika’da geçirmediklerini anlamanızı sağlayacak kadar.

“Riona!” dedi adam, kolunu onun omzuna atarak. “Fergus bana olanları anlattı. Bugün gelmene gerek yoktu.”

Riona’nın yüzü kızardı. Saldırıdan bahsedilmesinden mi, yoksa işyerinde sarılmasından mı utanmıştı, anlamadım. Muhtemelen ikisi de. “İyiyim, Oran Amca.”

“Sanırım sen Raylan’sın.” Oran, Riona’yı bıraktı ve bana sıkmam için elini uzattı. Kuru, ince parmakları ve sıkı bir tutuşu vardı.

“Raylan Boone,” dedim. “Tanıştığıma memnun oldum.”

“Yeğenime göz kulak olmak için burada olmana sevindim,” dedi. “Bizim için çok değerli, şirket ve aile için.”

“Elimden geleni yapacağıma şüphenez olmasın.”

Riona'nın bundan daha da nefret ettiğini söyleyebilirdim, üçüncü şahıs olarak konuşulması ve bana bir paket gibi emanet edilmesi. Amcasını önemsiyor olmalıydı çünkü onu sert bir karşılık vermekten ancak bu alıkoyabilirdi.

“Raylan ofisimde kalabilir,” dedi Oran’a. “Göz önünde olmaz.”

“Ah, gerek yok! Rahatına bak,” dedi Oran bana. “Oldukça iyi bir espresso makinemiz var. Elbette, taraflı olabilirim; kendim seçtim. Ya da zemin katta bir kafe var.”

Gülümsedi, kesinlikle Amerikan ortodontik bakımının faydasını hiç görmemiş olan sıkışık dişlerini gösterdi.

“Teşekkürler,” dedim. “Sütsüz olduğu sürece her türlü kahveyi içerim.”

Oran kahkaha attı. “Tam bir asker! Ben de IRA’da görev yaptığımda böyleydim.” Sonra omzuma vurdu ve koridorda yürümeye devam etti.

“Amcan IRA’da mıydı?” diye sordum Riona’ya.

Riona omzunu silkti. “O öyle diyor. Ama Oran Amca asla gerçeklerin iyi bir hikâyenin önüne geçmesine izin vermez.”

“O babanın kardeşi mi?”

“Üvey kardeş. Farklı anneler. Aslında Cork’ta daha büyük bir üvey kız kardeş var. Sanırım büyükbabam eve yaptığı ziyaretlerde çok dikkatli değildi. Ya da büyükanneimin duygularını pek önemsemiyordu.”

Bence bu karmaşık aile geçmişini bana anlatmaktan pek hoşlanmamıştı ama Riona acımasız derecede dürüsttü. Bir avukat için ilginç bir özellik. Avukatları her zaman sizi siyahın beyaz, yanlışın doğru olduğuna ikna etmeye çalışan tatlı dilli şeytanlar olarak düşünürdüm.

Riona tam tersiydi, her şeyi olduğu gibi söylemeye ve sonuçları umursamamaya kararlı görünüyordu. Ya da başkalarının duygularını.

“Burası benim ofisim,” dedi, sanat galerisine benzeyen bir odayı işaret ederek. “Hiçbir şeye dokunma. Kimseyle konuşma. Sadece... sessiz ol ki çalışabileyim, lütfen.”

Soluk yanakları hafiften kızardı. Sanırım başka birinin beni görmesinden utanıyordu.

Ona sırtı baktım. “İstersen onlara kuzenin olduğumu söyleyebilirsin.”

“Hayır, teşekkürler,” diye yanıt verdi Riona, soğukkanlılıkla. “Senin geldiğin yerde kuzenlerine nasıl davrandığını biliyorum.”

Küçük bir homurtu çıkarmadan edemedim. Daha önce kuzen sikme şakaları duymuştum ama Riona’nın bunu söyleme şekli, kendine özgü küçümsemesiyle, yine de beni eğlendirmişti.

Bu kadın çetin cevizdi.

Ve ben her zaman meydan okumayı sevmişimdir.

Dürüst olmak gerekirse, eğer beni ilk başta sevseydi, berbat bir zevki olduğunu düşünürdüm.

Ofisinin köşesindeki rahat bir koltuğa yerleştim ve onun çalışmasını izledim.

Elbette, onu her zaman izlemiyordum; ayrıca binanın giriş ve çıkış noktalarını kontrol ediyor, ofisin zihinsel bir haritasını çıkarıyor, diğer çalışanları inceliyor ve etkileşimlerini izliyordum: Kimin kiminle yakın olduğunu, kimin rekabet içinde olduğunu ve kimin özellikle Bayan Riona ile ilgilendiğini kontrol ediyordum.

Koridorda her yürüdüğünde bir adamın ikimize baktığını fark ettim. Kum sarısı saçlarını kabartarak şekillendirmişti, cebinde parlak sarı mendili olan dar, mavi bir takım elbise giymişti. Benim zevkime göre biraz şıktı ama o bu görünümünden fazlasıyla memnun görünüyordu.

“O kim?” diye sordum Riona’ya.

Riona kimden bahsettiğimi anlamak için bir anlığına o soluk yeşil gözlerini işinden ayırdı.

“Ah,” dedi düz bir şekilde. “Bu Josh Hale. O, benimle aynı işi kapmak için yarışan sinsi, küçük bir orospu çocuğu. Bu yüzden bizi gözetleyip duruyor.”

“O işi ne kadar istiyor?”

“Çok,” dedi Riona.

“Seni ortadan kaldırmak isteyecek kadar mı?”

“Belki. Ama bunu başaracak cesareti olup olmadığını bilmiyorum. Mafya ailesinden değil. O sadece ortalama bir terfi avcısı. Onunla ilgili en zorlu şey, Notre Dame’daki eskrim takımında olması. Bunu seninle tanıştıktan on dakika sonra sana söyleyeceğinden emin olabilirsin.”

Josh bize baktıktan sonra koridorun sonundaki dağınık bir ofise girdiğini gördüm. Sadece bir dakika sonra kıpkırmızı ve sinirli bir şekilde tekrar dışarı çıktı.

Bu arada, turuncu elbiseli güzel bir kız sandalyesini birkaç adım sola kaydırmıştı, böylece o da penceremizden bize bakabiliyordu.

“Peki şu?” diye sordum.

“O benim asistanım Lucy. Sanırım buraya bakmasının sebebi seni çekici bulması. Bir süredir bekâr.”

Riona çekici kelimesini inanmaz bir tonla söylemişti. Yine de temelde sevimli olduğumu kabul ettiği fikrine sırtımdan edemedim.

“Ne üzerinde çalışıyorsun?” diye sordum.

“South Shore inşaatı için satın alma anlaşmaları,” dedi kısaca.

“Sadece bunu mu yapıyorsun?”

Kalemini bırakıp bana sinirle baktı. “Neden?”

“Şey...” diye yanıt verdim sabırla, “Birisi dün gece seni öldürmeye çalıştı. Sanırım bir nedenleri vardı. Şu anki projelerinden biriyle ilgili olabilir gibi görünüyor.”

“Mümkün,” dedi Riona. “Bu, iki milyar dolarlık bir proje. Birini öldürmeye yetecek kadar para. Ama beni öldürmeye çalışmaları pek mantıklı değil. *Beni* havuzda boğarlarsa, ailem evrak işlerini yapması için başka birini işe alır.”

Bunu sakın bir şekilde, duygusuzca söylemişti. Ama sesinde bir miktar burukluk duydum gibi geldi. Sanki Griffin’lerin projelerini sürdüreceklerini ve onu neredeyse hiç özlemeyeceklerini gerçekten düşünüyormuş gibi.

“Bence sadece evrak işlerini doldurarak böyle bir ofis elde edemezsin,” dedim.

“Sanırım ben odun kesmekten ne anlıyorsam sen de avukatlar hakkında o kadarını anlıyorsundur,” dedi Riona, yüzünü buruşturarak.

“Haklısın,” diyerek gülümsedim ona.

Riona işine geri döndü.

Sandalyemde arkama yaslanıp düşünmeye başladım.

Griffin’lerin yüzlerce düşmanı vardı. Rakip İrlandalı aileler. Rakip İtalyan aileler. *Bratva*. Polonya Mafyası...

Ama neden Riona Griffin’i öldürmeye çalışsınlar? Ve neden boğulmayı kazara gibi göstermeye çalışsınlar?

Bir mafya babası bir cinayet emri verdiğinde çoğu zaman bir mesaj göndermek isterdi. Eğer amaç Griffin’leri tehdit etmek veya geçmişteki bir yanlışın intikamını almak olsaydı, tetikçi Riona’yı sokakta vururdu. Ya da çok daha kötüsünü yapardı...

Birini gizlice öldürmek isterseniz bu kişisel bir mesele olurdu.

Saldırı Riona’ya ve sadece Riona’ya yönelikti.

Yaptığı bir şey yüzünden. Ya da bildiği bir şey yüzünden...

Riona, öğle yemeği için mola vermeden bütün gün çalıştı. Karnım açlıktan gurulduyordu ama ona yemek dilenme zevkini yaşatmak istemiyordum.

Akşam saat altı civarı, sonunda masasındaki kâğıtları toplamaya başladı.

“Yemek vakti?” dedim.

Riona saatine baktı. “Akşam yemeği için Nick’le buluşacağım.”

“Nick kim?”

“Erkek arkadaşım,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Kaşlarını çattı. “Sen gelmiyorsun.”

“Üzgünüm, tatlım. Ben senin korumanım. Yani sen nereye gidersen ben de oraya giderim.”

Bana gözlerini kısarak baktı. Bunun tartışmaya değer olup olmadığına karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Bir yandan Riona’nın istediğini alamamaktan nefret ettiğini düşünüyordum. Diğer yandan, ona bir ayı pençesindeki bal gibi yapışacağımı açıkça belli eden bir bakış attım. Bu iş bitene kadar benden kurtulmayacaktı.

“Tamam,” diye çıkıştı sonunda. “Ama sanırım Nick bundan hoşlanmayacak.”

“Olabilir,” diyerek omzumu silktim. “Oldukça sevimli bir adamım.”

Ceketimi alıp onu asansöre kadar takip ettim.

“Araban var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “İhtiyacım yok. Ofisten sadece birkaç blok ötede oturuyorum. Başka bir yere gitmek istersem taksi veya Uber bulmak kolay.”

“Birinin taksi şoförü gibi davranması da kolay,” dedim, kaşlarımı kaldırarak.

“Eh, sen de bu yüzden buradasın, değil mi? Sahte taksi şoförlerinin katil olup olmadığını anlamak için.”

Planlarının ve rutinlerinin sorgulanmasından şimdiden rahatsız olduğunu görebiliyordum. Ve bu daha sadece ilk gündü. Daha yeni başlamıştık.

Riona kaldırırma doğru yürüyüp en yakın taksiyi çağırmak için elini kaldırdı. Taksi yanaştığında ona kapısını açmak için uzandım.

“Ben yapabilirim,” diye çıkıştı. Kapıyı kendisi açtı ve arka koltuğa oturdu. Ben de peşinden hemen şoförün arkasına yerleştim.

“Nereye?” diye sordu bize.

“Amuse Bouche,” dedi Riona.

“Orada harika deniz ürünleri var,” dedi taksi şoförü neşeyle.

Riona onu ve beni görmezden gelerek nehri geçerken camdan dışarı baktı.

“Bana Nick’ten bahset,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü hayatındaki herkesi bilmem gerekiyor. Etkileşimde bulunduğun herkesi.”

“Nick’in hiçbir ilgisi yok..” Bir country şarkısı dinleyen ve parmaklarıyla direksiyona vuran taksi şoförüne baktı. “Yani bu konuyla,” diye ekledi.

“Bunu bilmiyoruz. Çünkü ne olduğunu veya neden olduğunu bilmiyoruz.”

“Bu saçma. Nick bir cerrah. O değil...”

“Ne tür bir cerrah?” diye sordum.

Riona benden açıkça rahatsızlığı olduğunu belirtircesine yavaş bir nefes aldı. “O bir göğüs cerrahı.”

“Peki, ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?”

“Üç aydır.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Bu gerçekten...”

“Sadece soruları cevapla. Tartışmaktan daha kolay.”

Riona uzun alev rengi atkıruğunu omzunun üzerinden geriye doğru savurdu. Daha önce böyle parlak bir saç görmemiştim, turuncu veya çilek sarısı değil. Gerçekten parlak bir kırmızı. Kaşları ve kirpikleri çok daha koyuydu, bir tilkinin kulaklarındaki ve burnundaki siyah noktalar gibi.

Riona’ya narin veya kırılgan diyemezsiniz. O baştan ayağa kadın gibi kadındı. Uzun ve düz bir burnu, geniş ağzı, çıkık elmacık kemikleri ve dik bir duruşu vardı. Uzun boyluydu ve kendini daha uzun göstermek için topuklu ayakkabı giymekten çekinmiyordu.

“Sence *kolay* olduğu için mi bir şeyler yapıyorum?” diye sordu.

“Akıllı insanlar işleri zor yoldan yapmaz.”

“Birkaç akıllı insan tanıyorsun yani?” dedi alaycı bir şekilde.

“Neden benimle kavga etmek için bu kadar çabalıyorsun? Biz düşman değiliz.”

“Arkadaş da değiliz,” diyerek burnunu çekti.

Sadece gülüp başımı iki yana salladım. Bu tavrım onu daha çok sinirlendirdi.

Riona bir tilki gibi görünebilirdi, ancak safkan bir atın mizacına sahipti; kibirli ve gergin. Sinirli olduğunu düşünmüyordum. Sadece kolay kolay güvenmiyordu.

Safkanlarla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Sonuçta bir at çiftliğinde büyümüştüm.

“Hadi ama. Bana bu Nick denen adamla nerede tanıştığını söyle. Tinder’da mıydı? Tinder olup olmadığını söyleyebilirsin,” dedim kibarca.

“Hayır,” dedi Riona, gülümsemeyi reddederek. “Tinder değildi.”

“Nerede peki?”

“Bir arkadaşımın doğum günü partisiydi. Bir şişe şarap açıyordum. Tirbuşon kaydı. Parmağımı kestim. Sarmama yardım etti.”

“Ve sonra sana bir fatura göndermedi, bu yüzden bunun gerçek aşk olduğunu biliyordun.”

“Hayır. Sadece ertesi gün beni kahve içmeye çıkarmak istedi.”

“Ortak arkadaşınız kimdi?”

“Adı Amanda. Birlikte hukuk fakültesine gittik.”

“Nick onu nereden tanıyor?”

“Nişanlısı Greg ile duvar tenisi oynuyor.”

Şimdi restoranın önünde idik. Riona, “Mutlu musun? Umarım onu da sorgulamazsın,” dedi.

“Hayır, tabii ki hayır.” Sırıttım. “Bir fare kadar sessiz olacağım. Orada olduğumu anlamayacaksın bile.”

5

RIONA

NICK BENİ DANIŞMANIN ORADA bekliyordu. İşten sonra duş alıp üstünü değiştirmiş, saçının sarısını ortaya çıkaran açık mavi bir gömlek giymişti. Sanırım ikinci kez tıraş olmuştu çünkü yüzü bana hızlı bir merhaba öpücüğü verirken mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü. Tıraş losyonunun ve elleriyle tırnaklarında kalan endüstriyel antiseptiğin kokusunu alabiliyordum.

Nick fazla zorlanmadan bir Ken bebek kılığına bürünebilirdi. Uzun boylu, formda ve yakışıklıydı, çenesinde bir gamzesi vardı. Neredeyse kırk yaşında olmasına rağmen onu çocuksu gösteren yumuşak bir ifadeye sahipti.

Beni gördüğüne heyecanlanmıştı, ta ki kapıdan beni takip eden adamın da masamıza kadar geldiğini fark edene kadar.

“Raylan Boone,” dedi Raylan, onu tanıştırmamı beklemeden. Nick’in elini tutup sıktı. “Tanıştığuma memnun oldum.”

“Raylan bir güvenlik uzmanı,” diye açıkladım. “Ailem onu işe aldı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca benimle birlikte olacak.”

“Ya da haftalarca,” diye araya girdi Raylan.

"Pekâlâ..." Nick, Raylan'ın tokalaşmasına aynı coşkuyla karşılık vermedi. "Tam olarak neden?"

"Dün gece bir olay oldu," dedim. "Ciddi bir şey değil. Ama önlem almanın daha iyi olacağını düşündük."

Raylan şaşkınlıkla bana bakarken Nick'e ne olduğunu anlatmadığımı ve şimdi de ona ayrıntıları anlatmayı planlamadığımı fark etti.

"Ne tür bir olay?" dedi Nick, kaşlarını çatarak.

"Ciddi bir şey değil," dedim neşeyle. "İçeceklerimizi sipariş edelim."

Nick ve ben küçük kare masada karşılıklı otururken Raylan da eşlikçimiz gibi yan tarafta oturuyordu.

"Tam zamanlı bir korumaya ihtiyacın olacak kadar ciddi..." Nick, Raylan'a temkinli bir şekilde bakıyordu; sanki onu sohbete ne kadar dahil edeceğinden emin değilmiş gibiydi. Eminim başka sebeplerden dolayı da temkinliydi. Raylan, bir taşralı gibi saç kesimi olmasına ve haftalardır tıraş olmamasına rağmen hâlâ yakışıklıydı. Mavi gözleri, siyah saçlarının ve kalın koyu kaşlarının etkisiyle parlak görünüyordu. Sivri dişleri, sırtıttığında ona kurt gibi bir görünüm veriyordu.

Raylan'ın aynı zamanda küstah, agresif ve kesinlikle benim tipim olmadığını Nick'e temin edebilirdim. Ama Nick'e hiçbir şey konusunda güvence verme alışkanlığım yoktu. Onun güvensizliğini yatıştırmak benim işim değildi.

Raylan da işleri kolaylaştırmıyordu.

"Endişelenme, Doktor," dedi. "Riona'yı güvende tutacağım. Ee, siz, çifte kumrular istediğiniz gibi konuşun... Ben burada yokmuşum gibi davranın. Tıpkı doktor-hasta gizliliği gibi, koruma da duyduğu her şeyi kendine saklar."

Bunu, ağzından çıkan kelimeler ne olursa olsun, size takıldığını düşündüren o neşeli sırıtişla söylemişti. Nick kaşlarını çatı. Kendisine sataşılmasından benden bile daha çok nefret ederdi.

Garson içki siparişlerimizi almaya geldi. Ben bir votka soda isterken Nick bir kadeh şarap sipariş etti.

“Sadece su, teşekkürler,” dedi Raylan.

“Gazlı veya gazsız?” diye sordu garson.

“Ücretsiz ve soğuk olan ne varsa.”

“Bir içki alabilirsin,” dedim Raylan’a.

“Yok. Çalışıyorum.”

“Çalışmıyorsun.”

“O zaman görev başındayım.”

Neden içki içmemesi beni rahatsız etti bilmiyorum. Sanırım bunun sebebi onu gerçek bir profesyonel koruma olarak değil, gereksiz bir önlem olarak düşünmeyi tercih etmemdi.

Nick, benden istediği bilgiyi alamayacağını görünce doğrudan Raylan’a soru sormaya başladı. “Peki... Griffin’leri nereden tanıyorsun?”

“Tanımıyorum,” dedi Raylan. “Riona ve ben Dante Gallo aracılığıyla tanıştık.”

Bu da işe yaramamıştı. Nick, Dante’yi pek sevmezdi. Daha önce iki kez karşılaşmışlardı. O görüşmeden sonra Dante, “Eh, fena sayılmaz,” demişti. “Biraz fazla kendini beğenmiş.” Nick de “Müvekkillerini cinayetten beraat ettirdikten sonra onlarla genellikle arkadaş kalır mısın?” diye sormuştu.

“Sen, ee, Dante ile mi çalışıyorsun?” diye sordu Nick, gergin bir tonla.

“Birlikte ordudaydık.”

“Ahh.” Nick rahatlamışa benziyordu. “Çok eskiden askere gitmeyi düşünmüştüm. Tıp fakültesi masraflarımı karşılayabilmek için.”

“Hımm,” dedi Raylan yumuşak bir şekilde. “Öyle mi?”

“Ama benden asker olmazdı. Tüm o tuvalet temizleme işleri, ‘yere yat ve yirmi şınav çek’ saçmalıkları. Sanırım emirleri takip etmeyi sevmiyorum,” dedi Nick gülerek.

Bu hoş küçümsemeye nasıl tepki vereceğini görmek için Raylan’a baktım.

Raylan koyu sakalına ve bronz tenine karşı bembeyaz duran dişleriyle sırıttı. “Sanırım ameliyathanedeki komutan olmayı tercih edersin.”

“Evet, sanırım öyle,” dedi Nick, ona gülümseyerek. Raylan’ın gözlerindeki parıltıyı fark etmiyor gibi görünüyordu ki bu tamamen dostça değildi.

“Elbette, işini batırırsan, yapabileceğin en kötü şey masandaki bir büyükanneyi öldürmek olur,” dedi Raylan rahat bir şekilde. “Tüm meslektaşlarının, anestezi uzmanlarının, hemşirelerin ve diğer doktorların yakalanıp işkence görmesini ve kafalarının kesilmesini izlemek konusunda endişelenmene gerek yok. Ya da hemen yanında havaya uçurulmalarını. Ölmek konusunda endişelenmene gerek kalmaz.”

“Hayır...” Nick’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ama bu demek değil ki...”

“Sanırım bu yüzden orduda tuvaletleri fırçalayarak başlıyoruz,” dedi Raylan. “Sonra yataklarımızı toplamaya geçiyoruz. Daha sonra sahaya çıkmadan önce tatbikatlar, eğitimler ve pratik görevlerle devam ediyoruz. Bu kademeli bir ilerleme. Kardeşlerini tanıyorsun ve onlar da seni tanıyor. Herhangi biri verilen talimatı yerine getiremeyecek kadar kibirli olduğunda liderlik pozisyonuna terfi ettirilmiyor. Çünkü tüm ekibin hayatı tehlike-

deyken işler böyle yürüyor. Kimse sevmediği, hatta saygı duymadığı bir pisliğin altında görev yapmaz.”

Raylan konuşurken sürekli olarak hoş bir şekilde gülümsüyor, aynı dost canlısı Güney aksanını koruyordu. Ama bir şekilde masanın üzerinde kavuşturduğu büyük ve güçlü elleri dikkatinden kaçmadı. Ve o flanel gömleğinin altındaki omuzlarının genişliği.

Nick de aynı şeyin farkına varmıştı: Raylan eğitilmiş bir askeri. Nick’ten beş veya yedi santim daha uzun olmasından bahsetmiyorum bile.

Nick yutkunarak “Doğru,” diye mırıldandı. “Sipariş versek iyi olur. Burada mutfak yavaş işliyor...”

“Ne alayım?” diye sordu Raylan, ağır deri menü ve süslü kıvrımlı yazılarla yazılmış seçeneklerle uğraşmadan.

“Biftek sever misin?”

“Elbette severim. Ne var?”

“Eh, antrikotlarıyla ünlüler.”

“Taksi şoförünün buranın spesiyalinin deniz ürünleri olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Omzumu silktim. “Ona bakarsan Columbus Yolu ile daha kolay geleceğimizi de düşünüyordu.”

“Tamam, beni ikna ettin,” diyerek sırttı Raylan. “Taksi şoförü kışını dirseğinden ayıramıyor.”

Nick garsona işaret etti.

“Siz söyleyin,” dedim beylere. “Ben hâlâ bakıyorum.”

“Antrikot lütfen,” dedi Raylan. “Az pişmiş, yanında fırında patates.”

“Tavuk ve kapari alacağım,” dedi Nick, erdemli bir şekilde. Menüsünü garsona uzatıp bana göz kırptı. “Yüz yaşını geçmeyi planlıyorum.”

“Bir veya iki on yılını biftekle değiştiririm,” dedi Raylan, tamamen kayıtsız bir tavırla.

Biraz gülümsemekten kendimi alamadım. “Ben de antrikot alacağım.”

Nick ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Omzumu silktim. “Açım.”

Garson bizi tekrar yalnız bıraktığında, masaya garip bir sessizlik çöktü. Nick, Raylan’ı dışlamak için tasarlanmış olduğundan şüphelendiğim yeni bir konuşma taktiği denedi.

“Sanat Enstitüsü’nün El Greco sergisi düzenlediğini gördüm,” dedi Nick. “Bizim için bilet aldım.”

İşte, bu beni heyecanlandırmıştı. “Teşekkürler. Gitmeyi çok isterim.”

Nick fazlasıyla memnun görünüyordu. Bu zaferle yetinmeyecek “Sanırım senin koruman için de bir bilete ihtiyacımız olacak. Resimden hoşlanır mısın, Raylan?” dedi.

“Pek sayılmaz,” diyen Raylan, omuz silkti.

“Rönesans sanatım sevmez misin?” diye sordu Nick, sırtıyordu.

Raylan masanın ortasındaki sepetten bir parça ekmek alıp üzerine cömert bir tereyağı tabakası sürdü. “El Greco’ya gerçek bir Rönesans demek doğru olmaz, değil mi?” dedi, ekmeğinden büyük bir ısırık alarak.

“Ne demek istiyorsun?” Nick kaşlarını çatmıştı.

“Şey...” Raylan lokmasını çiğneyip yutkundu. “İnsanlarını esnetme ve hepsini dramatik hale getirme şekli. Buna ‘Maniyerizm’ demez misin?”

* Maniyerizm, yaklaşık 1520-1580 tarihleri arasında ortaya çıkmış olan gizemli ve garip bir sanat akımıdır. Rönesans’ın getirmiş olduğu yetkinliğe karşı bir çıkış olmuş, kendisinden sonra gelen üslup ve akımlara önayak olmuştur. Başlatıcısı ve en önemli temsilcisi Michelangelo Buonarroti’dir. (ç.n.)

Şimdi Nick, yüzündeki aptal ifadeyi düpedüz bir kaş çatmaya dönüştürse de gülmekten kendimi alamadım.

Raylan omzunu silkerek “Tennessee’de kitaplarımız var,” dedi. “Hatta bir veya iki müzemiz bile var.”

Antrikot, tereyağı ve maydanozla ıslatılmış, cızırtılı beş yüz derecelik tepsilerde masaya geldi. Bir kiloluk fırınlanmış patatesler ekşi krema ve pastırma parçalarıyla doluydu. Izgara etin kokusu cenneti andırıyordu.

Raylan ve ben kurt gibi yemeğimize saldırdık. Sabahki kahveden beri hiçbir şey yememiştım. Zengin, yağlı antrikot çatalla kesilebilecek kadar yumuşaktı. Dilimde eriyip giderken tadı yoğun bir şekilde doyurucuydu.

Nick asık suratla tavuk göğsünü küçük küpler halinde kesiyordu.

Raylan’ın siparişiyle ilgili onunla dalga geçmek istediğini görebiliyordum ama kendini tutuyordu.

Kendi yemeğim o kadar lezzetliydi ki Nick için biraz üzülüyordum, ona o öğleden sonraki ameliyatını sordum.

Nick keyiflenerek özel olarak kendisi için hastaneye getirilen karmaşık torakotomiye uzun ve ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı, çünkü şehirdeki bu özel prosedürde %100 başarı oranına sahip tek cerrah oydu.

Yemeğin geri kalanı bu konuyla geçti.

“Tatlı isteyen var mı?” diye sordum ikisine de. “Ya da bir içki?”

“Ben doydum,” dedi Raylan.

“Ben de,” dedi Nick, daha az gerçekçi bir şekilde. Tavuğunun sadece yarısını yemişti. Sanırım bu garip buluşmadan sıkılmıştı.

“Hesabı alacağım,” dedim.

Raylan, “Ben ödedim,” dedi.

“Ne? Ne zaman?”

“Garson son geldiğinde kartımı verdim.”

“Yediğimin hesabını ödemen gerekmiyor,” diye bilgilendirdim onu. “Bilakis bu ödeme sana yapılmalı.”

Raylan omzunu silkti.

Muhtemelen Nick’in üçümüzün de parasını ödemek zorunda hissetmesinin yarattığı gariplikten kaçınmaya çalıştığını biliyordum. Ancak Nick, Raylan’ın ona öngörü ve centilmenlik gösterdiği bu sonuçtan daha çok rahatsız olmuş görünüyordu.

“Hadi gidelim,” dedi Nick sertçe. “Benim evime gelecek misin, Riona?”

Bu bizim her zamanki rutinimizdi, haftada bir veya iki gece normal bir buluşma gerçekleştiriyorduk. Ama Raylan’ın gittiğim her yerde peşimde olmasıyla bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyordum. Nick ve ben mercimeği firma vermek için yukarı yatak odasına giderken Raylan, Nick’in oturma odasında mı duracaktı?

“Bugün gelmesem daha iyi,” dedim, bariz engele doğru bir bakış atarak.

Nick hayal kırıklığıyla homurdandı. “O zaman ben gidiyorum. Raylan’ın taksi çağırmana yardım edebileceğini varsayıyorum.”

Raylan, şaşırtıcı bir şekilde Nick ile dışarı çıkarken biraz mahremiyete sahip olabilmem için geride durdu.

“Bu ne kadar sürecektir?” diye sordu Nick.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe.

“Bana söylemediğin bir şey mi var? Bunun sebebi ne? Çünkü eski bir erkek arkadaşsa ya da...”

“Saçmalama,” diye çıktım. “Dün gece saldırıya uğradım.”

“Sen... ne?” Nick’in ifadesi rahatsızlıktan endişeye dönüştü. “Bunu bana neden söylemedin?”

“Kimsenin yaygara koparmasını istemiyorum. Özellikle de senin. Ama şimdilik beni takip etmesinin sebebi bu.”

“İyi misin?” diye sordu Nick, daha nazikçe.

“İyiyim. Bir süre üçüncü tekerleğe karşı sabırlı olman gerekecek.”

Nick iç çekti. “Tamam.”

Alnımdan hafifçe öptü. Bunu yaptığında gerçekten hoşlanmıyordum ama buna ses etmedim çünkü bu akşamın onun adına pek keyifli geçmediğinin farkındaydım.

“Yarın seni ararım,” dedim.

“Lütfen ara.”

Nick’in Porsche’sine atlayıp Streeterville’deki evine doğru hızla uzaklaşmasını izledim.

Raylan’ın arkamda durduğunu hissedebiliyordum, yakınımdaydı ama aramızda mesafe vardı.

“O zaman eve mi dönüyoruz?” dedi.

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Kardeşimle buluşalım. O dalgıç hakkında ne bulduğunu bilmek istiyorum. Kusura bakma ama bunu kalıcı bir anlaşma haline getirmek istemiyorum.”

“Elbette,” dedi Raylan, gülümseyerek. “Anlıyorum. Romantik havayı bozuyorum. Bahse girerim Nick sadece ikiniz olduğunda cazibesini konuşturuyordur.”

Sözlerinde hiçbir kesinlik yoktu. Eğer onunla yeni tanışmış olsaydım, bunu yeterince içtenlikle kastettiğini düşünürdüm.

Ama zaten Raylan’ı yeterince tanıyordum ve ağzının köşesinde beliren sırıtma imasını görebiliyordum.

Nick’ten hoşlanmamıştı. Ve bunu bilmemi umursamıyordu.

6

RAYLAN

RIONA VE BEN GALLO evine uğradıktan sonra Callum'un dairesine gitmek için bir Uber'e bindik. Kiralık arabalara binip inmek hoşuma gitmezdi. Riona'yı güvenli olduğunu bildiğim bir araçla kendim götürmek istiyordum.

Bu yüzden Dante'den bir tane ödünç aldık.

Şehre en son geldiğimizde gezdiğimiz Escalade'in aynısıydı. Sürücü koltuğuna, Dante'nin cüssesinin yaptığı çukura gömüldüm.

Riona da sanki daha önce bu araca birçok kez binmiş gibi emniyet kemerini takmadan önce su şişesini otomatik olarak bardak tutucuya koydu.

"Bu arabayla çok fazla geziyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Her şeyin nerede olduğunu biliyor gibisin."

Riona sinirli bir şekilde burnunu çekti.

"Ne?"

"Dante ile aramızda romantik bir şey yok."

“Hiçbir zaman öyle bir şey olduğunu söylemedim.”

Gözlerini devirdi.

Lake Shore Yolu’ndan ilerlerken su sağ tarafımızda, yanımızdan akıp gidiyordu. Riona, bugün düz ve gri olan, neredeyse bulutlu gökyüzüyle aynı renkteki göle bakıyordu.

“Oldum olası Simone’ı sevdiğini biliyorum,” dedim.

“Bu yüzden değil!” diye çıkıştı Riona. “Yani, ona âşık olduğunu biliyordum. Âşık olmadığını söyledi, ama belliydi. Onun böyle acı çektiğini görmek beni üzerdi. Aramızda romantik bir şey yoktu, sadece arkadaşlık. Hâlâ öyleyiz.”

“Sana inanıyorum.”

“Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Gerçek bu.” Riona bir an sessiz kaldı. Sonra yumuşak bir sesle konuşmasına devam etti. “Bana saygı duyuyordu. Erkekler çoğu zaman kendini onlara kanıtlaman gerektiğini düşünür. Onu tutukladıktan sonra hapishaneye gittiğimde... Bunu biliyor musun?”

Başımla onu onayladım. Griffin’ler ve Gallo’lar Polonya Mafyası ile savaşırken Polonyalı patron Mikolaj Wilk, Dante’yi cina yetle suçlamıştı. Riona suçlamaları düşürmüştü.

“Dante ona yardım edeceğim konusunda bana güvendi. Birbirimizi yeni tanımamıza rağmen. Ve ailelerimiz çok uzun zaman önce düşmandı.” Riona parmaklarını nazikçe kucagında birleştirdi. Çok güzel elleri vardı; soluk ve ince, pembesi turnaklarının üzerine şeffaf oje sürmüştü. “Birçok yönden birbirimize benziyorduk. Disiplinli. Çalışkan. Duygusuz. İnsanlar bir erkekte buna saygı duyar. Ama bir kadında, soğuk veya sert olduğunuzu söylerler.”

“İnsanlar Deuce için de aynısını söyler.”

“Ama bunu ona karşı kullanmıyorlar.”

Bunu düşündüm. Erkeklerde ve kadınlarda özelliklerin nasıl görüldüğünü. Kadınların erkeklerde erdem olarak görülebilecek davranışlar için nasıl eleştirildiğini. Orduda bunlardan bolca görürdünüz; erkekler “liderlik becerileri” için iltifat alırken, kızlar aynı emirleri verdiklerinde “*taşakları parçalayan kaltaklar*” diye çağrılırdı.

Bir an sonra, “Haklısın,” dedim. “Senin ve Dante’nin sadece arkadaş olamayacağını varsaymamalıydım, haklısın.”

Riona bana bir kez olsun onunla aynı fikirde olmama şaşırarak baktı. “İnsanlar bana her zaman ne istemem veya ne hissetmem gerektiğini söylüyor.”

“Nick de onlardan biri mi?”

Bu söylenmesi yanlış bir şeydi. Engellerinin tekrar ortaya çıktığını neredeyse görebiliyordum.

“Sanatı sevmediğini söylediğinde yalan söylüyordun,” dedi Riona suçlarcasma. “Onu aptal gibi gösterebilmek için ona tuzak kuruyordun.”

“Akıllı bir adam için onu aptal gibi göstermek çok kolaydı.”

“Askerlik hakkında o yorumu yaptığı anda ondan hoşlanmadın.”

“Herkes *Er Ryan’i Kurtarmak* filmini izledi diye orduda olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini düşünüyor.”

Riona yavaşça başını salladı. “Haklısın. Ayrıca herkes *Suits*’i izledi diye avukatlığı da biliyor.”

Güldüm. “Şey... Kabul et, oldukça iyi bir diziydi.”

Riona hafifçe gülümsedi. “Giysiler için izledim. Donna nasıl giyineceğini biliyordu. *Mad Men*’deki Joan da öyle. Televizyonda kızıl saçlıları her zaman doğru göstermiyorlar ama o ikisi hariç...”

Callum’un evine geldiğimiz için üzüldüm. Tam da Riona rahatlamaya başlamıştı. Doğru yeri bulduğumuzdan emin olmam

bir dakikamı aldı çünkü bina bir evden ziyade eski bir kiliseye benziyordu. Ama Riona bana burasının doğru yer olduğunu söyledi.

Callum'la son ziyaretimde hiç karşılaşmamıştım, oğlunun doğumunu izlemekle meşguldü. Ama onun hakkında her şeyi biliyordum. Dante'nin küçük kız kardeşi Aida ile evliydi. Griffin Ailesi'nin en büyük çocuğu ve imparatorluğun vârisiydi.

Riona'ya ne kadar değer verdiğini hemen anladım. Bizi küçük ama sıcak, tuğla duvarları ve ahşap tezgâhı olan rahat mutfağına götürdü. Uzun çatı kirişleri ve birkaç vitray pencere dahil olmak üzere orijinal kilisenin çoğu yerinde duruyordu.

Saat geç olmasına rağmen Callum'un üzerinde hâlâ pantolonla kollarını yukarı sıvadiğı beyaz bir gömlek vardı. Hepimize içki koyarken sesini alçak tutuyordu çünkü Aida'ya ve yan odada uyuyan bebeğe dikkat ediyordu.

“Miles nasıl?” diye fısıldadı Riona.

“Gün geçtikçe daha da inatçı oluyor,” dedi Callum, gülümseyerek.

Her birimize birer kadeh kırmızı şarap koydu.

“Aileye,” dedi basit bir ifadeyle.

Bu sefer bir yudum aldım. Şarap, antrikottan sonra özellikle iyi geldi. Böyle yemek ve içmek ne tuhaftı. Önceki iki ayda tek bir güzel yemek bile yememiştim. Şimdi lüksün kucağındaydım. Başım dönmese iyiydi. Açlık sınırlarınızı zorlardı.

Şarabı bıraktım. “Dalgıç hakkında ne biliyoruz?”

Callum dizüstü bilgisayarını açtı ve güvenlik videosunu izlemem için oynattı.

Riona'nın gerildiğini görebilmeme rağmen gözlerini ekrandan ayırmadan her şeyi tekrar tekrar izledi.

“Suyun altında ondan nasıl kurtuldun?” diye sordum.

Tel tokasıyla yaptıklarını anlattı.

“Şansın varmış,” dedim. “Dâhice.”

Dalgıç havuzdan çıkarken “Bir doksan boyunda, doksan kilo civarında görünüyor. Sence de öyle miydi, Riona?” diye sordum.

Başıyla beni onayladı. “Güçlüydü. Gençti, muhtemelen kırktan az. Gözleri koyuydu.” Bir an onu hatırlayarak durakladı. “Sanırım solaktı,” diye ekledi.

“Neden böyle dedin?”

“Sırtüstü yatarken kolu boynuma bu şekilde geldi...” Adamın onun boğazını soldan sağa doğru sardığını gösterdi. “Sanırım baskın kolu oydu.”

“Güzel,” diyerek başımı salladım.

“Pek bir açıklama gibi değil,” dedi Riona şüpheyle.

“Hiç yoktan iyidir.”

Dalgıcın havuzdan çıktıktan sonra telefonunu aldığını izledik.

“Telefonu takip etmeyi denedin mi?” diye sordum Callum’a.

“Evet. Greektown’da kısa bir süreliğine açıldı. Sonra tekrar kayboldu.”

“Telefonda ne tür bilgiler var?”

“Bir sürü şey,” dedi Riona. “Kişisel ve bankacılık bilgileri. Tüm iş e-postalarım... Şifreyle korunuyor ama ne yaptığını bilen biri için bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun.”

“Telefon hedef olabilir miydi?”

Riona omzunu silkerek “Bence çalmanın daha kolay yolları vardır,” dedi.

Tekrar Callum’dan yana döndüm. “Chicago’da kimlerin aracılık yaptığını biliyor musun? Bu adam buradan kiralandıysa, bir aracı bize dalgıcın kim olduğunu söyleyebilir. Ve belki de onu kimin işe aldığını.”

“Birini tanıyorum,” dedi Callum, başını olumlu anlamda sallayarak.

Bunun için Callum’a eşlik etmek istiyordum. Bu yüzden Riona’ya, “Seni yarın anne babanın evine götürebilir miyim? Sadece birkaç saatliğine,” dedim.

“Elbette,” dedi, fazla hevesli olmadan.

“Güzel. Peki ya düşmanlar? Şu anda sana karşı kin besleyen kim?”

“Özellikle Riona’ya karşı, hiç kimse,” dedi Callum. “Griffin’lere karşı, birçok kişi. Listenin başında Ruslar var. Babam son patronları Kolya Kristoff’u öldürdü. Yeni patronu Moskova’dan eski kafalı bir gangster. Adı Alexei Yenin. KGB için sorgu memuru olarak çalışıyordu, bu yüzden tahmin edebileceğiniz gibi, olabilecek en gaddar kişidir.”

“Boğulma Rusların olağan tarzı değildir, ancak eski bir KGB görevlisinin çoğundan biraz daha kurnaz olduğunu görebiliyorum,” dedim.

“Doğru,” dedi Callum, başını sallayarak. “Yine de Riona’yı hedef almışlarsa bu garip.”

“Başka kim?”

“Belki Hartford Ailesi,” diye araya girdi Riona.

“O kim?” diye sordu Callum.

“Birkaç ay önce, Enzo Gallo benden yardım istedi. Ya da daha doğrusu, diğer İtalyan ailelerden birinin yardıma ihtiyacı vardı,” dedi Riona, tiksinti dolu bir ifadeyle. “Bosco Bianchi, arabasında on altı yaşında iki kızla sarhoş ve kafayı bulmuş bir şekilde araba kullanıyormuş. İçlerinden biri ön camdan dışarı fırlamış. Kız komaya girmiş. Bosco’nun alkol ve uyuşturucu testi kayboldu ve itirafını iptal ettirdim. Savcı orta güvenlikli bir cezaevinde sekiz ay kalmasına karar vermişti. Kız asla iyileşemedi.”

Riona'nın kız için kötü hissettiğini söyleyebilirdim. Bosco'nun cezasını kolaylaştırdığı için utanıyor, ancak bunu kabul etmekten kaçınmıyordu.

“Virginia Hartford geçen hafta yaşam destek ünitesinden çıkarıldı,” dedi Riona. “Bir babası ve bir ağabeyi var. Onların yerinde olsam intikam almak isteyebilirdim.”

Ruslar hakkındaki bilgileri yazdığım gibi bunu da not aldım.

“Tamam,” dedim. “Bunu da kontrol edeceğiz. Başka var mı?”

Riona uzun bir duraklamanın ardından, “Belki Luke Barker,” dedi.

“O kim?”

“Şirketimde kıdemli bir avukattı. Şirketin Noel partisinde bana sarkıntılık etti ve Oran Amca da onu kovdu.”

“Şimdi nerede?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Riona soğuk bir şekilde.

O adamın adını da not aldım. “Bu iyi bir başlangıç. Yarından itibaren bu olasılıkları değerlendireceğiz.”

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Callum'un esnememeye çalıştığını görebiliyordum. Kız kardeşine sarılarak “Bir yolunu buluruz, Ree. Endişelenme,” dedi.

“Endişelenmiyorum,” dedi. “Sadece bilmek istiyorum, bir şekilde.”

“Aida'ya selam söyle,” dedim Callum'a.

“Eminim bir iki saat sonra Miles bizi uyandırdığında fırsatım olacak,” diye homurdandı Cal.

Riona ve ben, Escalade'e binip Riona'nın dairesinin yolunu tuttuk.

“Yeraltı otoparkına park edebiliriz,” dedi. “Arabam olmasa da bana ayrılmış bir yer var.”

Riona'nın neden bu daireyi seçtiğini anlayabiliyordum, köşe ofisine çok benziyordu. Yüksekteydi ve muhteşem bir manzarası vardı. Estetik olarak sadeydi ve tamamen kendi kontrolünde olan şeyleri sevdiğini söyleyebilirdim.

Ancak dairede yalnız kaldığımızda Riona, burada, onun kişisel alanında uyuyacağımı idrak etti.

“Ben kanepede yatarım,” dedim ona.

“Tamam,” dedi Riona, rahatsız bir ifadeyle. “Sana temiz çarşaf getireyim.”

Gömleğimin düğmelerini açıp çıkardığımda her zamanki gibi elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamayı planlıyordum.

Riona şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde geri geldiğinde bir yığın temiz yatak örtüsü taşıyordu. Gözleri çıplak gövdemde gezindi ve kızardığını görünce şaşırdım. Onu mütevazı biri sanmıyordum.

“Al,” diyerek yatak örtüsünü bana doğru itti.

“Ne oldu?” dedim, onu biraz kızdırmaya karşı koyamıyordum.

“Hiçbir şey olmadı,” dedi sertçe.

Dürüst Riona'mın yalan söylediğinden oldukça emindim.

“Diş macununa veya başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye mırıldandı.

“Hayır. Çantam yanımda.”

“Tamam. O zaman iyi geceler.”

“İyi geceler, Riona.”

Yatak odasına gitti ve yatmaya hazırlanırken suyun akışının ve etrafta dolanan hafif adımlarının sesini duydum.

Ben meraklı bir herif olduğum için oturma odasında sağa sola bakınmadan edemedim.

Korkutucu derecede temizdi. Nick'in aksine, Riona orduda gayet iyi idare ederdi. Kitapları asker hassasiyetiyle dizilmişti. Bir toz zerresi bile gözüme ilişmedi. Uzaktan kumandası bile televizyon sehpasında mükemmel doksan derecelik bir açıyla duruyordu.

Tüm bu düzen takıntısı zihnimi kurcaladı. Tecrübelerime göre, biri kontrol duygusuna bu kadar sıkı tutunuyorsa, muhtemelen hayatının bir noktasında kendisini güçsüz hissettiren bir şey yaşamıştır.

Riona'nın Luke Barker'ı ve Noel partisinde ona asıldığını söylediği halini düşündüm. Sesi her zamanki gibi sakindi. Ama bunu düşününce ben kendimi sakin hissedemedim. İçimde bir yerde öfkelendiğimi hissediyordum. Luke'u konuşmayı planladığım kişiler listemin en başına koydum. Yastıkları kirlenmesin diye kanepenin üzerine tertemiz bir çarşaf serdim. Sonra uzanıp adeta tavşan uykusuna yattım. Bir asker uykusu, hemen uyana-bileceğim türden bir uyku.

Riona'nın çılgılığıyla kanepeden fırladım.

Daha gözlerimi açmadan yerimden fırlamış, onun odasına doğru koşuyordum.

Odasının kapısını açıp ışığı yaktım.

Boğazına kadar gelen çarşaflara dolanmış bir halde onlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Onu yataktan çekip kollarımın arasına aldım. Üzerinde sadece ince saten atletle şort vardı; ya soğuktan ya da korkudan tir tir titriyordu.

"Şişşt," dedim ona. "Her şey yolunda. Buradayım."

Utanarak benden uzaklaşmaya çalıştı. Ama kollarımı ona dolayıp onu göğsüme çektim. Kalbinin çıplak tenime doğru çarptığını ve incecik vücudunun titrediğini hissediyordum.

“Boğuluyormuşum gibi hissettim,” dedi soluk soluğa.

Bir kez daha, bir erkeğin bu kadına el uzatmasının verdiği o öfke selini hissettim. Riona güçlü ve bağımsız görünmek için can atıyordu. Ama gerçek şuydu ki o da tüm kadınların kırılgan olduğu gibi kırılgandı, erkeklerden daha küçük ve şiddete karşı savunmasızdı.

Bir kız kardeşim vardı. Ona dokunmaya çalışan herkesi öldürürdüm.

Ve Riona’yı korumak için de aynı dürtüyü hissediyordum. Onu güvende tutmak istiyordum.

Sadece Dante benden istediği için değil. İhtiyacı olduğu için. Yardımına ihtiyacı vardı.

“Buradayım,” dedim ona tekrar. “Kimse sana zarar vermeyecek.”

Kalbinin önkolumda çılgınca attığını hissediyordum. Kafese sıkışmış, dışarı çıkmaya çalışan bir kuş gibi. Riona’nın tüm vücudu titriyordu.

Ama bir dakika sonra mücadele etmeyi bırakıp onu tutmama izin vererek kendini kollarıma bıraktı. Kollarımla onu ısıtmama izin verdiğinde titremesi durdu.

Düzenleme
Ny.özlem

Ninova

Yorgun ve dehşete kapılmamış olsaydı buna asla izin vereceğini sanmıyordum. Aslında muhtemelen sabahleyin bu durumdan utanacaktı.

Ama şu anda, benim sağladığım rahatlığı kabul ediyordu.

Onu neredeyse bir saat boyunca öyle tuttum, ta ki vücudu uykuyla ağırlaşana ve ısınana kadar.

7

RIONA

PENCEREMDEN İÇERİ SÜZÜLEN GÜNEŞ ışığıyla uyandı-
ğında yatağında yalnızdım.

Geç uyumuştum, bu benim için garipti.

Mutfağında hareket eden birinin çıkardığı tıkırtı sesini du-
yabiliyordum. Raylan'ın olduğunun farkındaydım ve gecenin bir
yarısı çığlık atarak uyandığımı hatırlıyordum.

Kendimi ne kadar aptal yerine koyduğumun farkına varınca
yüzüm alev alev yandı. Kâbus gören küçük bir çocuk gibi çığlık
atmıştım.

Raylan odama girip sanki beş yaşındaki çocukmuşum gibi
bana sarılmıştı.

Beni böyle gördüğü için nefret etmişim: Zayıf ve savunmasız.

Öte yandan, rüyanın anısı hâlâ zihnimde tazeliğini koruyor-
du. Yüzüyordum ama temiz, aydınlık çatı havuzunda değil. Ge-
ceydi ve kocaman, karanlık bir gölde yüzüyordum. Ellerim siyah
suda hayalet gibi beyaz görünüyordu.

Bir şey beni yakalayıp aşağı doğru sürükledi. Ayın yüzeydeki yansımalarını görebiliyordum, battıkça bir ışık iğne ucu kadar küçülüyordu. Su dondurucu soğuk ve zifiri karanlıktı. Beni tutan şey korkunç derecede büyüktü. Beni vücudumun -kollarımı, bacaklarımı, göğsümü ve boğazımı- her yerini sıkan bir düzine dokunaçla yakaladı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım beni aşağı çekmeye devam etti. Sonunda nefes almak için çırpındığımda ciğerlerime su doldu.

Vücudumu sıkıca saran çarşafı yırtarak uyandım. Birinin çığlık attığını duydum ve bunun ben olduğumu anlamam çok uzun sürdü. Yüzüme dokunduğumda aslında ıslak ve soğuk olduğunu hissettim. Uykumda ağlamıştım.

Raylan'ın en azından bunu fark etmemiş olmasını umuyordum.

İtiraf ediyorum, bana sarıldığında kendimi iyi hissettim. Kendimden utandım. Ve yarı çıplak bir şekilde, sadece uyurken giydiği boxer şortuyla içeri koşmasından utandım. Ama kollarının ve yüzümü bastırdığım çıplak göğsünün sıcaklığını inkâr edemezdim. Kurutucudan yeni çıkmış kocaman bir battaniye gibiydi. Sıcaklığı vücuduma sızıyor ve beni sakinleştiriyordu.

Ama şimdi onunla yüzleşmem gerekiyordu ve şu an tamamen kendimdeydim.

Bu özel buluşmayı aceleyle getirmek istemediğimden duş aldım ve bir bluz, pantolon ve bir çift mokesen ayakkabı giydim. En sonunda mutfakın yolunu tuttum.

Raylan ocağın başındaydı. Her biri bir ocakta olmak üzere dört farklı tava kullanıyordu ve benim önlüğümü temiz bir gömleğin üzerine giymişti. Siyah saçları nemli ve temiz görünüyordu, sanki duş almış gibi. Ama tıraş olma zahmetine girmediğini fark ettim. Kalın siyah sakalıyla pervasız görünüyordu. Özellikle de gülümsediğinde, o keskin dişlerini gösterdiğinde.

Genellikle erkeklerin evimde kalmasına izin vermezdim. Bu yüzden birinin mutfağını ele geçirmesine, tavaralarını ve spatulalarını kullanmasına, ocağın üstüne yağ sıçratmasma alışkın değildim.

Bütün bu yiyecekleri nereden bulduğunu bile bilmiyordum. Kesinlikle pastırma, yumurta ve Fransız tostı yapmak için kullanıldığı şeyleri almamıştım.

En azından kahvenin zengin kokusunu alabiliyordum. Kendime bir kupa doldurdum.

“Yemek neredeyse hazır,” dedi Raylan.

“Genellikle sadece kahve içerim.”

“Kahve bir içecektir, kahvaltı değil.”

Raylan çıtır pastırma, çırpılmış yumurta, tereyağı ve reçelle kaplanmış kalın Fransız tostı ve biberle patatesten yapılmış bir tür kızartma ile dolu iki büyük tabak servis etti.

Önüme bir tabak koyup karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Bütün bunları yiyebilmem imkânsız,” dedim.

“Bu beyin gıdası,” dedi, kocaman bir Fransız tostı ısıtırken.

“Bu iki bin kalori. Günlük alacağım kaloriyi tek bir tabakta alırsın.”

“Benim için değil. Bu vücudu doyurmak için bir tabak kahvaltıdan çok daha fazlası gerekir, canım.” Bir parça pastırma alıp kocaman ısırdı.

Başımı iki yana salladım. “Kalp krizi geçireceksin.”

“Ne zaman bir kovboyun kalp krizinden öldüğünü gördün?”

“Sen o musun? Bir kovboy?”

“Elbette. Tennessee’deki bir çiftlikte büyüdüm.”

“Ona ne oldu?”

“Ah, hâlâ orada.”

“Neden oradan ayrıldın?”

“Huzursuz oldum. Dünyada başka neler olduğunu görmek istedim. Ayrıca...” Raylan sırttı. “Ben iyi bir kovboy olduğumu hiç söylemedim.”

Tabağımdaki pastırmanın gerçekten harika koktuğunu itiraf etmeliydim. Bir dilim alıp ısırdım. Çıtır çıtırdı ve rahatlıkla çiğneniyordu, bir önceki gece yediğim biftek kadar hoş kokulu ve doyurucuydu. Raylan’la vakit geçirmeye devam edersem etobur olacaktım.

“Gördün mü?” dedi Raylan. “Fena değil, ha?”

Bir ısırık daha aldım. Patateslerin dışı çıtır, içi yumuşacıktı ve sotelenmiş kırmızı biber ve soğanla iyi tatlandırılmıştı.

“İyi bir aşçısın,” diye itiraf ettim.

“Yemek yapmayı sever misin?”

“Hayır. Aslında nefret ederim.”

“Neden?”

“Beş dakika sonra bitecek bir şey yapmak için çok zahmetli.”

Ona diğer sebebi söylemedim, sadece kadın olduğum için benden beklenen her şeyi yapmaktan nefret ediyordum. Yemek pişirmek, temizlik yapmak, çocuk bakımı... Bunları yapmak istemem gerektiği fikrine karşı çıkıyordum. Erkekler vakitlerini daha “önemli” işlere harcarken onların beni tüketmesine izin vermem gerektiği fikrine.

Benim annem hiç ev hanımı olmadı. Ama her zaman babama boyun eğdi. O, ailenin reisi ve annem de onun sağ koluydu. Ben kimsenin eli kolu olmak istemiyordum.

Bu yüzden asla evlenmiyordum. Nessa, Mikolaj ile evlendiğinde ona büyükannemizin yüzüğünü almasını söyledim. En büyük kız olarak o yüzüğü benim takmam gerekiyordu. Ama onu asla kullanacağımı sanmıyordum.

Artık insanların eşit olarak evlendiklerini düşündüğünü biliyordum. Ama işin aslına bakılırsa, birinin kariyeri ve birinin hedefleri önce gelmeliydi. Biriniz New York'ta, diğeri Los Angeles'ta iş teklifi alırsa, nereye gideceğinizi nasıl seçerdiniz?

Bencillik boşanmanın reçetesidir. Ben sadece tüm bu ara adımları atlayıp her zaman bekâr kalacaktım. Kendi kendime vakit geçirmeyi seviyordum. Kendi hayatımı seviyordum.

Ya da en azından o dalgıç gelip her şeyi mahvetmeden önce öyleydim.

“Ne oldu?” dedi Raylan.

“Ne ne oldu?”

“Kaşlarını çattın,” dedi bana.

“Sadece... seni uyandırdığım için özür dilerim,” dedim, gözlerine bakamıyordum.

“Hey.” Raylan çatalını bırakıp elini benimkinin üzerine koydu.

Ağır ve sıcak. Dün gece kollarının ne kadar sıcak olduğunu hatırlamıştım. Eli aynı nazik sakinliği vücuduma yayıyordu. “Her zaman sert olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Böyle bir şey seni etkilese de sorun değil...”

Elimi geri çekip sandalyemi masadan uzaklaştırdım ve ayağa kalktım. “İyiym,” dedim ona kararlı bir şekilde. “Tamamen iyiym.”

Raylan yemeğini yemeye devam ediyordu, belli ki tüm tabağı bitirmeye kararlıydı.

Aslında sadece beni sinir etmek için son lokmasına kadar yediğini düşünüyordum. Orada öylece durmuş ayağımı yere vururken gitmek istediğimi gösteriyordum.

“Neden acele ediyorsun?” diye sordu.

“Bugün yapmam gereken çok iş var.”

“Cumartesi.”

“Büyük bir projenin ortasındayım.”

“Sence bu ortak pozisyonunu garantiler mi?” Raylan son lokmasını yiyordu.

Yüzüm kızardı. “Aslında evet.”

“Bu bir nevi kesin, değil mi? Adın kapıda zaten yazıyor ya?”

“Hayır, değil,” diye çıktım. “Ama insanlar tam olarak böyle düşünüyor. Bu yüzden daha çok çalışmam ve herkesten daha geç saatlere kadar kalmam gerekiyor. Aksi takdirde ne kadar akıllı olursam olayım, ne kadar iş getirirsem getireyim, herkes soyadım Griffin olduğu için bulunduğum yere geldiğimi varsayıyor.”

“Tamam, tamam.” Raylan teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Bulaşıkları yıkayayım, sonra seni annenlerin evine götüreyim.”

Mutfak masasını temizledikten sonra tüm bulaşıkları lavaboya yığıp sıcak sabunlu suyla doldurdu. Hızlı ve etkili bir şekilde, mutfaktaki aşılması imkânsız gibi görünen karmaşayı tersine çevirdi. On dakikadan kısa bir sürede her tabak yıkanıp kurulanmış ve tam olarak oldukları yere yerleştirilmişti. Aynı şekilde tezgâh ve ocak da pırıl pırıldı. Hatta bulaşık havlusunu katlayıp asmıştı.

“Bu seni tatmin etti mi, Çavuş?” diye sordu, parlak mavi gözlerinde muzip bir ifade vardı.

Bazen Raylan’ın kafamdaki her düşüncüyü okuyabildiği gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım.

“Evet,” dedim, ciddi bir şekilde. “Normal haline döndü.”

Hafta sonu için eve getirdiğim, dosyalarla dolu evrak çantamı aldım.

Oran Amca ile konuştuktan hemen sonra, Josh’ın masasından o satın alma sözleşmelerini geri almıştım. Tam da tahmin ettiğim gibi henüz onlara dokunmamıştı bile. Tembel pislik. Za-

manını ispiyonculuk ve yalakalık yapmakla geçireceğine daha çok çalışsaydı, aslında ortak pozisyonunda bir şansı olabilirdi.

Oran'ın Josh'ın yapmasına izin vermemi söylediğini biliyordum, ancak ben satın alma anlaşmalarına çoktan başlamıştım ve South Shore projesinin ikinci aşamasına geçmeden önce bunların tamamlanması gerekiyordu. Bu, şu anda ailemin ve Gallo'ların bir numaralı önceliği idi. Elimizden gelen her şeyi buna yatırmıştık. Josh gibi bir aptalın bunu mahvetme riskini göze alamazdım.

8

RAYLAN

RIONA'YI GOLD COAST'TAKİ GRIFFIN'LERİN modern malikânesine götürdüm. Cam ve çelikten bir saray, ailelerinin Chicago'da nasıl büyüyüp geliştiğinin bir anıydı.

Büyük, aydınlık mutfağa girdiğimizde, Riona ile ilk tanıştığımız yerin burası olduğunu hatırladım. Aynı şeyi düşünüp düşünmediğini görmek için ona baktım. Göz göze geldiğimizde soluk yanakları hafifçe kızardı.

Ondan bu kadar hoşlanmamın nedenini bilmiyordum. Sanırım her zaman o mükemmel sakin tavrını korumaya kararlı olmasından kaynaklanıyordu. Sanki bana meydan okumaya hazırliyordu. Ben de her zaman meydan okumayı göze alan biri olmuşumdur.

Imogen Griffin kahvaltısını yeni bitiriyordu. Çoktan şık iş tarzı elbiselerden birini giymişti, sarı kısa saçları cam kadar pürüzsüz ve hoş duruyordu.

Riona ve annesi birbirlerine çok benziyordu. Riona biraz daha uzun boyluydu ve saçları sarı yerine kızıldı. Ama Imogen'a bakmak Riona'nın geleceğine, yirmi ya da otuz yıl sonrasına bak-

mak gibiydi. Bu, ne kadar zarif bir şekilde yaşlanacağını kanıtlıydı. Zamanla daha da görkemli görünen ikonik bir aktris gibi.

Ancak Imogen'ı hiç görmeden bunu tahmin edebilirdim, Riona en iyi halinden daha az görünmeye asla izin vermeyecek kadar inatçıydı.

Imogen hemen Riona'nın yanına gelip yanağından öptü. "Nasılsın, hayatım?" Elini Riona'nın saçlarında hafifçe gezdirdi.

Riona'nın buna izin verdiğini görünce şaşırdım. Aslında yanağını bir an için annesinin yanağına yasladı. Imogen'a saygı duyduğu aşikârdı.

Ama yine de onu öldürmeye çalışan birinin onu en ufak şekilde etkilediğini kabul etmiyordu.

"İyiyim, anne."

"Imogen Griffin," dedi Imogen, ince elini bana uzatarak.

"Raylan Boone."

"Bize yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim. Dante senden çok övgüyle bahsediyor."

"Şaşırdım," diyerek sııttım. "Genelde çok dürüştür."

Imogen gülümserken mavi gözleri gözlerimdeydi. "Ona güvenmeyi öğrendim. En acımasız düşmanların bile nasıl arkadaş olabildiğine her zaman şaşıırım. Ya da tam tersi."

Bileğindeki narin altın saati kontrol etti.

"Gitmem gerek," dedi. "Chicago Kütüphane Derneği için bir yönetim kurulu toplantım var. Riona, Butcher ve Meecham olayları takip etmek için buradalar."

Sanırım güvenlik ekibiydi. Ayrılmadan önce onlara bir göz atmayı planlıyordum, ancak Griffin'lerin bu tür pozisyonlar için kimi işe aldıkları konusunda son derece dikkatli olduklarından emindim.

Riona, çalışmalarını kahvaltı köşesindeki küçük masaya çoktan yaymıştı. Hemen işe koyulmak istediği açıktı.

Çalışma ahlakına hayrandım. Ancak onu izlemek biraz yorucuydu, pek uyumuyordu.

Callum, annesi dışarı çıkmak üzereyken mutfığa girdi. Annesinin Riona'yı öptüğü gibi, Callum da annesinin yanağından öptü. Ailelerdeki küçük alışkanlıkları görmek her zaman tuhaftır; yalnızca fertlerin tanıyacağı, sessiz bir kod gibi aktarılan jestler.

"Miles nasıl?" diye sordu ona.

"Bence o ve Aida ruh eşi. Tek yaptıkları uyumak, sarılmak ve yemek yemek."

"Gece onunla birlikte uyansan iyi olur," dedi Imogen uyarıcasına. "Her şeyi Aida'ya bırakma."

"Gerçekten buna izin vereceğini mi düşünüyorsun?" diyen Callum güldü.

Imogen gülümsedi. "Hayır. Muhtemelen hayır."

Imogen hepimize el salladı ve Callum tertemiz beyaz mermer tezgâhın üzerindeki büyük sürahidenden kendine bir fincan kahve koydu.

"İster misin?" diye sordu bana.

"Hayır, teşekkürler. Az önce bir fincan içtim."

"Koruma işi nasıl gidiyor?" dedi, çoktan işe koyulmuş Riona'ya göz atarak.

"Harika."

"Gerçekten mi?" İnanmadığını anlayabiliyordum.

"Elbette," diyerek sııttım. "Riona'yı yedi yirmi dört takip etmenin, sürekli yanında olmanın, her hareketini izlemenin, sanki cerrahi müdahaleyle bağluymuşım gibi hemen yanında durmanın nesi ters gidebilir ki? Bundan nasıl hoşlanmaz ki?"

Riona buna cevap verme zahmetine girmedi, gözlerini kâğıtlarından ayırmıyordu. Ama yine de ondan yayılan küçümsemeyi hissedebiliyordum. Callum gülmek için kendini zor tutuyordu.

Daha ciddi bir tonda, “Bu adamlar, Butcher ve Meecham, sizin için ne kadar zamandır çalışıyor?” diye sordum.

“Butcher altı yıldır, Meecham da sekiz yıldır,” dedi Callum. “Onlara güvenebiliriz.”

Başımı salladım. “Sadece aklımdaki boşlukları dolduruyorum.”

“Buna minnettarım,” dedi Cal. “Aracıyı görmeye hazır mısınız?”

“Kesinlikle.”

Cal kahvesini yudumladıktan sonra kupayı lavaboya koydu. Gözlerinin altındaki koyu gölgelerden annesine gerçeği söylediğini anlayabiliyordum, yeni doğmuş bir bebekle uyanıyordu. Yeni ebeveynlerin o bitkin ama mutlu bakışını gizleyemezsiniz.

“Birkaç saat içinde döneriz,” dedi Callum, Riona’ya.

“Acele etme,” diye yanıt verdi Riona, başını dosyalardan kaldırmamıştı.

“Arabayı kullanabilirim,” dedim Cal’e, Escalade’i bıraktığım geniş, kıvrımlı araba yoluna geri dönerken.

“Teşekkürler,” dedi Callum. “Böylesi daha iyi olur. Yolda kendimi zombi gibi hissedebilirim.”

Direksiyona geçtim ve Cal de yolcu koltuğuna yerleşip gözlerini ovuşturdu.

“Uykunun bölünmesi nedir bilmezdim. Sekiz saat uyusan bile aynı olmuyor.”

“Hayır,” dedim. “Yakınından bile geçmez.”

Artık sekiz saat boyunca aralıksız uyumuyordum. Kumda, kayada veya toprakta çok fazla gece uyumak, sürekli olarak kesintilere kulak vermek zorunda kalmak; sizi öldürebilecek türden kesintiler. Asla o derin ve huzurlu uykuyu çekemezsiniz.

“Peki, göreceğimiz bu adam kim?” diye sordum Cal’e.

“Aracı. Ve tehlikeli bir tip. Silahın yanında mı?”

Onu başımla onayladım. “Her zaman.”

“Güzel. Ben de. Umarım bu noktaya gelmez ama işbirliği yapmak isteyeceğinden emin değilim.”

Riverdale’e doğru sürerken Cal bana yol gösteriyordu. Şehrin en güney ucuydu. Güneyde ilerledikçe mahalleler daha eski, daha fakir ve daha bakımsız görünüyordu. Yüksek gökdelenler yerine bodur beton apartmanlar, tahtalarla kapatılmış işyerleri ve tahrip edilmiş otobüs durakları dikkatimi çekti.

Riverdale’in nüfusu şehir merkezine göre daha azdı. Alanın çoğu demir yolu istasyonları, çöplükler ve devasa bir atık su arıtma tesisi de dahil olmak üzere endüstriyel sahalarla kaplıydı.

Callum bana, Union Pacific demiryolu raylarına doğru sürmemi söyledi.

“Tam orada,” dedi, terk edilmiş bir depoya benzeyen bir yeri işaret ederek. Her bir pencere paramparça olmuştu ve metal kenarlar yirmi yıllık grafiti gibi görünen katmanlarla kaplıydı. Renk ve desen o kadar yoğundu ki herhangi birinin neyi temsil ettiğini söylemek zordu.

“Geri döndüğümüzde araba burada olacak mı?” diye sordum şüpheli bir ifadeyle.

“Kim bilir,” diyerek omzunu silkti Callum.

“Buradan hâlâ trenler mi geçiyor?”

“Evet. Bir sürü var. Muhtemelen günde beş yüz tane. Raylara sıkışıp gece boyunca orada kalıyorlar. Sonra tren istasyonunda çalışan adamlar vagonlarda ne olduğunu diğer adamlara haber veriyor. Çalınmaya değer bir şeyse -silahlar, televizyonlar veya tasarımcı ayakkabılar- o gece kayboluyor. Demiryolları sigortalı, bu yüzden kargonun kaybolmasını engellemeye çalışmaktansa güvenliklikten tasarruf etmeyi tercih ediyorlar.”

“Peki, buradaki aracı... Adı neydi?”

“Zimmer,” dedi Cal.

“Hırsızlıkları kolaylaştırıyor ve mallar için bir yer buluyor sanırım.”

“Tam olarak öyle. O, aracı.”

Araçtan inip boş arsanın kırık kaldırımında yürümeye başladık. Depoda birilerinin olduğuna inanmak zordu, ancak Cal metal kapıya üç kez vurduğunda, kapı hemen gıcırdayarak açıldı.

Hem uzun hem de şişman bir fedai sessizce bize bakıyordu. Kafası o kadar büyük ve yuvarlaktı ki domuz gibi küçük gözleri yüzünde birer küçük yarık gibi duruyordu.

“Zimmer’i görmeye geldim,” dedi Cal sakın bir şekilde.

Fedai, iri yapısına göre şaşırtıcı derecede küçük olan elleriyle bizi yokladı. Bu kadarcık fiziksel çaba bile onun derin nefes almasına neden oldu.

“Silahlarınızı orada bırakın.” Homurdanarak bir taburenin üstünde duran karton kutuyu işaret etti.

Callum şikâyet etmeden Glock’unu kutuya bıraktı. Bilmediğim yerde silahsız olmaktan hoşlanmıyordum, ancak giriş bedeli buysa, sanırım fazla seçeneğimiz yoktu.

Silahımı bıraktım ve Cal’i karanlık depoya kadar takip ettim.

Burası garip bir kulüp binasıydı. Birkaç tozlu kaneppeyle tekli koltuk ve bir sürü oyun gözümden kaçmadı; bir bilardo masası, hava hokeyi, langırt ve oyun sistemli üç ayrı televizyon. Onlu yaşlardan yirmili yaşların başına kadar değişen bir düzine çocuk etrafta dolaşıyor, *Call of Duty* oynarken birbirlerini öldürüyor ve sabahın onu olmasına rağmen içki içiyorlardı.

Callum yirmi iki yaşından büyük olamayacak bir adama doğru ilerledi. Üzerinde yırtık dar kot pantolon, büyük beden Fila sweatshirt ve kabarık bir çift Yeezy bot vardı. Elektronik sigarasını içerken aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

“Günaydın,” dedi Cal nazikçe.

Zimmer yavaşça başıyla selam verdi.

“Özel olarak konuşabilir miyiz?” dedi Cal.

“Ne söylemek istiyorsan söyleyebilirsin,” dedi Zimmer uyuşuk bir halde.

“Bu benim mahremiyetim için,” diye yanıt verdi Cal, soğukkanlı bir şekilde. “Senin değil.”

Zimmer kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak ona baktı. Ama bir dakika sonra, uzandığı büyük puf koltuktan kalkıp bizi deponun arka köşesine götürdü. Burada hepimiz belirsiz bir yaş ve renkteki bir kanepeye oturabilirdik. Dürüst olmak gerekirse, gizemli sıvılarla lekelenmiş olduğu için oturmayı tercih etmedim. Ama bir gangsterin konuğu olduğunuzda yapmanız gereken fedakârlıklar bunlardı.

Zimmer kanepenin kendi tarafına uzandı. Cal ve ben doksan derecelik bir açıyla oturduk.

“Ee?” dedi Zimmer, elektronik sigarasından uzun bir nefes daha çekerek.

Cal, herhangi bir ön bilgi vermeden, “Kız kardeşime karşı düzenlenen bir suikaste aracılık edip etmediğini bilmek istiyorum,” dedi.

Zimmer, kalın beyaz bir duman sütunu halinde nefesini verdi. Duman burun deliklerinden ve ağzından aynı anda kıvrılarak yükseldi. Dumanın içinden parlak ve karanlık görünen gözleri bir ejderhanınkini andırıyordu.

“Eğer bu tür bilgileri verirsem,” dedi, “benim aracılığım nerede kalır?”

“Anlıyorum.” Cal ölçülü bir ses tonuyla konuşuyordu. “Ama mesele şu ki Zimmer, hiçbir zaman bir çatışmamız olmadı. Ben şehrin kuzey ucunda kalıyorum. Burada işleri istediğin gibi yürütüyorsun. Karşılıklı saygı seviyemizi koruyoruz. Ailemden bi-

rine düzenlenecek bir suikaste aracılık edersen ve ben bunu öğrenirsem... Bunu bir saldırganlık eylemi olarak değerlendiririm.”

Zimmer sigarasından bir nefes daha çekti. Rahatını bozmadı. Ama gözlerindeki tetikliği ve kaslarındaki gerginliği biliyordum. Yüzü hareketsizdi ama gözlerinde bir öfke parıltısı vardı. “Evime gelip beni tehdit etseydin, *saldırganlık* olarak değerlendirirdim,” diye tısladı.

Cal ve Zimmer arasındaki sessizlik birkaç dakika sürdü. Lanet olası tek bir kelime bile söylemeyi planlamıyordum. Cal bu adamı tanıyordu, ben tanımıyordum ama odadaki herkesi göz ucuyla izliyordum. Sağ tarafımızda duran, anında çağrılabilir kadar yakın olan iriyarı fedaiyi ve Zimmer’ın *Call of Duty*’de takılıyor olabilecek ama şüphesiz silahlı olan diğer adamlarını da takip ediyordum.

Son olarak Cal, “Karşılığında bir bilgi paylaşıyorum,” dedi. “Birkaç hafta önce Norfolk Tren İstasyonu’ndan bir vagon dolusu Ruger’in kaybolduğunu biliyorum. Şehrin her tarafına dağılmış yüz on dört silah, çoğunlukla güney tarafında.”

Zimmer’in yüzünden herhangi bir ifade okunmuyordu. Bunun onun için hiç de yeni bir haber olmadığını söyleyebilirdim.

Cal konuşmasına devam etti. “Dün gece olaya karışan üç adamı yakaladılar. Bryson, England ve Dawes. İkiisi ağzını kapalı tuttu. Ama üçüncüsü seni soygunla ilişkilendirebileceğini düşünüyor. Şu an biz konuşurken savcıyla bir anlaşma yapıyor. Sanırım birkaç ay önce kız arkadaşıyla yattın ve bu konuda kin besliyorsun. Senin her zamanki müdahale etmeme yaklaşımının aksine, bu özel sevkியatta silahlardan birini test ettiğini düşünüyor. Langley’deki içki dükkânım soymak için kullanılan silahın aynısıymış. Hatırlıyor musun? Kasiyerin vurulduğu silah? Dawes, o Ruger’in nerede olduğunu bildiğini söylüyor. Üzerinde hâlâ senin parmak izlerin ve kasiyeri vuran aptalın parmak izleri olmalı diyor.”

Cal konuşurken, Zimmer hiç kıpırdamadan oturuyordu. Ama yüzünün rengi daha da soldu, ta ki burun deliklerinden sı-zan duman kadar gri görünene kadar.

“Dawes’i nerede tuttuklarını söyleyebilirim,” dedi Cal sessiz-ce. “Böylece çok fazla şey söylemeden önce onun ağzını kapa-tabilirsin. Ama Riona’ya kimin suikast düzenlediğini bilmem gerekiyor.”

Zimmer ciğerlerindeki kalan dumanı dışarı verdi. “Tamam,” diye tısladı sessizce. “Tamam.”

Kanepede doğrulup dirseklerini dizlerine dayadı. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyuyordum. “Suikastın aracılığını ben yapmadım. Ama duydum.”

“Bana bildiklerini anlat,” dedi Cal.

Cal ilk kez huzursuz bir ses tonuyla konuşuyordu. Her halinden gerildiğini görebiliyordum. Birinin kız kardeşini öldürmek için adam tutmaya cesaret ettiğini duyduğu için öfkeliydi.

“Bir suikast olduğunu duydum ve bunu kimse bilemeyecekti. Bir kaza gibi görünmeliydi.”

Cal neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifçe başını salladı. Tahmin ettiğimiz buydu.

“Pahalıydı. Cin dedikleri bir adamı tuttular.”

“Cin mi?” dedi Cal, Zimmer’a inanmıyormuş gibi kaşlarını çatarak. “Bu ne lan?”

“Adı bu,” dedi Zimmer savunmacı bir tavırla. “Gerçek adını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Onu arıyorsun ve o da insanları ortadan kaldırıyor.”

“Tamam,” dedi Cal, bu tetikçinin kimliğinden daha çok önemseddiği noktaya gelerek. “Umurumda değil. Onu kimin tuttuğunu bilmek istiyorum.”

“Bilmiyorum!” dedi Zimmer. “Bilmiyorum. Tetikçiler işe alındığında, çift kör bir sistemle ilerler. Müşteri tetikçiyi tanımaz ve tetikçi de müşteriyi tanımaz. Her şey anonimleştirilir. Böylece kimse ihbar edemez.”

Cal kaşlarını çattı, belli ki kendisi ve Dawes arasında da benzer bir sistem uygulanmasını istiyordu.

“Peki, muhbir nerede?” diye sordu Zimmer.

“Onu Metropolitan Islah Merkezi’nde tutuyorlar,” dedi Cal. “D Blok.”

Zimmer başını olumlu anlamda salladı.

Cal koltuktan kalktı, demek ki Zimmer’la işimiz açıkça bitmişti.

İriyarı fedai bize silahlarımızı geri aldığımız kapıya kadar eşlik etti.

“Geri gelme,” diye homurdandı adam, bir kez daha kapıyı ararken.

Cal döndü ve ona soğuk bir ifadeyle baktı. “Bana bir sebep verme.”

O deponun içinden sonra harap tren istasyonunun havası bile taze gelmişti. Şükür ki yerli yerinde duran Escalade’e geri döndük. Bizi gören herkes Callum’u tanıyordu ve arabasına ilişmemenin iyi olacağını biliyordu.

Büyüleyici ve iyi yetişmiş politikacının eriyip gitmesini izlemek tuhaftı, böylece altındaki İrlandalı gangsteri görebiliyordum. Griffin’leri bugün oldukları gibi görmek kolaydı, Chicago’nun en zengin ve en başarılı ailelerinden biriydiler. İmparatorluklarının kan ve suç üzerine kurulu olduğunu unutuyordunuz. Fergus Griffin’in -ve ondan önceki babasının ve ondan önceki büyükbabasının- yollarına çıkan herkesi ezmek konusunda hiçbir çekinmesi yoktu. Sanırım Callum da aynıydı.

“Dawes’i öldürse umurunda olmaz mı?” dedim Cal’e.

“Neden umursayayım ki?” Callum buz mavisi gözlerini bana dikti. “O düşük seviyeli bir suçlu, kendi patronuna bile sadık değil. Onu umursamıyorum. Riona’yı güvende tutmak için onu çıplak ellerimle boğarım.”

Başımı salladım. “Tamam.”

Cal’in konuşmasına izin veriyordum çünkü o bu insanları tanıyordu ve ben tanımıyordum. Ama bu sözde Cin’i görmek istiyordum. Riona’yı koruyacaksam, o adamın kim olduğunu ve nasıl çalıştığını bilmem gerekiyordu.

Bu nedenle Dante’yi arayıp Griffin’lerin evinde benimle buluşmasını istedim. Öğlen bir civarında elinde büyük bir paket Tayland yemeğiyle eve geldi. Uzun mermer tezgâhın üzerine yemekleri hazırladıktan sonra Riona’ya, “Bir mola ver ve bizimle birlikte yemek ye,” dedi.

Riona, tavuk satay ve hindistancevizli pilavın kokusunun cazibesine kapılarak kalemini bıraktı. “Bir dakika mola verebilirim.”

Cal, Riona, Dante ve ben büyük tabaklarda yemeklerimizi aldık. Cal ve Riona yemek çubukları kullanıyordu, ancak Dante ve ben çatal bıçak çekmecesinden çatal aldık. Tahta çubuklarla uğraşmak, fazla kilolu Taylandlı görmemenizin nedenidir, bahse girerim.

Yemek yerken Cal, Zimmer ile olan görüşmemizi özet geçti.

Dante, *Cin* adını duyduğunda yüzünü astı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

“Onu tanımıyorum,” dedi Dante. “Ama çok pahalı olduğunu biliyorum. Burada bulabileceğinizin en iyisi. Bir profesyonel.”

Riona’ya bunu nasıl karşıladığını görmek için baktım.

Pad Thai’sini didik didik inceliyordu, onu öldürmek için tutulan kişinin işinde biraz fazla iyi olduğunu bilmek onu pek heyecanlandırmamıştı.

“Hey,” dedim ona. “Onu bulacağız.”

“Onu tutan kişiyi bulmayı tercih ederim,” dedi Riona.

“Bu sabah gidip Ruslarla görüştüm,” dedi Dante. “Yenin bununla bir ilgisi olduğunu reddetti. Ama yine de bundan oldukça memnun görünüyordu. Kendisi olsaydı bize söyleyeceğinden şüpheliyim.”

“Cin hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor,” dedim. “Ve Riona’nın bahsettiği diğer iki kişinin kin besleyip beslemediğini de öğrenmeliyiz.”

“Hartford Ailesi’ni araştıracağım,” dedi Dante.

“Ben de Oran Amca’nın kovduğu adamı bulacağım,” dedi Cal.

Riona yemeğine neredeyse hiç dokunmadığı tabağını geri itti. “Ben işe geri dönüyorum. Nasılsa siz her şeyi hallediyorsunuz.”

9

RIONA

SONRAKİ HAFTA SON DERECE tuhaftı.

Yanımda sürekli başka birinin olmasına alışkın değildim.

Raylan ne yaparsam yapayım sabah akşam yanımdan ayrılmıyordu. Sanırım izin versem ben duş alırken de banyoda dururdu.

İşini ciddiye almasını takdir ediyordum ama mahremiyetimi de seviyordum. Çalışırken, okurken veya egzersiz yaparken bile beni sürekli izlediğinin farkındaydım.

Sanırım daha kötü olabilirdi. Onun arkadaşlığı o kadar da fena sayılmazdı. İkimiz için de yemek pişirmekte ısrar ediyordu. “Çünkü aksi takdirde açlıktan ölürüm,” diyordu, görünüşe göre yemeklerimin miktarının ve sıklığının arzulananın altında kaldığını düşünüyordu. Ve iyi bir aşçıydı. Taze fesleğen, pastırma ve bezelye ile carbonara soslu makarna ve risottonun üzerinde servis ettiği turunçgillerle marine edilmiş tavuk yapıyordu.

Nick’le akşam yemeğimizde şüphelendiğim gibi, Raylan o taşralı çocuk numarası altında oldukça zekiydi. Ben çalışırken o sık sık kitap okuyordu. Rafımdaki kitapların yarısını okumuştum bile: *Sırça Fanus*, *Life After Life*, *Barkskins* ve *Beyaz Şehirdeki İblis*’i bir haftada bitirmişti.

“Genellikle ne okuyorsun?” diye sordum, zevkini merak ederek

“Birinin kafasının içine girmeni sağlayan her kitabı severim,” dedi. “Mesela bu *Beyaz Şehirdeki İblis* gibi. Okudun mu?”

Başımı olumlu anlamda salladım.

“Bu H. H. Holmes denen adam. Oldukça kafası karışık. Ama yine de merak ediyorum, neden bütün bunları yaptığını anlamaya çalışıyorum.”

Raylan gözlemciydi. Rahat tavrına kanmıyordum, açıkça belli ettiğinden çok daha fazlasını görüyor ve hepsini zihnine yazıyordu.

“İnsanları izlemeyi seviyorsun,” dedim.

“Evet,” diyerek başını salladı. “Seviyorum.”

“Neden?”

“İnsanlar ilginç.”

“Çoğu insanı oldukça sıkıcı buluyorum.”

“Ben sıkıcı mıyım?” diyerek sırtıttı.

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Değilsin.”

Raylan sıkıcı değildi. Zeki ve tutarsızdı. Ailesinden ve büyüdüğü çiftlikten bahsetme biçiminden mutlu bir çocukluk geçirdiğini anlayabiliyordum. Yine de orduya katılmak ve dünyanın dört bir yanını dolaşmak zorunda hissetmişti. Yüzeyde, samimi ve arkadaş canlısı görünüyordu. Ama öldürmekten çekinmeyecek eğitimli bir askerdi.

Rekabetçi bir yanı da vardı. Şaka yapmayı seviyordu ama saldırganlığının doğru koşullar altında yüzeye çıktığını görüyordum. Akşam antrenmanlarıma benimle birlikte geldiğinde olduğu gibi.

Çatıdaki havuza bir daha çıkmadım. Raylan yanımda olduğunda dalgıcın geri dönme ihtimalinin düşük olduğunu bilme- me rağmen tekrar suya girme düşüncesine dayanamıyordum.

Bunun yerine hemen aşağıdaki kattaki spor salonuna iniyordum. Eliptikler ve koşu bantları, squat aletleri ve serbest ağırlıklarla çalışıyordum.

Raylan da benimle birlikte çalışıyor ve bu halini şöyle açıklıyordu: “Sadece oturup seni çalışırken izleyen tembel bir eşeğe dönüşmüyorum.”

Koşu bantlarının hepsi yerden tavana kadar uzanan pencerelerin bulunduğu bölmeye bakıyordu, böylece koşarken aşağıdaki şehir manzarasını izleyebiliyordunuz. Raylan, yanımdaki koşu bandına çıkıyor ve benimle kolayca uyum sağlayarak sabit bir tempo tutturuyordu.

Koşmayı seviyordum. Dante ile birlikte eskiden güzel ilkbahar ve yaz havalarında birlikte koşmaya giderdik. Artık bunun için hava çok soğuktu.

Uzun süre koşabilirdim. Koşmak, zayıf yapılı insanlara uygundu. Benim için koşmaya devam etmek, Dante veya Raylan gibi daha kaslı olanlara göre daha kolaydı. Onların taşıyacağı çok fazla ağırlık vardı.

Raylan'ın koşu bandının temposunu ve eğimini benimkiyle tam olarak aynı şekilde ayarladığını fark ettim. Muhtemelen beni sinir etmek için yapıyordu. Ya da bana bir şey kanıtlamak için.

Bu teoriyi test etmek için tempomu 6.5'ten 7.2'ye çıkardım ve eğimi %2'ye çektim. Gerçekten de o da aynısını yapıp bana kurt gibi sıırttı.

“Benden hızlı koşamazsın,” dedi. “Yan yana olacağız.”

“Gerçekten mi?” Hız ve eğimi tekrar artırarak 8.0 ve %3'e çıkardım.

Raylan da aynısını yaptı. Şimdi zorlu bir tempoda koşarken ikimizin nefes alış verişleri hızlanmıştı ve yüzümüz de kızarmıştı.

Beş dakika sonra hızı 8.5'e çıkardım. Raylan da aynısını yaptı.

"Böyle sonsuza kadar gidebilirim," dedim ona. Bu tam olarak doğru değildi ama biraz psikolojik savaş kimseye zarar vermezdi.

"Ben de," diyerek bana göz kırptı.

İtiraf etmeliyim ki... Şu göz kırpma olayı biraz seksiydi.

Kendime Raylan'ın o kadar çekici olmadığını ve kesinlikle benim tipim olmadığını söylüyordum. Ekose gömlek giyen ve beni sinir bozucu bir ağabeymiş gibi kızdırmaktan zevk alan bir paralı askerle ilgilenmiyordum. Saygılı ve onurlu erkeklerden hoşlanıyordum. Ciddiye alabileceğim erkeklerden.

Bu kesin gerçeklere rağmen gözlerim Raylan'a ve terden sırlıklam olmuş tişörtüne yapışan göğsüne kayıyordu.

Yeniden önüme baktım ve koşu bandını 9.0'a getirdim. Raylan adım adım benimle aynı hızda ilerliyordu. Zor nefes almasına ve yüzünün yan tarafından küçük bir ter damlası akmasına rağmen bana sırtıyordu.

"Gerçekten beni zorluyorsun, ha?" dedi.

"İstediğin zaman durabilirsin," dedim, nefes nefese kalmamaya çalışarak.

"Kesinlikle hayır."

O hırıldayan sesi tüm bedenimi ürpertti.

Bu histen kurtulmak için koşu bandını 10.0'a getirdim.

Artık gerçekten koşuyorduk. Bacaklarım uzundu ama Raylan'ınkiler de öyle. Dayanıklıydım ama görünüşe göre o da. İkimiz de konuşmuyorduk. Kollarımızın salınımından destek alarak ileriye bakarken ikimiz de pes etmemeye inanılmaz derecede kararlıydık.

Bu yarışmaya neden başladığımı veya ikimizin de neden kazanmaya bu kadar kararlı olduğunu bilmiyordum. Raylan'a beni yenemeyeceğini kanıtlamak istiyordum ve görünüşe göre o da

aynısını yapma ihtiyacı hissediyordu. Şiddetle, inatla, öfkeyle koşuyorduk.

Koşu bandını 10.5'e getirdim.

"Olimpiyatlara mı hazırlanıyorsun?" diye soludu Raylan.

"Her an vazgeçebilirsin."

Sadece kahkaha attı.

Ona karşı hem öfke hem de hayranlık karışımı tuhaf bir duygu hissediyordum. Onu yenmek istiyordum, neden benim için bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama önemliydi işte. Aynı zamanda içimde küçük gizli bir parça onun vazgeçmesini istemiyordu. Kendimi biliyordum, her zaman insanların zayıflık göstermesini bekliyordum. Başarısız olmalarını. Sonra onları küçümsüyordum. İçimdeki küçük bir parça Raylan'ın bana ona saygı duymam için baskı yapmasını istiyordu.

Yorgun olduğunu anlayabiliyordum. Yüzü kıpkırmızıydı, terlemişti ve soluk soluğaydı. Ben de öyleydim, belki Raylan'dan bile daha fazla. Şimdi bir irade savaşı içindeydik. Yorgunluğumuza rağmen beyinlerimiz bedenlerimizi ilerlemesi için teşvik ediyordu.

Raylan yüzünde küstah bir ifadeyle sessizce koşu bandını 11.0'a çevirdi. Ben de aynısını yapmaya çalıştım, yukarı uzanıp düğmeye basacak kadar tempoyu zar zor koruyabiliyordum.

"Birçok şey olabilirim," dedi Raylan bana, "Ama asla pes eden biri değilim."

Hem ciğerlerim hem de bacaklarım fena halde yanıyordu. Hiç bu kadar uzun süre koşmamıştım. Dizlerimin altımda titrediğini hissedebiliyordum.

Birdenbire çatı ve zemin yer değiştirdi. Bacaklarım pes ederek kendini bıraktı.

"Riona, ne oluyor!" diye bağırdı Raylan.

Koşu bandından atlayıp ben yere düşmeden önce beni hemen yakaladı.

Koşu bantlarının hâlâ son hızda vızıldadığını duyabiliyordum ama gözlerimin önünde beyaz kıvılcımlar çakıyordu. Raylan su şişesini alıp yüzüme soğuk su çarptı.

“Aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı.

“Çekil başımdan,” diyerek onu ittim. “İyiyim.”

Ona neden kızdığımı bilmiyordum. Belki de kaybettiğim içindi. Belki de neredeyse bayılacak gibi olduğum için utanıyordum.

“Neyin var senin?”

“Benimle yarışıyordun,” diye çıktım ona.

Başım zonkluyordu ve aynı anda hem çok sıcak basıyor hem de üşüyordum. Artık koşmasam da göğsümden ter aktığını hissedebiliyordum.

“Benim kazanmama izin vermektense kendini öldürmeyi mi tercih ediyorsun?” Raylan’ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Gerçekten sinirli görünüyordu.

“Beni yalnız bırak,” dedim ayağa kalkarken. Ondan uzaklaşmayı planlıyordum ama bacaklarım fazlasıyla titrediği için neredeyse tekrar düşüyordum.

Raylan kolumu tuttu. “Sakin ol ve derin derin nefes al.”

Bunun iyi bir tavsiye olduğunu biliyordum ama benim için en iyisini bildiğini düşünmesinden nefret ediyordum.

“Bana ne yapacağımı söyleme!” diyerek kolumu ondan kurtardım.

Tanrı’ya şükür ki spor salonunda bir tek biz vardık. Başka birinin şu anda bir pislik gibi davrandığını görmesini istemezdim.

“Senin sorunun ne?” diye sordu Raylan. “Ben sadece sana yardım etmek için buradayım.”

“Yardıma ihtiyacım yok!”

“Hadi oradan.”

Kolumu bırakmamıştı ve bu beni gerçekten sinirlendiriyordu. Göğsünü sertçe iterken koştuktan ne kadar sıcakladığını hissettim.

Raylan beni tekrar geri çekti. Onu bir kez daha itmeye çalıştığım da, beni yüzümden yakalayıp öptü. Sert bir öpücüktü, siyah sakalı yüzümü çiziyordu. Sert ve şiddetliydi, ayrıca terinin tuzunu tadabiliyordum.

Ondan kurtulup yüzüne bir tokat attım. "Sakın beni öpeyim deme!"

Raylan'ın mavi gözleri parlıyordu ve her zamanki neşeli halinden tamamen farklı görünüyordu. Şimdi tamamen bir kurdu andırıyordu, dişleri görünüyordu ve çenesi gerilmişti. Beni atkuyruğumdan tutup tekrar öptü, bu seferki daha sertti.

Sonra beni bıraktı. Birbirimizden ayrıldığımızda göz gözeydik ve nefes alış verişlerimizi duyabiliyorduk. Kalbim hâlâ koşu bandındaymışım gibi kaburgalarım a çarpıyordu. Onunkinin de aynısını yaptığını neredeyse duyabiliyordum. İkimiz de bir çizgiyi geçtiğimizi biliyorduk. Aslında çizgiyi iki ayağımızla atlamıştık.

Gözünün içine bakamıyordum.

Su şişemi ve havlumu alıp asansörlere doğru geri yürüdüm.

Raylan beş adım arkamda beni takip ediyordu.

Bu deli saçması olay ne olursa olsun beni korumayı bırakmayacaktı. Bir saniye bile.

Asansöre birlikte bindiğimizde tuhaf ve sessiz bir şekilde duruyorduk.

Zihnimden bir sürü şey geçiyordu. Ama özür dilemek mi, yoksa ona daha fazla bağırarak mı gerektiğine karar veremiyordum.

Bu yüzden sessizliğimi korudum.

Yirmi sekizinci kata geri dönüp daireme girdik. Sonra ben doğruca odama giderken Raylan ise oturma odasındaki kanepede tek başına uyudu.

Ninova

10

RAYLAN

DÜN NE OLDUĞUNU BİLMİYORDUM.

Hayatımda hiç böyle davranmamıştım. Bir beyefendi olarak yetiştirildim, bir kızı yakalayıp vahşi bir haydut gibi öpmek için değil.

Belki de Riona ile yarışmanın verdiği adrenalin yüzündendi. Ya da son sekiz gündür sürekli yakın olmamızdan kaynaklıydı. Ya da tam olarak anlayamadığım bir şekilde tenime işlemeyi başarması yüzündendi.

Onun neden böyle davrandığını bilmiyordum. Mücadele neredeyse ben hep oradaydım. Ve Riona ile mücadele etmek gerekiyordu. Güçlü ve inatçı bir kadındı. Benden etkilenmemeye kararlıydı. Her zaman her şeyi kendi yolunda yapmaya odaklıydı, sonuçları umursamıyordu.

Belki de onunla hiç yarışmamalıydım. Ne kadar rekabetçi olduğunu biliyordum. Ama lanet olsun, ben de öyleydim! Eğlence li olacağını düşünmüştüm. Sonra bunu ne kadar ciddiye aldığını gördüm. Sanırım ben de oldukça ciddiye aldığımı fark ettim.

Şimdi kendimi inatçı bir katır gibi hissediyordum.

Bana tokat atmakta haklıydı, bunu hak etmiştim.

Erkek arkadaşı olduğunu biliyordum.

Gerçi o herifi hiç gözüm tutmamıştı. Yakışıklı, gösterişli bir cerrahtı ve tüm o saçmalıkları anlıyordum. Kâğıt üzerinde Riona için iyi bir eşti. Ama Riona'nın böyle sert ve düzgün birine ihtiyacı yoktu.

Onu güldürebilecek birine ihtiyacı vardı. Biraz rahatlmasına yardımcı olabilecek birine. Onu daha da gerecek birine değil.

Böyle söyleyince sanki kendimi tarif ediyormuşum gibi oldu ama değil. Onun için doğru adam olmadığımı da biliyordum. Muhtemelen birbirimizi öldürürdük.

Ayrıca yaşam tarzım romantizme pek yer bırakmıyordu.

Romantizm yoktu, sadece bir sürü deneyim vardı.

Bir sürü çirkinlik, açgözlülük ve şiddet gördüm.

Ama muhteşem şeyler de deneyimledim. Victoria Şelalele-ri'nin üzerinde batan güneşi gördüm. Okyanus dalgalarından daha büyük kum tepeliklerinin üzerinde develere bindim. Bir yanardağın patlamasından yarım gün önce helikopterle üzerinden geçtim ve yabancı bir gezegene benzeyen siyah kumlu plajlarda yürüdüm.

En iyi yerlerin bir listesini tutuyordum. Belki bir gün onları başkasına gösterebilirim diye... Belki de sadece onları unutmamak için.

Riona'nın duş aldığını ve güne hazırlandığını duyabiliyordum. Beni beklemesin diye ben de hazırlandım.

Duş almam çok vaktimi almadı. Muhtemelen bunun nedeni, uğraşmam gereken upuzun kızıl saçlarımın olmamasıydı. Hazırlandıktan sonra birkaç yumurta haşladım ve biraz ekmek kızarttım. Ve kahveyi ekstra koyu yaptım çünkü Riona'nın böyle

sevdiğini biliyordum. Bu bir zeytin dalıydı. Sanırım onu sakinleştirmek için kahveden ve iyi bir gece uykusundan çok daha fazlasına ihtiyaç olacaktı.

Gerçekten de yüzüme bile bakmadan odasından hızla çıktı. Kendine bir kupa kahve koydu ve tereyağlı kızarmış ekmeğin üzerine güzelce koyduğum haşlanmış yumurtayı görmezden geldi.

“Günaydın,” dedim ona.

“Günaydın,” diye yanıt verdi soğuk bir şekilde.

“Dün olanlar...”

“Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz,” diyerek sözümü kesti.

“Bunun hakkında konuşmaya çalışmıyorum,” diye ısrar ettim. “Sadece şunu söylemek istedim... Özür dilerim.”

Yeşil gözleri bir saniyeliğine bana doğru kaydı, sonra tekrar bakışlarını kaçırdı. Hâlâ kızgın mıydı, yoksa utanıyor muydu anlamadım. Belki de özür dilediğime şaşırmıştı.

“Sadece... bunu olduğu gibi bırakalım,” dedi. “Her şey utanç vericiydi.”

“Tamam.”

Riona paltosunu aldı ve yeraltı otoparkına doğru ilerledik. Araca binmeden önce herhangi bir şey var mı diye arabanın altına dikkatle baktım. Yola çıkarken çirkin bir gün olduğunu söyleyebilirdim. Dondurucu soğuk, rüzgârlı ve kayrak taşı kadar gri. Ön cama çarpan sulu kar, ince ve kum kadar sertti.

Çok uzun süre çok sıcak yerlerde bulundum. Arabada kalorifer açıkken bile üşüyordum.

“Buna inanamıyorum,” dedim Riona'ya. “Chicago kışları hakkında duyduğum tüm güzel şeylerden sonra...”

Riona hafifçe homurdandı. “Daha kasım ayındayız. Çok daha kötü olacak.”

“Daha ne kadar kötü olabilir ki?”

“Bekle de gör.”

Riona’nın ofisine doğru dört blok ilerledik. Dante’nin SUV’si-ni ödünç aldığımız için mutlu olduğuna bahse girebilirdim. Bu hoş bir yürüyüş olmazdı.

Normalde centilmenlik yapıp park yeri bulana kadar onu binanın önüne bırakırdım ama her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. Özellikle de Cin’in acımasız bir orospu çocuğu olduğunu öğrendiğimden beri.

Riona ve ben yarım blok öteye park ettikten sonra çift camlı kapılara doğru koştuk.

Dışarıya kıyasla ofis binası daha sıcaktı. Zemin kattaki kafe-den kahve ve taze kek kokusu alabiliyordum.

Riona’ya ofisine kadar eşlik ettim. Katındaki insanların çoğu artık beni görmeye alışmış durumdaydı; özellikle de asistan Lucy, bana hafifçe gülümseyip el salladı.

Riona doğrudan işine daldığında ben de ofisin köşesindeki en sevdiğim koltuğa yerleştim. Her gün klasör klasör dosya üzerinde çalışıyordu ama yapması gereken iş yığını hiç azalmıyor gibiydi. Sürekli olarak bir şeyler ekliyor olmalıydı.

Yaklaşık bir saat sonra kapının çalınması ikimizi de ürküttü.

Gelenler Dante ve Nero’ydu. Dante kaşe palto giymişti ama Nero’nun üzerinde sadece siyah bir tişörtle kot pantolon vardı. Sanırım soğuğu hiç hissetmeyecek kadar asabiydi.

“Benimle gelip eski çalışanla konuşmak isteyebileceğini düşündüm. Nero, Riona ile burada kalabilir,” dedi Dante bana.

“Bakıcıya ihtiyacım yok,” dedi Riona, kâğıtlarından başını kaldırmadan. “Bir saat tek başıma burada kalabilirim. Burada benimle birlikte yüz kişi var.”

“Eh, ben zaten buradayım,” dedi Nero. “Bu yüzden benimle birlikte olmanın tadını çıkarabilirsin.”

Nero, ben koltuktan kalkar kalkmaz benim yerime geçti. Tam ayaklarını cam sehpaye koyacaktı ki Riona hâlâ başını kaldırmadan, “Aklından bile geçirme,” dedi.

Nero yüzünde bir gülümsemeyle yan oturup bacaklarını koltuğun kenarından sarkıttı.

Garip. Nero ile hiçbir zaman bir sorunum olmadı, Dante’nin tüm kardeşlerini severdim. Ama onu burada Riona ile bırakmak istemiyordum. Kendime bunun sebebinin onu gözetlemem ve güvende tutmam gerektiğinden kaynaklandığını söylüyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, Nero’nun inanılmaz yakışıklılığına ve kadınlara çok özel bir şekilde hitap eden o tehditkâr havasına baktığımda, kıskançlığa biraz fazla yakın bir şey hissediyordum.

Çok saçmaydı. Dante bana Nero’nun Camille adında bir kıza âşık olduğunu ve Riona’nın çoktan bir sevgilisi olduğunu söylemişti. Yani burada kiskanılacak bir şey yoktu. Biraz bile değil.

Yine de ofisten garip bir ruh haliyle çıktım.

Asansörde Dante, “Riona ile nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi,” diyerek başımı salladım.

“Gerçekten iyi mi?”

“Evet. Yani farklı yanlarımız var...”

Dante güldü. “Bahse girerim. Ama harika biridir. Dikenli yüzeyin altına indiğinde.”

“Bunu anladım.”

Riona ile kavgamı Dante’ye anlatmayı planlamıyordum. O öpüşme meselesinden de bahsetmeyecektim. Bu tamamen aptallıktı. Bir daha yapmayacaktım.

Bunun yerine, “Benim kullanmamı ister misin?” dedim. “Oldukça şahane bir arabam var.”

Dante güldü. “Daha iyi olur. Nero ile buraya sanki yolda da-
ğılacakmış gibi duran bir hurda yığınıyla geldik. Ellilerde benim
ebatlarımdaki insanlar için araba ürettiklerini sanmıyorum.”

“Sanırım senin ebatlarında kimsecikler yoktu.”

“Kesinlikle. Ellilerden bir vücut geliştirmeci gördün mü hiç?
Olsa olsa seksen kilo falan olurlardı.”

“Sana bir zaman makinesi bulabilirsek sirkte gerçek bir kari-
yer yapabilirsin, seni eski zamanlara geri götürebiliriz.”

“Teşekkürler,” diye homurdandı Dante. “Kimse senin gibi il-
tifat edemez, Long Shot.”

Dante, Oran’ın Riona ile şirket Noel partisinde yakınlaşma-
ya çalıştıktan sonra kovduğu Luke Barker adlı adamın adresini
öğrenmişti.

O zamandan bu yana neredeyse bir yıl geçmişti, bu yüzden
adamın hâlâ kin besliyor olması bana pek olası görünmüyordu.
Yine de her ipucunu takip etmeye değerdi.

Dante ve ben Loop’taki evine gittik. Ağaçlarla çevrili bir sokak-
ta, Tudor tarzı, hoş bir yerdi. Dışarıdan yeterince hoş görünüyordu.

“Evde olduğundan emin misin?” diye sordum Dante’ye. “Gün
ortasında?”

“Evet,” dedi Dante. “Öncesinde aradım.”

Buna rağmen kapıyı çaldığımızda Barker’ın yanıt vermesi
fazlasıyla zaman aldı. Koridorda bir şeyin devrildiğini ve sinir-
le sövdüğünü duydum. Sonra kapıyı açtı. Üzerinde hâlâ bornoz
vardı ve gözleri kan çanağına dönmüştü, henüz tıraş da olma-
mıştı.

* Chicago’nun merkez iş bölgesi ve şehir merkezidir. Tren yollarının dairesel
bir hat oluşturduğu bu bölge, ismini bu “çember”den alır. Chicago Sanat
Enstitüsü, Millennium Park ve Willis Tower gibi ikonik yerlere ev sahipliği
yapar. Aynı zamanda tiyatrolar, restoranlar ve alışveriş alanları ile dolu olan
Loop, hem şehir sakinleri hem de ziyaretçiler için popüler bir cazibe mer-
kezidir. (ç.n.)

“Ne var?” dedi, sonra Dante’yi görünce durumu anladı. “Ah, tamam. İçeri gel.”

Evin içi dışarıya göre pek bakımlı değildi. Kūf ve rutubet kuyordu, ayrıca mutfakın tezgâhları yarı yenmiş paket servis kutularıyla doluydu. Yorkie cinsi küçük bir köpek etrafta koşup ayak bileklerimize havlıyordu. Barker, “Çenenı kapa, seni küçük orospu çocuğu!” dedi ama köpek bunu tamamen görmezden geldi.

Köpek parlak, pembe, taşlı bir tasma takıyordu. Bu ve kanepede üzerinde *Yaşa, Gül, Şarap İç ve Sarılma Zamanı* yazan yastıklar, çok uzun zaman önce burada bir kadının yaşadığını düşünmeme neden oldu. Ancak büyük olasılıkla böyle bir durum söz konusu değildi; Barker buzdolabını açtığında, içindeki tek şey bir pizza kutusu, bir düzine Budweiser şişesi ve bir sürü sos şişesiydi.

“Bir içki ister misiniz?” diye sordu Barker, kendine bir bira çıkarırken. Sanırım günün ilk birası değildi.

“Tabii,” dedi Dante. Muhtemelen arkadaş canlısı görünmeye çalışıyordu.

Barker biraların kapaklarını açıp birini Dante’ye doğru uzattı.

“Ben böyle iyiyim,” dedim.

Barker birasından uzun bir yudum alırken kısık, kan çanağı gözleriyle bize bakıyordu.

“Bütün bunlar ne için? Artık Griffin, Briar, Weiss için çalışmadığımı biliyorsun.”

“Evet,” dedi Dante. “Bunu biliyorum. Seni neden gönderdiklerini bana söyleyebilir misin diye merak ediyordum.”

“Nedenini biliyorsun,” dedi Barker.

“Hayır,” diye cevap verdi Dante sakın bir sesle. “Bilmiyorum.”

“O kaltak yüzünden,” dedi Barker, birasından bir yudum alırken. Ses tonundaki zehir kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

“Riona Griffin’den mi bahsediyorsun?” dedim, sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

“Evet. Sürekli benimle flört ediyordu... Gözlerini benden almıyordu. Sonra partide ikimiz de birkaç içki içtik. Sonra olaylar peşi sıra gelişti... Ve sonra ağlayarak amcasına gitti.”

Riona’nın kimseye “ağlayarak gittiğini” hayal edemedim. Ayrıca onun bu pis herifle flört ettiğini de hayal edemedim. En azından ondan on yaş büyüktü, ayrıca tıraş olsa, duş alsa ve güzel bir takım elbise giyse bile, yüzünde Riona’nın takdir edebileceğini hayal edemediğim o kendini beğenmiş ifade olurdu.

“Sonra olaylar peşi sıra gelişti’ demekle neyi kastediyorsun?” dedim, dişlerimi sıkarak.

Dante bana baktı. Sinirlendiğimi anlayabiliyordu.

Barker fark etmemiş gibiydi. Birasından bir yudum daha aldı.

“Anla işte. Konuştuk, içki içtik... Şu yakası dökümlü elbise-lerden giymişti. Her hareket ettiğinde göğüslerinin üstünü görebiliyordum ve bunu görebildiğimi biliyordu. Çok gergindi ama kızıl saçlıların nasıl olduğunu bilirsin... Hepsi yataktaki hayvanlar gibi. Bu yüzden, ‘Affedersin,’ dedi ve banyoya doğru yürüdü. Yürüyüşünü, kıcını sallayışını görebiliyordum, kesinlikle onu takip etmemi istiyordu. Ben de öyle yaptım ve onu banyoya ittim, eteğini yukarı sıyırdım ve...”

Hikâyenin hangi noktasında sinirlendiğimi bilmiyorum ama bir sonraki bildiğim şey, ellerimin Barker’ın boğazını sıktığı ve onu buzdolabına fırlattığımdı. O nefes nefese kalıp gevelerken ve parmaklarımı boynundan çekmeye çalışırken onu öldüresiye boğuyordum.

Bu kibirli pisliğin Riona’nın onunla ilgilendiğini düşünmesi, onu banyoya kadar takip etmesi ve ellerini ona sürmesi... Hepsi onu öldürmem için bahaneydi. Onu bu dünyadan yok etmeliydim.

Dante beni Barker'dan çekip uzaklaştırarak "Long Shot, sakın ol!" diye bağırdı.

Barker'ın boğazındaki parmaklarımı biraz gevşettim, konuşabilmesi için yeterliydi.

"Onun peşine düşmesi için birini tuttun mu?" diye homurdandım. "Seni kovdurduğu için intikam mı almaya çalışıyordun?"

"Beni kovdurmadı!" diye söylendi Barker, ellerimi hâlâ boynundan çekmeye çalışırken. "Karım da beni terk etti! Boşanıyor! Banka hesabını boşalttı, arabamı aldı ve beni bu lanet köpekle baş başa bıraktı!"

"Riona'yı öldürmesi için birini tuttun mu?" diye kükredim yüzüne.

"Ne? Hayır!" diye geveledi Barker. "Sen delirdin mi?"

Boğazını biraz daha sıkarak ayaklarını mutfak fayansından yukarı kaldırdım.

"Neden olmasın?" diye homurdandım. "Hayatını mahvetti, değil mi?"

"İstesem bile, hiç param yok!" Barker boğuluyor, yüzü morarıyordu. "Ayrıca Griffin'ler..."

Sesi kısıldı çünkü yeterince nefes alamıyordu. Konuşabilmesi için tutuşumu yeniden gevşettim.

"Ne?" dedim. "Ne olmuş Griffin'lere?"

"Onlar lanet olası... mafya," dedi boğuk bir sesle. "Öfkeliydim. Ama intihara meyilli değilim."

Barker'ı bıraktım. Boğazını dramatik bir şekilde ovuşturuyor, öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyordu. Parmaklarımın izlerini boynunda görebiliyordum. Kendimi kötü falan hissetmiyordum. Ona çok daha kötüsünü yapmak isterdim.

Dante, buzdolabına yaslanıp dramatik bir şekilde soluk soluğa kalan Barker'a bakıyordu. Adam cehennem kadar acınası

görünüyordu. Riona'dan intikam almak şöyle dursun, pizza kutularını bile temizleyemediği oldukça açıktı.

“Hadi gidelim,” dedi Dante bana.

“Evet, siktirin gidin,” diye bağırdı Barker huysuzca. “Sizi lanet olası psikopatlar. Biramı içip beni öldürmeye çalışıyorsunuz.”

Barker'ın küflü evinden ayrılmak üzere arkamı döndüm.

Ondan üç adım uzaklaşırken, Barker'ın, “Umarım biri o küstah kaltağı *halleder*,” diye mırıldandığını duydum.

Arkama dönüp çenesine bir yumruk savurdum. Buzdolabına çarpıp baygın bir halde fayanslara yığıldı.

Dante ile yüz yüze geldiğimde kaşlarını kaldırmış bir halde beni izliyordu.

“İyi misin?”

“Elbette,” diyerek sağ elimi salladım. “Neden iyi olmayayım ki?”

“Cin'i işe almakla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“Ben de. Ama o hâlâ bir pislik.”

Yorkie yine ayaklarımızın etrafında koşup havlıyordu ama bize değil, sadece genel olarak havlıyordu. Buzdolabının yanında yere yığılmış sahibini pek umursamışa benzemiyordu. Hatta bir sorun yokmuş gibi oturma odasına koşup sehpanın ayağına işedi.

Kendimizi yeniden soğuk havaya attığımızda Dante derin bir nefes aldı. “Bu daha iyi.”

“Adam tamamen dağılmış,” diye homurdandım. “Barker gibi bir boktan adamın, karısının banka hesaplarını boşaltmasıyla ilgili söyledikleri doğruysa, Cin'i işe almaya veya ona ödeme yapacak paraya cesaret edebileceğinden şüpheliyim. Barker değilse ve Ruslar değilse, geriye sadece Hartford Ailesi kalıyor.”

“Evet,” diyen Dante, yavaşça başını salladı. “Tek sorun, onları tehdit etmek istememem. Zaten yeterince şey yaşadılar.”

“Silahlarımızı ateşleyerek içeri girmemize gerek yok.”

Dante bana kaşlarını çattı. “Bu sefer sakın olacak mısın?”

“Elbette.” Bakışını görmezden geldim. “İyiyim.”

Ama iyi falan değildim. Orada ne olduğunu anlamadan öfkeden deliye dönmüştüm. İki günde iki kez.

Belki de bu koruma işine uygun değildim. Kendimi fazla kapatıyordum. Bu şeye, benim için alışılmadık bir duygu seviyesiyle sarılmış durumdaydım.

Arabaya geri döndüğümüzde telefonum erkek kardeşimden gelen bir mesajla titredi:

Annemin doğum gününü kaçırdın. Ve yıldönümünü.

Babamızın ölüm yıldönümünü kastediyordu. Annemin doğum gününden sadece iki gün sonra oldu, bu yüzden yılın bu zamanları annem için zordu.

Ona geri mesaj attım:

Onu aradım.

Bir duraklama. Sonra cevap yazdı:

Aramak ziyaret etmekle aynı şey değil.

Bir süredir eve gitmemiştim. Neredeyse üç yıldır. Ama kim takar sayıyı?

Çiftliği, tam önümdeki kalabalık Chicago sokakları kadar net bir şekilde hayal edebiliyordum. Huş ağaçlarını görebiliyor ve neredeyse temiz saman ve sıcak at eti kokusunu alabiliyordum.

Buradan daha sıcak, daha yeşil bir yerde olma isteğiyle doldu içim.

Ama aynı zamanda eve gitme düşüncesiyle derin bir üzüntü ve utanç duyuyordum.

Bu yüzden bir mesaj daha yazdım:

Şu anda bir iş üzerinde çalışıyorum.

Grady karşılık verdi:

Senin işlerin hiç bitmez.

Benden cevap vermemi beklediği bir duraklama oldu. Cevap vermediğimde tekrar mesaj attı:

Annem ayağını incitmiş. Orayla ilgilenemeyecek kadar çok yaşlandı artık.

Çiftlikle ilgili ne yapacağımızı konuşmamız gerek...

Telefonumu kapatıp cebime koydum, sinirlenmiştim.

“Sorun mu var?” diye sordu Dante.

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Hiçbir sorun yok.”

Düzenleme
Ny.ozlem

11

RIONA

BEN ÇALIŞIRKEN NERO, SUSTALISIYLA OYNUYORDU.

Eskiden sert görünmek için onunla oynadığını düşünürdüm ama şimdi onu izlediğimde bunun onun için neredeyse bir meditasyon olduğunu fark ettim. Bıçak parmaklarının arasında inanılmaz bir hız ve akıcılıkla hareket ediyordu. Dalıyor, gözleri sakin ve odaklanmış hale geliyor ve nefesi, göğsü zar zor kalkıp inene kadar yavaşlıyordu.

Dante çok sert ve gaddar görünürken Nero'nun ise -daha iyi bir kelime bulamadığım için- sadece güzel olması nedeniyle, onların kardeş olduğunu düşünmek oldukça komikti. Mizaç olarak da zıtlardı; Dante dikkatli ve disiplinli, Nero dürtüsel ve vahşiydi.

Ya da en azından eskiden öyleydi. Bugün rahatlamış ve şaşırıcı derecede iyi bir ruh halinde görünüyordu.

Dante bana Nero'nun lisede tanıdığı bir kıza -Camille'e- âşık olduğunu söylemişti. Nero'nun dünyada âşık olacak son kişi olacağını düşünmüştüm ama sanırım o kişi bendim.

Nero'nun neredeyse mantıklı bir insana dönüştüğünü görmek, mucizelerin gerçekleşebileceğine inanmamı sağlıyordu.

Belki de gereken buydu, beklenmedik bir eşleşme. Cal, en büyük düşmanımızın kızına âşık olmuştu. Nessa, onu kaçırarak lanet herifle evlenmişti. Nero, lisedeyken neredeyse farkında olmadığı kıza âşık olmuştu. Ve Dante, kalbini söken kadınla tekrar birlikteydi.

Bu durumda, belki Nick ve ben birbirimize göre değildik. O tam olarak benim her zamanki tipimdi. Tam da kendim için seçtiğim tip.

Ve şimdilerde pek anlaşıyorlardık.

Hafta başında kahve içmek için buluştuğumuzda aramızda tuhaf bir gerginlik hâkimdi. Bu sefer Raylan farklı bir masada oturdu, cevaplaması gereken birkaç e-postası olduğunu söylemişti ama sanırım Nick ve bana biraz alan bırakmaya çalışıyordu.

Bu pek yardımcı olmadı. Nick somurtup durdu. Bana bu saçma sapan koruma olayının ne kadar süreceğini sorup durdu.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdim sinirli bir şekilde. “Beni öldürmeye çalışan kişiyi bulamazsak, sanırım alternatif olarak beni öldürmeyi başaracak. Her iki durumda da artık bunun için endişelenmene gerek kalmayacak.”

“Hadi ama Riona.” Nick bu tavrıma gözlerini devirdi. “Senin incinmeni istemediğimi biliyorsun.” Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Seni özlüyorum. Ve Victoria dönemindeymişiz gibi refakatçi ile buluşmalardan bıktım.”

Elimi geri çektim. “Biliyorum. Ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.”

Gerçek şuydu ki Raylan'a beni düzgün bir buluşma için Nick'in evine götürmesini söyleyebilirdim. Raylan, Nick ve ben baş başa akşam yemeği yedikten sonra biraz özel zaman geçirmek için yu-

karı kata çıktığımızda evi gözetleyebilirdi. Normal bir güvenlik görevlisine böyle davranırdınız.

Ama Raylan normal bir güvenlik görevlisi değildi. Bunun nedeni sadece Dante ile arkadaş olması da değildi.

Raylan'da onu uzak tutmanıza izin vermeyen bir şey vardı. Çok algılayıcı ve çok lanet olası kişisel. Çok dürüst ve çok... kendisi. Onunla aramızda profesyonel bir mesafe yoktu. Hiç olmamıştı.

Nero bile bunu anladı.

Sustalisından başını kaldırıp bana soğuk gri gözleriyle baktı. "Ee, sen ve kovboy sevişiyor musunuz?"

Bu klasik bir çapraz sorgu taktiği idi: Sanığı dürüstçe cevap vermeye zorlamak için soruyu açıkça ve aniden sormak.

"Hayır," dedim, Nero'ya duygusal bir yanıt verme zevkini yaşatmayacaktım. "Bir erkek arkadaşım var."

"Ama olmasaydı yapardın."

"Hayır. Yapmazdım."

Nero homurdandı, belli ki saçmaladığımı düşünüyordu.

"Bunun seni şoke edeceğini biliyorum ama çoğu insan tanıştığı her insanla sevişmez," dedim ona.

"Eğer ateşlilerse sevişirler."

"Ah, yani Raylan'ın ateşli olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim masum bir tavırla.

Nero'nun sırtması beni şaşırttı. "Evet. Adam rüya gibi."

Mucizeler hiç bitmiyor. Nero Gallo biraz kendini küçümsüyordu, gerçekten âşık olmalıydı.

Bu teoriyi test etmek ve odağı kendimden uzaklaştırmak için, "Dante bana biriyle görüşüğünü söyledi," dedim.

"Öyle," dedi Nero utanmadan.

“Ciddi mi?”

“Evet,” dedi basit bir kesinlikle.

Bu oldukça tuhaftı. Nero, çapkının önde gideniydi. Kimseyi veya hiçbir şeyi umursamazdı. “Onda farklı olan ne?”

“Farklı olmakla alakası yok,” dedi Nero gizemli bir şekilde.

Nero bana Cheshire Kedisi’ni* hatırlattı; sorulara cevap veriyor ama cevaplarını anlayıp anlamadığınızı umursamıyordu.

Genelde onu görmezden gelirdim. Ama bu konuda gerçekten meraklıydım. Nasıl bu kadar kökten değişebildiğini bilmek istiyordum, eskiden insanların hiç değişmediğini düşünürdüm.

“Anlat bakalım,” dedim, kalemimi bırakıp tüm dikkatimi ona vermiştim. “Gerçekten bilmek istiyorum.”

Nero bıçağını kapatıp cebine geri koydu. Oturduğu yerde öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu.

“Camille ve ben aynıyız,” dedi basitçe. “Koşullar veya deneyimler açısından değil. Dışarıdan değil. Ama önemli olan şeyler açısından aynıyız. Önemseydiğimiz şeyler. İstedığımız şeyler. Hissettiğimiz şeyler.”

Aşkı gerçekten anlamıyordum. Sadece zıtlıkların birbirini çektiğini düşünüyordum. Şimdi Nero, her şeyin içsel olarak kendine en çok benzeyen birini bulmakla ilgili olduğunu söylüyordu.

“Yani... sadece gerçekten benziyorsunuz.”

“Bundan daha fazlası,” dedi Nero. “Aynı olan parçalar ve birbirinizdeki boşlukları dolduran parçalar var. Başka birinde bulana kadar içinde neyin eksik olduğunu bilmiyorsun.”

Nero ile aşkı tartışacağımı hiç düşünmezdim. Bu ay tamamen tuhaftı. Sormak istediğim daha fazla soru vardı ama o sırada Raylan ile Dante araya girdi.

* Lewis Carroll tarafından kaleme alınan *Alice Harikalar Diyarında*’da popüler hale getirilen ve kendine özgü muzip gülümsemesiyle tanınan kurgusal bir kedidir. (ç.n.)

“Bir umut var mı?”

“Hayır,” dedi Dante, başını iki yana sallayarak. “Barker bir pislik, ama bildiğimiz gibi iflas etmiş ve motivasyonsuz bir pislik.”

Raylan’a baktım, garip bir şekilde suçlu görünüyordu. Her zamanki kartal gözlü Nero da aynı şeyi fark etti.

“Eline ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Raylan ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ama Nero’nun bahsettiği şeyi görebilmiştım, sağ elinin eklem-leri kesinlikle şişmişti.

“Sana saldırdı mı?” diye sordum. Barker tam bir pislikti ama Raylan’a saldırmaya cesaret edebileceğini hayal edemiyordum, özellikle de Dante hemen yanındayken.

“Hayır,” dedi Raylan. Bana bakmıyordu ve sorulardan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

“John Hartford ile de konuştuk,” dedi Dante, hemen konuyu değiştirerek. “Virginia’nın ağabeyi. Aileme çok kızgın, Bosco Bianchi’ye yardım ettiğimizi biliyor ki keşke etmeseydik ama senin dahil olduğunu bilmiyor sanırım. Yani eğer intikam almak istiyorsa, bunun sana yöneltileceğini sanmıyorum.”

“Yani elde var... sıfır,” dedim.

“Evet, hemen hemen,” dedi Raylan, başını sallayarak.

“Harika.” Nero sandalyeden kalktı. “Gün bayağı verimli geçmiş demek.”

“Eminim yapacak çok daha önemli işlerin vardı,” diye homurdandı Dante, küçük kardeşine başını sallayarak.

“Ah, şikâyet etmiyorum.” Nero bana doğru bir bakış attı. “Riona ve ben gerçekten hoşça sohbet ediyorduk.”

Dante kaşlarını kaldırarak bana baktı, belli ki bunu ona açıklamaya çalışmamı bile hayal etmekte zorlanıyordu.

Dante ve Nero dışarı çıkarlarken Raylan köşedeki her zamanki koltuğuna oturdu. Ama her zamanki iyi ruh halinde değildi. Aslında bir konu onun canını bayağı sıkmışa benziyordu.

“Ne oldu?” dedim. “Aradığını bulamadığın için mi kızgınsın?”

“Hayır,” dedi Raylan kısaca.

“O surat ne o zaman?”

“Bir şey yok.”

Gözlerimi devirdim. Neden rahatsız olduğunu tahmin etmek istemiyordum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Raylan, “Nero ne demek istedi?” dedi.

“Ne hakkında?”

“Hoşça sohbet hakkında.”

“Ah. Biz de tam o ve Camille hakkında konuşuyorduk.”

“Hepsi bu mu?” dedi Raylan şüpheyle.

“Evet...”

Yani onu bilmesem, Raylan’ın Nero’yu kıskandığını düşünürdüm. Çok garip davranıyordu.

“Eline ne olduğunu söyleyecek misin?” diye sordum.

“Hayır.”

Sinirle homurdanıp işime geri döndüm.

Sonunda gitme zamanı geldiğinde, Raylan biraz rahatlamışa benziyordu. Paltomu aldı ve giyinmem için bana doğru tuttu. Sonra kapıyı açtı.

Genellikle erkeklerin bu tarz hareketlerinden hoşlanmazdım ama Raylan bunu öyle doğal bir şekilde yapıyordu ki gözüme batmıyordu. Elleriyle yaptığı her şey akıcı ve kolaydı; yemek pişirmek, araba kullanmak, kapıyı açmak. Muhtemelen odun kesmekte çok iyiydi, tıpkı söylediği gibi.

Oran'ın ofis lambasının hâlâ yandığını görebiliyordum, bu yüzden ona iyi geceler demek için koridordan aşağıya doğru ilerledim.

Bir kâğıt yığınının üzerine eğilmişti, dikkatli ve bitkin görünüyordu.

“İyi geceler, Oran Amca,” dedim. “Ben çıkıyorum.”

“İyi geceler,” diye yanıt verdi dalgın bir şekilde.

Oran Amca her zamanki gibi şık giyinmişti ama saçında artık siyahtan çok gri vardı ve gözlerinin altı morarmıştı. Bazen babamdan neredeyse on yaş büyük olduğunu unutuyordum.

“Amcan hiç evlenmedi mi ya da çocuk sahibi olmadı mı?” diye sordu Raylan, asansöre binerken.

“Kız arkadaşları oldu. Biriyle altı-yedi sene kadar birlikte oldu. İyi biriydi. Adı Lorelei’ydi. River West’teki alaylı sanatçılar için olan bir galeride çalışıyordu. Buna ‘Dışarıdan Sanat’ diyorlardı. Ama ayrıldılar. Nedenini bilmiyorum.”

“Ona yakınsın,” dedi Raylan. Bu bir soru değildi.

Başımı salladım. “Beni hukuka o yönlendirdi. Cal her zaman imparatorluğun vârisiydi ve Nessa bebektir. Çok tatlı biri olduğunu biliyorsun, herkes onu seviyor. Yani sanırım... bende özel bir şey yoktu. Oran Amca beni özel hissettirdi.”

“Klasik ortanca çocuk,” dedi Raylan hafif bir gülümsemeyle.

“Muhtemelen en büyük çocuk sensin.” Bana Callum ve Dante’yi hatırlattı, yetenekli ve sorumluluk sahibi.

“Evet,” diye itiraf etti Raylan. “Ama en iri ben değilim. Küçük kardeşim Grady beni geçti. Yedinci sınıfta 1,83 boyundaydı ve o zamandan beri hâlâ büyüyor.”

Raylan'ın kardeşlerinden daha önce bahsettiğini duymuştum. Her zaman sevgiyle bahsediyordu.

“Nasıl biri?”

“Benim gibi ama önyargılı. Küçükken hep başını belaya sokuyordu ve pek bir şey değişmedi. Karısı onu biraz sakinleştirdi. Şu an iki çocuğu var. Tanıdığım en çalışkan kişi. Çiftlikteki dört adamın işini yapıyor.”

“Ya kız kardeşin?”

“Çok zeki ve atlarla arası iyi. Ama hemen sıkılıyor. Ve sinirli. Hayvanlara değil, sadece insanlara.”

Raylan'ın anlatımlarına bayılıyordum. Sesi o kadar sıcak ve hareketliydi ki söylediği her şey canlanıyordu.

“Peki ya annen?”

Raylan basitçe, “Nazik biri,” dedi. “Bize her zaman dünyadaki en önemli şeymişiz gibi hissettirdi. Ama aynı zamanda kıcımızdan ter akana kadar çalışmamızı da sağladı, iyi de oldu. Eğer bir işi tamamlamazsak... tepesi atardı.”

Raylan'a babasını da sormak istiyordum ama yaptığı yorumlardan babasının öldüğünü anlayabiliyordum. Özellikle Raylan hiçbir ayrıntıdan bahsetmediği için onu gündeme getirmek doğru görünmüyordu. Yakın olup olmadıklarını, aralarında mesafe olup olmadığını ya da onu neyin öldürdüğünü bilmiyordum.

“Çiftlik nasıl?” diye sordum.

“Duruma bağlı. Atları sever misin?”

“Hayatımda hiç ata dokunmadım,” diye itiraf ettim. “Hiçbirini yakından görmedim bile. Sanırım bu beni şehirli falan yapıyor.”

“Çaylak,” dedi Raylan sırtarak. “Ya da acemi.”

“Bunlardan herhangi birini sevip sevmediğimi bilmiyorum.”

“Belki de sadece Chicago'yu seven bir kız,” dedi Raylan.

Arabaya binmiş, çoktan eve varmıştık bile. Raylan bana çiftlikle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Onunla sohbet etmek kolaydı, dinlemesi daha da kolaydı.

Sohbetimize devam ederken Raylan bir yandan yemek yapıyordu. Yemek yapmaktan nefret etmeme rağmen beni havuç doğramaya ikna etmişti.

“Ben bu işten anlamam,” diye uyardım onu.

“Çünkü bıçağı yanlış tutuyorsun.”

Raylan arkamdan gelip ellerini benimkilerin üzerine koydu. Eli hafifçe pürüzlü ve çok sıcaktı.

“Bıçağı bu şekilde hareket ettirmelisin,” dedi, bana şef bıçağını nasıl sallayacağımı gösteriyordu, böylece havuçları dört bir yana fırlamadan düzgün diskler halinde kesiyordu.

Pahalı parfüm gibi kokan Josh’ın aksine Raylan’ın kokusu güzeldi; tıpkı sabun, çamaşır deterjanı ve temiz pamuk gibi. Onda hoşuma giden doğal bir şey vardı. Saçına herhangi bir şey kullanmıyordu, yumuşak ve dağınık duruyordu. Nadiren tıraş oluyordu ve elleri nasırlıydı. Ama bunların hepsi bana, genellikle çıktığım bronzlaşmış ve şekillendirilmiş erkeklerle kıyaslandığında egzotik geliyordu. Raylan farklı bir şekilde erkeksiydi; kıyafetleri, arabası veya sosyal statüsü umurumda değildi.

Her zamanki gibi onda çekici bir şey fark ettiğimde kendimi ister istemez geri çektim.

“Ben hallederim,” dedim, bıçağın kontrolünü kendim alarak.

“Tamam.” Raylan, tuz, karabiber, soğan ve sarımsakla güzelce tatlandırılmış eti kızartmaya geri döndü.

Bize kendi elleriyle yaptığı domates soslu makarna pişiriyordu. Bunu yaparken o kadar da zor görünmüyordu ama kendim yapabileceğimden emin değildim. Yine de yemek çok lezzetliydi. Zengin, baharatlı, ekşi ve hoş kokuyordu.

“Sana yemek yapmayı kim öğretti?” diye sordum.

“Herkes. Büyükbabam, büyükannem, annem, babam, seyahatlerimde tanıştığım insanlar... Bu evrensel bir dil. Herkes lez-

zetli yemeği sever. İyi bir yemek üzerinde herkesle bağ kura-
bilirsin.”

Sanırım haklıydı. Raylan ve ben bile birlikte yemek yediği-
mizde iyi anlaşabiliyorduk.

Gerçi Raylan muhtemelen herkesle iyi geğiniyordu.

Onu ilk gördüğümde onun sadece tipik, küstah bir asker ol-
duğunu düşünmüştüm. Ama aslında varlığı fazlasıyla sakinleşti-
riciydi. Ne zaman konuşup konuşmayacağını, ne zaman sadece
arkadaşça bir sessizliğe sahip olacağını biliyordu. Her zaman o
sessizliği sağmalıklarla doldurmaya çalışmıyordu.

Akşam yemeğinden sonra oturma odamın bitişiğindeki bal-
kona çıktık. şehir ışıklarını izliyorduk. Diğer yüksek binalar, her
biri ofisleri ve daireleri gösteren ışıklarıyla, kendi hayatını yaşa-
yan başka birini barındırıyordu. Aşağıdaki yolda hareket halin-
de olan arabalar da öyle, her biri bir kişiyi kendi bireysel varış
noktasına taşıyordu. O insanlar, kendilerine göre şu an için en
nemli şeyi yapıyorlardı. Bizim içinse yolda aşağı doğru süzülen
başka bir ışıktan ibaretti, tıpkı diğerleri gibi.

Genellikle bu düşünce beni yalnız ve önemsiz hissettirirdi.
Ama bu gece sanırım o insanların çoğu muhtemelen birinin ya-
nına gidiyordu, belki makarna yapmak veya film izlemek için.
Ve bu aktiviteler sıradan olsa bile, huzur ve mutluluk veriyordu.

“Küçük kız kardeşinle sıkça görüşür msn?” diye sordu
Raylan birdenbire.

“Nessa?”

“Evet.”

“Aslında yle. ğle yemeği için buluşuyoruz. Bazen dans
stüdyosunda ne üzerinde çalıştığını görmeye gidiyorum. Kendi-
si koreograf.”

“Dante bana kocasıyla neler olduğunu anlattı, Polonya Mafyası ile.”

Nessa, Mikolaj onu kaçırdığında onunla tanışmıştı. O sırada Polonya Mafyası ile çatışma halindeydik. İlk başta Stockholm Sendromu olduğunu düşündüğüm bir şekilde Nessa ve Miko birbirlerine karşı duygular beslemeye başladılar. Mikolaj onu bıraktı. Bu durum neredeyse adamlarının ve kendi hayatının kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Nessa ona geri döndü, sonra evlendiler.

“Komik olan ne biliyor musun?” dedim Raylan’a.

“Ne?”

“Aslında Miko’yu seviyorum.”

Raylan güldü. “Öyle mi?”

“Evet. Yani, yanlış anlama. O adam yoğun biri. Ama zeki, acımasız ve Nessa’ya bağlı. Soğuk nevale ama Nessa onunla birlikte çiçek açıyor.”

“Nessa nasıl biri?”

“Onunla tanışan herkes onu sever. Nazik biri, annen gibi sanırım. Her zaman böyleydi. Küçükken bile, kimsenin üzgün olduğunu görmeye dayanamazdı. Seninle her şeyi paylaşırdı.”

Durup düşündüm.

“Bazen beni rahatsız ederdi çünkü o da çocuksu olabiliyordu. Çok pasif, çok nazik, anne babamı memnun etmek için çok hevesliydi. Belki de kıskanıyordum. Çok sevimli ve biliyorum ki ben...”

“Ne?” dedi Raylan.

“Fazlaydım.”

Raylan kahkaha attı.

“Ama neyse, büyüdü, anne babamın evinden taşındı, evlendi. Her zaman yaratıcıydı, çılgın ve muhteşem baleler yapıyordu.

Dans hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama gerçekten güzeller. Buna da saygı duyuyorum. Bilmiyorum, belki de sadece ikimiz de büyüyorduk. Ama şimdi konuşacak daha çok şeyimiz var gibi görünüyor.”

“Ben de öyle hissediyorum,” dedi Raylan. “Kardeşlerimle.”

“Öyle mi?”

“Evet. Büyüyorsun ve bir araya geldiğinde, tanıdığın insanlardan ve eskiden yaptığın şeylerden bahsetmek yerine sadece hayattan, kitaplardan, filmlerden ve dünyadan konuşabiliyorsun ve sen büyüyorsun, onlar da büyüyor ve çocukken kavga ettiğin tüm o küçük önemsiz şeyler artık önemli olmuyor.”

“Doğru,” dedim. “Kesinlikle.”

Uzun bir süre balkonda oturduk. Donmamak için omuzlarıma bir battaniye almıştım ama Raylan’ın üstünde sadece gömleği vardı.

“Üşümüyor musun?”

“Yok,” dedi, bir zaman sonra. “Aslında, evet, çok üşüyorum,” diye ekledi.

Sıcak daireye geri dönüp arkamızdaki sürgülü cam kapıyı kapattık.

Raylan ve ben oturma odasında oyalanıyorduk. Aramızda garip bir gerginlik vardı.

“Sanırım yatağa gideceğim,” dedim.

“İyi geceler,” diyerek başını salladı Raylan.

Odama gittim, dişlerimi fırçaladım ve yorganın altına girdim. Ama gerçekten uykuya dalmam uzun zaman aldı. Yatağımda huzursuz ve kafam karışık bir şekilde yatarken balkonda neden bu kadar rahat hissettiğimi ama şimdi neden bu kadar bunaldığımı merak ediyordum.

Biri beni yataktan sertçe kaldırdığında sıçrayarak uyandım.

Hava o kadar yoğun siyah dumanla doluydu ki öksürük krizine girdim, bir yandan gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu. Nefes alamıyordum.

“Aşağı in!” diye bağırdı Raylan, beni halıya doğru çekerek.

Burada nefes almak biraz daha kolaydı. Raylan tişörtlerinden birini yüzüme bağlayarak geçici bir bandana yaptı. Keskin çatırtı ve patlama sesleri kulaklarıma çalındı. Ayrıca o kadar sıcaktı ki tenimden terler boşanıyordu.

“Neler oluyor?” diye solum. Yüzümde tişört olmasına rağmen boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Hiçbir şey göremiyordum. Duman ve sıcaklık her geçen saniye daha da kötüleşiyordu.

“Buradan çıkmalıyız.” Raylan çarşafarla birlikte battaniyeleri yatağımdan çekti.

İkimizin üzerine bir battaniye attıktan sonra beni yere yakın tutarak çekiştirmeye başladı.

Yatak odamdan çıktığımızda sağlam bir ateş duvarıyla karşı karşıyaydık. Ön kapı, giriş ve mutfak alevler içindeydi. Oturma odası zeminden tavana kadar alevler içindeydi.

Sıcaklık tarif edilemez derecede yoğundu. Ateşe bakamıyordum bile, yoksa gözlerim yanıyordu. Vücudum bana kaçmam için bağıırıyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu.

“Sıkıştık!” dedim nefes nefese.

Raylan sertçe, inatla beni balkona doğru çekiştirdi. “Tutun,” dedi, sürgülü cam kapıyı açarken.

Beni neye hazırlamaya çalıştığını bilmiyordum ama kapıyı hızla açıp beni dışarı iterken, serin gece havası daireye hücum ediyordu. Oksijen akışıyla yangın yeni bir can buldu. Alevler tavana ve odanın her yerinde kükreyerek dairemin geri kalanını anında sardı. Ateş dalga gibi yayılırken bize çarpıyordu.

Raylan'ın başımıza attığı battaniye tutuştu. Raylan onu fırlattığında ben onun yuvarlanarak yirmi sekiz kat aşağıdaki sokağa doğru düşerken bir meşale gibi yanmasını izliyordum. Raylan, elini korumak için çarşafı kullanarak cam kapıyı tekrar kapatmaya zorladı ama sıcaklığın kolundaki tüm tüyleri yaktığını görebiliyordum. Cam ve metal, şömine ızgarası gibi dokunulamayacak kadar sıcaktı. Kapı uzun süre dayanmadı. Ve yangın çıkışı olmayan bu küçük balkonda sıkışıp kaldık.

Panik yapmamaya çalıştım. Sürekli öksürüp duruyordum, Raylan da öyle. İşle kaplı yüzünden akan terler iz bırakıyordu.

Yanarak ölecektik. Burada sıkışmıştık. Yangın her an camı patlatacaktı. Hiçbir itfaiye aracı buraya ulaşamazdı. Yangının dairede nasıl bu kadar hızlı yayıldığını anlamıyordum. Neler olduğunu anlamıyordum.

Uzaktaki sirenleri duyabiliyordum ama yangın alarmini duymıyordum. Alevlerin kükremesi ve çıtırtısı çok yüksekti. Yangının bu kadar gürültü çıkarabileceğini hiç bilmiyordum.

Raylan çarşafımı balkon korkuluğuna bağlıyordu. Nedenini anlayamadım. "Sırtıma çık!" diye bağırdı bana. Sesi dumandan kısık ve boğuktu.

Gözleri kan çanağına dönmüştü ama irisleri hâlâ isli yüzüne karşı mavi mavi parlıyordu. Hâlâ tanıdık görünen tek kısmı buydu. Yine de planını anlayamadım.

"Ne?"

"SIRTIMA ÇIK!" Elimi tutup kollarımı boynuna doladı. Sadece ipek bir atlele şort giyiyordum, ayaklarım çıplaktı. O da iç çamaşırını haricinde çıplaktı ama en azından ayaklarında botları vardı.

İkimiz de o kadar terli ve kirliydik ki boynunu tutmak zordu.

Bir an sonra korkuluğun üzerinden tırmandığını fark ettim.

"ÇILDIRDIN MI?" diye bağırdım.

Binanın yirmi sekizinci katındaydık. O kadar yüksektydik ki aşğıdaki sokakları zar zor görebiliyorduk. Dondurucu kasım rüzgarını iliklerimize kadar hissedebiliyorduk.

Kayıp düşersek kaldırıma çarpmamız beş veya altı saniyemizi alırdı. Bedenlerimiz zeminle buluştuğunda parçalanmakla kalmayıp patlayacaktı.

“Bu balkondan inmezsek ölürüz!” diye bağırdı Raylan.

Alevlere zar zor dayanan cam kapılara baktım. İzlerken bile cam çatlayıp eğiliyordu.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadım.

Raylan’ın boynuna tutunarak bacaklarımı belime doladım.

“Beni boğma,” dedi.

Sıkıca tutmaya devam ederken tutuşumu biraz gevşetmeye çalıştım.

Raylan bacağını korkuluğun üzerinden sallandırarak iki eliyle çarşafı kavradı.

Çıplak, boş bir alanda sallanırken sırtına tutundum.

Raylan yavaşça bizi çarşafıa indirmeye başladı.

Kumaş ikimizin ağırlığı altında geriliyordu. Raylan’ın kollarının gerginlikten kaskatı olduğunu ve ellerinin kaygan kumaşı kavradığını görebiliyordum. Parmakları beyaz çarşafıa isli izler bırakıyordu. Eklem yerleri bembeyazdı.

Bakamıyordum. Gözlerimi sıkıca kapatıp tüm gücümle ona tutundum. Omuzlarının ve sırtının ağırlığımızı taşımanın verdiği gerginlikle titrediğini hissedebiliyordum.

Raylan’ın elleri kayınca altmış santim kadar kaydık ama Raylan yeniden kontrolü sağladı. Çığlık atmamak için kendimi zor tutarken gözlerim hâlâ sıkıca kapalıydı. Kumaşın yırtılmaya başladığını duyabiliyordum.

“Neredeyse geldik...” diye homurdandı Raylan.

Bir göz atmaya cesaret ettim.

Altımızdaki balkonun hizasındaydık ama hâlâ açık havada asılıydık. Gömme balkon olduğundan tırabzanlara tam olarak ulaşamıyorduk.

“Bizi sallayacağım. Tırabzanı tutmaya çalış,” diye mırıldandı Raylan, çenesi gerginlikten kasılıyordu.

“Yapamam... Yapabilir miyim bilmiyorum.” Sadece sırtına tutunmak için tüm gücümü kullanıyordum. İkimiz de ter ve dumandan kaygandık.

“Yapabilirsin,” dedi Raylan derin ve sakin sesiyle. “Yapabileceğini biliyorum.”

Bacaklarını tekmeleyerek bizi ileri geri savurmaya başladı. Hareket korkunçtu. Midem kasılıyordu. Sağ kolumla boynuna sıkıca tutunarak sol elimle uzanmaya çalıştım. Parmaklarım metal tırabzanda kayıyordu. Tutunamadım.

“Tutamıyorum!” diye bağırdım.

“Evet, tutabilirsin,” dedi Raylan. “Bir kez daha, sıkıca tut.”

Bizi bu sefer daha sert sallamaya başladı. Çarşafın yırtılma sesini duyabiliyordum. Tüm gücümle tırabzanı kavrayarak bizi ona doğru çektim. Raylan da kolunu attı. Tırabzana kaburgalarımı çapınca canım fazlasıyla yandı ama kolumu tırabzana dolayıp sıkıca tuttum. Raylan beni üzerinden itince betona düştük. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Her zamankinden daha sert soluk alıp öksürdüm.

Daire karanlıktı; içeride kimse yoktu. Ya boşaltmışlardı ya da zaten hiç evde değillerdi. Cam kapıya vurdum ama faydası yoktu. Kapı kilitliydi ve kimse açmaya gelmedi.

“Geri çekil,” diye homurdandı Raylan.

Ninova

Botunun ucuyla camı tekmeledikten sonra kapıyı açmak için delikten uzandı.

Duman yüzümüze vurdu. Bir kat aşağıda bile ısı, duman ve gürültü yoğundu. Yukarıdaki dairemden aşağı doğru yayılıyor-
du. Tavanın çöktüğünü görebiliyordum.

“Acele et,” dedi Raylan. “Her an çökebilir.”

Benimkiyle aynı düzende olan daireden koşarak geçtik. Kapı-
dan hızla koridora çıktığımızda nihayet yangın alarmının daimi
sesini duyabildim. Diğer birkaç sakin, koridorlarda sendeleyerek
yürüyor, gönülsüz evcil hayvanlarını veya kaybetme riskine gir-
mek istemedikleri eşyalarını taşımaya çalışıyordu.

“Asansörü kullanma,” dedi Raylan gereksiz yere. Başka bir
yerde kendimi tuzağa düşürme riskini göze alamazdım.

Bunun yerine merdivenlere doğru koştuk, çıplak ayaklarım
yirmi yedi kat beton basamak inmekten kısa sürede kirlenmişti.

Merdivenler diğer kiracılarla doluydu. İniş sıkıcı derecede
yavaştı. Alt katlardaki bazıları şikâyet ediyor, tüm bunların sa-
dece bir tatbikat olduğunu düşünüyordu. Ta ki Raylan ve beni,
dumandan siyaha dönmüş bir şekilde ve Raylan’ın balkon kapı-
larımı zorla kapatmaktan sağ kolunu yakmış halde görene kadar.

Sahip olduğum her şey başımın üzerinde yanıyordu. Balko-
na koşmadan önce bir şey almaya çalışmalı mıydım? Aptalca bir
şekilde sadece iki kez kullandığım yepyeni elektrikli diş fırçamı
düşünüyordum. Artık erimiş plastikten ibaretti. Ya da belki sa-
dece kül.

Sanırım şoktaydım.

Uyuşmuş hissediyordum. Başım adeta bir balon gibi omuzla-
rımın üzerinde süzülüyordu.

Raylan omuzlarımdan tutup beni yönlendirmeseydi, sanırım
bayılabilirdim.

Raylan beni otoparka kadar götürdü. Araba anahtarlarını botundan çıkardığında oldukça etkilendim. Onları almayı nasıl akıl etti bilmiyordum. Tüm bu süreç boyunca sakinliğini koruyabilmesi beni şaşırtmıştı.

Kendi akıl sağlığımı zar zor koruyordum.

“Bu nasıl oldu?” diye sordum, boğazım dumandan hâlâ yanıyordu. “Yangın nasıl bu kadar hızlı yayıldı?”

“Sanırım adam kapının altına bir hızlandırıcı dökmüş olmalı,” dedi Raylan sertçe. “Bu vınlama sesiyle uyandım ve iki saniye içinde dairenin tamamı yandı.”

Sokak seviyesinde daha fazla siren sesi duyabiliyordum; itfaiye araçları ve polis arabaları dört bir yandan binaya ulaşıyordu.

“Buradan çıkmalıyız,” dedi Raylan. “Açığa çıktık. Planladığı tek şey bu olmayabilir.”

Uyuşuk bir şekilde başımı sallayıp yolcu koltuğuna tırmandım.

Raylan aracın içinde veya altında hiçbir şey olmadığından emin olmak için aracı şöyle bir taradı. Sonra sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı.

Başım hâlâ dumandan zonkluyordu. Başımı cama yaslayıp gözlerimi kapattım.

12

RAYLAN

RIONA BİRKAÇ SAATTİR UYUYORDU.

Karanlık gecede araba kullanırken şehrin ışıkları ardımızda kalıyordu.

Arada sırada ona bakıyor, sadece dumandan kirli olduğuna, narin soluk teninin alevler tarafından yakılmadığına kendimi ikna ediyordum.

Daha önce hiç bu kadar hızlı yayılan bir yangın görmemiştim.

Odasına koştum, onu oradan çıkardığımda tamamen sarılmış olacağımızdan korkuyordum.

Onu nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Sürekli savunma pozisyonunda olduğunuzda, dezavantajlı olurdunuz. Rakibinizin saldırısının zamanını ve yerini seçmesi çok kolaydır. Bilinmeye-ne hazırlık yapamazdınız.

Bu yüzden savaş alanını değiştirmek bana kalmıştı.

Riona'yı Chicago'dan çıkarmaya karar verdim. Onu bu sözde Cin'in bulamayacağı bir yere götürüyordum.

Bu orospu çocuğunu takip etmek ve Riona'yı korumak aynı anda aynı yerde olamazdı. Araştırma kısmını Dante ve Cal'e bırakıp Riona'yı uzak bir yere götürecektim.

Riona uyandığında Louisville'e giden yolu yarılamıştı. Riona uyanıp ağrıyan gözlerini ovuşturdu ve sabahın erken saatlerindeki ışıktaki uzun ve boş olan otoyola şaşkınlıkla baktı.

"Nerede... neredeyiz?"

"Otobanda," dedim ona. "Indianapolis'ten geçtik ama sen uyuyordun."

"NE?" diye bağırdı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni Tennessee'ye götürüyorum," dedim sakince.

"Ten-Tennessee'ye gitmiyorum!" diye bağırdı Riona.

"Kesinlikle gidiyorsun."

"Raylan," dedi Riona, sakinliğini korumaya çalışarak. "Hemen arabayı geri çevir."

Sürmeye devam ettim. "Bunu yapmayacağım."

"Lanet arabayı durdur!" diye bağırdı.

Onun oldukça sinirli olduğunu görebiliyordum, bu yüzden ona düşünce sürecimi açıklamaya çalışırken gözlerimi yoldan ayırmıyordum.

"Eğer Chicago'da kalırsak bu adamın bize tekrar saldırması an meselesi. Seni bulamayacağı bir yere götüreceğim. Kardeşin ve Dante, Cin'i takip edecek. Sen de güvende olacaksın."

Riona'nın öfkeli bakışlarının üzerimde sabitlendiğini hissedebiliyordum. Neredeyse apartman yangını kadar ısı yayıyordu. O bakışlar kıvılcımsa ben de kömür parçası olurdum.

Yine de sesini sakın tutmaya çalıştı.

"Tennessee'ye gidemem, Raylan. İşlerim var. Toplantılarım var. Sorumluluklarım var."

"Ölürsen bunların hiçbirini yapamazsın," dedim açıkça. "Silver Run'da internetimiz var. Sana bir dizüstü bilgisayar alacağım ve çiftlikten çalışacaksın."

“Çiftlik mi?” diye bağırdı Riona. “Bir çiftlikte olmak istemiyorum! Hiçbir kıyafetim yok. Ya da diş fırçam. Ya da dosyalarım...”

Sesi bunların evde de olmayacağını anlayınca kısıldı. Çünkü hepsi alevler içinde kalmıştı.

“Kahretsin,” dedi. “Evrak çantam...”

“Evet,” dedim. “Gerçekten üzgünüm. Hiçbir şey çıkaramadım.”

Riona bir dakika sessizce otururken o dairede olan her şeyi zihninde gözden geçirdiğine emindim. Şık ayakkabılar, kitaplar ya da saklamaktan hoşlandığı hatıralar. Hepsi gitmişti.

“Beni çıkardın ya,” dedi sonunda.

“Ramak kalmıştı. Ama oradan birlikte çıktık.”

Şimdi ona bakmaya cesaretim vardı. Açık yeşil iri gözleri ıslı yüzünde üzgün görünüyordu. ıslı çizgiler onu genç gösteriyor, sanki toprakta oynayan bir çocuğa benziyordu. Saçları o kadar karışık ve ıslı kaplıydı ki kırmızıdan çok kahverengiye benziyordu. İpek atlet takımının eskiden ne renk olduğunu söylemek imkânsızdı.

Bu görüntü içler acısıydı. Kendimi suçlu hissettiriyordu. Onu daha iyi korumalıyım. Onun koruması olmak benim görevimdi ve tüm dairesinin etrafında yanmasına izin vermiştim.

“Üzgünüm,” dedim tekrar.

Riona iç çekip yüzünü elleriyle kapattı. “Özür dilemene gerek yok,” dedi sessizce parmaklarının arasından. “Hayatımı kurtardın.”

“Pekâlâ,” dedim, “Minnettarlık ruhunu koru. Çünkü seni Silver Run’a götürüyorum. Seni omzuma atıp oraya taşımam gerekse bile.”

Başını kaldırdı, gözlerinde yine yeşil bir ateş parladı. “Her zaman en iyisini bildiğini sanıyorsun, değil mi?”

Omzumu silktim. “Herhangi bir fikir, hiç fikir olmamasından iyidir.”

Riona kaşlarını çatarak ince kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir yerde durmamız gerekecek. Giysiye ihtiyacım var. Ayrıca açlıktan ölüyorum.”

“Ben de,” dedim, hafifçe gülümseyerek. “En azından bu konuda anlaşabiliriz.”

Seymour’da durduk ve duş alıp temizlenebilmek için Motel 6’da bir oda tuttuk. Riona duştayken, ikimiz için de kıyafet almak üzere yan taraftaki outlet mağazasına gittim. Kapıdan içeri girerken kasiyer bana şaşkınlıkla bakakaldı çünkü kirli iç çamaşırım, botlarım ve Dante’nin arabasının bagajında bulduğum büyük boy kapüşonlu üstümdeydi.

“Bir gömleğe ihtiyacım var,” dedim ona.

“Pantolon da ister misin?” diye sordu.

Kadın reyonunda çok fazla seçenek yoktu ama Riona’ya yakışacağını düşündüğüm birkaç şey seçtim. Palto seçmekle uğraşmadım çünkü güneye doğru birkaç saat araba kullandıktan sonra bile sıcaklığın arttığını hissedebiliyordum. Tennessee’de kasım ayı Chicago’daki kasım ayına hiç benzemezdi. Hava muhtemelen yirmi bir derece olacaktı.

Kasiyer kıyafetleri paketledikten sonra çok uzun süre uzakta kalmak istemediğim için onları motele götürdüm.

Riona’nın eşyalarını ucuz, kaşındıran yatak örtüsünün üzerine serdim. Sonra duştan çıkınca kendimi banyoya attım. Dar alanda ona yer bırakmaya çalışırken beyaz havluyla sarılı olan vücuduna, omuzlarına dökülen koyu renk ıslak saçlarına bakmadım. Gözlerimi yerde tutmak zordu. Riona’nın savunmasız görüldüğü tek zaman buydu; profesyonel kıyafetlerinin zırhı, düzgün saçları ve şık makyajı olmadan.

Bu onun en doğal ve güzel haliydi. Ama kimsenin onu böyle görmesini istemediğini biliyordum, en azından benim. Bu yüzden gözlerimin istediği gibi onun üzerinde dolaşmasına izin vermedim.

Bunun yerine dumanın keskin kokusundan arınacağım için rahatlatarak kendi kirli giysilerimi çıkardım.

Bu boktan k      banyonun duşakabini ancak ben içerideyken kapatabileceğim kadar büyüktü. Ama sıcak su, geçirdiğimiz çılgın geceden sonra inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Omuzlarıma değmesiyle Riona sırtımdayken alt balkona inmekten ne kadar ağrıldığını fark ettim.

Daha önce kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim.  st m zdeki balkon kapılarının camlarının çatladığını duyabiliyordum. Ellerimin arasındaki narin çarşafın ikimizin ağırlığı altında yırtıldığını hissedebiliyordum. Riona'nın kollarının boynumdan kaydığını hissedebiliyordum.

Onu d ş re eğimi sandım.

 kimizin de cehennemde yanacağını düşündüm.

Bu Cin denen adamın bizi takip etmesine  fkeliydim.

Bir parçam Chicago'da kalıp onu takip etmek istiyordu, bunun için bir tuzak kurup günlerce gözetlemek gerekse bile. Ama bunu Riona ile yapamazdım, bir numaralı önceliğim onu güvende tutmaktı. Ve yapacağım şey buydu.

Duş aldım ve motel tarafından sağlanan ucuz, küçük, tek kullanımlık diş fırçalarından biriyle dişlerimi fır ladım.

Odaya geri döndüğümde, Riona outlet mağazasmdan aldığım kıyafetleri giymişti; kot pantolon, bir çift kovboy çizmesi ve ekose bir gömlek. Parlak kırmızı, nemli, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Dalgalı olduğunu fark etmemiştim. Saçlarını her zaman çok düz ve pürüzsüz bir şekilde şekillendiriyordu. Onu

daha önce hiç kot pantolonla görmemiştim. Kot pantolon uzun bacaklarına yapışmıştı. Aslında oldukça ateşli görünüyordu.

Düşüncelerimi profesyonel tutmaya çalışıyordum ama bunu fark etmemek için kör olmam gerekirdi.

Riona eliyle kendini göstererek, "Ciddi misin?" dedi.

"Ne?"

"Normal ayakkabıları yok muydu?"

Güldüm. "Onlar normal ayakkabılar. Yeterince normal. Sorun ne? İyi görünüyorsun."

"Yeni country albümüm her an çıkacak gibi görünüyor."

"Şey... Nashville'den çok uzakta değiliz. Yani eğer bu senin hayalinse..."

"Değil."

Riona'yı boynunda bir gitarla sahnede hayal ederek sırttım. Onu başkalarının eğlenmesi için şarkı söylerken gerçekten hayal edemiyordum. Ya da başka insanların eğlenmesi için bir şey yaparken.

"İnan bana," dedim ona. "Ally McBeal takımlarından birini giymektense bunu giydiğinde daha iyi uyum sağlarsın."

İkimiz de giyindikten sonra sokağın karşısındaki solmuş tabelasında "Tüm Gün Kahvaltı!" yazan bakımsız, 50'ler tarzı lokantaya girdik. Şu anda sabah saat 07.20 olduğundan, her iki durumda da kahvaltı alacağımızı varsayıyordum.

Riona ve ben vinil masalardan birine geçtik. Lamine menüye ve sallanan formika masaya burnunu kırıstırdı.

"Kremalı kahve lütfen," dedi garsona.

"Aynısı. Ayrıca krep, pastırma, jambon, çırpılmış yumurta ve kızarmış patates, lütfen," dedim.

Riona bana bakıp başını iki yana sallayarak "Hiçbir şey iştahını kesemez, değil mi?" dedi.

"Sanırım tüm bu deneyim beni daha da acıktırdı. Muhtemelen çok fazla kalori yaktım, koştum ve tırmandım. Ayrıca bütün gece araba sürdüm. Muhtemelen bir de omlet sipariş etmeliydim."

Riona homurdandı.

Tüm bunlara rağmen yemek geldiğinde -yağlı, çıtır çıtırdı ve nefis kokuyordu- pastırmaya göz attığını görebiliyordum. Tabağı ona doğru ittim.

"Ye hadi. Bolca var."

Riona çekimser bir tavırla çatalını kavrayıp kızarmış patateslerden bir ısırık aldı. Patatesler güzelce kızarmıştı, tuz ve karabiberle kaplıydı.

"Gördün mü? Oldukça iyi, değil mi?" dedim.

Aç olduğunu, daha fazlasını istediğini biliyordum.

"Fena değil," diye itiraf etti.

"İstedğin kadar ye."

Bir sonraki iki dakikada tabağın yarısını yemişti. Kabul etmek istemese de o yoğun gece ikimizi de etkilemişti. O da açlıktan ölüyordu.

"Peki, Silver Run nerede?" diye sordu Riona bana.

"Smoky Dağları'nın eteklerinde. Büyük Smoky Dağları Milli Parkı'na yakın. Gatlinburg veya Knoxville'den çok uzak değil."

Riona bana sanki yabancı dilde konuşuyormuşum gibi bakıyordu.

"Bunların hiçbirini duymadın, değil mi?" diye takıldım.

"Smoky Dağları'nı biliyorum, tabii," dedi Riona savunmacı bir şekilde. "Ve Knoxville."

"Öyle mi? Knoxville hakkında ne biliyorsun?"

"Şey..." Yüzü kızardı. "Tennessee'de işte."

Bir kahkaha patlattım. "Chicago'dan pek çıkmıyorsun, ha?"

"Bir sürü yere gittim," dedi Riona sertçe. "New York. Paris. Londra. Seyahat ettim."

"Ama iç kesimlere kadar gitmedin."

"Hayır. Gitmek için bir sebebim olmadı."

Sırıttım. "Bayılacaksın."

13

RIONA

RAYLAN BENİ FAS'A GÖTÜRÜYOR olsaydı kendimi bundan daha yersiz hissedemezdim.

Hayatımda hiç kovboy çizmesi giymedim. Hiç lokantada yemek yemedim. Ve kesinlikle hiç ata binmedim, bir çiftliği ziyaret etmekten bahsetmiyorum bile.

Beni buraya sadece işkence etmek için götürdüğünü düşünüyordum. Daha az yabancı olan, gidebileceğimiz birçok yer vardı.

Öte yandan, kesinlikle Chicago'dan milyonlarca kilometre uzakta hissediyordum. Ve bu beni garip bir şekilde güvende hissettiriyordu.

Motelden ayrılmadan önce Raylan, Dante'yi arayıp nereye gittiğimizi bildirdi. Telefonum ve dizüstü bilgisayarım dairemdeki her şeyle birlikte yanmıştı, bu yüzden kimseyle iletişim kurmanın bir yolu yoktu.

Raylan bana ciddi bir şekilde, "Böyle daha iyi," dedi. "Dante, Cal'e haber verir. Ama bence başka kimse bilmemeli. Seni buraya getirmenin tek amacı seni tamamen uzaklaştırmak. Umarım

kardeşin ve Dante, er ya da geç ne olduğunu anlarlar. Ama bu arada, bu adamın seni takip edebilmesi riskini almak istemiyorum.”

Ailemden ve özellikle işimden kopuk bir şekilde kaçıp saklanma fikri hoşuma gitmiyordu. Ama o yangın beni korkuttu. Hem de boğulmaktan daha çok. Bir turmanış gibi hissettirdi; bu adamın bana ulaşma konusundaki çaresizliğinin bir işareti gibiydi, kendimi ne kadar güvende ve korumalı hissettiğim önemli değildi.

“Nick’i aramam gerek,” dedim Raylan’a. “Öylece ortadan kaybolup hiçbir çağrıya veya mesaja cevap vermezsem, polisi arayabilir. En azından daireme gelir ve muhtemelen binanın yan tarafındaki deliği fark eder.”

Raylan bir süre düşündükten sonra, “Tamam,” dedi. “Onu da motel telefonundan ara. Numara ezberinde mi?”

Başımı salladım. “Evet, biliyorum.”

Numaraları her zaman hatırlardım; adresler, telefon numaraları, doğum günleri ve yasal dosyalardaki numaralar. Bunların neden beynimde yer ettiğini bilmiyorum. Yıllar öncesinden dava dosyası numaralarını söyleyebilirdim. Çoğu zaman işe yaramaz bilgilerdi, beynimi başka bir şey için kullanmayı tercih ederdim. Ama zihnim böyle çalışıyordu işte.

Raylan kaşlarını çatı, sanki Nick’in numarasını bildiğim için sinirlenmişti.

Sanki bunun bir anlamı olduğunu düşünüyormuş gibi.

“Biraz yalnız kalabilir miyim?” dedim.

“Nick’e nerede olduğunu söyleme. Nereye gittiğini de.”

“*Biliyorum.* Söylemeyeceğim,” diye söz verdim.

Raylan dışarı çıkıp arabada beni bekleyecekti. Çanta taşımaya gerek yoktu çünkü çantamız yoktu. İşle kaplı kıyafetlerimizi çöpe atmıştık.

Komodinin üzerinde duran telefonu alıp dış hat düğmesine bastım. Sabit hat üzerinden en son ne zaman telefon görüşmesi yaptığımı hatırlamıyordum. Cep telefonu yerine ahizeyi tutmak garipti. Görüşme sırasında özgürce etrafta dolaşmak yerine uzun bir spiral kabloyla telefona bağlı kalmak tuhaftı.

İşlerin bu kadar hızlı değişmesi çok tuhaftı. Bir an yeni bir teknoloji hayatınıza dahil oluyor ve farkına bile varmadan dünyadaki en normal ve doğal şeye dönüşüyordu. Ve eskisi uzak bir hayal gibi geliyordu.

Telefonun çaldığını duydum. Nick açmazsa mesaj bırakmayı planlıyordum.

Bunun yerine, hattın diğer ucunda onun huysuz ve uykulu sesiyle, “Evet?” dediğini duydum.

“Nick, benim.”

“Riona?” Sesi boğuktu ve kafası karışmıştı. “Hangi numardan arıyorsun?”

“Bir otelde kalıyorum,” dedim, Raylan’ın yerimizi belirtmeme emrini hatırlayarak.

“Neden otelde kalıyorsun?” Nick’in sesi hem şaşkın hem de huzursuz geliyordu.

“Dairem, şey, dün gece yandı.”

“NE?”

“Evet. Bir süreliğine başka bir yerde kalacağım.”

“Neredesin?” Bir saniyelik tereddütten sonra konuşmasına devam etti. “Benim evimde kalabilirsin, biliyorsun.”

“Teşekkürler, ama hâlâ... Raylan’ın gözetimi altındayım.”

“Şu anda seninle mi?” Gergin bir ses tonuyla sormuştu.

“Tam yanımda değil. Ama evet, otelde.” Kulağa daha tuhaf gelmemesi için *motel* yerine *otel* demiştim.

“Aynı odada mı kalıyorsunuz?”

“Değiliz... Dün gece burada uyumadık. Sadece duşu kullandık. Aynı anda değil,” diye açıklamaya çalıştım.

“Yani artık onunla duşları ve otel odalarını paylaşıyorsun.” Nick apaçık bir şekilde kıskanmıştı ve kavgaya çıkarmaya çalışıyordu.

“O bir koruma,” dedim, rahatsızlığımı gizlemeye bile çalışmadan. “Onu olmadığı bir şeymiş gibi göstermeye çalışmaktan vazgeç.”

Ama kelimeleri söylerken bile spor salonundaki o öpücüğü hatırlıyordum. Bunu beynimin en derinlerine itmeye çalıştım. Bir daha düşünmemeye çalıştım. Raylan’ın sadece bir anlık deliliği idi; ikimiz de yarıştan heyecanlanmıştık, kendi aptalca sebeplerimiz yüzünden birbirimize sinirlenmiştik. Dürtüsel ve mantıksızdı. Hiçbir anlamı yoktu.

Ama yine de anılarım söylediklerimin doğruluk payını çalışıyordu. Bu beni kesin olmaktan çok huysuz gösteriyordu. Nick’in duyması için bir şüphe izi bırakıyordu.

“Bunu kabul etmiyorum,” dedi. “Bunların hiçbirini kabul etmiyorum. Biri seni takip edip öldürmeye çalışıyor ve benden bu normalmiş gibi davranmam bekleniyor? Yedi yirmi dört yanından ayrılmayan bir koruman var, sanki başkanmışsın gibi? Bu çok garip, Riona.”

“Birinin beni öldürmeye çalışması seni rahatsız ettiği için özür dilerim,” dedim tatsız bir sesle.

“Bu çok çılgınca! Bu adamla birliktesin ve...”

Birdenbire bitkin düştüm. Hayatımın en travmatik deneyimlerinden birinin ardından uzun bir gece ve garip bir sabah yaşamıştım. Nick bunu anlamayacaktı. Bunların hiçbirini asla anlamayacaktı.

Sözlerini yarıda keserek “Haklısın, Nick,” dedim.

“Ben... Ne?” Bir tartışmanın ortasında söylememi beklediği son şey buydu.

“Haklısın,” diye tekrarladım. “Bunların hiçbirisiyle uğraşmamalısın. Hadi, bir ara verelim ve belki de hayatım için kaçmadığım bir zaman her şeye yeniden başlarız.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik hâkimdi. Sonra Nick, “*Ben-den ayrılıyor musun?*” dedi.

“Evet,” dedim düz bir şekilde. “Sanırım öyle.”

“Gerçekten inanılmaz.”

Bir tık sesi duydum ve hatta sessizlik oldu.

Telefonu kapatmıştı.

Ahizeyi yerine koyduğumda kalbim güm güm atıyordu.

Bunu bir anlık dürtüyle söylemiştim ama pişman olduğumu sanmıyordum. Hislerime odaklandığımda aslında daha çok rahatladığımı fark ettim. Nick’i pohpohlamadan uğraşmam gereken çok fazla şey vardı. Böylesi en iyisiydi.

Motel odasından çıkıp arabada bekleyen Raylan’ın yanına geçtim.

“Ee?” dedi ve Escalade’i çalıştırdı.

“Ee, ne?”

Raylan sanki ayrıntıları zorlaması gerekip gerekmediğini merak ediyormuş gibi bir an duraksadı. “Her şey yolunda mı?” dedi sonunda.

“Evet,” diye yanıt verdim, camdan dışarı bakarak. “Her şey harika.”

Raylan’a Nick ve benim ayrıldığımızı neden söylemediğimi bilmiyordum. Sanırım bunun bir şekilde utanç verici görünmesinden kaynaklıydı. Ayrıca belki de şimdilik aramızdaki bariyeri korumayı tercih ediyordum.

Raylan'ın da benim kadar aramızda bir ilişki olmadığının farkında olduğunu biliyordum. Beni korumak için işe alınmıştı. Arkadaş değildik. Ve kesinlikle sevgili de değildik. Birbirimize zar zor tahammül ediyorduk.

Yine de arada sırada ortaya çıkan o tuhaf enerjiyi hissetmemek imkânsızdı.

Spor salonundaki o an gibi. Ya da dün geceleri konuşmamız gibi.

Daha fazla bunlarla uğraşmak istemiyordum. Bu yüzden Raylan'ın başka biriyle ilişki içinde olduğuma inanmasının daha iyi olduğunu düşündüm. Bu şekilde daha güvenliydi. İkimiz için de.

Sabahın geri kalanında ve öğleden sonraya kadar yola devam ettik. Çoğunlukla sessizlik içinde. Raylan radyoyu açmıştı ve yerel istasyonlar yolda bize eşlik ediyordu. Ara sıra rock veya pop şarkılarının ve bazı eski şarkılarla bitmek bilmeyen bir country şarkılarının akışı ortamı dolduruyordu.

Tennessee'nin şaşırtıcı derecede güzel olduğunu inkâr edemezdim. Bu kadar yeşil olduğunu fark etmemiştim. Tarlalar ve daha çok tepelere benzeyen küçük dağlar yemyeşildi. Bunun ötesinde Smoky Dağları'nın koyu mavi zirvelerini görebiliyordum.

Kasabalar arasında çok fazla açık alan vardı. Raylan haklıydı. Ben şehirden pek çıkmazdım. Bir gün içinde bu kadar farklı görünen bir yere arabayla gelebileceğimize inanamıyordum.

İki yüksek yeşil tepe arasındaki bir vadiye doğru giderken radyo cızırtılı bir ses çıkardı ve yeni bir şarkı çalmaya başladı, parlak ve net. Marvelettes'ten "Please Mr. Postman."

♪ "Please Mr. Postman"—The Marvelettes

Annem bu şarkıyı çalardı. Baylırdı, nedenini bilmiyorum. Motown'ı ve erken dönem rock ve blues'u çok severdi.

* Motown, 1959 yılında Detroit'te Tamla Records olarak Berry Gordy tarafından kurulmuş olan bir Amerikan kayıt şirkettir. Motown ismi "Motor Town" (Motor Şehri)'nin kısaltılmışıdır. Ayrıca "Motor Town", Detroit şehrinin takma ismidir. (ç.n.)

“Mr. Postman” o kadar sevimli ve akılda kalıcıydı ki Nessa’nın ve benim de favorimizdi. Annem bu şarkıyı çalardı, biz de koltuklara zıplayıp dans eder ve şarkıya eşlik ederdik. Elimizde mikrofon ve üzerimizde ışıltılı elbiselerimiz varmış gibi davranır, sözde sahnede konser veren eski tarz üçlü bir grup olurduk. Koreografiyle genç yaşta bile her zaman ilgilenen Nessa, bizi döneme uygun bir şekilde koordine olmaya ve dans etmeye zorlardı.

Parmaklarımı araba kapısına vurarak şarkıya eşlik etmekten kendimi alamadım.

Raylan bana baktı, kalın siyah kaşları çatılmıştı. Uzanıp sesi açmak için düğmeyi çevirdi.

Artık kimsenin yapmadığı bir şey daha vardı, kimse postacıdan bir aşk mektubu beklemiyordu. Ama şarkının neşeli, hüznünlü tonu her dönemle ilişkilendirilebilirdi. Ve neşeli piyano nakaratı. Nessa ve benim eskiden yaptığımız gibi omuzlarımızı oynatmak istiyordum. Özellikle Raylan müziği daha da yüksek sesle açıp direksiyonda ritim tutarken.

Gülümsemeden edemedim. Şarkıya eşlik ederken detone olmam umurumda değildi. Raylan kahkaha atıp müziğin sesini daha da açtı. Şarkı sözlerini bilmiyordu ama “*yi-hu*” kısımlarıyla bana eşlik ediyordu.

Şarkı sadece iki dakika sürdü. O eski Motown şarkıları kısa olurdu. Şarkı, yerini bilmediğim başka birine verdi ve Raylan sesi tekrar kıstı.

Bir kez daha sessizce yol alıyorduk.

Ama ikimiz de gülümsüyorduk.

Silver Run'a akşam yemeğinden hemen önce vardık. Lexington'da sadece tualete gitmek ve biraz atıştırmalık almak için kısa bir mola vererek neredeyse bütün gün arabayla gittiğimizi fark ettim. Lokantada yediğimiz muazzam kahvaltıdan sonra ikimiz de öğle yemeğine gerek duymamıştık.

Yaklaştığımızı anlayabiliyordum çünkü Raylan'ın omuzlarında yeni bir gerginlik hâkimdi. Oturduğu yerde biraz daha doğrulup etrafındaki tarlalarla ormana bakıyor ve bunları çok samimi bir şekilde inceliyordu. Herhangi bir şey sormadan büyüdüğü yerin burası olduğunu biliyordum. Burası onun eviydi.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum, sadece emin olmak için.

"Geldik," dedi Raylan. "Etrafımızda iki yüz yirmi sekiz dönüm arazi var. Bu yol sadece bir yere çıkıyor."

Üstünde demir bir kemer bulunan açık bir kapıdan geçtik. Gömülü harfler Boone Çiftliği diye yazıyordu. Raylan'ın adını ilk kez yazılı olarak görüyordum. Nedense bu hoşuma gitti, ama bana bir sürü Boone ile tanışacağımı da hatırlattı.

Dolambaçlı yolda yukarı doğru ilerliyorduk. Eğim hafifti ama kısa süre sonra aşağıda bir manzara belirdi. Çiftlik evi, etraftaki kilometrelerce alanı görebilecek şekilde en yüksek noktaya inşa edilmişti.

Her iki tarafta birkaç büyük samanlık ve ahır vardı ama kıvrımlı yol bizi doğrudan çiftlik evinin kendisine götürüyordu. Yüksek sivri çatısı ve ön taraftaki büyük pencereleriyle ev üç katlıydı, böylece kartal yuvası benzeri konumundan yararlanıyordu. Samanlığın yan tarafındakilerden çok da farklı olmayan koyu kırmızımsı kahverengi tahtalardan yapılmıştı. Yine de ev, uzun kapıları, her taraftan manzara sunan geniş pencereleri ve üç katta da evi çevreleyen cömert verandalarıyla oldukça görkemliydi.

Büyük yapraklı ağaçlar pencereleri ve verandaları gölgeliyordu. Ön kapıya en yakın eski meşe ağacından güzel, eski moda bir salıncak sarkıyordu.

Raylan'ın ailesiyle konuşmasını duymadım, sanırım ben duş-tayken onları aramış olmalıydı. Ama onlara geleceğimizi haber vermişti.

Bir bakıma, bu daha kötüydü. Eve yaklaşırken sanki akşam yemeği için toplanmışlar gibi araba yolunda park edilmiş birkaç araba daha gördüm. Raylan'ın eve gelmesinden heyecan duyduklarının farkındaydım. Bana üç yıldan uzun süredir ziyarete gelmediğini söylemişti.

Bu buluşma için burada olmamam gerektiğini hissediyordum. Bu çok kişisel, çok mahremdi.

Ama artık çok geçti. Kapı ardına kadar açıldı ve kot pantolon ile benim giydiğime benzer soluk renkli bir gömlek giymiş, kısa boylu, bronz tenli bir kadın, evden telaşla çıktı. Alçılı ayağıyla aksayarak yürüse de bu onun hızını kesmiyordu.

Kadın kollarını Raylan'a dolayıp onu sıkıca sardı. Boyu sadece onun göğsüne geliyordu ama güçlü ve formda görünüyordu, ak düşen saçlarını arkadan atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Tırnakları kısa kesilmişti ve oje yoktu, Raylan'ın kollarını tutup geri çekilerek yüzüne baktığında küçük elleri oldukça maharetli duruyordu. Gözlerinin de oğlununkiler kadar parlak mavi olduğunu görebiliyordum.

“Sıskaya dönmüşsün,” diyerek gülümsedi.

Raylan hiçbir şekilde sıska falan değildi. Geniş ve kaslıydı. Ama erkek kardeşi evden çıktığında, Raylan'ın onunla karşılaştırıldığında zayıf olarak kabul edilebileceğini fark ettim. Kardeşi iki ayak üzerinde yürümeyi öğrenmiş bir ayıya benziyordu. Kocaman siyah sakalı, omuz hizasında saçları vardı ve Raylan'dan sekiz santim daha uzundu. Flanel gömleğinin altından kollarındaki ve omuzlarındaki kasları görebiliyordum ama bu cüsseye koca bir göbek de dahildi.

“RAYLAN!” diye kükredi.

Kollarını Raylan ve annesine doladı, ta ki annesi, “Tamam, sırtımı kırma. Beni bu kucaklamadan kurtar!” diye bağırana kadar.

Sırıtarak onu bıraktı. “Seni görmedim bile, anne.”

Raylan ve kardeşinin bu çok daha küçük hanımdan çıkmış olması inanılmazdı. Bu adamlardan herhangi birinin kollarında tutabileceği kadar küçük olduğunu hayal etmek zordu.

“Sen Riona olmalısın,” dedi Celia, elimi sıkmak için yanıma gelerek.

Beklediğim gibi, tutuşu sağlam ve maharetliydi. Avucundaki nasırları hissedebiliyordum.

“Sizinle kalmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim,” dedim nazikçe.

“Burası Raylan’ın evi,” dedi. “O burada hiçbir zaman ziyaretçi değildir.”

Sesinde hiçbir sitem yoktu. Sadece gerçeği söylüyordu.

“Ve sen de aynı şekilde hoş geldin,” dedi bana nazikçe.

Grady el sıkışmakla yetinmeyip sarılmak için beni geniş göğsüne doğru çekti. Normalde bundan nefret ederdim ama vahşi görünümüne rağmen Grady sabun ve odun dumanı gibi hoş kokuyordu. Ve yüzünde Raylan’inkine çok benzeyen hafif sivri kesici dişlerini gösteren bir gülümseme hâkimdi. Gürültülü ve aşırı samimi olmasına rağmen, ki bunlardan nefret ederim, ondan hemen hoşlanmıştım.

Raylan’ın kız kardeşi ise girişte geride durup hepimizi sessizce izliyordu. Kardeşleri gibi uzun boyluydu ve kalın siyah saçları vardı. Ama ten rengi daha koyuydu, hatta annesinden bile daha koyuydu. Gözleri kahverengiydi, Raylan’ın mavisini onda yoktu. Ve kardeşlerinin rahat çekiciliğinden hiçbirine sahip değildi. Aslında sert ve biraz vahşi görünüyordu. Sanki bir evin içinde olmak istemiyormuş gibi.

Raylan bizi tanıştırdı. “Riona, bu benim küçük kız kardeşim Bo.”

Bo gülümsemeden beni izliyordu ve tokalaşmak için elini uzatma zahmetine girmedi, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu.

Başımı nezaketle hafifçe sallayarak “Tanıştığma memnun oldum,” dedim.

İnsanlar arkadaş canlısı olmadığında alınmazdım. Aslında bu sadece içimdeki hisleri yansıtıyordu. Bu yüzden oldukça rahattım. İkimizin de rol yapmasına gerek yoktu.

“İçeri gelin,” dedi Celia bize. “Akşam yemeği hazır.”

Çiftlik evinin içi açık ve havadardı, beklediğim gibi kalabalık ve rahat değildi. Tüm mobilyalar, o devasa pencerelere ve Boone’ların arazisinin geniş manzarasına odaklanacak şekilde düzenlenmişti.

Her şey doğal malzemelerden, duvarların ve tavanın çıplak ahşaplarından ve yıpranmış döşeme tahtalarından yapılmıştı. Yıpranmış ve doğal görünüyordu ama mükemmel bir şekilde temizdi. Mobilyalar da sanki birilerinin elinden çıkma gibiydi, Raylan’ın annesinin bir orduyu doyuracak kadar yiyecek serdiği büyük çiftlik evi masası da dahil.

Grady’nin karısı Shelby, beş ve yedi yaşlarında görünen iki oğluyla birlikte masaya oturmuştu.

İçeri girdiğimizde, “Merhaba!” diye bağırdı. Güzel ve minyon bir kadındı, sarı saçları örgülüydü ve yanaklarında çilleri vardı. Oğulları da çilliydi ama ikisi de Boone kardeşlerle aynı siyah saçlara sahipti. Yetişkinlerin oturup yemek yemelerini sabırsızlıkla bekleyerek aç gözlerle yemeklere bakıyorlardı.

“Kalkamadığım için üzgünüm,” dedi Shelby, hamile karnını işaret ederek. “Bugünlerde ayakta durmak çok çaba gerektiriyor.”

“Olduğun yerde kal ve rahatına bak,” dedi Raylan, yanağından öpmek için eğilirken.

Kadın kolunu onun boynuna dolayıp onu dostça bir şefkatle öptü.

“İlk kız yeğenini neredeyse kaçıırıyordun!” diye suçladı onu.

“Bu ihtimal hâlâ var,” dedi Raylan. “Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum...”

Masadaki herkes gözlerini bana çevirdi, sanki bu benim kararım gibiydi. Onlara Raylan'ın ben uyurken yolu yarılacağını ve beni neredeyse kaçırdığını söylemeliydim. Ama kimseye kişisel meselelerimden bahsetmek istemiyordum, en azından neden geldiğimizden.

“Ben de bilmiyorum,” dedim.

“Endişelenme,” dedi Celia, başını iki yana sallayarak. “Kimse senin Raylan'a ne yapacağını söyleyemeyeceğini biliyoruz. En azından biz.”

İşte, şimdi bir sitem vardı. Raylan'a göz attım. Bu masadaki herkesin ona hayran olduğu açıktı. Yine de zamanının çoğunu dünyanın diğer tarafında geçiriyordu. Acaba neden?

Genellikle insanların aile dramlarıyla ilgilenmezdim. Ama şu an merak ediyordum. Raylan'da görünenden çok daha fazlası vardı. Hem onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum hem de her ne olursa olsun ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Bu sadece ikimiz için koca bir sorun olurdu.

14

RAYLAN

TEKRAR EVDE OLDUĞUM İÇİN bu kadar duygulanacağımı düşünmemiştim.

Bu evde olan her şeyin üstesinden geldiğimi düşünüyordum. Buna bağlı olan her karmaşık bağın.

Ama her şey beklediğimden çok daha hızlı yüzeye çıkıyordu.

Bir bakıma, Riona'nın benimle burada olmasından memnundum. Bana odaklanabileceğim bir şey veriyor ve ailemle olan konuşmanın fazla kişisel olmasını engelliyordu. Neden daha sık ziyarete gelmediğimi açıklamamı talep edeceklerini biliyordum. Ama Riona'nın önünde bana böyle saldıramazlardı.

Onları gördüğüme mutluydum.

Kardeşim Grady, düşündüğü veya hissettiği hiçbir şeyi asla saklamazdı. Ve kız kardeşim Bo, her şeyi içinde tuttuğunu düşünüyordu ama ben her zaman yüzünü okuyabiliyordum. Ve anem... Beni çok özlediğini biliyordum.

Lawson ve Tucker, geçen sefer gördüğümünden tamamen farklı iki çocuğa dönüşmüştü. O zamanlar Lawson daha yeni yürümeye başlamıştı, zar zor konuşuyordu ve Tucker utangaç ve tatlıydı.

Şimdi ikisi de hiç susmadan birbirleriyle konuşuyor ve son köfte için hararetle kavga ediyorlardı, ta ki Shelby onları ayırıp iki yanına oturtana kadar.

Riona benimkinin yanındaki sandalyede tetikte oturuyordu, her halinden sudan çıkmış balığa döndüğü belliydi. Güney misafirperverliği ona fazla gelmiş olabilirdi. Sıcak ve samimidir ama alışkın olmadığınızda bunaltıcı ve boğucu gelebilir.

O baştan aşağı bir şehir kızıydı. Eminim ki sonsuz yeşil tepeler, ahşap mobilyalar, atların kokusu ve devasa tepsilerde servis edilen kaburga, çörekler ve mısır koçanları ona o kadar tuhaf ve egzotik gelmişti ki sanki onu Şanghay'a götürüp tuzlanmış balık yedirmişim gibi hissetmişti.

Ama bunu sevmiştim. Riona'nın kendi ortamının dışında, durumu kontrol edemediğini görmek hoşuma gidiyordu. Masadaki herkesi inceleyen, uyum sağlayıp üstesinden gelebilen keskin yeşil gözlerini görmek de öyle. Riona her koşulda başarılı olmak için amansız bir dürtüye sahipti. Ben de aynıyım.

İlk başta kaburgalarını bıçak ve çatalını kullanarak düzgün bir şekilde yemeye çalıştı ama kısa sürede bunun imkânsız olduğunu anladı. Geri kalanımızın, özellikle de kardeşimin, kaburgalara vahşi hayvanlar gibi saldırışını izledi ve sonunda iki eliyle bir tanesini alıp büyük bir ısırik aldı.

"Bu gerçekten nefis," dedi anneme. "Raylan'm yemek yapmayı nereden öğrendiğini görebiliyorum."

"Her zaman en iyisini seçerdi," dedi annem, başını sallayarak. "Benden daha iyi elmalı turta yapıyor. Zavallı Grady ise suyu yakabilir."

"Bo en kötü aşçı," dedi Grady. Sadece gerçeği söylemiş, onu kızdırmaya çalışmamıştı ama kız kardeşim yine de ona öfkeyle baktı.

"Yemek yapmayı sevmiyorum," dedi.

“Ben de,” dedi Riona.

Bo, bir kez olsun kendisiyle aynı fikirde olan birine sahip olduğu için biraz yumuşamış görünüyordu.

“Ne yapmayı seversin?” diye sordu Riona’ya.

“Çalışmayı,” dedi Riona hemen. Sonra hobilerinden de bahsetmesi gerekiyormuş gibi hissederek konuşmaya devam etti. “Koşmayı ve yüzmeyi de. Ve seyahat etmeyi.”

Sanırım sonuncusunu iyi ve güvenli bir cevap olduğu için eklemişti.

“Okulda yüzme takımındaydım,” dedi Bo.

“Yüzmek sakinleştirici,” dedi Riona. “Koşuda da aynı şey geçerli.”

“Hiç ata bindin mi?” diye sordu Bo.

“Hiç ata binmedim,” diye itiraf etti Riona. “Hiç dokunmadım bile.”

Hepimiz buna gülümsemeden edemedik çünkü buralarda bu, hayatında hiç araba kullanmadığını söylemek gibi bir şeydi.

“Şey,” dedi Bo, “kafanı boşaltması ve stresini atması açısından yüzmeye çok benziyor. Bu yüzden hoşuna gidebilir.”

“Bu kulağa hoş geliyor,” dedi Riona, sanki gerçekten düşünüyormuş gibi.

Bu onun için cesurca olurdu. Daha önce hiç ata binmemiş yetişkinlerin çoğu bunu birdenbire denemek istemezdi.

Belki de sadece kibar davranıyordu.

Onu denemek için, “Sabah ata binmeye gidelim,” dedim.

Riona inatçı bakışlarıyla beni süzdü. Ona meydan okuduğunu biliyordu. Ve ben de onun bir meydan okumadan geri adım atmaktan nefret ettiğini biliyordum.

“Bunu çok isterim,” dedi en ufak bir endişe belirtisi göstermeden.

Sırtıtmamak zordu. Riona'yı kışkırtmayı ve bana inat olsun diye bir şeyler yapmasını sağlamayı çok seviyordum.

"Onu Penny veya Clover'a bindir," dedi annem uyarıcı bir tonda. En tatlı ve en nazik atlarımızdan ikisini söylemişti.

"Elbette."

"Bize işini anlat!" dedi Shelby neşeyle Riona'ya. "Raylan senin avukat olduğundan bahsetmişti."

"Evet," dedi Riona başını sallayarak.

"Bu çok ilginç olmalı! Dramatik konuşmalar yapmak ve mahkemede tartışmak..."

Riona'nın dramatik bir konuşma yapması fikrine hafifçe gülümsedim.

Riona çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı ve bana bakmadan, "Çok ilginç..." dedi.

"Şimdiye kadarki en iyi davan neydi?" diye sordu Shelby, tıpkı birinin en sevdiği film veya TV programı hakkında soru sorar gibi.

"Şey..." Riona soruyu gerçekten düşündü. "Bu genellikle yaptığım türden bir iş değil. Ama asistanım eski erkek arkadaşıyla sorun yaşıyordu. Adam onu takip ediyordu. Polisin bu konuda bir şey yapmasını sağlamak zordu çünkü yaptığı şey açıkça tehdit edici değildi. Kızın gittiği her yere çiçek bırakıyordu. Arabasının üstüne bir gül, yoga stüdyosundaki bankın üstüne bir gül, apartmanının kapısının dışına güller, hatta bazen annesinin evine bile. Market alışverişine gidiyordu ve diğer reyona geçtiğinde yerde bir gül görüyordu. Bu asistanımı korkutuyordu çünkü gittiği her yerde o adamın onu takip ettiğini gösteriyordu. Ancak polisi aradığında, olay yerine gelen memur erkek arkadaşının ona çiçek vermek istemesine sevinmesi gerektiğini söylüyordu.

"Başka şeyler de yapıyordu, telefonunu ve ofisimizi günde onlarca kez farklı numaralardan arıyordu. Ancak mesaj bırakmıyordu, bu yüzden yine kanıtlamak zordu.

"Sonunda marketten ve yoga stüdyosundan onu takip ettiğini gösteren güvenlik kamerası görüntüleri aldık. Ve Lucy onun Reddit kullanıcı adını biliyordu, bu yüzden onun hakkında yaptığı bazı grafik paylaşımların ekran görüntülerini aldık. Paylaşımlar şiddet içerikli ve tehdit ediciydi. Bu, uzaklaştırma emri almaya yetti.

"Adam bunu iki kez ihlal etti. Altmış gün hapis yattı. Sonunda Florida'ya taşındı. Bu yüzden Lucy o zamandan beri çok daha rahat. Ve ben bundan mutluyum."

Riona'nın yanakları pembeleşti. Kazanmanın ve Lucy'nin üzerinden kalkan yükün anısını hatırlamak onu mutlu etmişti.

En sevdiği davanın ailesi için önemli bir şey başardığı veya terfi aldığı dava olmasını beklerdim.

Riona beni hep şaşırtıyordu. Arabada şarkı söylerken olduğu gibi. Sanırım onu hiç bu kadar rahat ve basitçe mutlu görmemiştim. Öyle sert bir kişiliğe sahipti ki kasıtlı olarak verdiği izlenime inanmak kolaydı: Savunmasız veya duygusal değilmiş gibi. İncinemez gibi. Radyoda eski bir şarkıya eşlik etmek gibi basit, aptalca zevklerle eğlenebilecek biri değilmiş gibi.

Onun bu iki yüzünü de seviyordum. Cesaretini ve azmini seviyordum. Ve onun altta yatan şeyleri hissetmesini seviyordum. Aslında o duyguları yoğun bir şekilde hissediyordu.

Riona ve ben yorgunluktan ölüyorduk, bu yüzden onu akşam yemeğinden hemen sonra misafir odalarından birine yerleştirdim.

Kız kardeşimin odasından koridora doğru merakla baktığını görebiliyordum, Riona ve benim aynı misafir odasında kalıp kalmadığımızı kontrol ediyordu. Kalmıyorduk, her zaman yaptığım gibi evin diğer ucundaki eski odamda uyuyacaktım.

Odam çok küçüktü ve neredeyse on sekiz yaşında orduya katıldığım zamankiyle aynıydı. Duvarlarda film posterleri ve kimse uyumasa da annemin her iki ayda bir nevresimlerini yenilediği minik bir yatak vardı.

Riona en güzel misafir odasında kalacaktı. Evin arkasındaki çayırılara ve bahçeye bakan güzel bir manzarası vardı. Bir adet büyük boy yatak ve ebeveyn banyosu da bulunuyordu.

Koridordaki banyoyu Bo ile paylaşacaktım. Eşyaları her yere dağılmıştı ve çekmecelerden taşıyordu. Benim için sorun değildi, yani şampuanını çalabilirdim.

Bo'nun da doğum günü yeni geçmişti. Artık on sekiz yaşındaydı. Benim evden ayrıldığım yaşta. Acaba benim yaptığım gibi bir süreliğine kaçıp gidecek mi diye merak ediyordum. Hepimizin arasında her zaman en çılgını oydu.

Grady hiç ayrılmadı ve asla ayrılmayacaktı. Shelby ile onuncu sınıf İngilizce dersinde tanışmıştı. Grady'nin ilgi duyduğu tek kızdı. Üniversiteden eve dönene kadar onunla evlenmeyecekti ama Grady onu sabırla burada bekledi ve her hafta sonu onu Tennessee Üniversitesi'nde ziyaret etmek için arabayla gitti. Şimdi Grady'nin arazinin yaklaşık iki kilometre güneyine inşa ettiği küçük evde yaşıyorlardı. Yoldaki tüm ağaçlar olmasa ön verandadan evi görebilirdiniz. Akşam yemeği için iki dakikada arabayla gelebilecekleri kadar yakındı ama onlara biraz mahremiyet sağlayacak kadar da uzaktı.

Shelby bir at veterineriydi, bu yüzden bizim hayvanlarımızla ve komşu çiftliklerdeki hayvanlarla çalışıyordu. Zor doğumlara yardımcı olmakta inanılmazdı, kaybettiği tay neredeyse hiç yoktu.

Grady, hayvanların ve arazinin bakımının çoğunu üstleniyordu. Birkaç ayda bir getirdiği çiftlik işçileri vardı ama o kadar çalışkandı ki onlara pek ihtiyaç duymuyordu. Bana boş zamanlarında el yapımı eyerler yaptığını söyledi ama bu boş zamanın ne zaman olabileceğini bilmiyordum.

Bo da atları eğitmekte iyiydi. İnsanlara karşı sabırsız olsa da atlara karşı bitmek bilmeyen bir sabrı vardı.

Annem de aynı şekilde. Ufak tefek olabilirdi ama çiftlikte yapamayacağı hiçbir iş yoktu. Hepimize işin her bölümü öğretilmişti. Hem annem hem de babam tüm bunları bize öğretmişti.

Yatak odası pencereden dışarı baktığımda en çok babamı düşünüyordum. Evin her tarafına diktiğı kiraz ağaçlarını görebiliyordum çünkü annemin çiçekleri ne kadar sevdiğini biliyordu. Kirazlar ekşiydi. Babam onlardan turta yapardı.

Onu neredeyse padokun etrafındaki tahta çitin üzerinde otururken görebiliyordum: Uzun siyah saçlar. Güneşten solmuş gömlek. Kalçalarına bol gelen kot pantolon.

Ama onu sadece arkadan hayal edebiliyordum. Yüzünü göremiyordum.

163

15

RIONA

SABAH ERKENDEN UYANDIM. OFİSE gitmem gerektiğinden bile daha erken.

Bunun sebebi bir önceki gece saat sekiz buçukta uyuyakalmış olmam olabilirdi.

Ya da penceremin hemen dışındaki kuş cıvıltıları olabilirdi. Şehir gürültüsünden daha yüksek değildi, genellikle apartmanındaki komşu dairelerden gelen boğuk gümbürtüleri veya trafik seslerini duyabiliyordum. Ama buna alışkındım.

Kuşlar tiz ve ısrarcıydı. Hoş olmayan bir ses değildi ama uykumu bölen bir sestti, çünkü daha önce böyle bir şey duymamıştım. En azından sabahın erken saatlerinde, penceremin hemen dışında değil.

Güneş ışığı da farklıydı. Daha parlak ve daha doğrudandı. Binaların arasından sızmiyordu. Soluk sarıydı.

Bilmediğim bir yerde uyanmanın getirdiği enerjiyle uyanmıştım. Tamamen zindeydim ve merak içerisindeydim, her şeyi gün ışığında daha fazla görmek istiyordum.

Yatağımdan çıktım ve Bo'nun bana bir önceki gece ödünç verdiği kıyafetlerden bazılarını giydim. Boyu neredeyse benim kadar ve neredeyse aynı yapıdaydı. Kesinlikle vücudunda daha fazla kas vardı. Çiftlik, spor salonundan daha yorucuydu sanırım.

Bo'nun kot pantolonunu rahatlıkla giydim. Gömleği de aynı şekilde yumuşaktı ve temiz çamaşır kokuyordu. Saçımlı atkırıruğu yaptım. Her zamanki malzemelerimden hiçbirini yanımda değildi; dört yüz dolarlık saç düzleştiricim muhtemelen erimiş bir metal parçasına dönüşmüştü, bu yüzden saçımı her zamanki gibi düzgün ve pürüzsüz yapamadım. Aslında nemden dolayı dalgalıdan neredeyse kıvrırcığa dönmüştü.

Saçlarımın kontrol edilemez hale gelmesinden nefret ederdim. Kendimi güçsüz hissettiriyordu. Kendi saçımı kontrol edemiyorsam, hayatımda olan biteni nasıl kontrol edebilirdim?

Burada hiçbir şeyimin olmaması sinir bozucuydu; kıyafetler, iç çamaşırları, göz kalemi. Chicago'ya geri dönersem hepsinin elimin altında olacağını düşünüyordum ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Hepsi yanmıştı. Bekleyen tek şey, kaybettiğim her şey için sigorta talebinde bulunmanın son derece göz korkutucu göreviydi. Bunların bir kısmı asla yerine gelmeyecekti.

En azından evimde gerçekten paha biçilmez bir şey yoktu, büyükanneimin yüzüğünün Nessa'nın parmağında güvende olmasına sevinmek için bir sebep daha. Anneme yüzüğü vermesini söylediğim için pişman değildim.

O zamanlar asla evlenmeyeceğimden emindim. Yani, hâlâ eminim. Ve o yüzük her zaman Nessa'ya daha çok yakışıyordu. Güzel, eski ve duygusal şeyleri seviyordu. Tarihi olan şeyleri. Bu yüzden Mikolaj'm eski malikânesinde yaşamak hoşuna gidiyordu. Bence yer çok ürkütücüydü ama o, her santimine baylıyordu.

Mükemmel evim nasıl olurdu?

Benim dairem olduğunu düşünmüştüm. Çünkü sadece bana ait bir alandı. Şimdi kaybettiğim gibi başka bir yer satın alma fikri beni heyecanlandırmıyordu. Aslında tam olarak anlayamadığım bir tür boş korku hissediyordum. O daireyi çok sevmiştim, neden bir tane daha istemiyordum? Orada tek başıma olmaktan mı korkuyordum? Birisinin kapımın altından tekrar benzin dökmesinden mi korkuyordum?

Sanırım bu kadar değil. Ama önümüzdeki ay veya önümüzdeki altı ay içinde ne istediğimi düşünmeye çalıştığımda kafam karışıyordu. Genellikle önümü hep görürdüm. Ne başarmak istediğimi tam olarak bilirdim.

Şimdiyse birdenbire garip bir şekilde kaybolmuştum.

Saçımı atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım ve aşağı indim.

Raylan mutfakta, önünde bir kahve kupasıyla oturuyordu ve yanındaki boş sandalyenin önünde de buharı tüten başka bir kupa daha vardı.

“Bu benim için mi?” diye sordum.

“Elbette.”

Oturup bir yudum aldım. Kahve yoğun ve koyuydu.

Raylan her zamankine göre daha çok kendine benziyordu. Sakalı iyice belirginleşmişti. Kafasından kalın ve siyah bir şekilde fışkıran saçlarında, parlak mavi gözlerinin üzerinde şeytani bir şekilde sivri görünen kaşlarında ve dudaklarını ve çenesini yoğun mürekkep gibi çevreleyen kıllarında vahşi ve hayvansı bir şeyler vardı.

Onu o saçlar olmadan hayal edemiyordum. Gözlerinin mavi, kurt gibi beyaz dişleri veya kot pantolonlu uyluklarının üzerinde duran ellerinin şekli kadar onun bir parçasıydı. Elleri büyük, sert, nasırlı ve yer yer yara izleriyle doluydu. Onu inceler-

ken bedenim hafifçe ürperdi. Ellerinden birini uyluğuna hafifçe bastırıyordu, sanki baktığımı hissedebiliyormuş gibi.

Gözlerimi kaçırdım ve ağzımı yakacak kadar aceleyle sıcak kahveden bir yudum aldım.

“Sen de kahvaltı ister misin?” diye sordu Raylan.

Yüzüne bakmadan önce bile gülümsediğini duyabiliyordum. “Sen yedin mi?”

“Evet,” dedi. “Bir süredir ayaktayım. Ama ocakta yulaf lapası var.”

“Böyle iyi,” dedim.

“Peki,” dedi, sandalyesini masadan geriye iterek. “Hâlâ ata binmek istiyor musun?”

“Elbette.”

Kendime güvendiğimi hissettirmeye çalışıyordum ama dün gece yaptığım şeyden pişmandım. Ata binmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum ama aynı zamanda beş katım büyüklüğünde bir hayvanın sırtında otururken ne kadar kontrolden çıkacağımın da farkındaydım. Ya da daha fazlası; kahretsin, bir atın ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum.

Raylan’a sorabilirdim, onun bildiğine emindim. Ama bu beni daha da cahil gösterirdi.

Yapabileceğim tek şey onu arka kapıdan, evin arkasındaki geniş araziye kadar takip etmektir.

Büyük bir sebze bahçesi ile meyve ve çiçeklerle dolu başka bir bahçe dikkatimi çekti; ahududu ve gül çalıları, leylaklar ve elma ağaçları vardı.

Sonra bunun ötesinde ahırları, iki samanlığı ve birkaç büyük padoku gördüm.

Her şey temiz ve bakımlı duruyordu. Samanlıklar yeni boyanmıştı ve tarlalar güzelce biçilmişti. Görünürde hiçbir yerde çöp veya alet yoktu.

Ahırın yanında duran, eyerlenmiş ve dizginlenmiş iki at görebiliyordum. Biri kocaman ve koyu griydi, o kadar koyuydu ki neredeyse siyaha yakındı. Diğeri ise siyah yelesi ve kuyruğu olan güzel, karamel renkli bir attı. Tüyleri o kadar pürüzsüz ve parlaktı ki neredeyse metalikmiş gibi görünüyordu.

Raylan, “Büyük olan Bruce,” dedi. “Diğeri Penny. O çok tatlı biri, sahip olduğumuz en güzel at. Bu yüzden sen ona bineceksin, ben de Bruce’u alacağım. O kadar nazik değil ama Penny onsuz bir yere giderse sinirleniyor.”

Bruce’dan uzak durmaya çalıştım. Bana büyük siyah gözüyle bakarken hiç beyazlık göremiyordum. Dost canlısı görünmüyordu ama saldırgan da değildi.

Penny ise kadifemsi burnunu Raylan’ın avucuna hevesle koyuyor, sonra başının yan tarafını onun omzuna sürtüyor ve hafifçe kokluyordu.

“Beni özledin mi, Penny?” dedi Raylan kısık, boğuk sesiyle.

Nedenini bilmiyorum ama atlarla konuşurken kullandığı ses tonu beni etkiledi. Kollarımdaki karıncalanmayı hissedebiliyordum.

“Tamam,” dedi Raylan bana, her zamanki gibi sakin ve kendinden emin bir şekilde. “Şöyle yapacağız. Önce seni Penny’ye bindireceğim... Sol ayağını üzengiye koyacaksın ve eyerin üzerindeki bu küçük düğümü tutacaksın. Buna eyer kaşı denir. Sağ bacağına atın üzerinden atmana yardım edeceğim. Sana destek vereceğim.”

Ne kadar gergin hissettiğimi belli etmemeye çalışarak sol ayağımı en yakın üzengiye attım. Raylan, Penny’yi sabit tutuyordu ama her iki durumda da sabırla orada duracağından şüpheliydim. Nazik olmasına ve Bruce kadar iri olmamasına rağmen beklediğimden çok daha uzundu. Sırtı omzumun üzerinde kalırken diğer bacağımı nasıl sırtına atacağıma aklım ermiyordu.

Ancak üzeniye adım attığımda, Raylan büyük ellerini belime koyup kendimi kaldırmama yardım etti. Desteğiyle sağ bacağım eyerin üzerinden kolayca sallandı.

Şimdi Penny'nin sırtında oturuyordum ve kendimi çok yüksekte hissediyordum. At beklediğimden daha genişti, nispeten uzun boylu ve uzun bacaklı olduğum için şanslıydım, aksi takdirde uyluklarımı onun üzerinden geçirmekte zorlanırdım. Ama eyer rahattı. Deri gibi güzel kokuyordu ve Penny'nin kokusu da hoştu; temiz saman ve güneş gibiydi. Bunun altında hiç de fena olmayan hayvan terinin kokusunu alabiliyordum.

Raylan dizginleri bana uzattı ve nasıl tutacağımı gösterdi.

“Ben de atıma binerken bir saniyeliğine sıkıca otur.”

Bruce'un devasa sırtına, kaldırıma çıkmak kadar kolay görünen tek bir yumuşak hareketle atladı. Raylan için bu çok doğaldı. Büyük, koyu renkli atın üzerinde rahatça oturdu ve dizginleri elinde tutarak veya topuğuyla atın yanına vurarak Bruce'u yönlendirdi.

Raylan beni, “Topuklarınla yanlarına şöyle hafifçe vur,” diye yönlendirdi. “Endişelenme, ona zarar vermeyeceksin.”

Penny'ye hafifçe vurdum ve itaatkâr bir şekilde öne doğru yürümeye başladı. Muhtemelen beni dinlemekten çok Raylan ve Bruce'u takip ediyordu. Yine de dörtlüye koşmadığına memnundum.

Yürürken bile beklediğimden daha fazla sarsılıyordum. Omuzları ve kalçaları altımda pek de düzenli olmayan bir şekilde yuvarlanıyordu. Ritmi yakalamak zordu, bu yüzden eyerde zıplamıyordum.

“Çok iyi gidiyorsun!” dedi Raylan.

Buna gülmeden duramadım. Sadece birkaç adım atmıştık. Hiç de iyi gitmiyordum.

Raylan yanımda atını sürürken Bruce, Penny'nin biraz önündeydi, böylece kimin liderlik ettiği açıkça anlaşıyordu. Başlangıçta tempoyu yavaş tuttu. Çayırdaki ağır ağır ilerliyorduk. Burada çimlerin biraz daha yüksekti ve atlar geçerken kâğıttan bulutlar halinde yukarı doğru kanat çırpıp minik beyaz kelebeklerle doluydu. Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığıyla yağın çiğ parlıyordu. Çimler hoş kokuyordu ve hava daha önce tattığım her şeyden daha tazeydi, şehirdeki gibi egzoz kokusu yoktu.

Serindi, belki sıcaklık on beş derecedeydi. Ama güneş başımın üzerinde parıldarken ve altımda sıcak at bedeni varken üşümüyordum.

Yürümeye alıştıktan sonra Raylan bana nasıl koşacağımı gösterdi. Bu daha az rahattı, üzenlerde daha fazla durmam gerekiyordu ve atın üzerinde zıplarken kendimi gülünç hissediyordum.

"Aslında dörtmala gitmek daha rahat," dedi Raylan bana.

"Bilmiyorum..." dedim tereddütle.

"Sadece dizginleri böyle tut..." Bana nasıl tutacağımı gösterdi. "Ve boynuna daha yakın olmak için daha fazla öne eğil..."

Daha iyi bir pozisyon almama yardım etti. Sonra, "HA!" diye bağırdı ve atlar hızla koşmaya başladı.

Yemyeşil ve kadife gibi görünen bir arazideydik. Altımızdaki zemin yumuşaktı, bu yüzden düşsem de pek zarar görmezdim. Ama bu teoriyi test etmek istemiyordum. Dizlerimle Penny'ye tutunarak boynuna doğru eğildim ve dizginleri neredeyse ellerimi kesecek kadar sıkıca kavradım.

Toynakları altımda gürlüyordu. Raylan haklıydı, aslında dörtmala giderken hareketin ritmini takip etmek daha kolaydı. Yüzüme çarpan rüzgâr serin, temiz ve canlandırıcıydı.

Bruce koştuğu için fazlasıyla heyecanlanmış görünüyordu. Boynunu aşağı doğru uzatmış, güçlü bacakları toprağı döverken

sırtında Raylan'ın ağırlığını hissetmiyor gibiydi. İki at birlikte koşarken aralarında sadece birkaç adım vardı.

Çok güzeldi, gerçekten çok güzeldi. Etrafımızı saran çiftlik arazisi uçsuz bucaksızdı. Gökyüzü, Raylan'ın gözleri gibi parlak mavi, neredeyse bulutsuz, devasa ters bir kâse gibiydi. Kalbim güm güm atıyordu, kısmen korkudan ama aynı zamanda heyecandan. Topladığım saçlarım dağılarak Penny'nin kuyruğu gibi arkamda salınıyordu. Dizginleri artık o kadar sıkı tutmuyordum. Daha hızlı koşmasını istediğimden bacaklarımla Penny'yi sık-tım. Tam olarak bunu hissetmek istiyordum, daha fazlasını.

Raylan hemen yanımdaydı. Kısmen atları teşvik etmek için, kısmen de saf mutluluktan bir çılgılık attı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem gündü. Bu hayvanlar güçlü ve zekiydi. Koşmayı seviyorlardı. Bizim için de ne kadar zevkli olduğunu biliyor gibi görünüyorlardı.

Raylan rahat ve güvende olduğumdan emin olmak için gözünü benden ayırmıyordu. Benim de en az onun kadar bu andan zevk aldığımı görmek istiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Zevk için yaptığım birçok şey -yüzme, koşma-kendimi sakinleştirmek içindi. Tıpkı meditasyon yapar gibi.

Bu ise onun tam tersiydi. Kendimi aydınlanmış ve canlı hissediyordum. Aynı anda hem korkmuş hem de coşkulu ve heyecanlı hissediyordum. Penny'nin pürüzsüz kürkündeki her altın rengi teli, parlak yeşil çimenlerin her bir sapını, başımın üzerinde uçan her kuşu görebiliyordum. Ağaçları, çimenleri ve hatta Raylan'ın tenini her zamankinden daha keskin bir şekilde koklayabiliyordum.

Kaslarım her zamanki aktivitelerime çok yabancı bir şey yapmanın verdiği gerginlikten ağrıyordu. Ama iyi hissettiriyordu. At gibi güçlü hissediyordum. Açık alan gibi sınırsız. Vahşi... Raylan gibi, sanırım. Hep doğanın bir parçası gibi görünürdü. Sanki asla bir şehre veya bir yere ait olamazmış gibi. Her zaman kendisi. Nerede olursa olsun.

Sonunda Raylan dilini şaklatarak dizginleri geri çekti. Bruce isteksizce itaat ederek yavaşladıktan sonra yürümeye başladı. Penny de tam olarak onun temposuna uydu. Hızlı nefes alışını ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ben de aynı durumdaydım, nefes nefese ve terli. Ama coşkulu. Yavaşlamak istemiyordum.

“Neden duruyorsun?”

“Burada bir dere var,” dedi. “Atlar su içebilir.”

Bizi bir ağaçlığa yönlendirdi. Gerçekten de suyun aktığını duyabiliyordum. Ağaçlar küçük bir nehrin her iki yanını kaplamıştı. Çimenlerin arasında bir vaha gibiydi.

Gün ısınıyor, güneş daha tepeden vuruyordu. Ben de atlar gibi yaptığımız yolculuktan dolayı sıcaklamıştım.

Raylan, Bruce’un sırtından indikten sonra benim de atımdan inmemeye yardım etti. Atların eyerlerini çıkarıp sırtlarını ovaladı. Çimenlerin üzerinde kısa bir süre yuvarlandılar, Bruce aniden devrilip bir köpeğin yapacağı gibi bacaklarını havaya kaldırarak yuvarlanınca bir an için tedirgin oldum. Bu kadar büyük bir hayvanın bu şekilde davrandığını görmek eğlenceliydi.

Penny de eyer çıkar çıkmaz aynısını yaptı. Bizi buraya kadar taşıdıktan ve bana daha önce hiç yaşamadığım bir deneyim yaşattıktan sonra eğlendiklerini görmek beni mutlu etmişti. Yuvarlandıktan sonra dereden su içtiler ve yumuşak otların tadına bakmaya koyuldular.

“Bunu yiyebiliyorlar mı?” diye sordum Raylan’a.

“Elbette.”

“Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ya da herhangi bir hayvan hakkında.”

“Ata çok iyi bindin,” dedi Raylan. “Daha önce hiç yapmadığına inanamıyorum.”

“Bence Penny sayesinde.”

“Öyle,” diye onayladı Raylan. “Birçok iyi atımız oldu. Ama hiçbirinin sezgileri onun kadar kuvvetli değil.”

Raylan da ter içindeydi. Berrak terinin boynundan gömleğinin açık yakasına doğru aktığını görebiliyordum. Çimenler gibi sıcak, atlar gibi güçlü olan kokusunu alabiliyordum.

“Sana da ateş bastı mı?” diye sordu bana.

“Evet,” diye itiraf ettim.

“Su temiz,” diyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğini çıkarınca sadece kot pantolonuyla yarı çıplak halde karşımdaydı.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Raylan’ı birkaç kez üstü çıplak görmüştüm ama bu onun şimdiye kadarki en iyi haliydi; ata binmekten şişmiş kasları, güneş ve terle parlayan teni, geniş omuzlarına ve yıpranmış kot pantolonuna kıyasla inanılmaz derecede sıkı görünen beli.

Raylan, Dante kadar iri değildi ama tamamen farklı bir şekilde estetikti. Dante bir boğaysa, Raylan da bir aygırdı. Hem hızlı hem de güçlü görünüyordu. Zayıf ve yetenekli.

Daha önce tanıştığım hiçbir erkeği bu kadar egzotik bulmamıştım. Gangsterler, iş insanları ve her türden zenginle karşılaştım. Ama Raylan’ın çekiciliğine ve özgünlüğüne sahip bir adamla daha önce karşılaşmadım. Bu kadar çok şeyde iyi olan bir adam tanımadım. Nick, şehrin en iyi göğüs cerrahıydı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir mutfak lavabosunu tamir edemezdi. Bence dünyadaki herhangi bir aleti Raylan’ın ellerine verseniz, bunu rahatlıkla çözerdi.

Belki de son birkaç haftadır yaşadıklarımın son kontrolümü kaybediyordum. Ama ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyordum. Ondan daha çekici bir adamla karşılaşmamıştım hiç.

İşte, ben bu düşüncelerle boğuşurken kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

“N-ne yapıyorsun?” diye kekeledim.

Ben hiç kekelemezdim. Ben bir avukattım. Sonsuz bir şekilde anlaşılır konuşurdum. Ama Raylan kot pantolonunun fermuarını açarken doğru düzgün cümle kuramamıştım.

“Suda serinleyeceğim.” Dudağında çarpık bir gülümseme belirdi. “Bana katılmak ister misin?”

Kot pantolonunu indirdi. Sonra parlak mavi gözlerini benimkilere dikerek başparmaklarını iç çamaşırına geçirip aşağı çekti.

Sert, ağır penisi bacaklarının arasında sarkıyordu. Bronzlaşmış vücudundan bile daha koyuydu ve etrafındaki kesilmiş siyah kıllar başındaki saçı kadar yoğundu.

Kalbim kaburgalarımaya öyle hızlı çarpıyordu ki sanki yavaşlamak nedir bilmiyordu. Ağzım sulandı ve onun aletine bakmaktan kendimi alamadım. Sıcaktan yüzüm kıpkırmızıydı ve uyluklarımın arası sızlıyordu.

Daha önce hiçbir erkeğin aletine böyle bir tepki vermemiştim. Bana ne olduğunu bilmiyordum.

Belki de daha önce bu kadar büyük bir tane görmediğim içindi. Ya da bu kadar hayvansı. Kızgınlık dönemindeymişim gibi tepki vermeme neden oluyordu.

Bu ben değildim. Kendimi hiç bu kadar azgın görmemiştim. Asla kontrolümü kaybetmezdim.

Zor da olsa gözlerimi vücudundan çektim. Raylan'ı birkaç kez neredeyse çıplak görmüştüm. Ama tamamen çıplak... Bu bambaşka bir şeydi. Onu açık havada, doğal ortamında çıplak görmek farklıydı. Çok daha güçlüydü.

Şimdi onun alanındaydım. Onun topraklarındaydım. Onun kontrolündeydim. Aynı şeyi hissediyormuş gibi, Raylan derin, buyurgan sesiyle, “Giysilerini çıkar,” dedi.

Daha önce bana emir vermemiştii. Kimse bana emir vermezdi.

Ona siktir git diye tepki vermem gerekirdi. Genellikle yaptığım şey buydu.

Ama sonra Raylan bana doğru bir adım attı ve daha nazikçe, Penny'ye kullandığı ses tonuyla, "Hadi. Soyun. Suya gir. Hoşuna gidecek," dedi.

Sanki beni hipnotize etmiş gibi gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Gün ışığı ve esinti bedenimi sarıyordu. Gömleğimi ve altındaki sutyeni çıkardım.

Raylan'ın gözlerinin açgözlülükle çıplak memelerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Memelerim küçük ve aşırı solgundu. Meme uçlarım açık pembe, tenimden biraz daha koyuydu.

Kot pantolonumun fermuarını açıp iç çamaşırla birlikte aşağıya indirdim.

Saçlarım kadar kızıl olan hafif tüylerim vardı. Erkekler buna bayılıyordu. Buna resmen takıntılı oluyorlardı.

Raylan'ın vücudum hakkında ne düşündüğünü görmek için yüzüne baktım.

Gözleri o kadar parlaktı ki sanki bir gaz ocağının altındaki mavi alev yanıyormuş gibi görünüyordu. Dudakları açgözlülükle aralanmıştı ve o keskin beyaz dişlerin parıltısını görüyordum.

"Hadi," dedi boğuk bir sesle.

Nehrin genişleyip düzleştiği ve küçük bir havuz oluşturduğu yere doğru adımını attı. Su mükemmel bir şekilde berraktı, bu yüzden altındaki pürüzsüz taşları görebiliyordunuz.

Raylan aşağı inmeme yardım etmek için elini uzattı.

Dokunuşu elektrik şoku gibiydi. Enerji kolumdan yukarı doğru akıyordu ve meme uçlarımın sertleştiğini hissediyordum. Attığım her adımda bacaklarımın arası birbirine sürtüyor gibiydi. Daha önce dışarıda hiç çıplak olmamıştım. Daha önce hiç

böyle bir adamın önünde çıplak olmamıştım, çıkmamam veya becermemem gereken bir adamın.

Su soğuktu ama beni Raylan'ın teni kadar sarsmıyordu. Tenime değen sudan ziyade üzerimde gezinen yoğun bakışlarını hissediyordum.

Onu hiç bu kadar vahşi görmemiştim. Sıcaklığı ve mizahı tamamen yok olmuş, yerini asla tahmin edemeyeceğim bir yoğunluk almıştı.

Soğuk suyun şehvetimi dindirmesini umarak akıntıya daldım.

Raylan da aynısını yaptı. Berrak suyu yüzüne ve göğsüne çarptı, terden arındı. Başını suyun altına daldırdı ve kalın siyah saçlarından parlayan damlaları silkeledi.

Ona bakmamaya çalıştım. Ama her hareketi geniş gövdesindeki kasları esnetiyordu. Döndüğünde, geniş sırtına ve sıkı yuvarlak kıkına bakmaktan kendimi alamıyordum. Saçlarını yıkarken pazıları yumuşak toplar gibi şişiyordu ve kaburgalarının üzerinden ve gövdesinden aşağı doğru uzanan dar kas bantlarını görebiliyordum.

Sonra sallanan ve uyluğuna duyulabilir bir şap sesiyle çarpan o ağır penis vardı. Soğuk suda küçülmüyordu. Aslında Raylan gözlerini tekrar vücudumda gezdirdiğinde, uyarılınadan şiştiğini düşünüyordum.

Bacaklarımın arasında serin suyu hissedebiliyordum. Su kadınlığımın arasından akıyordu. Uyarılmayı durdurmak için ne kadar çabalasam da daha çok yoğunlaşıyordu. Soluk tenimdeki kızarıklığı hissedebiliyordum. Raylan'ın da görebildiğinin farkındaydım. Taş gibi sert meme uçlarımı ve alev kırmızısı yüzümü görebiliyordu.

Kendime sadece çıplak yüzdüğümüzü söylüyordum.

Kendime hiçbir şey olmayacağını söylüyordum.

Raylan bir profesyoneldi. O benim korumamdı. Hepsi bu. Hepsi bu. Başka bir şey istemediğimi biliyordu..

Ama tabii ki bu lanet bir yalandı.

Onu istiyordum. Onu hemen şimdi istiyordum. Her yerimde. Bunu saklayamıyordum.

Raylan bana açıkça, "Nick'le hâlâ birlikte misin?" diye sordu. Sesi alçak ve kararlıydı. Bana bakarken gözleri ateş saçıyordu.

"Ben... Ben..."

Yine o lanet kekemelik. Yalan söylemeli ve ona hâlâ birlikteyiz demeliydim.

Raylan öyle baştan çıkarıcıydı ki bu beni ürkütüyordu. Hiçbir erkekten bu kadar tahrik olmamıştım. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Kovalanmaya alışkındım. Üstünlüğe alışkındım.

Raylan'a karşı hiçbir avantajım yoktu. Hemen bırakırsam, bu arzuya teslim olursam, tamamen kontrolden çıkardım. Kendimi tamamen keşfedilmemiş bir bölgede bulurdum. Ona olan arzu-mu veya bir erkek olarak ona karşı hissettiklerimi anlamıyordum. Bazen beni deli ediyordu. Bazen de isteğim dışında ona hayranlık duyuyordum. Bunların hiçbiri benim için normal değildi. Hiçbiri rahat değildi.

Bu adam beni korkutuyordu. Savunduğum tek şey bunu istemediğimi söylemekti. Başka bir adama bağlıymışım gibi davranmaktı.

Ama Raylan'a yalan söyleyemezdim. Çok dürüsttü, çok netti. Ve fazlasıyla anlayışlıydı. Yalan söylersem anlardı. Bu çok anlamsız olurdu.

"Ondan ayrıldım."

"Neden bana söylemedin?" diye homurdandı Raylan.

"İlişkim olduğunu düşünmeni istedim," diye itiraf ettim.

Ne halt ediyorum böyle? Bunu neden kabul ediyorum?

“Neden?” dedi Raylan.

Dudaklarımı yalayınca serin, berrak nehrin tadını aldım.
“Beni korkutuyorsun.”

Hiçbir zaman korktuğumu kabul etmezdim. Hiçbir zaman korktuğumu kabul etmezdim, nokta.

“Bu... beni korkutuyor,” dedim, ikimizi göstererek.

Raylan bana doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Kalbinin benimki kadar hızlı attığını neredeyse duyabiliyordum. Akan suyun sesi olmasa duyabileceğimden emindim.

“Kendime iznin olmadan seni bir daha öpmeyeceğimi söylemiştim,” dedi.

Yutkundum.

“Ama bu aptalca bir sözdü.” Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni sertçe öptü, spor salonunda olduğundan bile sert. Çıplak, alev gibi yanan göğsünü benimkine bastırıyordu. Dili ağzımı keşfederken sakalı yüzümü çiziyordu.

Ben de onu öptüm, ellerim kalm siyah saçlarına kaydı. Saçları güneşten sıcak, kalın, sert ve hayvan kürkü gibi canlıydı. Teninin kokusu keskin ve vahşiydi.

Beni kaldırıp nehrin kıyısına, güneşin ısıttığı çimenlere yatırdı. Sonra üstüme tırmandı ve çıplak vücudunu benimkine sürterek beni daha da sert öpmeye başladı. Şimdi dik duran penisini bisediyordum, oldukça sertti.

Dudaklarıma kapanan dudakları bir zaman sonra açgözlülükle boynumdan aşağı, göğüslerime doğru kaydı. Meme uçlarımı emiyor ve dişliyordu, inleyip sırtımı kaldırmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bir yandan bacaklarımın arasını okşuyordu, önce hafifçe, sonra parmakları kaygan ve ıslak hale geldikçe biraz daha sert okşuyordu.

Sırılsıklamdım. Daha önce hiç olmadığı kadar ıslak. Onu çıplak gördüğüm anda başlamış, sonrasında daha da kötüleştmişti. Nehir bunu giderememişti. Kadınlığım şişkindi ve onun dokunuşuyla zonkluyordu.

Eline sürtünmeye başladım. Resmen azmış durumdaydım. Kurt gibi açtım.

Raylan diğer eliyle yüzümü okşarken ben de parmaklarını dişlerimin arasına alıp ısırdım, sonra işaret ve ortaparmağını emerek hepsini ağzıma aldım.

Hayatımda hiç böyle davranmamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, ben bencil bir âşıktım, sadece kişisel olarak sevdiğim şeyleri yapardım. Dizlerimin üzerine çöküp erkeklerin penislerini emmezdim, bu aşağılayıcı olurdu. Bana tapmalarına izin verir ama aynı şekilde karşılık vermezdim.

Raylan'a gelince bende gurur diye bir şey kalmamıştı. Daha önce hiç bilmediğim bir açlığı içimde serbest bırakmıştı. Onun için deliriyordum. Şu anda onun için her şeyi yapardım. Onu tatmak, ona dokunmak, her yerini yalamak istiyordum. Onu daha önce hiç istemediğim kadar istiyordum.

O penisi istiyordum. Şu anda içimde istiyordum; herhangi bir yerimde, en azından.

Raylan'ın penisini kavradım. O kadar kalındı ki parmaklarım etrafını tamamen sarmıyordu. Öyle sıcaktı ki... Canlı bir şey gibi zonkladığını hissediyordum.

Penisini alabilmek için çimlerden aşağıya kaydım.

Kelimenin tam anlamıyla salyalarım akıyordu. Raylan'ın tadına bakmak istiyordum. İhtiyacım vardı.

Penisini ağzıma alıp başını emmeye başladım. Ağzım hemen incecik ılık bir sıvıyla doldu. Tadı çok lezzetliydi. Kahvaltıyı atlayıp bütün sabah etrafta dolaştığım için açlıktan ölüyordum. O

sıvı yediğim en tatmin edici şeydi. Tuzlu ve yoğun, Raylan'ın teni ve teri gibi bir tadı vardı. Bir uyuşturucu gibiydi, ne kadar çok alırsam o kadar çok istiyordum.

Penisine adeta saldırırken dilimi boylu boyunca gezdirip başını sertçe emiyordum. İki elimi de kullanarak boylu boyunca okşuyor, toplarını ağzıma alıyor, sonra bunu dönüşümlü olarak yapıyordum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en coşkulu oral seksti. Oral seksten en çok zevk aldığım şey buydu. Raylan inliyor, ellerini saçlarımda gezdiriyordu. Güçlü kalçalarını yüzüme doğru savuruyor ve o kocaman, kalın penisinin başı boğazımın arkasına çarpıyordu. Dağınık, ıslak ve ilkeldi ve bunun açık havada, bir tarlada gerçekleşmesi süreci daha da hayvansı kılıyordu.

Raylan kalçalarını kavrayıp beni ters yöne bakacak şekilde döndürdü. Şimdi onun üstündeydim ve kadınlığımı onun yüzüne bastırıyordum. Uyluklarımı ayırıp yüzünü kadınlığımın içine gömdü.

Bu pozisyonun hep aptalca olduğunu düşünürdüm. Şimdi, ilk kez, nasıl bir his olduğunu anlıyordum. Oral sekste tamamen kaybolduğunuzda, sadece daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isterdiniz. Onun tadı ve kokusu içinde boğulmak istiyordum. Bedenlerimiz daha çok sürtünsün, daha çok birbirine dokunsun istiyordum.

Raylan kadınlığımı on servislik bir akşam yemeği gibi yiyordu. Yalıyor, parmaklıyor ve dilini içime sokuyordu. Müthiş bir histi. Aynı zamanda ağzım onun sikiyle ve onu tam istediği gibi emdiğim için bir ödül gibi fişkıran gelen sıvısıyla doluydu.

Penisini tersten emmek daha zordu ama açığı onun sikinin boğazımdan daha da aşağı kaymasına yardımcı oluyordu. Çenemi gevşeterek onu olabildiğince içime almaya çalışıyordum. Başımı fazla hareket ettiremiyordum ama önemli değildi çünkü Raylan kalçalarını ittiğinden işin çoğunu kendisi yapıyordu.

Böylesi daha iyiydi çünkü zar zor odaklanabiliyordum. Diliyle klitorisimi yalaması ve parmaklarının içime girip çıkmasıyla oluşan inanılmaz zevkin içinde kayboluyordum. Penisini boğazıma girerken parmakları da aynı anda kadınlığıma giriyordu. Beni hem oral hem de vajinal olarak uyarıyordu. Bu ikili his çılgınca yoğundu. Bir oral seksin benim için de iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. Dudaklarımın ve dilimin bu kadar hassas olabileceğini hiç bilmiyordum.

Bedenlerimiz birbirine yapıştı, uyluklarım yüzünü sarıyordu ve penisini ağızımdaydı. Raylan'ın daha da sert pompalandığını, doruk noktasına yaklaştığını hissedebiliyordum.

Ben de yakındım. İçimde oluşan orgazm tamamen kontrolüm dışındaydı. Suratına sürtünüp bacaklarımı sıkıyordum ama Raylan vücudumun doruk noktasını tahrik ediyordu. Parmakları içimdeki mükemmel noktayı ovuşturuyor ve dili klitorisimde tam doğru yere bastırıyordu.

Haz tüm vücudumda yankılanıyordu. Tüm bedenimin baştan ayağa sarsıldığını hissediyordum. Tüm vücudum uzun, bitmeyen bir hisle titriyordu.

Raylan'ın penisinin etrafında inledim. Ağızım hâlâ onunla tıka basa doluyken bağırdım.

Daha önce hiç bu denli rahatladığımı hatırlamıyordum.

Ben rahatlarırken Raylan da boğazımın derinliklerindeydi. Penisini seğiriyor ve nabız gibi atıyor, yoğun beyaz bir boşalma, bir sel gibi akıyordu. Genellikle yutmazdım ama şu anda başka seçeneğim yoktu. Penisini tamamen boğazımın gerisindeydi.

Hem bu hoşuma da gitti. Onun da benim rahatladığım kadar sert rahatlamasını istiyordum. Bana iyi geldiği kadar ona da iyi gelmesini istiyordum.

Yoğun sıvının boğazıma çarptığını hissediyordum. Öğürüp durdum ama umurumda değildi. Çünkü ben de onun diline karşı rahatlamıştım.

Hâlâ devam ediyordu. Zaman uzuyordu. Haz uzuyor, artıyor ve tekrar uzuyordu.

Sonra sonunda bitti.

Raylan sikini ağzımdan çıkarınca bitkin bir halde sırtüstü yere yuvarlandım, kapalı göz kapaklarımın ardında parlak ışıklar çakıyordu.

Raylan üstüme çıkıp beni öptü. Dudaklarında kadınlığımı tadabiliyordum. Onun da kendi tadını aldığına emindim. Bu gerçekten sağlıksızdı, genellikle beni tiksindirecek bir şeydi. Ama zerre umurumda değildi. Hâlâ her şeyin bana seksi geldiği ve hiçbir şeyin yanlış görünmediği mutlu bir erotik durumdaydım.

“Ah. Siktir,” diye inledim.

“Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum,” dedi Raylan.

16

RAYLAN

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA BAŞIM uğulduyordu.

Bu... beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Riona'nın duygu karmaşasıyla boğuştunun farkındaydım.
Öfke, kararlılık veya başka bir şey...

Ama bu kadar vahşi olacağı aklımın ucundan bile geçmemiştı.

Ham ve ilkeldi. Beklediğimden on kat daha seksiydi.

Ve o vücut... Lanet olsun.

Daha önce hiç bu kadar kremsti ve kusursuz bir ten veya bu kadar mükemmel bir vajına görmemiştım. Omuzlarını saran vahşi ve dalgalı kıztıl saçlarıyla suyun içinde dururken Afrodit'e benziyordu. İlk kez ete bürünmüş bir tanrıça gibiydi.

Ve bir tanrıça gibi, bir tür korkutucu yoğunluğa sahipti. Soğuk sudan dolayı cildi normalden daha soluktu. Bunun yanında, kıztıl saçları ve yeşil gözleri zehirli bir yılan kadar canlı görünüyordu. Belki Afrodit'ten çok Medusa gibiydi.

Bu kadar tahrik olmasaydım korkardım. Penisimin sadece yarı sert kalması için kendimi soğuk suyla ıslatmam gerekti. Çünkü Riona ıplakken gördüğüm en muhteşem şeydi.

Ereksiyon dinmişti. Sonra ona baktığımda o yeşil gözlerin penisime sabitlendiğini gördüm ve onun da benim kadar tahrik olduğunu anladım. Ona sahip olmam gerektiğini biliyordum.

Eski erkek arkadaşıyla olan meseleyi açıklığa kavuşturdum. Riona'nın iyiliği için, cerrahı umursadığım için değil. O adamla tanıştığım andan itibaren onun için doğru kişi olmadığımı biliyordum. Riona gibi bir kadını evcilleştirmek için gereken gücün zerresine bile sahip değildi. Onu yakalamak ve size saygı duymasını sağlamak için.

Riona bir savaşçıydı. Kendisi üzerinde güç gösterisinde bulunmaya çalışan her erkekle kapışmaya hazırdı. Hafife alınamazdı.

Bir süredir Nick'ten sıkıldığından ve sadece onunla benim aramda yararlı bir kalkan olduğu için işleri uzattığından şüpheleniyordum. Aramızdaki mesafeyi korumamı sağlamanın bir yoluydu.

Onunla çoktan ayrıldığını duymak bana bilmem gereken her şeyi söyledi. Riona'nın beni istediğini biliyordum, bunu kendine itiraf etmiş olsun ya da olmasın.

Bu yüzden onu yakalayıp öptüm ve yüzümü o tatlı, pembe, vahşi kızıl saç tutamıyla kadınlığına gömdüm. Baş döndürücüydü. Tarçın gibi tatlı ve baharatlı bir tadı vardı. Bana hemen karşılık verdiğini hissedebiliyordum, vücudu korumaya çalıştığı her türlü kısıtlamayı ele veriyordu.

Ve benim sikimi emmesine gelince... Aman Tanrım, sanki açlıktan ölüyor gibiydi. Yaşamak için benim zevkime ihtiyacı varmış gibi. Asla böyle davranacağını düşünmezdim. Bu tür bir vahşete inmenin aylar alacağını düşünmüştüm. Ama yüzeyin hemen altında bekliyordu. Serbest bırakılmak için can atıyordu.

Şimdi Riona'ya yakın olmak istiyordum. Penny'nin dizginlerini tutup onu kendime çekmek istiyordum; böylece elimi Riona'nın uyluğuna koyup ona muhteşem, seksi, zeki ve inatçı olduğunu söyleyebilecektim. Beni deli ettiğini ve ona doyamadığımı.

Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Riona ürkerdi.

Zaten sessiz ve solgundu, kasıtlı olarak bana bakmıyordu. Aramızda olanları düşünüyordu.

Geçtiğimiz iki haftanın her dakikasını onunla geçirdim. Bu kadını itiraf etmek istediğinden daha iyi tanıyordum. Kontrolünü kaybetmenin onu korkuttuğunu biliyordum. Zırhının içini gördüğüm, altındaki gerçek kişiyi gördüğüm için korkuyordu.

Şimdi bana kendini açtığı için tekrar sessizliğe gömülme istiyordu. O duvarları yeniden inşa etmek istiyordu.

Sorun değildi... İşe yaradığını düşünmesine izin verecektim. Aramızdaki bu şeyin hâlâ onun kontrolünde olduğunu.

Ve sonra, doğru an geldiğinde... Onu tekrar yakalayacaktım. En savunmasız yerlerini, zırhındaki çatlakları bulacak ve onu tamamen açacaktım. Onu yakalayacaktım; çıplak, ham ve gerçek olarak. Ve onu aslında neyi sevdiğini kabul etmeye zorlayacaktım.

Ama henüz değil. Şu anda geri çekilmem ve ona alan vermem gerekiyordu. Tekrar rahat etmesini sağlamalıydım. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesini sağlamalıydım.

Bu arada ben sadece zamanımı bekleyecektim.

Geldiğimiz yoldan geri dönerken bu sefer daha yavaş gidiyorduk çünkü Riona'nın ata binmekten bedeninin ağrıdığına emindim. Bu onun için alışılmadık bir egzersiz, alışılmadık bir hareketti.

Ne kadar iyi yaptığını görünce şaşırdım.

Sanırım şaşırmamalıydım, zeki ve rekabetçiydi. Yeni bir şeyi hemen kavırıyordu. Atlara saygı duyacak kadar akıllıydı.

Eve döndüğümüzde, Grady yuvarlak eğitim alanında yepyeni bir atın peşinde koşuyordu. Muhtemelen iki yaşında bir Appaloosa. Ön tarafı pürüzsüz parlak siyah, arkası ise arka tarafının

üzerine atılmış bir halı gibi benekli siyah noktalarla beyazdı. Uzun bacakları ve iyi şekilli bir kafası olan güzel bir hayvandı. Ama bir bakışta vahşi ve huysuz olduğunu anlamıştım. Grady yanına yaklaşmaya çalıştığında hayvan ısırp saldırıyordu. Dizgini kafasına geçirememişti.

Atları oldukça geride durdurdum. Bruce'un diğer atı ve onun öfkesini görünce sinirlenmesini istemiyordum. Grady yine başarısız bir şekilde dizginini kafasına geçirmeye çalışıyordu.

Bruce ve Penny'yi ahıra kadar uzun yoldan götürdükten sonra Riona'ya eyerlerini tekrar nasıl çıkaracağını, sonra nasıl yemle su vereceğini ve tımarlayacağını gösterdim. O bununla gerçekten ilgileniyordu, birçok turistin ilk binişlerinden sonra yaptığı gibi gezi biter bitmez atlayıp uzaklaşmadı.

Riona, Penny'nin kollarını tımarlayıp onu şefkatle okşarken çok dikkatliydi. "Çok iyi bir at..."

"Öyle," diyerek başımı salladım. "Bruce da öyle ama bunu ona hatırlatmalısın."

Bruce'un omuzlarını hoşuna gittiği şekilde güzelce kaşıyıp ona birkaç havuç verdim. Penny elma yiyordu çünkü en çok elma seviyordu.

"O ata ağılda ne yapıyorlar?" diye sordu Riona.

"Görünüşe göre Grady onu kırmaya çalışıyor."

"Bu ne demek?"

"Bir ata biniciyi nasıl kabul edeceğini öğretmelisin. Bu ata hiç binilmemiş."

Riona, izleyebilmek için ahırın kapısına gitti.

Başını hafifçe yana yatırarak Grady'nin dizginleri atın başından geçirmeye çalışmasını izlemeye başladı. At onu ısırpıyor ya da son anda başını kaçırıyor ve Grady'yi yelesine sıkıca tutunarak onu tekrar döndürmeye zorluyordu.

“Ne kadar sürer?” diye sordu Riona.

“Birkaç saat sürebilir. Bütün gün sürebilir,” diyerek güldüm.
“Grady o atı biraz sakinleştirmezse sonsuza kadar sürebilir.”

Grady inatçının tekiydi ama her zaman bir atla nasıl bağ kuracağını bilemiyordu. Her birine aynı davranırdı ve hiçbir at aynı değildi.

Penny ve Bruce rahatça yemeklerini yedikten sonra Riona ile ringe doğru yürüdüm.

Appaloosa çok tedirgindi, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama Grady yelesini kavradığı için bunu yapamıyordu. Grady’nin kavrayışından başını çekmeye çalışırken gözlerinin beyazları görünüyordu.

“Bunu nereden buldun?” diye sordum ona.

“Foster’lardan. Adı Star. Annesi ve kardeşiyle birlikte Allan Foster’m bacağını kırdığı ve onunla hiçbir şey yapma şansı bulamadığı için arazilerinde çılgınca koşuyor. Jemma Foster onu bana ucuza sattı çünkü eğitilemeyecek kadar vahşi olduğunu söylüyor.”

Konuşurken, at tek bir sert hareketle yelesini koparıp ağulda dörtnala koşmaya başladı. Grady, Star tekrar etrafta dönerken ezilmemek için korkuluğa atlamak zorunda kaldı.

“Kahretsin,” diye bağırdı Grady, bacaklarını tam zamanında kaldırarak.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Üç yıldır neredeyse hiç at görmemişken hâlâ at terbiyecisi olduğunu mu düşünüyorsun?” diyerek kahkaha attı Grady.

“Sanırım neler yaptığımızı hatırlıyorum.” Riona’ya göz attım.
“Ben biraz burada dursam sorun olur mu?”

Çiftlikte olduğumuz sürece her dakika onu takip etmek zorunda olmadığımı biliyordum. Hiçliğin ortasındaydık ve etrafı-

mız çitle çevriliydi. Burada güvendeydi.

Ama uzun süredir birbirimize bağlı olduktan sonra onu bir süreliğine yalnız bırakmak garip geliyordu.

“Sen işine bak,” dedi Riona. “Kız kardeşin dizüstü bilgisayarı ödünç alabileceğimi söyledi. İnternetin iyiye, muhtemelen Google Dokümanlar’ına girip buradan biraz iş yapabilirim.”

Riona eve doğru yol aldı. Onu takip etmek için garip bir çekim hissediyordum.

Ama Star hâlâ ağlın etrafında dörtlüde koşuyor, öfkeyle horluyor ve Grady daha yeni başlamış bir iş için çoktan sinirlenmiş benziyordu.

Omzuna vurdum. “Hadi, biraz su al. Ben hallederim.”

Ağıla atladım ve atın bana alışması için ortada durdum. Hiç hareket etmeden ellerimi havaya kaldırıp sakın bir ses tonuyla, “Ho. Sakin ol, kızım,” dedim.

Sonunda Star tırıs koşmaya başladı, yine de etrafımdan geçerken bana ihtiyatla bakıyordu.

“Sakin ol. Sakin,” dedim.

Yürümeye başladığında yelesini nazikçe tuttum. Hareket edip etrafımda yürürken ona başını kaldırıp istediği gibi sallama özgürlüğü veriyordum.

Biraz sakinleşince yüzüyle kulaklarına dokundum ve elimi boynundan aşağı gezdirdim, bu sayede başının etrafına dokunulmaya alışıyordu.

“O kadar da kötü değil,” diyerek yanağını okşadım.

Hâlâ pek rahat sayılmazdı ama biraz sakinleşmişti.

Kayışları görüp koklayabilsin diye dizginleri yüzüne yakın tutuyordum. Tekrar ürktü ve soluk mavi ipe ve yanağına değen dokuya alışana kadar sabırla bekledim.

Uzun bir süre sonra ipi başının üzerinden geçirdim.

Bundan hiç hoşlanmadı. Kişneyerek ayağa kalkmaya çalıştı ama ben onu nazikçe aşağıda tutuyor, başını okşuyor, boynunu ovuyor ve onunla usulca konuşuyordum.

Grady bir şeyler içip muhtemelen biraz da yemek yedikten sonra dışarı çıktı. “Nasıl gidiyor?”

Star sadece onun ses tonundan bile tekrar şaha kalkıp dizginleri çekiştirdi ve benden uzaklaşmaya çalıştı.

“Orada kal,” dedim Grady’ye, ama Star’ı ürkütmemek için en yumuşak ses tonumu kullanıyordum. “Çirkinsin ve onu korkutuyorsun.”

“Bunu pek çok kez duydum,” dedi Grady, sırtıyordu. Star’ın görüş alanının dışında kaldı.

Elimi atın sırtına koyarak sadece onu ağırlığa ve baskıya alıştıırıyordum.

Sırtında hiç binici olmamıştı, bir saniye bile. Eyer dahil hiçbir şey taşımamıştı.

Sonunda sırtına biraz daha sert bastırarak ağırlık varmış gibi hissettirdim.

Dizgini elimde tutarken at etrafımda dönmeye devam ediyordu. Sırtına yaslanmaya ve hatta kendimi bir iki saniye yukarı çekmeye başladım. İlk birkaç kez yaptığımda irkilip kaçtı ama sonunda ağırlığımı sırtında hissetmemle onun irkilmesi arasındaki duraklamaların arası açılmaya başladı.

Atları eyersiz, çıplak sırtta eğitmeyi seviyordum. Alışık olduklarında eyerin verdiği histen nefret ediyorlardı. Onlar için, en azından ilk etapta, bir insanı yalnız hissetmek daha katlanılabilirdi.

Benim için de daha iyiydi. Atın kalp atışlarının gürlediğini, ne kadar ısındığını hissedebiliyordum.

Bu yüzden sonunda kendimi Star’ın sırtına çektiğimde, bunu sadece dizgin ve iple yaptım. Ağzında gem yoktu. Süreci müm-

kün olduğunca keyifli hale getirmeye çalışıyordum.

Yine de kaçıp koşmaya başladı. Beni üzerinden atmaya çalıştı ama tepinecek veya yuvarlanacak kadar öfkeli değildi. Yeterince hızlı koşarsa benden uzaklaşabileceğini düşünüyordu.

Onu geri tutmaya çalışmadım. Aslında tam tersi davrandım, boynuna doğru eğilip kulağına fısıldadım ve onu daha hızlı koşmaya teşvik ettim.

Ağılın etrafında dörtnala koşuyorduk. Hızını yavaşlatmaya başladığında, dizlerimi yanlarına sıkıştırdım ve daha hızlı koşması için onu teşvik ettim. Hızla dörtnala koşuyordu, muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu. Foster'ların topraklarında serbestçe dolaşiyor, istediği her yerde tırıs koşuyordu. Ama onu kovalayan hiçbir avcı, hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman tüm gücüyle son sürat koşmamıştı.

Bir zaman sonra kalbinin güm güm attığını ve hızının tekrar yavaşladığını hissedebiliyordum.

Atlar sadece birkaç kilometre dörtnala koşabilirdi. Bir günde uzun bir yol kat edebilirlerdi. Ama onlar da yorulurdu.

Aslında en dayanıklı hayvan insandı. Eğer onu kovalamak için sınırsız zamanınız ve mesafeniz olsaydı, bir atı yere serebiliriniz. Biz onlar kadar hızlı veya güçlü değildik. Ama bizden daha inatçı bir yaratık yoktu.

Star benden önce yorulmuştu. Bunu daha başlamadan biliyordum. Bu yüzden bu mücadelenin sonucunun zaten farkındaydım.

Star ile aramda bir savaş yoktu. Kimin kazanacağını zaten biliyordum.

Bu yüzden ona nazik ve sabırlı bir şekilde yaklaştım. Ondan veya beni yenebileceğinden korkmuyordum.

Tek yapmam gereken ona düşmanı olmadığımı, rakibi olma-

dıgımı göstermekti.

Star'ı yorulana kadar en yüksek hızda koşturdum. Sonra onu ağılın etrafında dörtnala koşturdum. Sonunda tırısı, ardından adeta yürüyüşüne geçti. Bitkindi, yenik ve kırılmış değildi. Sadece sırtında benimle barış içinde olabilecek kadar bitkindi.

17

RIONA

RAYLAN SAATLERDİR O AĞILDAYDI.

Onu izlemek için defalarca pencereye gittim.

Bo'nun dizüstü bilgisayarını almıştım ve kişisel dosyalarım erişebiliyordum. Griffin, Briar, Weiss'ın hepsi için değil çünkü bilinmeyen IP adreslerinden uzaktan erişime izin vermiyorlardı. Ama kendi taradığım her şeyi hâlâ açabilir, okuyabilir ve düzenleyebilirdim.

Yani yapacak çok işim vardı. Dikkatimi çekecek çok şey.

Bunun yerine mutfak penceresinden Raylan'ın sonsuz bir sabırla o ağılın etrafında dörtünelde koşuşunu izledim.

Atı sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünmüyordu. Aslında daha hızlı koşması için onu zorluyordu. Sanırım bu onu daha çabuk yoruyordu.

Onu izlerken neden bu kadar tedirgin hissettiğimi bilmiyordum.

Sabrından ve ata eysiz binme becerisinden, kusursuz bir şekilde dengede durmasından, at aniden ürktüğünde ya da dönüp onu üzerinden atmaya çalıştığında neredeyse hiç yer değiştirmesinden etkilendim.

Ve yine de... Bir tür kaygı da hissettim. Raylan'a karşı neredeyse bir antipati. O güzel vahşi ata bakarken neredeyse Raylan'ı fırlatıp atmasını istiyordum ki o ağıldan çıkıp tekrar arazide özgürce koşabilsin.

Bu olgunlaşmamış bir dürtüydü, biliyordum.

Bu sadece bir attı. İş için yetiştirilmiş ve büyütülmüştü.

Ama içimde o atm isyan etmesini isteyen inatçı, kavgacı bir yan vardı. Kırıldığını görmekten nefret ediyordum.

Kendimi tekrar mutfak masasına oturmaya, satın alma anlaşması hesap tablomdaki sonsuz veri satırlarına dönmeye zorladım. Depozito sütununda toplanmayan birkaç sayı vardı ve hangi rakamların bu tutarsızlığa neden olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Örüntüleri, özellikle de sayıları tespit etmekte her zaman iyi olmuşumdur. Bunu yüksek sesle itiraf etmek istemezdim ama Excel elektronik tablolarına karşı büyük bir tutkum vardı. Formülleri, düzgün veri tablolarını, hücrelerin her türlü soruya cevap verecek şekilde düzenlenebilmesini seviyordum.

Sonunda mükemmel yapıma zarar veren sorunu tespit ettim.

Neredeyse aynı adı taşıyan iki mülk vardı; biri Benloch Commercial Lot 29 olarak listelenmişti, diğeri ise Benloch Commercial Lt 29 olarak. İlk başta bunun sadece bir yazım hatası olduğunu düşündüm, ancak sonra her ikisi için de gerçekten bir satın alma sözleşmesi ve ödemeler için iki ayrı havale olduğunu gördüm.

Garipti. South Shore inşaat için neredeyse yüz mülk satın almak zorunda kalmıştık. Yine de ikisinin bu kadar benzer isimlere sahip olmasına şaşırmıştım. Özellikle sonunda sayısal bir belirteç vardı. Bunun doğru olup olmadığını görmek için ofisten orijinal belgeleri almam gerekecekti.

Lucy'ye belgeleri tarayıp bana göndermesini isteyen hızlı bir e-posta gönderdim.

Bunu yaptıktan sonra kendimi, Raylan'ın ilerleyişini kontrol etmek için tekrar pencereye doğru yürürken buldum.

At sonunda dörtlüye koşmayı yavaşlattı. Şimdi ağılda tırta koşuyordu, bitkin olduğu belliydi. Yine de başını dik tutuyordu. Raylan'ın ipi sadece gevşekçe kavradığını, atın kendi hareketini kontrol ettiğini düşünmesine izin verdiğini görebiliyordum.

Ancak öyle değildi. O ağılda sıkışıp kalmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Raylan'ı alt edememişti. O at farkında olsun ya da olmasın kırılmıştı.

Elimi sırtımın alt kısmına bastırıp yer değiştirdim. Yarın uyandığımda her yanıma ağrıyacaktı. Bugün ata binmenin cezasını çekecektim.

Bo mutfağa geldi. Üzerinde büyük beden bir erkek gömleği vardı, muhtemelen Raylan veya Grady'den kalmaydı. Siyah saçlarını gevşek bir halde örmüştü. Ne kadar güzel olduğunu fark etmemek elde değildi. Raylan'ın çarpıcı kurtsu hatlarına sahipti ama tam bir kadındı. Gözleri hafifçe çekikti ve dudakları daha dolgundu.

“Dizüstü bilgisayar işine yarıyor mu?” diye sordu.

“Kesinlikle. Teşekkür ederim.”

Teşekkürü başını sallayarak kabul etti. “Bu gece dansa gelecek misin?”

Raylan'ın rahat çekiciliğinden yoksun ani bir konuşma tarzı vardı. Sabırsız görünüyordu, sanki dünyanın geri kalanı onun için çok yavaş hareket ediyormuş gibiydi.

Bunu anlıyordum. Ben de insanların yarı hızda düşünüp konuştuğunu hissedirdim. Sabırlı görünmek hep mücadele gerektiriyordu. “Bilmem,” dedim. “Bundan haberim yoktu.”

“Giysi ödünç verebilirim,” dedi Bo. “Hiçbir şeyin olmadığını biliyorum. Raylan tüm dairenin yandığını söyledi.”

Sesinde şefkat tınısı vardı. Çok değildi ama Bo’nun tamamen duygusuz olmadığını kanıtlıyordu. Giysileri ve tuvalet malzemeleri konusunda kesinlikle cömert davranıyordu. “Eşyalara” aldırış etmediği izlenimine kapıldım ama yine de onu takdir ediyordum. Nezaketi kabul etmekte zorlanıyordum. Bu iyiliği büyük bir mesele haline getirirse buna dayanamazdım.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar. “Bütün bunların tuhaf olduğunu biliyorum. Bizim buraya gelmemiz.”

Bo omzunu silkti. “Raylan belayı sever. Her zaman sevmiştir.”

“Bu yüzden mi burada kalmadı? Onun için yeterince macera yok muydu?”

Bo gözlerini kısıp bana baktı, sanki sorunun ardındaki sebebi analiz ediyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdü. “Gitmek için sebepleri vardı,” dedi sonunda. Sonra topuklarının üzerinde dönüp mutfaktan çıktı.

Onu gücendirdiğimi hissettim ama nasıl olduğunu anlamadım. Ya da belki de gücenmemişti, sadece daha fazla soru sormam için açık kapı bırakmak istemiyordu.

Tekrar pencereden dışarı baktım, gözlerim karşı konulmaz bir şekilde Raylan’a doğru çekiliyordu.

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde ona doğru çekildiğimi hissediyordum.

Nehrin kıyısında aramızda ne olmuştu öyle, gerçekten anlamamıştım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tamamen kontrolden çıkmıştım. Ve genelde bundan nefret ederdim. Her şeyden çok nefret ederdim.

Ama bu özel durumda...

Neredeyse bu takasa değmişti, hayatımın en yüce cinsel deneyimi karşılığında güvenlik ve onur duygumdan vazgeçmek.

Daha önce hiç böyle bir zevki yaşamamıştım.

Sadece hatırladığımda bile yüzümün alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Nasıl olduğunu anlamamamıştım. Daha önce birine bu kadar çılgınca çekilmemiştim hiç. Vücudumun hiç böyle tepki verdiğini hissetmemiştim...

Ve şimdi bu durumdan kurtulmak istiyordum. Bir musluk gibi kapatmak niyetindeydim çünkü bunun beni nereye götüreceğini bilmiyordum. Bu dürtüye tekrar yenik düşersem ne olacağını bilmiyordum.

Hemen buradan ayrılıp Chicago'ya geri dönmek istiyordum.

Raylan'ın çiftliği, ailesi, kişisel hayatı beni cezbetmişti. Onu burada, en rahat olduğu, en kendisi olduğu ortamda görmek beni büyülüyordu.

O burada en güçlü halindeyken benim aklım tamamen karışık-tı. Burada normal hayatımdan herhangi bir iz yoktu; kıyafetlerim, rutinim, kariyerim, kendi ailem. Bunlar kimliğimin temel unsurlarıydı. Burayı getirilen ve tamamen gardını bırakan bu kız kimdi?

Raylan ve ben bütün sabah dolaştığımız için öğle yemeğini kaçırmıştık. Çalışırken kendime bir sandviç yapmıştım ama o, ağılda kaldığı için şu an açlıktan ölüyor olmalıydı.

Atla o kadar uzun vakit geçirdi ki neredeyse akşam yemeğini de kaçıracaktı.

Celia akşam yemeği hazırlamaya başladığında mutfakta yalnızdım. Bo'nun dizüstü bilgisayarında çalışıyordum ama yemeği yapmayı bitirdiğinde yiyeceğimi bildiğimden patates soymasını ve havuç doğramasını izlerken suçluluk duyuyordum. Özellikle de tüm bu işi alçılı sağ ayağıyla yaptığının farkındayken.

“Yardım edebilir miyim?”

“Gerek yok,” dedi. “Zaten çalışıyorsun.”

Ses tonu samimiydi, tekrar teklif etmeme gerek yoktu. Ama yine de dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalktım; evinde kaldığım, kızının kıyafetlerini giydiğim ve yemeğini yediğim için yardım etmek istiyordum.

“Ne yaparım bilmiyorum,” dedim ona dürüstçe. “Ama yardım etmek istiyorum.”

“Soğan gözlerini yaşartıyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“Bunları kesmeyi dene.”

Bana birkaç sarı soğan, ayrıca yıpranmış bir kesme tahtası ve çok fazla bilenmekten incelmış olan büyük bir şef bıçağı uzattı.

Onun yanındaki tezgâha geçip soğanları soyup kesmeye çalıştım.

Çok fazla israf ettiğimi söyleyebilirdim; soğanın bir veya iki halkasını da çıkarmadan kabuğunu soymak zordu. Sonra parçalarım farklı şekillerde ve boyutlarda oluyordu, Raylan'ın bunu yaptığını gördüğümde olduğu gibi tekdüze değildi. Bıçağı bana gösterdiği gibi tutup sallamaya çalıştım. Bu az da olsa işe yarlıyordu.

Soğan gözlerimi fena halde yakıyordu. Gözlerimi sertçe kırıştırdığımda yanaklarımdan yaşlar aktı. Gözlerimi elimin tersiyle silsem de bu durumu daha da kötüleştirdi.

“Kimisi soğan doğrarken etkilenmez,” dedi Celia. “Ben onlardan değilim.”

“Benim parçalarım yamuk,” dedim.

“Önemli değil. Nasılsa aynı tadı verecek.”

Celia bıçağıyla soğanları tereyağıyla cızırdayan dökme demir tavaya sıyırdı. Havuç, soğan ve kereviz parçalarını birlikte sotelediğinde mutfağı lezzetli kokularla doldu.

“Bu sabah ata binmeyi nasıl buldun?” diye sordu Celia.

Bir an yüzümün kızardığını hissettim, sanki Celia dere kenarında ne olduğunu tahmin edebilirmiş gibi. Sonra kimsenin bunu bilmediğini hatırladım, gördükleri tek şey ilk kez bir atı denememdi. Bu yüzden dürüstçe “Beklediğimden çok daha iyiydi. Gerçekten inanılmazdı,” dedim.

“Daha önce ata binmemiş olan çoğu insan atlardan korkar.”

“İlk başta korkmuştum,” diye itiraf ettim. “Penny yerine Bruce’un üzerinde olsaydım daha çok korkardım.”

Celia bana baktı, mavi gözleri yüzümü inceliyordu.

“Raylan’ın senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum,” dedi. “Dürüstsün. Bu, onun için önemli. Yalan söylenmesine dayanamıyor.”

“Biz... Biz... Değiliz...” Celia’ya sevgili olmadığımızı söylemek istesem de aramızda hiçbir şey olmadığını söyleyemezdin.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi, tavadaki malzemeleri karıştırarak. “Bana birlikte olmadığınızı söyledi. Ama daha önce eve hiç kız getirmedi.”

Celia’nın yanlış bir fikre kapılmasını istemememe rağmen bu ifadesi içimi ısıtmıştı. Raylan’ın başka bir kadını buraya getirmesi, onu ailesiyle tanıştırması, onu ilk kez at sırtında gezdirmesi kıskanmama neden olabilirdi. Bu ayrımı özellikle istemesem de bu beni keyiflendirdi. Bunların hepsi benim olduğu kadar onun için de yeniydi.

“Al bakalım, bunu lokma büyüklüğünde parçalara böl,” diye talimat verdi Celia, buzdolabından biraz soğuk tavuk çıkarıp uzatarak.

Ben bunu yaparken, o tezgâhı unlayıp büyük bir hamur parçası açtı. Hamuru iki turta tepsisine yaydı, bir yandan da ocakta tereyağlı ve lezzetli kokan bir tür beyaz sos pişirdi.

“Bu ne olacak?” diye sordum.

“Tavuklu tart.”

Bunu daha önce hiç denememiştim. İfadem beni ele vermişti. Celia bir kahkaha atarak “Endişelenme, güzel,” dedi.

“Eminim öyledir,” dedim aceleyle. “Ben seçici değilim.”

Onun doğranmış tavuk, sotelenmiş sebzeler ve bir çeşit sosla turtaları bir araya getirmesini izlerken, bana İrlanda yemeğini hatırlattı.

“Ailem buna benzer bir şey yapar,” dedim ona. “Tavuk ve mantı.”

“Elbette,” dedi Celia. “Buna benziyor.”

Bana turta tepsilerinin üzerine yuvarlak hamur koymayı, sonra da turtanın üstünü ve altını kapatmak için kenarlarını kıvrırmayı gösterdi. Sonra her turtanın üstüne küçük kesikler attı.

“Bu ne işe yarıyor?”

“Buharın dışarı çıkmasını sağlıyor,” diyerek turtaları fırına koydu. “İşte. Bir saat içinde hazır olacaklar.”

Muhtemelen o zamanı düş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için kullanmam gerektiğini biliyordum ama oldukça sıcak, adaçayı ve kızarmış tereyağı kokan mutfakta oyalanmak daha cezbediciydi. Celia ile daha uzun süre konuşmak istiyordum.

Bu yüzden, “Raylan’ın arası atlarla çok iyi,” dedim.

“Gördüklerimin en iyilerinden biri,” diye onayladı Celia. Bir tutam saç unlanmış elinin tersiyle alnından iterken bana hafifçe gülümsedi. “Ve bunu sadece oğlum olduğu için söylemiyorum.”

Bir an duraksadım, onu gücendirmek istemiyordum.

“Neden askere yazıldı? Burasını seviyor gibi görünüyor...”

Celia derin bir iç çekti. “Sanırım... Sanırım gitmek zorunda hissetti. En azından bir süreliğine.”

Kaşlarımı çattım, anlamamıştım.

“Raylan sana babası hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordu Celia.

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey anlatmadı.” Ailesinin geri kalanı hakkında açıkça konuştuğu için hemen fark ettiğim bir eksiklikti.

Celia bana ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an tereddüt etti. Bunu daha önce ifadelerde görmüştüm; bilgi paylaşma konusunda insan arzusu, kendi sözlerimizin sonsuz bilinmez sonuçlarıyla mücadele. Açıklamak istediğini ama Raylan’ı kızdırmak istemediğini görebiliyordum.

Sonunda, “Ben böyle bir evde büyümedim, her türlü olanağa sahip büyük ve güzel bir ev,” diye anlatmaya başladı. “Sadece Güney’de gördüğünüz türden fakir biriydim. Bir çift ayakkabım vardı ve bana küçük geldiklerinde, ayak parmaklarım dışarı çıkabilirdi diye önlerini keserdim. Yedi erkek ve kız kardeşim vardı. En büyüğü bendim, bu yüzden onlara bakmak bana düşüyordu. Onlara yiyecek bulmak sürekli bir mücadeleydi. Bir somun ekmek alırdım, margarin ve esmer şekerli sandviçler yapardım, eğer margarin veya esmer şekerimiz varsa, tabii. Sonra bütün somun biterdi ve başka bir şey bulmak zorunda kalırdım.”

Açlık sancılarının anısıyla yüzünü buruşturuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. O an masayı dolduran devasa yemeklerinin, uzun zaman önce sevdiği insanları karınlarını lezzetli yemeklerle doyurma arzusundan kaynaklanabileceğini anladım.

“Okulumu onuncu sınıfta bıraktım ve bir iş buldum. Yol kenarındaki bir barda garson olarak çalışıyordum. İçecek servisi yapmam gerekmiyordu, yirmi bir yaşına bile yakın değildim. Ama sahipleri durumumu biliyorlardı ve yardıma ihtiyaçları vardı.

“Zordu. Burada her şeyin şimdi zor göründüğünü biliyorum ama otuz yıl öncesine göre bu hiçbir şey. Silver Run, insanların

başkalarının işine burnunu sokmadığı türden bir yerdı. Bu yüzden hiç kimse, anne babamın çocuklarını doyurmak, giydirmek veya herhangi birimizin okula gitmesini sağlamak için imkân oluşturmakla ilgili bir şey yapmadı. Ve eğer bir şey olduysa ve biri çizgiyi aştıysa, insanlar şerifi aramaktansa kanunu kendi ellerine almaya daha yatkındı.”

Yavaşça başımı salladım. Bunun nasıl işlediğini tam olarak biliyordum. İrlanda Mafyası’nda da durum aynıydı, her aile kendi işini görürdü. Bir anlaşmazlık olduğunda, bunu baş patronlardan birine götürürdünüz. Asla polise veya başka bir yabancıya gitmezsiniz.

“Bu yüzden,” diye devam etti Celia, “her türden insana içki ve yemek servisi yaptım. Besicilere ve kamyon şoförlerine, çiftçilere ve üretim hattı işçilerine. Erkeklerin çoğu yereldi ve bana karşı makul ölçüde saygılıydı. Flört ediyor, takılıyor veya ara sıra bana küçük bir şaplak atıyorlardı. Ama nispeten güvendediydim ve sıradaki iki kardeşimin okulda kalabilmesi, mezun olabilmesi için yeterince para kazanıyordum. Sonra, bir gece, daha önce hiç görmediğim biri yemek yemeye geldi.”

Celia’nın tüm bedeni ürperdi, sanki ensesine doğru soğuk bir rüzgâr almıştı.

“Yaklaşık kırk yaşında, uzun boylu ve yakışıklıydı. Genellikle gördüğüm adamlar gibi giyinmemişti. Üzerinde hoş bir takım elbise vardı ve saçları yeni kesilmişti. En çok dikkatimi çeken şey ne kadar temiz olduğuydu. Ayakkabılarında veya pantolonunda tek bir kir lekesi yoktu. Tırnakları da tertemizdi. Yetişkin bir adamın böyle görüldüğünü neredeyse hiç görmemiştim. Bronz da değildi. Yüzü, boynu ve elleri hiç güneş görmemiş gibi soluktu. Bu yüzden hemen dikkatimi çekti.

Masasına gittim. Tanımadığım iki adamla oturuyordu, her zamanki kot pantolonlarını ve ekose gömleklerini giymişlerdi. Normal görünüyorlardı. Ellis’in yaptığı gibi dikkat çekmiyorlardı.

Adı buydu. Ben siparişini almaya gelir gelmez kendini tanıttı. Yumuşak, kültürlü bir sesi vardı. O zamanlar bana egzotik gelen bir Kuzey aksanı vardı. 'Adım Ellis Burr. Sizin adınız nedir?' dedi çok nazik ve içten bir ilgiyle.

Sanırım yüzüm kırmızı ışıktan daha kırmızıydı. Adımı düzgün söyleyebildiğimi bile bilmiyorum. Grey Goose martini sipariş etti ki ben de bunun tarifsiz derecede şık olduğunu düşündüm. Arkadaşları viski aldı. Ve bana ne içmek istediğimi sordu.

'İçemem. Daha on altı yaşındayım,' dedim. Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. O gülümsemenin ne kadar büyük bir uyarı olduğunu o zaman anlamalıydım ama gençken, sadece bir çocuk olduğunuzu fark etmiyorsunuz. Yetişkinlerin sizden ne kadar farklı olduğunu fark etmiyorsunuz. Kendinizi onlardan biri sanıyorsunuz ya da buna yakın. Masumiyet ve kırılganlıkta, bir kaplanın yanında dolaşan bir kedi yavrusu gibi olduğunuzu bilmiyorsunuz.'

Bu hikâyenin nereye gittiği konusunda içimde bir korku belirdi ama Celia'yı bölmek istemiyordum, hatta onu cesaretlendirmek bile istemiyordum. Biri bir hikâye anlatırken yapabileceğiniz en kötü şeyin onları bölmek olduğunu öğrenmiştim. Bir şeyler öğrenmek istiyorsanız bunu yapmamalıydınız.

İçeceklerini ve ardından yemeklerini getirirken benimle ilgili birkaç soru daha sordu. Onun hakkında hiçbir şey sormaya cesaret edemedim. Daha sonra, müdavimlerden, Knoxville'deki bir yapı malzemeleri şirketinde önemli biri olduğunu öğrendim. Silver Run'ın elli kilometre dışında büyük bir arazi inşa etmişti.

Ellis masanın hesabını ödedi, yaklaşık altmış dolar tuttu. Ve masaya üç tane yeni yüz dolarlık banknot koydu.

Eğer onları aldığımdaya yanımda olsaydı, 'Bu çok fazla' derdim ve almayı reddederdim. Ama adamlar çoktan gitmişti. Bu yüzden parayı aldım, ona bir altın külçesiymiş gibi baktım. Sanki bir peri masalındaki cin tarafından bırakılmış sihirli bir şeymiş gibi.

Sonra, birkaç saat sonra, tüm masaları silip kapanmaya hazırlandığımızda bisikletimi almak için restoranın arkasına çıktım. Ve bisikletimden üç metre ötede şık siyah bir araba park edilmişti. Ellis arabadan indi ve 'Seni eve bırakayım,' dedi.

İşyerindeki adamların arabalarına hiç binmezdim. Yağmur yağsa bile. Ama bana tüm o parayı verdiği için onu reddedemeyeceğimi hissettim. Bu yüzden arabasına bindim.

Daha önce hiç gerçekten lüks bir araçta bulunmamıştım. Gösterge panelinin parıltısı ve derinin kokusu... Sanki hareketli bir sarayda oturuyormuşum gibiydi. Ve Ellis'in kendisi şimdi onun aracında, hemen yanında otururken on kat daha güçlü ve korkutucu görünüyordu.

Ama sesi her zamanki gibi yumuşak ve nazikti. Bana ailem, kardeşlerim ve neden okulda olmadığım hakkında her şeyi sordu.

Beni saygısından hiç ödün vermeden doğruca evin önüne bıraktı.

Fakir olduğunuzda... inanılmaz derecede pratik olabilirsiniz. Sekiz yaşına geldiğimde elektrik faturamızı ödüyordum. Hiçbir çocuğun anlamaması gereken birçok korkunç şeyi anlamıştım. Yine de... ben de bir fantezi dünyasında yaşıyordum. Kendim için bu hayalleri kurmalıydım. Bir gün sahip olabileceğim olası gelecekler. Piyangoyu kazanırsam. Ünlü bir aktris olursam; korkunç derecede utangaç olmam hariç, tabii. Bir şekilde Paris'e bir gezi kazanırsam...

Bu yüzden, ertesi gece işten ayrıldığımda ve Ellis beni beklediğinde... sonunda kendimi özel hissettim. Ve seçilmiş. Sanki kader beni sonunda fark etmişti.

İlk başta bana karşı çok nazikti. Hem bana hem de kardeşlerime hediyeler aldı. Karşılığında hiçbir şey istemedi. Bana hiç el sürmedi. Annie'deki Daddy Warbucks gibi beni evlat edinmek isteyebileceğini hayal ettim...

Elbette, bu çok masum bir düşünceydi çünkü o zamana kadar erkeklerin kızlardan ne istediğini biliyordum. Bakireydim ama sadece birkaç kıl payı kurtulma sayesinde.

Sonunda Ellis benden karşılık bekledi. O noktada, ona o kadar çok borcum vardı ki... Hediyeler, akşam yemekleri ve hatta nakit olarak binlerce dolar... Ona ne isterse onu vermek zorundaymışım gibi hissettim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bana üç binden az harcamıştır. Bu, dünyadaki tüm para gibi görünüyordu. Şimdi kendimi ona ne kadar ucuza sattığımı düşünüyorum.”

Buna sessiz kalamadım. “Çocuktun. Ve çaresizdin. Kendini satmadın, bu bir seçim yaptığın anlamına geliyor,” dedim.

Celia derin bir iç çekti. “Yürüdüğüm yolun farkındaydım. Ve asla ondan ayrılmaya çalışmadım. Doğum kontrolünü biliyordum... Kullanmayı reddetti. Yine de devam ettim. Elbette, kısa süre sonra hamile kaldım. Raylan’a hamileydim.

Ellis teklif etti. Kabul ettim. Parlayan yüzüğü parmağıma takarken bile heyecan hissetmedim. Tuzağa düştüğümü biliyordum. Geri dönüş yoktu.

Nezaketindeki çatlaklar çoktan kendini göstermeye başlamıştı. Ona asla hayır dememe izin verilmediğini biliyordum, hiçbir şey hakkında. Bana akşam yemeği sipariş ettiğinde ve ben biftek yerine makarna istediğimde, bunu asla söyleyemezdim. Söylersem, daha sonra beni cezalandırırdı. Açık bir şekilde değil. Ama inceden, örneğin araba kapısını ‘kazara’ elime kapatmak veya kız kardeşimin okul oyununu kaçırmaya zorlamak gibi.

Bana ilk tokat attığında çok küçük bir şey yüzündendi... Bir sürahi limonatayı onun katına taşıyordum. Hiçbir yerin ortasında kocaman bir evi vardı. O zamanlar sadece birkaç kez ziyaret etmişim. Mutfaktan kata inen çıkıntıya takıldım. Sürahiyi düşürdüm ve paramparça oldu, her yere limonata döküldü.

Suratıma sertçe tokat attı. Canım yandı. Tavrı beni daha çok şaşırttı. Ailem bağımlıydı ama bizi hiç dövmediler. Soluk mavi gözlerinin yüzümü izlediğini hatırlıyorum. Nasıl tepki vereceğimi görmek için izliyordu.

Bir saniyeliğine orada sersemlemiş bir şekilde durdum. Ağlamak mı, yoksa kaçmak mı gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Sonra, bunun yerine, 'Üzgünüm' dedim. Ve gülümsedi. Duymak istediği buydu. Masum bir hata için bile olsa suçu kabul etmemi istiyordu. Ve cezamı kabul etmemi istiyordu."

Celia konuşurken tezgâhı silebilmek için bir bezi ıslattı.

"Neyse," dedi, "sana sonra ne olduğunun her ayrıntısını anlatmama gerek yok. Az çok tahmin edebileceğine eminim. Ellis gibi adamlar kendilerinin orijinal olduğunu düşünmeyi severler ama gerçek bir oyun kitabından hareket ediyorlarsa daha tahmin edilebilir olamazlar. Evlendiğimiz anda, beni evinde yalnız bıraktığı anda, hamile kalıp dışarı çıkamadığım anda... şiddetini artırdı. Gün geçtikçe kısıtlamaları sıkılaştı ve şiddeti arttı.

Başkalarının görebileceği hiçbir iz bırakmadı. Ama vücudumun geri kalanı... Yanıklarla kaplıydı. Kesikler. Çürükler. Ve bazen daha kötöleri. Dikkatli olması için yalvardım, bebeğe zarar vermemesi için... Tanrı'ya şükür ki vermedi. Kendi sebeplerinden dolayı, benim ne istediğimi umursadığı için değil. Bebek konusunda heyecanlıydı. Tamamen onun kontrolünde olan bir başka insan.

Elbette, benim için hamilelik bir saatli bombaydı. En büyük korkumun geri sayımıydı, bana yapılanların sonunda masum bir çocuğa da sıçrayabileceği.

Ellis bir oğlumuz olacağını öğrendiğinde çok heyecanlandı. Kendi kendime bunun bebeğe asla zarar vermeyeceği anlamına geldiğini söyledim. Ne kadar öfkelense veya şiddete başvursa da aslında hiçbir zaman kontrolünü kaybetmedi. Onun için önemli

olan hiçbir şeyi kırmadı veya halk içinde görülebilecek bir iz bırakmadı. Her şey çok hesaplıydı.

Ama sonra bir gün gerçekten öfkesini kaybetti. Kardeşlerimden biri beni kontrol etmek için eve geldi. Kardeşlerimin en büyüğü Abott'tu. Sadece on beş yaşındaydı ama uzundu. Grady gibi uzundu." Celia hafifçe gülümsedi.

"Ellis, isteyken bile beni sürekli izleyebilmek için evin içinde ve arazide her yere kameralar yerleştirmişti. Abott'un kapıya geldiğini ve benim de kapıyı açtığımı gördü. Onu içeri almama ve hemen dışarı çıkarmama rağmen Ellis çoktan evin yolunu tutmuştu.

O gece onda daha önce hiç görmediğim bir öfke gördüm. Yüzüme tekrar tekrar vurdu. Sonra bir bardak çamaşır suyu doldurdu. Bana uzattı ve 'İç' dedi. Yalvarıp yakardım ama sanki bir mankenle konuşuyor gibiydim. Yüzü çok hareketsiz ve ifadesizdi. Sadece gözleri parlıyordu.

Yüzümü kavradı ve bardağı dudaklarıma götürdü. O çamaşır suyunu zorla içerecekti.

'Lütfen beni buna zorlama. Bebeği öldürecek,' dedim. Onu kendine getiren tek şey buydu. Ama yakındı, çok yakındı. Bir dahaki sefere dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyordum.

Ertesi gün kaçtım. Elbette, çok korkmuştum. Öğrenirse beni öldüreceğini biliyordum. Bebek bir ay sonra doğmasaydı asla gidecek cesaretim olmazdı. Zamanım dolmuştu. Ve yardım almasaydım asla kurtulamazdım. Bahsettiğim gibi, işler yeterince kötüye giderse buradaki insanlar kendi başlarına hallederler. Ellis'in beni herkesten uzak tutmak için yaptığı her şeye rağmen geriye bir arkadaşım kalmıştı..."

Cümlesi yarıda kaldı. Hikâyenin bu kısmını fazlasıyla merak ediyordum ama bana anlattıklarından sonra daha fazlasını isteme hakkım olmadığını biliyordum.

“Kusura bakma,” diyerek başını iki yana salladı. “Bu hikâyenin bu kadar uzun olmasını istememiştim. Muhtemelen neden bundan bahsettiğimi merak ediyorsundur. Ama konuya gelmek üzereyim.”

“Her şeyi duymak istiyorum,” diye temin ettim onu.

“Kaçtım,” diye tekrarladı. “Bebegi doğurdum. Burada değil. Çeroki* topraklarında, Kuzey Karolina sınırının ötesinde. Güvenli hissettiğim tek yerdi. Ellis’in gidemediği tek yer.

Bana yardım eden arkadaşım... Ailesi beni yanıma aldı. Kız kardeşleri doğumda ve bebekle ilgili bana yardım etti. Bebek doğduktan sonra ona karşı hissetmem gereken her şeyi hissedemeyeceğimden korkuyordum. Çünkü bana Ellis’i çok fazla hatırlatabileceğini düşünüyordum. Ama Raylan’ı gördüğüm andan itibaren onu daha önce hiçbir şeyi sevmediğim kadar sevdim. Ailemden, kardeşlerimden, hatta kendimden daha fazla.

Orada altı yıl kaldım. Arkadaşım... benim için bir arkadaştan fazlası oldu. Evliydik. Raylan’a her zaman kendi oğlu gibi davranmıştı. İki çocuğumuz daha olduktan sonra aralarında doğal olmayan ayrımlar yapmak yanlış görünüyordu. Raylan’a gerçeği söylemek her zaman aklımdaydı. Ama gerçek çok çirkindi.

Ve birbirlerine tapıyorlardı. Raylan teknik olarak onun oğlu olmasa da Waya’ya kendi çocuklarından daha çok benziyordu.

Çok mutluyduk; hiçbir gün o mutluluğu parçalamak, Raylan’ın omuzlarına böylesi çirkin bir yükü yüklemek doğru gelmiyordu. Özellikle de Ellis öldüğü için. Yani onun bizi bulma şansı yoktu.”

* Çerokiler (Çerokice CWY Tsalagi; İngilizce Cherokee), tarihi olarak yurtları Amerika Birleşik Devletleri’nin güneydoğu eyaletleri (özellikle Georgia, Kuzey Karolina ve Güney Karolina ile Doğu Tennessee) olan ve daha sonra beyazlarca yurtlarından zorla sürülen ve platolarda yaşamaya mahkûm edilen Kızılderili halkı. (ç.n.)

Celia'nın gözleri yaşarmıştı. Bunlar keder gözyaşları değildi; tekrar özgür olduğu ve onu gerçekten seven bir adamla evlendiği, etrafta üç güzel küçük çocuğun koşturduğu o zamanı hatırladığı için döktüğü mutluluk gözyaşlarıydı.

“Çok bekledim,” dedi. “Bu çiftliği aldık. Hep birlikte buraya taşındık. Çocuklar çok hızlı büyüdüler. Zaman su gibi aktı gitti.

Raylan, on sekizinci doğum gününden bir hafta önce tavan arasında bir kutuda eski evlilik sertifikamı buldu. Hesapladı ve gerçeği anladı. Bize çok kızmıştı. Kendini ihanete uğramış hissetti. Sanırım, bunu hiç söylememiş olsa da artık bu çiftliğe veya ailemize aynı şekilde ait olmadığını hissediyordu. Ona bunun önemli olmadığına yemin ettik, her zaman söylediğimiz gibi üç çocuk da bu çiftliği miras alacaktı.

Bize inandığını sanmıyorum. Hemen ardından askere yazıldı.

Waya her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Raylan gidip dünyayı daha fazla görecekti, öfkesi azalacak ve sonunda bize geri dönecekti.”

Şimdi yanaklarından süzülen gözyaşları kesinlikle kederden-di. “Ama sonra Waya, bir araba kazasında öldü. Bo’yu bir partiden eve getiriyordu. Başka bir araba yüzünden yoldan çıktılar, kim olduğunu asla bilemedik. Kasıtlı mıydı, sarhoşun teki arabamı kullanıyordu, yoksa aptalca bir kaza mıydı?

Raylan cenaze için eve geldi. Kalmasını ummuştuk. Ama...”

Sözünü yarıda kesip parmaklarını gözlerine bastırdı ve kendini toparlamak için bir an durdu.

“Sanırım suçluluk duygusu onun için çok fazlaydı. Waya ile yeniden bağ kurma şansı hiç olmadı. Ona... Waya'nın babası olduğunu bildiğini söylemek için. Kan bağı olsun ya da olmasın. Ve onu sevdiğini. Waya bunların hepsini biliyordu, elbette. Ve Raylan da biliyor. Ama o sözleri dile getiremediğinizde...”

Bunu anlıyordum.

Gerçekten ne hissettiğimi yüksek sesle söylemekte çoğu zaman zorlanıyordum. İnsanlara benim için ne anlama geldiklerini söylemekte.

Cal, Nessa, annem, babam ya da Oran Amca ölseydi çok pişman olurdum. İçimi kemiren söylenmemiş sözlerden dolayı kendimi perişan hissederdim.

Bunu bildiğim için onları hemen arayıp her şeyi anlatacağımı düşünürdünüz.

Ama bu da o kadar kolay değildi.

Raylan'a fazlasıyla şefkat duyuyordum. Celia'ya da öyle.

Bunu da ifade etmesi zordu. Bunu benimle paylaştığı için ona ne kadar minnettar olduğumu nasıl söyleyebilirdim? Gençken yaşadıkları için kalbimin acıdığını nasıl söyleyebilirdim? Kaçmayı başardığı ve Raylan'ı güvende tuttuğu için ona hayran olduğumu nasıl söyleyebilirdim?

Aklıma gelen tüm kelimeler basit ve zayıf görünüyordu.

Yutkunup zor da olsa konuşmaya başladım. "Bana bunu anlattığın için teşekkür ederim, Celia. Ben... Raylan'ı önemsiyorum. Ve birini önemsedğinde onu anlamak istersin."

Bu yeterli değildi, bu yüzden konuşmama devam ettim. "Kaçabildiğin için çok cesursun. Güçlüsün."

Celia omzumu nazikçe sıktı. "Uzun zamandır bundan bahsetmedim. Ama Raylan'ın tekrar eve dönmesinin bizim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamayı istedim. Ve sanırım onun için de. Seni buraya bir sebepten getirdi."

Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum, bu yüzden yeniden, "Teşekkür ederim," dedim.

Celia gülümsedi. "Yukarı çık. Bu tart pişmeden önce yıkanmak için yeterince zamanın var."

Gıcırdayan merdiveni tırmanıp odama çıktım.

Misafir odası, çiftlik evindeki tüm odalar gibi oldukça güzeldi; aydınlık, havadar ve açık. Duvarlar ile tavan beyaz badanalı ahşaptandı ve zemin koyu meşeden yapılmış, kısmen el dokuması bir halıyla kaplanmıştı. Yatakta beyaz duvarlara yaslanmış güzel mavi yorgan, gökyüzünde çok yüksekte bir bulutun içindeymişim gibi hissettiriyordu.

Yatağın üzerinde bir giysi bırakılmıştı; bir elbise. Hafif ve yazlık, soluk yeşil, kır çiçeği desenli. Fazlasıyla kadınsı olduğundan bunun Bo'nun dolabından çıktığına inanamadım. Ama elbiseyi benim için buraya koyan o olmalıydı.

Duş aldıktan sonra her geçen gün daha az uyumlu hale gelen saçlarımla bir mücadeleye giriştim. Genellikle her türlü pahalı kuafor şampuanı ve serumu kullanarak bir dizi aletle saçımı düzeltirdim. Burada düzgün bir saç kurutma makinem bile yoktu. Bo'nun makyaj malzemelerinden ödünç alırken saçımın kendi kendine kurumasını beklemek zorundaydım.

Aynı ten renginde değildik ve Bo, koyu siyah göz kalemi haricinde pek makyaj yapan biri değildi. Yine de soluk yüzüme biraz renk katabileceğim kadar seçenek vardı. Allığını ve dudak parlaticısını kullandım.

Sonra üzerime oturan elbiseyi giydim.

Genellikle giyeceğim bir şey değildi, çok kadınsı ve çok kırsaldı. Ama şunu itiraf etmeliydim ki fırfırlı eteği ve önünde bir sıra minik düğmesiyle oldukça güzel bir elbiseydi.

Giymeyi bitirdiğim anda Celia'nın mutfaktan, "Akşam yemeği hazır!" diye bağırdığını duydum.

Evin her köşesinden gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Herkesin benim kadar aç olduğu ortadaydı. Hepimiz farklı nesillere ait uyumsuz çanak çömleklerle donatılmış masanın etrafına doluştuk. Grady, Shelby ve oğlanları tekrar akşam yemeğine

getirdi. Bo çoktan oturmuştu, her zamankinden biraz daha şıktı; yırtık siyah kot pantolon ve kolsuz bir üst giymişti, kulaklarından boncuklu küpeler sarkıyordu.

“Ne oldu da şıklığın tuttu?” dedi Grady.

“Ne alaka,” diyerek kaşlarını çatı Bo.

“Onu rahat bırak,” dedi Shelby. “Moda tavsiyesi verecek dünyadaki son kişi sensin.”

Raylan’ın hâlâ dışarıda olup olmadığını kontrol etmek için pencereye gittim.

“Endişelenme, biraz önce geldi,” dedi Grady.

“Şimdi nerede?”

“Muhtemelen duş alıyordur. Biraz dağılmıştı.”

Başka hiç kimse Raylan’ı beklemeye meyilli görünmüyordu. Bo tavuklu tarttan bolca servis ederken Celia bir sepet sıcak ekmek dağıtıyordu.

“Her zaman birlikte mi yemek yersiniz?” diye sordum Shelby’ye.

“Çoğu akşam,” dedi neşeyle. “Ama bazen Celia ve Bo bizim eve gelirler.”

Raylan bana evlerini göstermişti, yaklaşık iki kilometre uzaktaydı ve etrafındaki huş ağaçları yüzünden ön bahçeden görünmüyordu. Görebildiğim kadarıyla çiftlik evinden biraz daha küçük ama daha yeniydi.

Bu tür aile yapılarını anlıyordum, benimki de benzerdi. Büyüyüp kendi ailenizi kursanız da hep iç içe kalıyordunuz. Bu çiftlik bir veya iki kişi tarafından yönetilemeyecek kadar büyüktü, kendi türünde bir imparatorluktu. Tıpkı Chicago’daki ailemin etki ağı gibiydi.

“Hey, bana da bırakın,” dedi Raylan, mutfığa girerek. Saçları her zamankine göre daha siyah duruyordu, duştan dolayı hâlâ

nemliydi. Sabununun temiz kokusunu alabiliyor ve sıcak sudan dolayı tenindeki kızarıklığı görebiliyordum. Aslında tıraş da olmuştu. Bu onu daha genç gösteriyor ve sakalının altında oldukça şaşırtıcı derecede yakışıklı olduğunu hatırlatıyordu. Son birkaç haftadır ona alışmıştım. Şimdi sanki yeniden bir yabancıymış gibi tuhaf hissediyordum.

Hemen yanıma oturdu. Flanel gömleğinin kolu çıplak koluma sürtünüyordu. Sıcak, yumuşak ve tanıdıktı. Biraz rahatlardım.

“Tart ister misin?” diye sordu bana. “Ben sana getiririm.”

Sesi her zamanki gibi kısık ve ağırdı, gömleği kadar tanıdıktı. Aynı şekilde, şimdi daha zayıf ve keskin görünen bu suratından konuşmasını duymak komikti.

Bana kocaman bir porsiyon tart hazırladı.

“Riona bunu yapmama yardım etti,” dedi Celia.

“Beni hiç işin içine katma,” diyerek başımı iki yana salladım. “Sadece soğan doğradım.”

“En zor kısmı bu,” dedi Celia bana gülümseyerek.

Tart çok lezzetliydi. Tavuk ve mantıya benziyordu ama dürüst olmak gerekirse Celia’nın yemekleri anneminkinden daha güzeldi. Celia baharat kullanımında aşırıya kaçmadan yemeği zengin ve lezzetli yapmakta ustaydı. Tıpkı Raylan’ın yemek pişirme şekli gibi.

Celia ikinci bir tabak almam için ısrar ediyor ve herkesin içmek istediği her şeyi aldığından emin oluyordu.

Burada bulunduğum süre boyunca bana karşı hep nazik davranmıştı, temiz havlularım ve ihtiyacım olan tuvalet malzemele-
rim olduğundan emin olmuştu. Bo da aynı şekilde davranmıştı. Sanırım Güney misafirperverliği denilen şey buydu. Özellikle bir şeyi o kadar sıcak ve samimi bir ilgiyle sunmaları ki bir iyiliği kabul etmektense reddetmek daha kötü hissettiriyordu.

“Muhteşem görünüyorsun,” dedi Raylan ödünç aldığı elbiseye bakarak. “Senin mi, Bo?”

Bo başını olumlu anlamda salladı. “Kel Teyze bunu bana doğum günümde verdi. Hiç giymedim.”

“Kelly seni hâlâ küçük bir hanımefendiye dönüştürmeye çalışıyor, ha?” dedi Raylan, kahkaha atarak. “Gerçekliğe olan bağlılığına değilse bile, onun ısrarcılığına hayranım.”

“Eh, sonunda işe yaradı,” dedi Celia. “Çünkü Riona’ya çok yakışmış.”

İyi tanımadığım insanlardan iltifat veya samimiyet kabul etmekte zorlanıyordum. Her zaman gizli bir amaç, gizli bir gündem arardım. Ama bir sebepten, belki Raylan’ı artık çok iyi tanıdığım için ya da belki de ailesinin hepsi aynı dürüstlük ve pratiklik tavrına sahip olduğu için onların yanında rahat hissediyordum. Onların samimiyetinin ve ilgisinin tadını, beni gözetlediklerini, kusurlarımı aradıklarını hissetmeden çıkarabiliyordum.

“Sen de dansa geliyor musun?” diye sordu Raylan, Bo’ya.

“Sanırım,” dedi pek de hevesli olmadan.

“Keşke ben de gidebilseydim,” dedi Shelby hüzünle, elini şişmiş karnına koyarak.

“Yine de gelebilirsin,” dedi Bo.

“Evet, ama dans edemiyorum, o zaman ne anlamı var?” Shelby suratını asmıştı.

“Ben seninle dans ederim.” Grady sıntarak ağır kolunu karısının omuzlarına attı. “Gerçi bebek dünyaya daha hızlı gelebilir.”

“Doğru,” dedi Shelby, biraz canlanarak.

“Sen de git,” diye ısrar etti Celia. “Ben oğlanları yatacım.”

Hepimiz bir işin ucundan tutarak masayı topladık ve bulaşıkları akıtıp bulaşık makinesine yerleştirdik. Sanki daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi bu işe de giriştim. Masadaki son ki-

rıntı silinene kadar kimse mutfaktan çıkmadı. Boone Ailesi'nde iş bitene kadar herkesin birlikte çalıştığı ortadaydı. İşin küçük olması önemli değildi.

Sonra Raylan, Grady, Shelby, Bo ve ben dansa gidebilmek için eski bir Ford kamyonete doluştuk.

Oraya varmamız beklediğimden daha uzun sürdü. Kırsalda her şeyin birbirinden çok uzakta olduğunu unutuyordum. Wagon Wheel neredeyse altmış beş kilometre uzaktaydı ve bu, otoryolda yaptığınız hızda seyahat edemeyeceğiniz virajlı, engebeli yollarda altmış beş kilometre demektir.

Wagon Wheel'in nasıl bir yer olduğunu tam olarak bilmiyordum; sanırım bir avuç köylünün katıldığı sıkışık, küçük bir eğlence merkezi gibi bir yerdi.

Bunun yerine ışıklarla donatılmış ve içerideki müzikten dolayı şimdiden sarsılan büyük bir tarihi bina gözüme çarptı. Otopark, pırıl pırıl Platinum modellerden sicimle bir arada tutulmuş gibi görünen paslanmış Chevroletlere kadar her türden kamyonetle doluydu.

“Buralarda çok fazla insan yaşadığını düşünmemiştim,” dedim şaşkınlıkla.

“Danslar popülerdir,” dedi Raylan. “Her yerden insan gelir.”

Raylan beni binaya yönlendirdi.

Dans pisti ve salon oldukça kalabalıktı. Burası dışarıya göre yirmi derece daha sıcaktı. Deri, ter, içki ve puro dumanı kokuyordu. Sahnede beş kişilik bir grup son ses çalıyordu. Hangi şarkıyı çaldıklarını bilmiyordum ama yüksek sesli, hareketli ve gürültülüydü. Her zamanki bas, gitar ve davulların arasına bir keman ve bir banjo karışmıştı.

Dans etmeyi planlamamıştım. Öncelikle nasıl dans edeceğimi gerçekten bilmiyordum. En azından country müzikle değil.

Ve bu sabah yaptıklarımızdan sonra Raylan'ın yüzüne bakabileceğimden emin değildim.

Yine de şarkıya ayağımla tempo tutuyorum.

♪ "Dirt on My Boots" – Jon Pardi

"Bir içki ister misin?" diye sordu Raylan bana.

"Elbette."

Raylan'ın bira tezgâhlarından birine doğru yöneldiğini gördüm. Kalabalığın arasından güçlükle ilerledi, kısmen burası çok kalabalık olduğu için kısmen de omzuna vurup son birkaç yıldır ne halt ettiğini sormak isteyen tanıdığı insanlara denk geldiği için. Birkaç kadının onu samimiyetle karşıladığı gözümde kaçmadı. Güzel bir esmerin kolunu sıktığını ve mümkün olduğunca uzun süre konuşmasını sağlamaya çalıştığını görünce yanaklarımın yandığını hissettim. Raylan cana yakın davranırsa da yürümeye devam etti.

Biraz sıra bekledi ve birkaç dakika sonra elinde iki plastik bardak köpüklü birayla geri döndü.

"Sadece bunlar vardı," dedi özür dilercesine.

Biramı yudumladım. Genellikle bira sevmezdim ama keskin, köpüren tadında deri ve saman kokusuyla iyi uyum sağlayan bir şey vardı. Bira güzel ve soğuktu, sıcak ve nemli alanda ferahlatıcıydı.

Raylan birkaç saniye içinde içkisini içti. Sonra bardağı buruşturup bana sırtıttı.

Her zaman yiyecek ve içeceğine böyle saldırıyordu, sanki hızlıca yutmazsa yok olacakmış gibi. Sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymiş gibi.

Beni aynı şekilde dans pistine çekti, sanki kaybedecek bir an yokmuş gibi.

Raylan fazla enerjik ve fazla dürtüseldi.

“Nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum...” diye başladım ama Raylan beni çoktan kollarına çekti, bir eli belimdeyken diğeri sağ avucumu kavıyordu.

Temel balo dansını biliyordum, bunu sık partilere ve etkinliklere giderek öğreniyordunuz. Anladığım kadarıyla, country dansı vals veya salsa ile aynı şekilde yapılandırılmış ayak hareketlerine sahip değildi. Bunun yerine, temel bir rock adımı, ardından bir sürü dönme ve dönüş vardı.

Raylan büyük ve güçlü elleriyle beni yönlendiriyor, bazen ikisini de belime koyup beni bir yöne veya diğerine döndürüyor, bazen tutuşunu ellerimin arasında değiştiriyor veya ben dönerken iki elimi başımın üzerinde tutuyordu.

İlk başta beceriksizdim, birkaç kez tökezledim. Ama kovboy çizmeleriyle dans etmek, normalde giydiğim stilettolara kıyasla çok daha kolaydı. Ve Raylan'ın liderliği gerçekten kusursuzdu; beni zahmetsizce yönlendiriyor, ağırlığımı bir yöne ve diğerine kaydırıyor, beni kot pantolonlu uyluğunun üzerinden aşağı indiriyor ve sonra tekrar yukarı çekiyordu.

Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu. Bu işte gerçekten iyi olduğu gerçeğini gizleyen bir tür rahat zarafetle hareket ediyordu.

Ben iyi bir dansçı değildim. Ama çabuk öğrenen biriydim. Bana belirli bir hareketi bir veya iki kez yaptırdığında, bir sonraki seferi tahmin edebiliyordum. Kısa süre sonra üçüncü dönüşte başımı kolunun altından geçirdim, ardından Raylan'ın kollarımı vücuduma doladığı, beni gezdirdiği, sonra beni savurup geri çekerek tekrar kollarına aldığı harekete uyum sağladım.

İlk başta hareketleri öğrenmeye odaklandım. Ama onu düşünmeden takip ettikçe vücudundan yayılan ıslığı ve göğsüne bastırıldığında kollarının gerginliğini daha fazla fark etmeye başladım. Tıraş losyonunun baharatlı kokusunu alabiliyordum.

Kendimi rahatlarırken, sıcak tavaya atılan tereyağı gibi onun üzerinde erirken buldum.

Dans pisti kalabalıktı. Her türden taşralı genç vardı; bronz, kaslı ve çekici. Ama hiçbiri Raylan kadar yakışıklı değildi, hatta ona yakın bile değildi. Ve hiçbiri onun gibi hareket edemiyordu. Gözlerimi ondan alamayan tek kadın ben değildim. Eminim bu kızların çoğu dans etmek için araya girmek isterdi ama Raylan farkılar arasında bir an bile duraksamadı. Sırıtır ve enerjiyle dolup taşıyor, her geçen dakika daha hızlı ve daha sert dans ediyordu.

Tüm öğleden sonrasını o atı eğitmekle geçirdiğini bildiğimden bu kadar dayanıklı olmasına inanamıyordum.

Aslında beni danslarda yönlendirme şekli, o ata binme şeklini hatırlattı. O kadar ince ve nazik bir şekilde yönlendiriyordu ki at koşma özgürlüğüne sahip olduğunu sanıyordu, oysa her zaman tam olarak onun istediği şeyi yapıyordu.

Şimdi de aynısını yapıyordu: Farkına bile varmadan beni yönlendiriyor ve eğitiyordu. Liderlik ondaydı ve ben tamamen onun kontrolü altındaydım.

Bir an kaskatı kesilerek hareketine engel olmaya çalıştım.

Raylan elini sırtımın alt kısmına koyup beni daha da yakınına çekerek beni yörüngesinde döndürmeye çalıştı. Ama ondan uzaklaştım, dans etmekten aldığım zevk buharlaşıp gitti.

Eğitilmek istemiyordum. Kırılmak istemiyordum.

“Ne oldu?” dedi Raylan, hareket etmemesine rağmen ellerimi tutuyordu.

“Artık dans etmek istemiyorum.”

“Tamam,” dedi Raylan rahatça. “Bir içki daha alalım.”

“Sadece su,” dedim. Dans edebileceğimi düşünmeme neden olduğu için birayı suçluyordum. Raylan’ın beni istediği gibi döndürüp yatırmasma izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünmemi sağlamıştı.

Raylan bize birkaç şişe su almaya gitti. Dans pistinin kenarındaki ahşap korkuluğa yaslanıp etrafı izledim. Grady ve Shelby’nin arada o koca göbek varken ellerinden geleni yaparak dans ettiklerini gördüm. Genellikle sallanıyorlardı; Grady’nin elleri karısının kalçalarında ve Shelby ellerini onun boynuna dola- mak için uzanabildiği kadar yükseğe uzanıyordu.

Hamile olma fikrinden nefret ediyordum. Aslında nefret ettiğim şey, güçsüz olmak, normalde olduğu gibi yürüyememek

veya koşamamak, vücudumun esnemesi ve başka bir canlı tarafından ele geçirilmesi idi. Başkalarının deneyimlediğı o dolaylı heyecanı asla yaşayamıyordum. Daha doğrusu hamile bir kadın gördüğümde yüzümü buruşturup bakışlarımı kaçıırırdım.

Cal ve Aida bebek sahibi olduğunda bile kendimi huzursuz hissetmiştim. Onlar için mutluydum ama sanki her ikisini de ele geçiren ve sonsuza dek değıştiren garip bir büyü varmış gibi gelmişti. Kötü bir şey değildi. Ama kardeşim artık babaydı. Eskisinden geri dönölmez bir şekilde farklı biriydi.

Bo'yu binanın etrafını saran verandada, kapının hemen dışında dururken görebiliyordum. Gergin omuzlarından ve bir anlığına temiz hava alma isteğinden etkilenererek onunla konuşmak için yanına yürüdüm.

Bo karanlık tarlalara bakıyordu. Ay ışığının vurmasıyla yüzündeki sertlik kaybolmuştu. Koyu gözleri hüzünlü görünüyordu.

“Burası güzel,” dedim ona.

Bunaltıcı dans pistinden sonra serin esinti hoştu.

“Seni dans ederken gördüm,” dedi Bo.

“Dans etmeyi sever misin?” diye sordum ona.

Başını iki yana salladı. “Kalabalıklardan hoşlanmıyorum.” Sonra yarım bir gülümsemeyle, “Ama yalnız kalmaktan da pek hoşlanmıyorum. Sanırım bu yüzden verandada bir aptal gibi duruyorum,” diye itiraf etti.

Hafif bir kahkaha attım. Bu hissi biliyordum, bazen bir kulupe veya partiye giderdim ve oraya vardığım anda gürültü ve dumandan rahatsız olurdum. Ama sonra eve vardığım anda bir tür boşluk hissederdim.

“Keşke her şeyin tadını herkes kadar kolay çıkarabilseydim,” dedim.

Bo bana bakarken koyu gözleri kalın kirpiklerinin altında parlıyordu. “Bazen sadece eğleniyormuş gibi yaptıklarını düşünüyorum. Bazen de dünyanın geri kalanı için bunun gerçekten bu kadar basit olduğunu düşünüyorum. Onlar doğru çalışan saatken ben sadece bir yerlerde bir vitesi kaçırıyorum...”

Retro tarzı bir motosiklet otoparka gürültülü bir şekilde girince son sözlerini duyamadım. Bu, II. Dünya Savaşı'nda bir postacının bindiği türden eski tip motosikletlerden biriydi. Belki de öyleydi, bu özel bisikletin boyası o kadar eskimişti ki orijinal rengini söylemek imkânsızdı ve gürültülü motor siyah dumanlar çıkarıyordu.

Sürücü ince yapılıydı, yırtık kot pantolon ve bisiklet kadar eski görünen yıpranmış bir ceket giymişti. Kaskını çıkarıp iki yana savurduğu siyah saçları neredeyse sırtına değiyordu. Çukuk elmacık kemikleri, kemerli burnu ve Bo'nunkinden bile daha sert koyu gözleri vardı.

Bo onu görünce gerildi. Sanki içeri kaçacakmış görünüyordu ama sonra fikrini değiştirip olduğu yerde kaldı.

“Gelmeyeceğini söylemiştin,” dedi sürücü, kaskını bisiklet koltuğuna koyup Bo'nun yanına geldi.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Bo.

“Seni alabilirdim.”

“Senin beni getirmene ihtiyacım yok.”

Çocuk Bo ile aralarındaki mesafeyi biraz kapattı, neredeyse burun buruna duruyorlardı. Bo kollarını göğsünde kavuşturmuş halde olduğu yerde dururken, geri adım atmayı reddediyordu.

Aralarındaki gerginlik neredeyse elle tutulacaktı. Sözleri yeterince zararsız olsa da her kelime bir meydan okuma ve öfke taşıyordu.

“Bu kim?” dedi çocuk bana bakmadan. Gözleri Bo’nun gözlerine kilitlenmişti, öfkeliydi ve gözünü bile kırpmıyordu.

“Riona, bu Duke.” Bo, bizi tekdüze bir sesle tanıştırdı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. Duke beni tamamen görmezden geldi ama umurumda değildi çünkü bu ikisi arasındaki gerginlik beni adeta büyülemişti. Nezaket değil, ne olup bittiğini bilmek istiyordum.

“Benimle dans edeceğine söz vermiştin,” dedi Duke, Bo’nun bileğini tutarak.

Bo bileğini onun elinden kurtarıp çocuğun göğsünü sertçe itti. “Hadi oradan!”

Duke, asi bir hayvanı düzeltmek için çıkarabileceğiniz sese benzer keskin bir tıslamayla homurdandı, ardından Bo ile aramıza geçip Wagon Wheel’e girdi.

Geride bıraktığı sessizlik yoğun ve hissedilirdi.

Bo’ya detayları sorma isteğim ile muhtemelen kendi lanet işime bakmamı isteyebileceği bilgisi arasında kalmış durumdaydım.

“İşte, buradasın!” dedi Raylan, bana bir şişe su uzatarak. “Her yerde seni arıyordum.”

“Benim içeceğim nerede?” dedi Bo.

“Burada olduğunu bilmiyordum, suyum alabilirsin.”

“Su içecek değildir,” dedi Bo somurtarak. Uzatılan su şişesini görmezden geldi ve daha tatmin edici bir şey almak için içeri girdi.

Kapağını açıp suyu yudumladım, o uzun danstan sonra fena halde susamıştım.

Raylan başını yana yatırmış beni izliyordu. “Neden buraya geldin?”

Soruyu geiştirip “Bo ve Duke’un olayı ne?” dedim.

Raylan güldü. “ocukken çok yakın arkadaşlardı. Sürekli başlarını belaya sokan iki yaramazdılar. Son zamanlarda ortalıkta olmadığım ve sadece birkaç duyum aldığımdan dolay ı tam olarak ne için kavga ettiklerini bilmiyorum. Ama Duke’un arkadaştan daha fazlası olmak istediğini ve Bo’nun buna sinirlendiğini düşünüyorum.”

“Bo ondan bu şekilde hoşlanmıyor mu?”

Raylan bana bakarken koyu kaşlarını kaldırdı. “Kadınlar her zaman neden hoşlandıklarını bilmezler.”

Yzmn kızardığını hissettim. “Bu çok cinsiyetçi bir tabir.”

Raylan omzunu silkti. “Tamam. İnsanlar neden hoşlandıklarını bilmezler.” Sırıttı. “zellikle kadınlar.”

Bu yorumuna öfkelenerek kaşlarımı çattım. “Neyi sevip neyi sevmediğimi biliyorum.”

Bana o sinir bozucu gülümsemesiyle baktı. “Bence sen de bilmiyorsun.”

Kendini beğenmiş suratına tekrar tokat atmak istedim ama ona bu zevki yaşatmayacaktım.

Tam olarak şüphelendiğim şey buydu. Beni manipüle edebileceğini, beni kırabileceğini düşünüyordu.

“Geri dönelim,” dedim soğuk bir tavırla. “Yorgunum.”

Raylan’ın ifadesi yorgun değıldi, surat astığını düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Ama sadece, “Diğerklerini almaya gidiyorum,” dedi.

Wagon Wheel’e geri döndüğümüzde, sıcaklık ve nem her zamankinden daha fazlaydı. Grup çalarken ayağıyla tempo tutuyor ve dansçıların çizmeleri de aynı şekilde ahşap zemine çarpıyordu. Tüm salon sallanıyor gibiydi.

Raylan, diğer dansçılarının çılgınlığından uzakta, köşede hâlâ birlikte dans eden Grady ve Shelby'ye doğru yöneldi.

Bo'ya bakındım ama bunun yerine Duke'un güzel bir kızıl saçlıyla dans ettiğini gördüm. Ellerini kızın kalçalarına koymuştu ve kız ona cilveli bir ifadeyle bakıyordu, belli ki ona bu kadar yakın olmaktan memnundu.

Bo da dans pistinin kenarında durmuş, birasının yarısını yudumlarken onları izliyordu. Gözleri kısıktı ve yanakları kızarmıştı.

Duke, kızıl saçlıyla pek ilgilenmiyordu. Gözleri hâlâ Bo'daydı. Meydan okurcasına ama aynı zamanda biraz da rahatsız görünüyordu, sanki stratejisinden pişmanlık duyuyormuş gibiydi.

Şarkı sona ererken kızıl saçlı kadın uzanıp Duke'un bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bunu gören Bo hızla döndü ve kalabalığın arasından geçerek çıkışa doğru ilerledi. Duke, kızıl saçlı kadını dans pistinde bırakıp onun peşinden gitti. Durduğum yere yakın bir yerde ona yetişti, böylece neler olacağını rahatlıkla görebilecektim ancak müzik ve kalabalığın gürültüsü yüzünden ne söylediklerini duyamıyordum.

Duke, Bo'nun kolunu tuttu ama Bo öfkeyle ondan kurtuldu. Duke ellerini havaya savurup bağırarak bir şeyler söyledi. Bo ise gözlerini devirip tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştı. Duke, Bo'nun omzunu tutup onu kendine çevirdi. Sonra Bo da birasının kalasını yüzüne fırlattı.

Bu, benzin havuzunun ortasına kibrit atılması gibiydi. Duke onu boğmaya hazır görünüyordu, yüzü öyle öfkeyle doluydu ki Bo bile hafifçe utanmış görünüyordu.

Ancak bira Duke'u ıslatmakla sınırlı kalmamış, arkasında duran iki adamın enselerine de sıçramıştı. İki kovboy yumruklarını kaldırmış bir şekilde etraflarına bakınıyordu.

Kovboyar Duke'un kendilerinden daha çok ıslanmasını umursamıyor gibiydiler. Suçlayacak birini arıyorlardı ve o da bariz suçluydu. Kısa bir el kol hareketinin ardından iki kovboydan daha iri olanı Duke'un suratına bir yumruk attı. Duke ise beni ve kovboyu şoke eden bir hızla yumruğu savuşturdu. Kovboy, sanki bir sihirbazlık numarasına tanık olmuş gibi şaşır kalmıştı. Arkadaşı biraz daha hızlı tepki vererek Duke'un yan tarafına bir yumruk attı.

Beş saniye önce Duke ile kavga etmesine rağmen Bo öfkeyle çılgınlık atıp iki kovboya doğru koştu. İkinci kovboyu çizmesinin topuğuyla tam karnından tekmeledikten sonra sağ dirseğiyle çenesine vurdu. Daha iri olan kovboy onu arkadan yakalayıp kollarını yanlarına sabitledi ama Bo her iki bacağına da önüne atarak adamın arkadaşına tekrar vurdu. Duke artık iyice sinirlenmişti ve kolunu büyük kovboyun boynuna dolayarak Bo'yu serbest bırakana kadar onu boğmaya çalıştı. Fakat kovboyar görünüşe göre tek başlarına gelmemişti, en azından altı adam her taraftan kavgaya katıldı.

Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde donup kaldım. Bu bir kavgaydı ve kimin hangi tarafta olduğundan tam olarak emin değildim. Özellikle Raylan ve Grady kavgaya atladığında. Raylan kovboylardan birini Bo'nun üzerinden çekip ahşap tırabzandan dans pistine fırlattı. Grady sağa sola yumruklar atıyor, yüzüne bir boz ayıyı yere serecek kadar darbe alsa da sadece başını iki yana sallıyor ve daha fazla yumruk savuruyordu.

Kavga bir virüs gibi dışarıya doğru yayılıyordu. Birkaç saniye içinde herkes kavga ediyor gibi görünüyordu ve takımlar mı, taraflar mı yoksa sadece yanlarında duran kişiye saldırmak için fırsat kollayan bir güruh mu olduklarını anlayamadım.

Biri kolumu tuttu ama beni kapıya doğru çeken ve kolunu koruyucu bir şekilde karnına dolamış olan Shelbyydi.

“Hadi!” diye bağırdı.

“Bo ne olacak?”

“Raylan onu getirir,” diye soludu Shelby.

Beni, kavgadan kaçmak isteyen dansçılarla dolu olan veranda çağırdı. Bazıları kahkaha atıp pencerelerden içeri bakarken içerideki isyanı yorumluyordu. Diğerleri ise bir gece için yeterince eğlendiklerini düşünerek arabalarına doğru gidiyordu.

Uzaktan gelse de bir siren sesi duydum. Biri polisi aramıştı ama tek bir şerifin bu karmaşayı nasıl dağıtacağını bilmiyordum.

Raylan, Bo’yu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek kapıdan hızla çıktı. Grady hemen arkasındaydı. Birlikte kız kardeşlerini kamyonete geri götürüyorlardı. Raylan’ın dudağı şişmişti ve Grady’nin bir gözü mordu. Ama ikisi de sırtıyordu.

“Bu gece dövüşmeyeceğini söylemiştin!” dedi Shelby, kocasının koluna öfkeyle vurarak. Koca adam, sanki bir sivrisinek geyiği ısırması gibi umursamadan duruyordu. Yine de korkmuş gibi davrandı.

“Ben başlatmadım!” dedi. “Duke başlattı.”

Bo yüzünde suçlu bir ifadeyle bakıyordu. Kavgayı başlatan biri varsa, bunun kendisi olduğunu biliyordu. Ama o hiçbir şey demiyordu ve ben de onu ele vermeyecektim.

Raylan, Bo’yu arka koltuğa tıktıktan sonra omuzlarımı tutup bana baktı.

“İyi misin?”

“Elbette. İyiyim,” diye temin ettim onu.

“Sadece başıboş bir şarapnel parçasının sana isabet etmediğinden emin oluyorum,” dedi. “Bilirsin işte... Bir bardak. Tütün suyu. Kovboy teri.”

Gülümsedim. “Hayır. Öyle bir şey yok.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Raylan. “O kovboy teri üzerine geldi mi o koku asla çıkmıyor.”

“Sen bir kovboysun,” dedim, kimsenin duymayacağı kadar alçak sesle. “Ve eminim ki terin üzerimdeydi...”

Raylan sırtıttı. “Bu farklı...”

“Peki, ilk country dansını nasıl buldun?” diye seslendi Shelby bana arka koltuktan.

“Oldukça... eğlenceliydi,” diye itiraf ettim.

“Tam bir deneyim yaşadın,” dedi Grady. “Hiçbir iyi dans kavga olmadan bitmez.”

“Kavga olmadan da iyi dans olur!” diye söylendi Shelby.

“Bir tane söyle,” dedi Grady.

Shelby dudaklarını ısırды, belli ki hemen bir cevap bulamamıştı.

“Carrie’nin düğünü!” diye bağırdı.

“I-ıh. Jonny White, resepsiyonun ortasında Carl Oakton’ı fena patakladı. Pastayı kesmelerinden hemen önceydi.”

Shelby’nin dikiz aynasından somurttuğunu görebiliyordum ama fikrini kanıtlayacak başka bir örnek veremiyordu.

Grady kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak kolunu karısının omuzlarına atıp onu sıkıca sardı.

Bo, çiftin yanına oturuyordu; sessizdi ve kaşlarını çatmıştı.

Raylan ona doğru baktı. “İyi misin kardeşim?”

“Elbette,” diye homurdandı Bo. “İyiyim.”

Raylan başını salladı ve yola geri döndü ama onun düşündüğünü, muhtemelen olanları bir araya getirdiğini görebiliyordum.

18

RAYLAN

ARABADA HUZURLU BİR SESSİZLİK hâkimdi. Shelby'nin uykusunun geldiğini anlayabiliyordum, başını Grady'nin göğsüne yaslamıştı ve göz kapakları bir çocuğunki gibi düşük duruyordu. Bo, gece zifiri karanlık olmasına ve geçtiğimiz tarlalar ile ormanda hiçbir şey görememesine rağmen camdan dışarı bakıyordu.

Onun ve Duke'un arasında ne olup bittiğini bilmiyordum ama tavsiye verebilecek bir konumda olduğumu da hissetmiyordum. Ben, bana zar zor katlanan, kale duvarından geçmeye çalıştığım her seferinde köprüyü kafamın üstüne indirmeye kararlı görünen bir kızın peşindeydim.

Kahretsin, Riona bu gece çok muhteşem görünüyordu. Avukat kıyafetleri içindeyken de hoşuma gidiyordu ama o soluk yeşil elbiseye karşı krem rengi teninden ve omuzlarına dökülen kıvılcıklarından daha güzel bir şey görmemiştim.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde rahat ve özgür görünüyordu. Garip bir şekilde, Chicago'dakinden daha çok kendine benziyordu. Gülümseyip kahkaha atıyordu, sanki hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi benimle dans ediyordu. Çok katı ve sert

olmaya çalışıyordu ama bu o değildi, gerçekten değildi. Gerçek Riona maceracıydı, daha önce hiç yakınında olmadığı halde bir ata biniyordu. Zarıftı, sanki dans etmek için doğmuş gibi kollarında dönebiliyordu. Anlayışlıydı, Bo bir kaktüs kadar dikenliken ve kendi lanet olası en iyi arkadaşı da dahil olmak üzere kimseyle anlaşamazken Bo'yu anlamaya başlamıştı.

İşte, Riona'ya baktığımda ben bunu görüyordum. İstediginde her şey olabilen ve her şeyi yapabilen bir kadın.

Dans ederken benden uzaklaştığını hissettim. Gözlerinde tekrar o kızgınlığın parladığını gördüm, birkaç dakika önce açıkça sevdiği bir şeyin tadını çıkarmasına izin vermeme isteğini.

Onu anlamıyordum.

Ama kahretsin, istiyordum.

Her şeyden çok istiyordum. Onun ruhunun şifresini çözmek istiyordum. Onu kazanmak istiyordum. Onu benim yapmak istiyordum.

Ve sadece bir meydan okuma olduğu için değil. Belki öyle başlamıştı, Dante'nin bana *Long Shot* demesinin bir nedeni vardı. Bana bir şeye sahip olamayacağımı söylerseniz, onu on kat daha fazla isterdim.

Ama Riona ile bu çok daha ileri gitti. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, içinde bir kasırgadan daha güçlü bir irade gücü olduğunu o kadar çok fark ediyordum. Buna hayrandım.

Hiçbir zaman tatlı huylu bir taşralı kız istemedim. Shelby'ye bayılıyordum, o tam da kardeşimle başa çıkabilecek türden bir kadındı. Ama kendim için böyle birini istemiyordum.

Eşit birini istiyordum. Beni zorlayan ve bana meydan okuyan birini.

Bir eş istiyordum.

Tek sorun, birini kendi isteği dışında ortağınız yapamazdınız. Ve Riona'nın bir saniye bile kendini bana bağlamak isteyeceğini sanmıyordum. Sanırım bu fikir bile onu korkuturdu.

Bana gerçek bir şans vermesi için onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum.

Ama birkaç fikrim vardı.

"Bizi eve bırakabilirsin," dedi Grady.

"Tabii," dedim, evlerine giden yol ayrımında sağa dönerek. Onları güzel, beyaz evlerinin önüne bıraktım ve annemin gelip gelmeyeceğini görmek için bir dakika bekledim. Kapı bir daha açılmamıştı, tahminimce çocukları yatırırken hemen yanlarında uyuyakalmıştı. Genellikle böyle oluyordu.

Bu yüzden Bo ve Riona'yı çiftlik evine geri götürdüm. Motoru kapatır kapatmaz Bo arabadan atladı. Sert adımlarla eve doğru giderken dansta olan bitenden dolayı hâlâ öfkeliydi ve Riona veya benimle konuşmak istemiyordu.

Riona da aynı yöne yürümeye başladı ama ben kolunu tutup onu nazikçe geri çektim. "Bir saniye bekle, seninle konuşmak istiyorum."

"Hava soğuk," dedi Riona.

Aslında soğuk değildi, en fazla hafif serindi. "O zaman içeri gel. Daha sıcak olur," dedim.

Onu en küçük samanlığa, eve en yakın olana çektim. şu anda içeride hayvan yoktu, aslında yıllardır öyleydi. Babam burayı bir süre çalışma alanı olarak kullanmıştı ve şimdi Grady, eyer yapmak için kullanıyordu. Temiz saman, elma ve hafif bir Mary Jane kokusu vardı çünkü Grady yağmurlu havalarda burada sigara içiyordu.

Odanın ortasında Grady'nin üzerinde çalıştığı eyerleri koyduğu tahta bir sehpa vardı. Aletleri yakındaki bir masanın üze-

rinde, bir fener, deri parçaları ve yedek kayış parçalarıyla birlikte ortadaydı.

Feneri yaktım ve alanın etrafına soluk bir altın parıltının yayılmasıyla birlikte uzun, şişmiş gölgelerden oluşan bir orman oluştu. Riona'nın soluk teni ıslık ıslık görünüyordu ve yeşil gözleri, kamp ateşinin kenarında dolaşan bir tilkinin gözleri gibi parlıyordu. Bana karşı temkinli görünüyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve aramızda mesafe vardı.

“Bu gece ne oldu?” diye sordum ona.

“Kavgayı mı soruyorsun?” dedi. “Bo ve Duke’un ne konuştuklarını gerçekten duyamadım...”

“Hayır, o değil. Öncesinde... Dans ederken.”

Riona bir saniyeliğine gözlerime baktı, sonra kararlı bir şekilde bakışlarını kaçırdı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Evet, anladın. Birlikte dans ediyorduk. Eğleniyordun. Sonra benden uzaklaştın. Üzgündün ve gitmek istedin.”

Riona'nın dudakları soluktu ve çenesi kaskatı görünüyordu. “Dans etmekten yorulmuştum.”

“Yalan söylüyorsun.”

Işıldayan gözleri bana öfkeyle bakıyordu. “Yalan söylemiyorum!”

“Evet, söylüyorsun. Bana gerçeği söyle. Neden durmak istediğini söyle.”

“Seni ilgilendirmez!” diye bağırdı Riona.

Kollarını çözmüştü ve şimdi yumruklarını sıkıyordu. Savunmadan hücum moduna geçmişti. Sorun değildi, kafamı bir tuğla duvara vurmaktansa dövüşmeyi tercih ederdim.

“Bana birden neden öfkelenildiğini söyle.”

“Beni yönlendirme şeklini beğenmedim!” diye bağırdı Riona.

Onun söylemesini beklediğim şey bu değildi. “Bu da ne demek şimdi?”

“Dans ederken... Birlikte dans ediyormuşuz gibi davranıyordun. Ama kontrol sendeydi.”

“Dans böyle bir şey. Erkek yönlendirir ve kadın takip eder.”

“Bunu istemiyorum!” diye çıkıştı Riona. “Başkasını takip etmek istemiyorum. Başkası tarafından kontrol edilmek istemiyorum.”

“Sadece bir danstı!” dedim, duyduklarımı inanamayarak bir kahkaha attım. “İki adım dansını ben biliyorum. Sen bilmiyorsun.”

Gülmemeliydim çünkü bu onu daha da sinirlendirdi.

“Sadece dans değil!” diye tısladı Riona. “Her şey. Sakin, çekici ve komik olarak beni kandırmaya çalışıyorsun...”

Biraz gülümsemekten kendimi alamadım. “Beni komik mi buluyorsun?”

“Hayır!” diye bağırdı Riona.

“Ama az önce dedin ki...”

“Farkına varmadan bana dizgin takmaya çalışıyorsun!”

“Ben... ne?”

“Seni orada o atla gördüm. Ona karşı çok sakın ve sabırlı davranıyordun. Onu sahte bir güvenlik duygusuna boğuyordun. Sonra o dizginleri ona geçirdin ve bir zaman sonra da sırtına bindin. Ve kısa süre sonra onu sürüyordun. At elinden geldiğince dörtlüye gidiyordu, senden kaçabileceğini düşünüyordu. Ama çoktan tuzağa düştüğünün farkında değildi. Ve sonra sen onu kırana kadar yıprattın. Ben o lanet olası at olmayacağım!”

Bir saniye sessizce orada durup söylediklerini sindirdim. Sonra ona bakarak başımı iki yana salladım. “Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Riona kaşlarını çatı. Bu kadında en çok sinir bozucu şeylerden biri de sinirlendiğinde daha da güzel görünmesiydi. Yanakları saçları kadar kızarıyor ve bir imparatoriçe gibi vahşi ve buyurgan görünüyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı. Ama şu anda, bu konuda ben haklıydım ve o haksızdı. Bunu da kanıtlamaya kararlıydım.

“Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Bir atı *kırmazsın*. Söylediğin şekilde değil. Bir atı dövebilir, kırbaçlayabilir, bağırabilir ve sonunda onun ruhunu kırabilirsin ama o zaman ne işe yarar ki? Senden korkar, ürker ve gerilir. Muhtemelen en beklemediğin anda irkilir ve seni üzerinden atar, böylece boynun kırılır.”

Riona başını yana yatırdı, kaşları hâlâ çatıktı ama söylediklerimi de düşünüyordu. Tartışmayı severdi ama dinlemesini de bilirdi.

“O ata kimse binemedi. Yani, evet, onu sakinleştirmem, beni kabul etmesini sağlamam gerekiyordu. Bu konuda haklısın. Ama sırtına bindiğimde ikimiz de koşmak istedik. Dörttnala koşmaya başladı ve ben onu daha da hızlı gitmesi için teşvik ettim. Tarlalarda dörttnala koşturmuştu ama hiç kovalanmamıştı. Daha önce hiç yarışmamıştı. Gerçekten hiç koşmamıştı. O atı ben kırmadım. Onu serbest bıraktım. Ona neler yapabileceğini gösterdim. Ve bunu çok sevdi.”

Aramızdaki mesafeyi kapatarak Riona'ya bir adım daha yaklaştım. Hiç hareket etmedi, sadece çenesini biraz yukarı kaldırarak yüzüme baktı. Gözleri iri iriydi ve hiç kırpmıyordu.

Başparmağımı çenesinin narin kıvrımından dolgun alt dudagina doğru gezdirdim. “Seni tuzaga düşürmek istemiyorum. Seni serbest bırakmak istiyorum. Seni özgür bırakmak istiyorum. Sana gerçekte ne olduğunu göstermek istiyorum...”

Başparmağımı ağzının üzerinde gezdirdim.

Riona'nın dudakları aralandı.

Başparmağımı çekip dilimi dudağında gezdirmeye başladım. Dilimle dudağının tadına baktım. Riona ağzını biraz daha açtığı anda dilimi içeri sokup ağzını keşfetmeye başladım. Kalın kızıl saçlarını kavrayıp bir ip gibi elime dolayarak yüzünü benimkine doğru çektim, dilimle ağzına saldırıyordum. Bu iffetli bir öpücük değildi, onu alıyordum. Onu ihlal ediyordum.

Başının dönmesini, kendinden geçmesini istiyordum. Bana istediğimi yaptırdığında ne kadar iyi hissettiğini hatırlatmak istiyordum.

Gerçekten de kollarımın arasmda adeta erirken bedenini bana yasladı. Dilimin etrafında inliyordu. Sert öpücükten dudaklarının şiştiğini, hassasiyetinin arttığını hissedebiliyordum. Çenesinin gevşediğini, beni daha da derinlere çektiğini hissedebiliyordum.

Saçını çekerek başını daha da geriye yatırdım ve krem si beyaz boğazını ortaya çıkardım. Sonra göğüs kemiğinden başlayarak boynundan sağ kulağına kadar yalayarak zevkten titremesini sağladım. Sertleşen meme uçları pamuklu elbiseden iki nokta halinde belli oluyordu.

“Kendini bana bırakmanı istiyorum,” diye fısıldadım kulağına. “Tam olarak söylediklerimi yapmanı istiyorum. Eğer bir an olsun hoşlanmazsan... seni sonsuza dek rahat bırakırım. Seni bir daha asla rahatsız etmem. Kabul mü?”

Riona tereddüt edince saçını biraz daha sertçe çektim.

“Evet mi, hayır mı?” diye tısladım.

“E-evet,” diye kekeledi.

“Güzel.” Saçını bıraktım. Bunun yerine elbisesinin önünü tutup açtığımda düğmeleri etrafa saçıldı. Çıplak göğüsleri özgür kaldığında meme uçları camdan daha da sertti.

“Yapma...” diye itiraz etti Riona, çok geçti. Ödünç aldığı elbiseyi mahvetmekten endişe ediyordu.

Onu boğazından tutup kulağına homurdanarak “O siktiğimin çenesini kapat,” dedim. “Söylediklerimi yapacağına söz verdin.”

Yeşil gözlerindeki o isyan ateşini görüyordum ama şehvet onu ele geçirmişti. Bunu benim kadar o da istiyor ama itiraf etmekten nefret ediyordu. Nabzının avucumda çırpındığını hissediyordum. Hızlı alıp verdiği nefeslerinden dolayı inip kalkan o muhteşem çıplak göğüslerini görebiliyordum.

Serbest elimle göğüslerini sertçe okşamaya başladım. Enfes yumuşaklığını sıkıyor, meme ucunu çekiyor, parmağım ve başparmağım arasında yuvarlıyordum. Riona soluk soluğaydı.

Boğazını tutarak diğer göğsünü okşamaya başladım. Aralarında gidip gelerek çimdikliyor ve sıkıyordum, ta ki soluk pembe meme uçları şişip iki ton koyulaşana kadar.

Başımı eğip meme ucunu ağzıma aldım. Kıvrandığını hissedene kadar dilimle hafifçe şaklattım. Sonra sertçe emdim. Riona rahatlamayla uzun uzun inledi.

Memelerini emerken sanki onu sağıyormuşum gibi elimle göğsünü sıkıyordum. Dizlerinin gevşediğini, kollarının destek için boynumu sardığını hissedebiliyordum.

Önce bir memelerini, sonra diğerini emdim. Riona başımın arkasını tutarak ağzımı göğsüne daha sert bastırıyor, daha fazlasını istiyordu.

Bunun yerine doğrulup onu eyer bankına sürükledim. Bel hizasındaydı ve eyer için yeterince genişti.

Onu bankın üzerine eğdim ve ayaklarımla bacaklarını ayırdım. Duvardan bir ip alıp ellerini önünde bağlayıp banka sabitledim. Sonra ayak bileklerini de tek tek bağladım.

Kalp atışlarının arttığını neredeyse duyabiliyordum. İplere karşı kıvranıyor, kısıtlanmaktan korkuyor, bana direnmek istiyordu. Ama merak ettiğini de biliyordum, hayatında bir kez olsun kontrolü bırakırsa ne olacağını merak ediyordu.

Onu sıkıca bağladıktan sonra geri çekilip manzarayı hayranlıkla izledim. Banka eğilmiş, tamamen çaresiz. Parlak kızıl saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Çıplak göğüsleri tahtaya dayanıyordu ve ayak bilekleri yaklaşık altmış santim arayla bağlanmıştı.

Arkasına geçip eteğini beline doğru sıyırdığımda altın rengi ışığın altında yuvarlak beyaz kalçaları karşımdaydı.

Üzerinde dantel bir tanga vardı. Şimdi onu örten tek şey buydu.

Tezgâhtan bir makas aldım, bıçakları ışıktan parlıyordu. Riona vahşi çatırtı sesini duyabilsin diye bir kez açıp kapattım. Titriyor, arkasına bakmaya çalışıyordu.

Makas kalçasının hassas derisinde gezdirerek iç çamaşırını bel kısmından kestim. Kumaş parçalarını çektiğimde gül goncası rengindeki kadınlığı karşımdaydı.

Şimdi tamamen savunmasızdı. Bacakları titriyordu. Kadınlığı sulanmıştı. Benim de ağzım sulandı.

Ama henüz bunun zamanı değildi.

Duvara geri dönüp yeni yapılmış bir binicilik kırbacını aldım. Önkolumdan biraz daha uzun, hoş kokulu, siyah deriden yapılmıştı. Sapı sertçe örülmüş, başında küçük bir deri halkası vardı. O halkayı avucuma vurduğumda keskin bir ses çıktı. Riona irkilerek etrafına bakmaya çalıştı ama hareket edemiyordu.

Kırbacı çıplak göğsünün kenarından aşağı doğru çektim. Dokunuşumla titrerken meme uçları tekrar sertleşti.

Kırbacı omurgasından aşağı doğru indirirken güzel kalp şeklindeki kıcına doğru genişleyen sıkı beline hayranlıkla bakıyordum. Kırbacı kıcının sol yanağından başlayarak uyluğundan

aşağı indirdim, sonra küçük deri halkayı çıplak kadınlığının üzerinden kışında gezdirdim. Riona dokunuşlara dayanamayarak yüksek sesle inledi.

Serbest elimi sırtının alt kısmına koydum.

“Söylediklerimi yaparsan seni ödüllendiririm. İtaat etmezsen... Seni cezalandırırım.” Ödül ve ceza fikrine isyan ederken sırtı avucumun altında kaskatı kesildi. Ama merak ve uyarılmayla sessizliğini koruyordu.

“Açıklığa kavuşturmak için ceza böyle olacak,” dedim.

Kırbacı havaya savurarak kışına vurdum.

Riona ciyaklayıp kurtulmaya çalıştı ama bankın üzerine sıkıca bağlıydı.

Kırbaç o bembeyaz kışına uzun pembe bir iz bıraktı. Cildi olağanüstü narindi. O izi görünce sikim şehvetle titredi.

Sonra diğer tarafına da kırbacı indirdim. Riona irkildi ama bu sefer bağırmamaya çalıştı.

Ona bir şaplak daha attım ve bu sefer neredeyse hiç irkilmedi. Tepkilerini kontrol etmeye çalışmaktan kendini alamıyordu.

Sorun değildi, ne kadar süreceğini görecektik.

“Bu cezaydı,” dedim. “Bu da ödül...”

Kızarmış kışını elimle masaj yaparak acıyı nazıkçe yatıştırdım. Riona rahatladı ve dokunuşuma karşı koyamayarak yumuşak bir şekilde nefes verdi.

Bacaklarının arasına uzanıp kadınlığına dokundum ve parmaklarımı yumuşak dudaklarının üzerinde gezdirdim. Şişmiş klitorisinin dışarı çıktığını hissedebiliyordum. Başparmağımı o bölgede gezdirdiğimde titrek bir nefes aldı.

Parmaklarım ıslaklığıyla kaygandı. Parmaklarımı kadınlığının kıvrımlarının arasından kaydırıp masaj yapmaya devam ettim ama henüz içine girmedim. Sadece klitorisini tahrik ediyor,

başparmağımın tekrar tekrar üzerinde kaymasına izin veriyordum, ta ki Riona'nın iplerle bağlıyken olabildiğince elime sürtmeye çalıştığını hissedene kadar. Nefesi hızlanmıştı. Saf uyarılmanın eşiğindeydi.

Elimi çektim.

Riona hayal kırıklığıyla inledi.

“Henüz değil,” dedim. “Bunu hak etmedin.”

Bankın önüne doğru yürüdüm. Riona'nın tam önünde durdum ve kot pantolonumu açarak ağır ve zonklayan sikimi dışarı çıkardım, ardından ona doğru uzattım.

“Em,” diye emrettim.

Riona bir an için dudaklarını birbirine bastırıp itaatsizliği düşündü. Ama ödül için can atıyordu. Bu yüzden ağzını açtı ve penisimi emmeye başladı.

Elleri bağlıydı; bankın üzerinde hareketsiz duruyordu. Yapabildiği tek şey çenesini gevşetmek ve ağzının içine girip çıkmama izin vermektir. Dilinin penisimin alt tarafında dipten başa kadar kaydığını hissediyordum.

Önce hafifçe ittim, sonra penisim tükürüğüyle ıslandıkça daha derine doğru itmeye başladım. Kısa süre sonra boğazına girip onu öğürttüm.

Ağzını böyle kullanmak inanılmaz derecede baskın hissettiriyordu. Herhangi bir kız olsaydı hiçbir şey ifade etmezdi ama Riona bir kraliçeydi. Sanki savaş ganimetimi olarak Kleopatra'yı ele geçirmişim gibiydi. Kendimi lanet olası bir imparator gibi hissediyordum.

Ağzına girip çıktıkça penisim şişiyor, daha da ısınıyordu. Testislerimde kaynayan meni, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Ama henüz değildi. Daha yeni başlamıştım.

Bunun yerine ağzından çekilip “İyi iş çıkardın, bebeğim,” dedim.

“Ben senin bebeğin değilim!” dedi Riona öfkeyle.

“Ah, öyle mi?”

Etrafında dolaştım ve kırbacı tekrar alıp sertçe kucuna indirdim. Riona kendine hâkim olamayarak bağırdı.

“Ah!” diye bağırdı.

Tekrar aynı yere vurdum.

“Siktir!” diye bağıırken kıvranıp duruyordu.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Tüm kalçası kıpkırmızı kesilene kadar acımasızca kırbaçladım.

Sonra kırbacı yere atıp parmaklarımı içine soktum. Riona nefes nefese kalırken sıcacık ıslak kadınlığı seğiriyordu. Şimdi tamamen farklı bir sebepten kıvranıyordu.

“Aman Tanrım,” diye inledi.

Klitorisini ovuşturuyor, onu sabit bir ritimle parmaklıyordum. Elime doğru sallanıyor, uylukları titriyor ve kadınlığı parmaklarımın etrafında kasılıyordu.

“Sadece uslu kızlar rahatlayabilir,” dedim ona alçak sesle.

Riona inledi ve kendini elime basturmaya çalıştı, rahatlamak için can atıyordu.

“Benim kızım olduğunu söyle,” diye talep ettim.

Bir anlık sessizlik. Sonra soluk soluğa, “Seninim!” diye inledi.

“Korunmak için de benim misin?”

“Evet,” dedi soluk soluğa.

“Becerilmek için?”

“EVET!” diye bağırdı, doruğun eşiğindeydi.

Onu parmaklamayı bıraktığımda Riona hayal kırıklığıyla bağırdı.

Ama beklemesi uzun sürmedi. Onu kalçalarından kavrayıp penisimi o sıkı, ıslak kadınlığına soktum. Arkasından onu becerirken zevkten çığlık attı. Kalçalarını sıkıca kavrayarak içine defalarca girip çıktım, kalçalarım binicilik kırbacından bile daha yüksek sesle kıcına çarpıyordu.

Bir yandan onu becerirken bir yandan da şişkin küçük klitorisini okşuyordum.

Onu uçurumdan aşağı yuvarlamam sadece üç saniye sürdü. Kadınlığı penisimi kavrarken sonunda rahatlamasına izin verdiğimde uzun, boğuk bir çığlık attı.

Zevk dalgası tüm bedenini esir almıştı. Her itmeyle başka bir dalgaya kapılıyor gibiydi.

Aynı anda içinde patlamak için can atıyordum. Hayalarım zonkluyordu. Kadınlığının ritmik kasılması neredeyse karşı konulmazdı. Az da olsa sikimi içinden çektim. Kadınlığının ıslaklığıyla parlak duruyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp yüzümü kadınlığına gömdüm. Klitorisini yalarken dilime karşı ne kadar sıcak, şiş ve hassas olduğunu hissediyordum.

Riona zevkten dolayı aşırı hassaslaşarak haykırdı. İlk başta nazikçe devam ettim, sonra biraz daha fazla baskı uygulayarak rahatladığını ve dilime doğru sallanmaya başladığını hissettim. Onu istikrarlı ve derin bir şekilde yalayıp ikinci bir doruk noktasına ulaştırdım.

“Aman Tanrım... Oh... Yapamam...” Nefes nefeseydi.

“Tekrar bana gel,” diye talep ettim, yüzüm onun kadınlığına gömülüydü.

Kadınlığı alev alev yanıyordu sanki. Her zamankinden daha tatlı bir tadı vardı. Klitorisi dilime karşı kadife gibiydi. Parmaklarımı içine iterek istikrarlı bir şekilde daha sert yaladım.

“Ohhhh, EVET!” diye bağırdı, tekrar boşalmaya başlarken.

Bu orgazm adeta bir çekiç darbesi gibi onu sarstı. Tüm vücudu kasılıyordu. Sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu ama aslında salt zevki deneyimliyordu, o kadar yoğun bir zevkti ki neredeyse dayanılmazdı.

Riona tamamen rahatladığında hafifçe hıçkırdı. Tahta bankın üzerinde neredeyse baygın bir haldeydi.

Tüm bileklerindeki ipleri çözüp onu banktan kaldırdım.

Mengeneden yeni çıkmış çamaşırlar kadar cansızdı. Koluma yaslanmış başını bile kaldıramıyordu. Elbisenin kalıntılarını çıkardım, böylece narin vücudu tamamen çıplıçplaktı.

Onunla işim henüz bitmemişti. Daha onu aklı başından gide-
ne kadar becerecektim.

Saf bitkinlikten dörtmala koşan at gibi, Riona'ya eğer kendini bana verirse ona yaşatacağım zevkin zirvesini gösterecektim.

Onu kaldırdığımda kollarım boynuma, bacaklarını da belime doladı. Sonra samanlık duvarında çıplak bir yer bulup sırtını oraya bastırdım ve penisimi bir kez daha içine kaydırđım. Onu o duvara karşı, bir aygırın bir kısrağı binmesi gibi hızla ve vahşice becermeye başladım. Defalarca içine girip çıkarken bacakları belime dolanmıştı ve klitorisi penisimin hemen üzerindeki düz karın bölgesine sürtünüyordu.

Kalçasını sıkıca kavrarken onu daha çok kendime çektim. Penisimin onu tamamen doldurduğundan ve her santiminin uyandırdığından emin oldum.

Çıplak memeleri göğsüme sürtünüyordu, sert küçük meme uçlarındaki sürtünme onun inlemesine neden oluyordu.

Saçını tutup onu tekrar öperken nefesindeki orgazmı, kendi çatlamış dudığındaki ter ve kanı tadıyordum.

Ben de gelmek üzereydim. Daha fazla dayanamıyordum.

Ama önce Riona'nın bir kez daha orgazm olduğunu görecektim.

Bitkindi ama klitorisinin bana sürtündüğünü ve kadınlığının tekrar kasıldığını hissedebiliyordum.

“Gel bana,” diye homurdandım kulağına. “Hemen şimdi, gel bana.”

Riona omzumu sertçe ısırarak çığlığını bastırmaya çalıştı. Üçüncü kez geldiğinde bacakları belime, kolları boynuma dolmuştu.

Bu sefer istesem de duramazdım. İçinde patladım, anevrizma gibi hissettiren bir orgazmdı. Penisim patlarken kafamın içinde beni neredeyse yere seren parlak, kör edici şimşekler çıktı. Hayatımda hiç olmadığı kadar sertçe boşalıyordum. Öyle sert ve öyle yoğundu ki...

Riona'yı temiz bir saman yığınının üzerine bıraktım. Onun yanında yere düşerken kafamda hâlâ şimşekler çakıyor, penisim zevkle damlıyordu.

Onu kollarıma alıp sıkıca sardım, konuşamıyordum.

Riona çılgına dönmüş gibiydi, göz kapakları titriyordu.

İkimiz de ter içindeydik ama bunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Sanırım samanlıktaki sıcaklık otuz derece artmıştı.

“Bu çılgıncaydı...” diye inledi Riona, sonunda tekrar konuşabiliyordu.

Onu bir kez daha öptüm, hâlâ açtım.

İkimiz de hareket edemeyecek kadar zayıf ve bitkindik.

Çılgınca, belirsiz bir kelimeydi. İyi ya da kötü olabilirdi.

Ama bundan hoşlanıp hoşlanmadığını sormama gerek yoktu. Riona'nın neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

19

RIONA

RAYLAN BANA GÖMLEĞİNİ UZATTI. Terinin ve sabunun kokusunun sindiği gömleğini giydiğimde titrediğimi görmesin diye çabaladım. Eve ve misafir odasına giderken yanımdan ayrılmadı. Sanırım bana yatağıma kadar eşlik etmeyi düşünüyordu ama ona aniden beni de şaşırtan bir teklifte bulundum. “Benimle kalır mısın?”

Raylan şaşırmıştı ama memnun görünüyordu. “Çok isterim.”

Karyola büyük olmasma rağmen Raylan iriydi ve ağırlığı yatağın ortasında yuvarlanmamıza neden olduğundan birbirimize yakındık. Başım göğsüne yaslanmışken, kalbinin kulağımda sabit ve güçlü bir şekilde çarptığını hissedebiliyordum. İnanılmaz derecede huzurlu bir sesti. Okyanus dalgaları kadar düzenli.

Kalp atışlarımın onunkine uyum sağlamak için yavaşladığını hissettim. Nefes alış verişlerim Raylan’ın akciğerlerine yavaşça girip çıkan hava gibi derin ve ağırdı.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar yorulmamıştım. Vücu-

dumun her kası gevşek, sıcak ve hâlâ zevk dalgasıyla uyuşmuş durumdaydı.

Hiç bu kadar tatmin olmamıştım. Sadece cinsel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da. O seks beynimi ve arzularımı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde uyarmıştı.

Bu tuhaftı çünkü böyle davranılmaktan *nefret edeceğimi* düşündürdüm. Kısıtlanmaktan, kontrol edilmekten veya emirler yağdırılmaktan nefret ediyordum. Ama Raylan tarafından değil...

Aklım almıyordu.

Nefret ettiğim her şey tahrik edici bulmama yetecek kadar nasıl çarpıtılıp çevrilebilirdi ki?

Uykuya dalarken bile bu soruyu düşünüyordum. Az önce yaşadığım şeyi anlamaya çalışıyordum.

Uykuya dalmadan hemen önce nehir yatağının alüvyonunda bir altın külçesi gibi parıldayan bir cevap zihnimde belirdi.

Çünkü ben bu adama *hayrandım*.

Daha önce gerçekten saygı duyduğum bir adamla hiç sevişmemiştim. O kadar kibirliydim ki birlikte olduğum her adama tepeden baktım. Beni etkilemediler. Kendi ailemin dışında gerçekten saygı duyduğum tek adam Dante'ydi. Aına soran herkese gerçeği söylüyordum, birbirimize olan hislerimiz hiçbir zaman tuhaf bir noktaya gelmedi.

Bir erkeği tam olarak takdir etmenin nasıl bir şey olduğunu hiç deneyimlemedim. Onu etkilemek istemek. Onu memnun etmek istemek.

Fethedilmenin özel bir zevki vardı. Raylan o kadar yakışıklı, sert ve yetenekliydi ki bana sahip olmayı hak ettiğini hissettim. Bana istediği şekilde sahip olmayı hak ediyordu.

Ayrıca ona kendimi bırakmakta derin ve güçlü bir rahatlama

vardı. Cinsel deneyimin sorumluluğunu ona bırakmakta... Her zamanki gibi düşünmek, planlamak veya durum üzerinde katı bir kontrole sahip olmak zorunda değildim. Bunun yerine beynimi özgür bırakabiliyordum. Düşüncelerimde veya fiziksel tepkilerimde bir düzenleyici yoktu. Hiçbir dikkat dağıtıcı olmadan olan biteni deneyimlemekte özgürdüm.

Sonra, elbette, üçüncü bir unsur daha vardı, her şeyin ne kadar derin bir şekilde kötü ve tabu hissettirdiği. Beni bağladı! Beni kırbaçladı! Beni bir hayvan gibi becerdi!

Çok öfkeli ve tiksinişmiş olmam gerekirdi.

Bunun yerine... bayılmıştım.

Sapık ve asi yanım, sevmemem gereken şeylerden zevk almaktan derin bir keyif alıyordu. Reddetmem gereken şeyleri kucaklamaktan.

Ama bu sadece Raylan ile işe yarardı, bunu biliyordum. Başka bir adama bunu yapmasına izin verecek kadar saygı duymazdım. Bunu yapmasını *isteyecek* kadar. Ve asla kimseye böyle güvenmezdim.

Raylan'a güvendiğim için kendimi bırakabilmemizin özü buydu... Çünkü ona güveniyordum. O an ne kadar baskın ve saldırgan görünmüş olursa olsun, içten içe bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Ellerimi bağlamasına izin verdim çünkü sonrasmda olacakların ikimiz için de zevkli olacağını biliyordum. Beni kendi zevki için kullanıyormuş gibi yapmasına rağmen, tepkilerimi izlerken, uyarılmamı ve arzumu ölçerken, tam doğru zamanda acının kıyısından geri çekilip beni doğru dokunuşla yatıştırabileceğini biliyordum.

Ona güveniyordum.

Sadece bu düşünce bile adeta çekiç yemişim gibi sarsılmama neden oldu.

Kendi ailem dışında hiç kimseye güvenmiyordum (Dante'yi de buna dahil ediyorum çünkü sonuçta o benim uzaktan akrabam).

Ama Raylan'a güveniyordum. Gerçekten güveniyordum.

Ağır, sıcak kolları şu anda etrafımda olmasaydı, bu farkındalığın beni korkutabileceğini düşünürdüm. Ama şu anda herhangi bir olumsuz duygu hissetmek için fazla sakin, fazla bitkin ve fazla rahattım.

Bunun yerine başıma böylesine beklenmedik bir şey geldiğine hayret ederek uykuya daldım.

Ertesi sabah, Raylan'ın dilinin uyluklarımın arasında olduğunu fark ederek uyandım.

Yorganın altında klitorisimi nazikçe yalıyordu.

Uykudan öyle kızarmış ve sıcacık bir haldeydim ki kadınlığım inanılmaz derecede hassastı. Dilinin her bir vuruşu tamamen sarhoş ediciydi.

Üstümde hâlâ uyku mahmurluğu vardı. Önceki geceye dair anılarım hem canlı hem de fantastikti: Gerçek ve rüya gibi.

Raylan'ın dilinin her dokunuşuyla cinsel karşılaşmamızın en iyi kısımlarını yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Fener ışığında bedeninin nasıl görüldüğünü hatırlıyordum: Her kas eforla şişiyordu. Cildi parlıyordu. Parlak mavi gözleri yoğun ve hayvansıydı. Bana hırladığında veya zevkten başını geriye attığında dişleri parlıyordu.

Kendisinin en buyurgan, en güçlü versiyonuna nasıl dönüştüğünü hatırlıyordum. Ne kadar baskın olursa, benim uyarım o kadar artıyordu. Onu memnun etmek istiyordum. Ve onu ne kadar memnun edersem, sonsuz bir geribildirim döngüsünde kendimi o kadar fazla zevk içinde hissediyordum.

Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Dikkati tamamen bendeydi. O parlak mavi gözler odaklıydı, dikkatliydi ve elleri vücudumdan bir tepkiyi koparmak için doğaüstü bir yeteneğe sahip gibiydi.

Raylan kadar algısal birini hiç tanımadım. Zor olabileceğimi biliyordum; inatçı, soğuk, kavgacı. Çoğu kişi beni hiç anlamazdı.

Ama Raylan tüm bunların ötesini görüyordu. O mavi gözler inşa ettiğim engelleri aşıyordu. Tüm çelişkili dürtülerimi kesiyordu. Ve gerçek, hakiki arzularımı buluyordu. Hiç istemediğime dair yemin edip de istediğim şeyleri.

Şu an olduğu gibi, o benim kadınlığımı nazıkçe ve dikkatlice yiyip tüketirken aniden uyanmama gerek yoktu. Bunun yerine, bilincimi yavaş yavaş geri kazanıyor, o rüya gibi mutluluk halini mümkün olduğunca uzun süre uzatıyordum.

Tamamen uyandığımda kadınlığım zevkten titriyor, coşku dalgaları uykuyla ısınmış bedenimden dışarı doğru yayılıyordu.

Tam olarak uyandığımda Raylan üstüme tırmandı. Penis sertleşmişti. Sırılsıklam olduğum için kolayca içime kaydı. Ama yine de sadece onunla deneyimlediğim lezzetli bir sürtünme seviyesiyle sıkı bir uyum içindeydik. Sanki onun aleti ve benim kadınlığım birbirleri için yaratılmış gibiydi. Sanki birlikte olduğumuz diğer her partner ayağa giyilen yanlış numaradaki ayak-kabıymış gibiydi: Rahatsız edici ve her zaman vuran.

Beni mükemmel bir şekilde doldururken aleti, her bir haz bölgesini uyarıyordu. Aletin başı içimdeki o hassas yere sürtünüyor; çevresi tüm açıklığımı uyarıyordu. Ve klitorisim tam olarak doğru miktarda baskıyla sert ve düz karnına sürtünüyordu.

Raylan kollarıyla yataktan destek alırken doğrudan yüzüme bakıyordu.

Benim de gözlerim ondaydı, bir erkeğin yakından bu kadar yakışıklı olmasının ne kadar sıra dışı olduğunu düşünüyordum.

Çoğu kişi uzaktan daha iyi görölürdü. Bu yüzden öpüşürken gözlerimizi kapatırdık.

Raylan öyle değildi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken gözlerinin berraklığını ve parlaklığını görebiliyordum. Canlı ve elektrik mavisi, enerjiyle çatırdıyordu. İrisleri, saçlarıyla aynı renkte, koyu siyah bir halka ile çevriliydi. O mürekkep siyahı saçlar baştan çıkarıcı derecede kalın ve yumuşak görünüyordu, öyle ki uzanıp parmaklarımı içinden geçirmeye direnmek imkânsızdı. Adeta sansar kürkü gibi hissettiriyor, Raylan'ın diğer her yeri gibi canlı ve diri duruyordu.

Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Parmaklarımı yüzünün yan tarafında, kalın sakalının çoktan yeniden uzadığı yerde gezdirdim. Dudaklarını ve çenesini sarmasını, ona haylaz, şeytani bir görünüm vermesine bayılıyordum.

Sonra yumuşak yatakta kendini tutarken ve yavaşça içime girip çıkarken zorlanan omuzlarına ve göğsüne dokundum.

Sağ omzunda kalkan şeklinde büyük bir dövme vardı. Kalkanın içinde kılıç tutan diz çökmüş bir şövalye bulunuyordu. Kalkanın arka planı yıldızlarla benekli bir gece ve bir hilalle tasvir edilmişti. Paralı asker şirketi Kara Şövalyeler'den olmalıydı, biliyordum. Bahse girerim tüm silah arkadaşlarında aynı dövme vardı.

Daha önce paralı asker dövmeleri görmüştüm; genellikle kafatasları, hançerler, yılanlar ve silahlar.

Kara Şövalyeler'in mühür olarak oldukça farklı bir şey seçmeleri dikkatimi çekti, tövbekâr bir pozda diz çökmüş bir adam. Saldırgan veya şiddet yanlısı değil. Bunun yerine şövalyelik ve onuru ifade ediyor gibi görünüyordu.

Raylan iyi bir adamdı.

Bana iyi davrandı.

Beni korudu. Beni güvende tutmak için kendi evine getirdi.

Yüzüne bakarken kendimi güvende hissediyordum. Önemsendiğimi hissediyordum.

Bu hisler benim kolaylıkla hissedebileceğim türden değildi. Bazen kendi ailemle bile böyle hissetmekte zorlanıyordum.

Ama Raylan ailem gibi benimle ilgilenmek zorunda değildi. Eğer benden hoşlanıyorsa, beni koruyorsa sadece istediği içindi. Gerçek ve samimiydi.

Doruk noktasına ulaştığımı hissedebiliyordum, benimle uğraştığından beri istikrarlı bir şekilde yükseliyordum ama şimdi neredeyse zirvedeydim. Ben de rahatlamak üzereydim.

Hayatımda ilk kez rahatlarırken bir erkeğin gözlerinin içine bakıyordum. Garip ya da dikkat dağıtıcı değil. Bunun yerine göz teması, hissiyatı yüz kat artırıyor. Cinsel zevki alıyor ve onu minnettarlık, hayranlıkla birleştiriyordu. Duygu ve hissi bir araya topluyordu. Bağırarak yerine neredeyse hıçkırığa benzer bir ses çıkardım.

“İyi misin?” diye sordu Raylan, mavi gözlerinde şefkat hâkimdi.

“Evet!” diye bağırdım.

Yüzünü boynumun kenarına sürüp kokumu içine çekti. O da kendini serbest bırakarak inledi ve bu beni baştan aşağı heyecanlandırdı.

Bitirdiğimizde uzun bir süre yatmaya devam ettik. Raylan hâlâ içimdeydi ve kollarım boynuna dolanmıştı. Teninin sıcak, temiz kokusunu içime çektiğimde bu bana sonsuz bir şekilde baştan çıkarıcı geldi. Yüzümü göğsüne bastırıp o kokuyu içime derin derin çektim.

Bir zaman sonra aşağıdan kahvaltı sesleri yükseldi.

Raylan, “Onlar bize seslenmeden önce kalksak iyi olur,” dedi. “Çiftlik hayatının kötü yanı bu. Kimse kimsenin uyumasına dayanamaz.”

“Sorun değil,” dedim. “Uyumaktan nefret ederim. Zaman kaybı.”

Ama aslında bu ilk kez doğru değildi. Dün gece hayatımın en iyi uykusunu çekmişim. Hiç de zaman kaybı değildi.

Raylan ve ben duşa girdik.

Bu, normalde kaçındığım bir şeydi; iki yetişkini tek bir küçük duşa sığdırmak. Bunu her zaman saçma bulmuştum.

Bugün Raylan’a yakın olmak istiyordum. Mümkün olduğunca uzun süre onun hemen yanında olmak istiyordum. Duş almanın daha uzun sürmesi veya bazen sıcak su altında yer değiştirip de beni yeniden su altına çekene kadar bir an titremem umurunda değildi.

Güçlü kalın parmaklarının kafa derime masaj yapması, vücutlarımızın kaygan, ıslak ve temiz bir şekilde birbirine dolanması müthiş bir histi.

Kurulanmak için dışarı çıktığımızda aramızdaki bu kısa mesafe bile çok fazla geldi. Bu benzeri görülmemiş yakınlığa düştüğümde, bir daha asla gerçekleşmeyecek diye ayrı kalmaktan korktum.

“Aç mısın?” diye sordu Raylan, kalmı koyu saçlarını havluyla silerek.

“Açlıktan ölüyorum,” diye itiraf ettim.

Sanki son lokmaya kadar kocaman bir Raylan kahvaltısı yiyebilirmişim gibi hissediyordum.

Gıcırdayan merdivenlerden inerken burnuma enfes kokular geliyordu. Boone’lar yemek konusunda asla hayal kırıklığına uğratmıyordu. Masa tabak büyüklüğünde krepler, pastırma, sosis,

çırpılmış yumurta, haşlanmış yumurta, çörek ve sosla, ayrıca tuhaf bir şekilde taze dilimlenmiş papaya gibi görünen şeylerle doluydu.

Tucker ve Lawson, yetişkin erkekleri -ya da en azından Boone olmayan yetişkin erkekleri- engelleyecek şuruplu krep yığınuna saldırıyorlardı.

Grady ve Shelby, oğullarının yanında oturuyorlardı. Grady'nin bir gözü mosmordu. Sanki dev bir monokl takıyormuş gibi görünüyordu.

Celia kızarmış ekmek üzerinde haşlanmış yumurta yiyordu. En büyük oğlu odaya girince başını kaldırdı. "Demek sen de kavgaya karıştın!" dedi suçlayıcı bir şekilde, Raylan'ın çatlamış dudaklarını fark ederek.

"Ah, önemli bir şey değildi," dedi Raylan küçümseyerek. "Sadece küçük bir kavga. Kimse bıçaklanmadı veya vurulmadı. Ayrılırken Şerif Dawes içeri giriyordu. Kavgaya doymayanları dağittiğine eminim."

Celia, Bo'ya baktı. "Tammy Whitmore, Duke'un başlattığını söyledi."

Bo'nun yüzü suçlulukla kızardı. "Aslında hayır," dedi, tam olarak ne olduğunu itiraf etmeden.

"Onu Lindsey ile dans ederken gördüm," dedi Shelby, gerçeğin kıyısında dolaştığının farkındaydı.

"Öyle miydi?" Bo umurunda değilmiş gibi davrandı.

Bu sabah pek iştahı yok gibiydi, sadece bir kupa kahve ve birkaç dilim papaya yemişti.

Tabağını pastırma ve çırpılmış yumurtayla doldururken, Bo'nun gerçekte ne olduğunu itiraf edip etmeyeceğine dair merakıyla bir ton yemek yeme isteğim arasında kalmış durumdaydım.

Ama Bo sandalyesini masadan geriye iterek “Ben doydum,” dedi.

“İyi de hiçbir şey yemedin!” diye itiraz etti Celia.

Muhtemelen benzer bir yorum yapmamı bekleyerek benden yana döndü. İki yanağım da bir sincap kadar doluydu ve hâlâ daha fazlasını almakla meşguldüm.

Celia gülmeden edemedi. “En azından senin üzerinde iyi bir etkimiz var.”

“Evet,” diye mırıldandım, ağzım doluydu ve karnım mutluydu.

Raylan da gülüyordu, beni kahvaltının zevkli bir öğün olduğuna ikna etmeyi başardığı için çok mutluydu. Kahkahasında muziplik hâkimdi, herkesi neşelendiren türden. Çocuklar kırdamaya başladı ve kısa süre sonra Shelby ile Grady de buna katıldı.

Bu aileyi çok seviyordum.

Sıcakkanlı ve misafirperverlerdi, gösterişsiz ve çalışkanlardı. Hayvanları ve açık havayı seviyorlardı.

Benzerliklerimiz kadar farklılıklarımız için de onları seviyor ve onlara saygı duyuyordum.

Neden onlar da beni seviyor gibi görünüyor bilmiyordum, belki de herkese karşı naziklerdi. Yine de minnettardım.

“Bugünkü planınız ne?” dedi Celia, Raylan ve bana.

“Bu sabah ahır için yeni paspasları almaya Knoxville’e gitmem gerekiyor,” dedi Raylan, ardından benden yana döndü. “Çalışmaya başlamadan önce benimle gelmek ister misin?”

“Kulağa hoş geliyor... Atlar için paspas almaya bayılırım.”

Raylan güldü. “Sana biraz makyaj malzemesi ve kıyafet alabiliriz diye düşündüm. Paspasların çok ilgi çekici olmadığının farkındayım.”

“Neyi kaçırdığını bilmiyorsun,” dedi Grady. “Taze kauçuk kokulu güzel, kalın, esnek bir paspas... Bunu mum kokusuna dönüştürmeliler.”

“Sonra krepçiye mi gideceksin?” diye sordu Bo.

“Elbette,” dedi Raylan rahatça.

“O zaman geliyorum.”

“Ben de,” dedi Grady.

Hepimiz Raylan’ın kamyonetine doluştuk. Rahat geniş koltukları ve kamyonetin ön kısmından tozlu yolların manzarasını izlemek hoşuma gitmeye başlamıştı. Tek kişilik yolcu koltuklarının aksine Raylan ve beni ayıran hiçbir şey yoktu. Ellerimiz koltukta sadece birkaç santim uzaktayken yolculuk garip bir şekilde samimiydi.

Grady, tamamen country ve çoğunlukla berbat olan müziği seçmekte ısrar etti. Bu, her şarkıya eşlik etmesini ve koltukların arkasına vurarak tempo tutmasını engellemedi. Bunu genellikle sinir bozucu bulurdum ama bugün beni sadece güldürüyordu. Belki de bu, kanımda hâlâ dolaşan zevk kırıntılarından kaynaklıydı. Ya da belki de az önce kocaman bir kahvaltı yediğim içindi. Sebep ne olursa olsun, garip bir şekilde kendimi iyi hissediyordum.

Knoxville’e girerken şehir bana şaşırtıcı derecede güzel göründü. Sokaklar ağaçlarla çevriliydi ve gökdelenler Chicago’ya benzer şekilde bir nehrin kıyısına inşa edilmişti.

Beklediğimden daha kalabalıktı. Mağazalar ve kafeler insanlarla doluydu, şehir merkezindeki sokaklar zengin bir görünüme sahipti. Boş veya tahtalarla kapatılmış dükkân yoktu ve satılık sadece küçük bir tuğla bina vardı.

Hoş bir dostluk havası hâkimdi, kaldırımda yanımızdan geçerken insanlar gülümsüyor veya başlarını sallıyordu. Bu Güneylilere özgü bir şey miydi, yoksa Raylan’ın sırtışı insanların bize gülümsemesini mi sağlıyordu, bilmiyordum.

Raylan, ihtiyacım olanı almak için bir CVS dükkânına girerken beni bekledi. Sonra yan taraftaki C-A-L Çiftlik Mağazası adlı bir yere gittik. Grady ve Raylan paspasları alırken Bo ateşli silahlar bölümüne doğru yürüdü. Şu anda onlarca civcivin yumurtadan çıktığı yumurtalarla dolu birkaç kuluçka makinesi dikkatimi dağıtmıştı. Civcivler ıslak ve perişan görünüyordu ve en az bir iki gündür zıplayıp duran yan kutudaki tüylü sarı olanlar kadar sevimli değillerdi. Yine de kabuk hapishanelerinden çıktıkları yavaş ve zahmetli süreç beni büyülemişti.

Raylan, paspasları kamyonete taşıdıktan sonra geri döndüğünde ben hâlâ oradaydım.

“Civciv ister misin?” diye sordu sırtarak.

“Hayır,” diyerek güldüm. “Bu kadar zayıf ve gevşek görünmelerine rağmen bunu nasıl başarabildikleri beni hayrete düşürüyor.”

“Göründüklerinden daha dayanıklılar.”

Raylan temiz tüylü civcivlerden birini cam kutusundan çıkarıp ellerime koydu. Hafif ve yumuşak olması beni şaşırtmıştı. Kalp atışlarını başparmağımda hissedebiliyordum, benimkinden on kat daha hızlıydı. Civciv avucuma sokularak sıcaklığın tadını çıkarıyordu.

Tüm alışverişlerimizi tamamladıktan sonra Raylan’ın söz verdiği gibi French Market Crêperie’ye gittik. Raylan ve ben bir muz, Nutella ve cevizli krep paylaştık. İtiraf etmeliyim ki oldukça lezzetliydi. Fransa’da yediğim kreplerden çok da uzak değildi.

Çiftliğin yolunu tuttuğumuzda ağır kauçuk paspaslar kamyonetin kasasına ağırlık yapıyordu.

Raylan ve Grady yükleri boşaltırken ben eve geri döndüm. Şu tutarsızlığı çözebilmek için o satın alma sözleşmelerine tekrar göz atmak istiyordum.

Bo'nun dizüstü bilgisayarını açtığımda mutfaktaki derin sessizlik fark edilmeyecek gibi değildi, sadece evin eski kısımlarından gelen birkaç gıcırta ve dışarıdan gelen tuhaf hayvan sesleri sessizliği bölüyordu.

Yalnız olmak garipti.

Çiftliğin gürültüsüyle telaşma ve Raylan'ın neredeyse sürekli arkadaşlığına ne kadar çabuk alıştığımı görünce şaşırdım. İki kez ona bir yorum yapmak için başımı kaldırdığımda onun mutfakta benimle değil, ahırda olduğunu fark ettim.

Aptallığıma başımı sallayıp her zamanki gibi sayılarda kaybolmaya çalıştım.

Lucy'den bana o belgeleri göndermesini istemiştim. İhtiyacım olan her şeyi bulduğunu ve eklerin hiçbiri çok büyük olmasın diye birkaç e-postayla gönderdiğini görünce mutlu oldum.

Hepsini indirip verileri sıralayarak önceki elektronik tablomla karşılaştırmaya başladım. Birkaç saatlik yoğun karşılaştırmadan sonra, sonunda sayıların beynimde akıp gittiği ve neredeyse kontrolüm dışında gerçekleşen desenlerin kendilerini yeniden düzenlediği, sanki olanları aktif olarak organize etmek yerine izliyormuşum gibi bir odaklanma durumuna geçtim.

Sayılar benim için her zaman belirli bir kişiliğe sahipti. Altı şanslı, yedi Don Kişotvari ama güçlüydü. Dokuz aldatıcı olabilirdi. İki faydalıydı. Beşe her zaman güvenilebilirdi. Bunun mantıksız olduğunu biliyordum, ancak bu, sayı dizilerini sadece semboller değil, insanlar veya nesnelermiş gibi yeniden düzenlememi ve ezberlememi sağlayan bir araçtı.

Bilgisayar ekranına bakıyordum ama beynimdeki sayıların akışını görüyordum. Kaleydoskopik desenlerde bükülüp yeniden şekillenmelerini izliyordum. Ta ki sonunda... sonunda... onu görene kadar.

Düzensizliği gördüm.

Onu görüp durumu kavradım.

Uzun ve yavaş bir nefes verdim.

“Orospu çocuğu,” diye fısıldadım.

Josh Hale bizden çalışıyordu. Hem de azıcık değil... Çok fazla.

South Shore inşaat projesi için tüm o araziyi satın almamız gerektiğinde, mülklerin bazılarını kopyalamıştı. Satın alma sözleşmelerini neredeyse birebir kopyalamıştı, sayfa başında yalnızca bir sayı veya harf atlamıştı. Bu şekilde belgeler çıplak gözle bakıldığında aynı görünüyordu ancak bilgisayar sisteminde ayrı klasörlere sıralanabilirdi.

Peki, para nereye gitmişti? Soru buydu.

Mükerrer mülkler çıkarıldığında sayıların hepsi elektronik tabloda toplanırdı.

Yani mülkler için ödediğimiz para gitmişti. Burada göremediğim başka bir hesaba aktarılmıştı.

Josh olduğunu biliyordum çünkü çift belgeye sahip tek mülkler, yalnızca kendisi tarafından imzalananlardı.

Ama parayı nereye gönderdiğini bilmiyordum. Neredeyse elli milyon dolar söz konusuydu.

Sanırım Josh ortaklığı alamayacağını anlamıştı. Ve ödemeyi hak ettiğini düşünmüştü.

Sandalyemde arkama yaslandım, zihnim dönüyordu.

Elbette, aileme haber verecektim. Özellikle Cal'e. Josh'ın beni neden öldürmek istediğini keşfettiğimden oldukça emindim. Ofisime başını uzatmış ve beni satın alma anlaşmaları üzerinde çalışırken görmüştü. Kopyaları zaten bildiğimi düşünmüş olmalıydı ya da bulmak üzere olduğumu.

Ama garip bir şekilde Cal'i aramak için acele etmedim.

Raylan'la konuşmak istiyordum. Ne bulduğumu düşündüğümü açıklamak ve sonuçlarımın sağlam olup olmadığını veya bir şeyi kaçırıp kaçırmadığımı görmek istiyordum.

Kendimden şüphe ettiğimden değil, sadece onun fikrini durmak istiyordum. Bu haftalarda ona güvenmeyi öğrenmiştim. Bazen benim göremediğim şeyleri görüyordu.

Bu yüzden Raylan'ın paspaslarla işinin bitmesini bekledim.

Mutfığa girdiğinde terlemiş ve güneşten yüzü yanmıştı ama neşeli görünüyordu.

“Biraz limonata ister misin?” dedi sūrahiyi buzdolabından çıkarırken.

“Hayır. Şey... Belki biraz.” Limonata oldukça iyi görünüyordu.

Raylan ikimize birer bardak doldurdu. İçeceklerimizi lavabonun yanında, ayakta içiyorduk.

“Bana ne söyleyeceksin?” dedi gülümseyerek. “Heyecanlı görünüyorsun.”

Ne bulduğumu ve bunun ne anlama geldiğini açıkladım.

Raylan anlattıklarımı dinledi. Kaşlarının arasında beliren gergin çizgi haricinde yüzündeki ifade değişmemişti.

“Ee?” dedim bitirdiğimde. “Ne düşünüyorsun?”

“Josh denen herif için bir tetikçi tutmanın hızlı olduğunu,” dedi. “Masandaki belgeleri görmesinden Cin'in havuza girmesine kadar en fazla birkaç saat var...”

“Nerede yaşadığımı biliyor. Muhtemelen yüzmeyi sevdiğimi bile biliyor, meraklı herif.”

Raylan boş bardağını kalın parmaklarının arasında çevirirken sessizliğini koruyordu.

“Ne?” dedim.

“Bilmiyorum. Mantıklı... Bu adam ailenizden para çalışıyorsa, bunu örtbas etmek için her şeyi yapar. Ama bir şeyler ters...”

Raylan'ın benimle tamamen aynı fikirde olmaması beni telaşlandırdı. Onun fikrini sorduğumu biliyordum ama sorunu çözmemiş olabileceğimi duymak tatmin edici değildi.

“Ek dosyaları nereden aldın?” dedi Raylan.

“Lucy'den bana göndermesini istedim.”

Kaşlarını çatı. “Ona nerede kaldığını söyledin mi?”

“Hayır, tabii ki söylemedim.”

“Ama ona e-postayı bu dizüstü bilgisayarından gönderdin...”

“Evet... Önemi var mı?”

“Muhtemelen yok,” dedi Raylan ama sıkıntılı görünüyordu. “Kardeşini aradın mı?”

“Hayır. Önce seninle konuşmak istedim.”

“İstersen hemen ara.”

Telefonunu bana uzattı. Bo'nun eski bir telefonuydu, Raylan'ın cep telefonu dairemde her şeyle birlikte yandığından beri bunu kullanıyordu.

Cal'in numarasını çevirip hoparlöre aldım, böylece Raylan da benimle aynı anda tiz zil sesini duyabiliyordu.

Cal birkaç çalıştan sonra telefona yanıt verdi, sesinden nefes nefese olduğu anlaşıyordu.

“Alo?” dedi, tanımadığı bir numara için her zaman kullandığı o hafif şüpheli tonla.

“Benim.”

“Ah, tamam,” dedi. “Üzgünüm, bu telefonu kaydetmeyi sürekli unutuyorum...”

“Önemi yok,” diyerek sözünü kestim. “Sanırım Cin'i kimin tuttuğunu biliyorum.”

“Öyle mi?” Sesinden sabırsızlandığı ve gerildiği anlaşıyordu. “Bekle, seni hoparlöre alıyorum. Dante şu anda benimle.”

Dante’nin gürleyen sesini duydum: “Ne oldu? Ne buldun?”

Durum hızla tekrar özetledim.

Bitirdiğimde sessizlik hâkimdi. Cal ve Dante söylediklerimi anlamaya çalışıyorlardı.

Sonra Cal, “Sümüklü küçük pislik,” dedi.

Cal, Josh’la sadece bir veya iki kez karşılaşmıştı ama sanırım o da ondan pek hoşlanmamıştı. Cal her zaman yağcılardan ve yalakalardan nefret etmişti. Sanırım bu, diğer çocukların aile adımız yüzünden onu sömürmeye çalıştığı o gösterişli özel okul günlerinden geliyordu.

“Şimdi gidersek, muhtemelen onu ofiste yakalayabiliriz,” diye homurdandı Dante.

“Oran Amca’yı arayıp uyarsan iyi olur,” dedim. “Oraya gidip çalışanını yakalarsan, şaşırır.”

“Tamam, ararım,” dedi Cal.

“Josh’tan sözleşme ayrıntılarını alırsanız, böylece suikastı iptal edebiliriz,” diye temin etti Dante beni. “Vücudundaki her lanet olası tırnağını ve dişini sökmek zorunda kalsam bile umurumda değil.”

“O noktaya geleceğini sanmıyorum,” dedim. “O herif korkağın teki.”

“Uzun sürmez,” dedi Cal. “Eve geri dönmek için çantanı toplamaya başlayabilirsin.”

Bu sözle içim bir tuhaf oldu.

Raylan’a baktığımda yüzündeki ifadeyi fark ettim. Yüzü hareketsizdi ama çenesinin köşesinde bir kas seğirdi.

Beni kimin öldürmeye çalıştığını anladığımızda Chicago'ya geri döneceğimi neredeyse unutmuştum. Cal ve Dante, Josh'i yakalar yakalamaz suikastın ayrıntılarını ondan öğreneceklerdi. Sonra tetikçiyi bulabilirlerdi. Cin sadece kiralık bir tetikçiydi, bana karşı hiçbir kını yoktu.

O kefenden kurtulma fikri kesinlikle çekiciydi. Korkmadan tekrar istediğim yere gidebilmek ve istediğimi yapabilmek istiyordum.

Ama öte yandan... Çiftlikten ayrılmak için pek de heyecanlı değildim. Aslında burada keyfim yerindeydi.

Yine de Cal cevabımı duymak için bekliyordu. Bu yüzden kuru dudaklarımı yalayıp "Evet. Eve gelmek için heyecanlıyım. Sizi özledim," dedim.

"Bitince haber veririm," dedi Cal.

Bir filmdeymiş gibi veda etmeden telefonu kapattı. Aida her zaman onunla dalga geçerdi. *Yarım saniye bile harcamak için çok mu meşgulsün, Sayın Belediye Meclisi Üyesi?*

Benim için sorun değildi. Ben de sabırsızdım. Ve küçük formaliteleri umursamazdım. Raylan ile aramdaki garip gerginlik beni çok daha fazla endişelendiriyordu. Bu, Josh konusunda anlaşmazlığımızla başlamıştı. Ve şimdi mutfağın tüm alanını dolduracak şekilde genişlemiş gibi görünüyordu.

"Dante ve Callum'un halledeceğinden eminim," dedi Raylan sanki beni rahatlatıyormuş gibi.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

Aslında ikimizin de endişelendiği şeyin bu olduğunu sanmıyordum ama ele alınması en kolay şey buydu.

Raylan tereddüt etti. Mavi gözleri her zamanki gibi beni okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü tarıyor ama bu sefer hiçbir şey anlamıyordu.

“Geri dönmek istiyor musun?” diye sordu.

“Şey... Yapmalıyım. Zaten çok fazla iş kaçırdım. Ve Josh git-
tiğine göre... Kulağa aptalca geliyor biliyorum çünkü görünüşe
göre hainin tekiymiş ama çok büyük bir iş yükünü halletti. Biri-
nin boşluğu doldurması gerek. Ayrıca şimdi kimin ortaklık ala-
cağı oldukça açık.”

“Tebrikler,” dedi Raylan donuk bir şekilde.

Göğsüm sıkışıyordu. Mutlu olmam gerektiğini biliyordum.
Yıllardır çalıştığım şeyi sonunda elde edecektim. Kapıda ve
antetli kâğıtta adım olacaktı. Sadece bir çalışan değil, bir ortak
olacaktım. Babamın gözünde amcamla eşit olacaktım. Ve Oran
Amca’nın beni puro dumanı kokan sert, sıkı kucaklamalarından
birine nasıl sürükleyeceğini ve boğuk sesiyle, “*Aferin kızım,*” di-
yeceğini hayal edebiliyordum.

Bunları her şeyden çok istiyordum. Ama aynı zamanda Ray-
lan’ın gözlerindeki incinmiş bakışın kaybolmasını da istiyordum.

“Benimle geri döneceksin, değil mi?” diye sordum.

Raylan hafifçe nefes verdi. “Şey... Artık bir korumaya ihtiya-
cın olmayacak, değil mi? Ve bu iyi bir şey,” diye ekledi aceleyle.

“Doğru,” dedim.

Bu doğrudu. Yine de bu farkındalık canımı sıkıyordu.

Çok saçmaydı. Raylan’ın hayatımın geri kalanında her yerde
beni takip edeceğini mi düşünüyordum?

Bütün mesele tetikçiyi kimin tuttuğunu bulmak ve normal
hayata geri dönmekti. Bu iş bitmişti. Ya da neredeyse bitmişti.

“Ayrıca,” dedi Raylan sessizce. “Daha fazla işe çıkmayı plan-
lamıyorum. En azından yakın gelecekte. Annemin ayağını kır-
dığını fark etmişsinizdir. İyileşecek ancak bu kadar sıkı çalışmaya
devam ederse tekrar kıracak. Burayı onun, Grady’nin ve Bo’nun
yönetmesine çok uzun süre izin verdim. Burada bir pay isteyip

istemediğime karar verme zamanım geldi. Onların tüm işi yapmasına izin verip istediğim zaman geri dönebilecek gibi davranmam adil değil.”

“Yani... çiftçi olmak mı istiyorsun?”

“Ben çiftçiyim,” dedi. “Bir süre başka şeyler yaptım. Bu yerin parçalanıp satılmasını asla istemiyorum. Burası evim.”

Raylan, ben daha burayı görmeden önce bana bunu söyleseydi, deli olduğunu düşünürdüm. Dünyayı dolaştıktan sonra kim Tennessee’de yaşamak isterdi ki?

Ama Boone Çiftliği’nin ne kadar güzel olduğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Uçsuz bucaksız bir yerdi. Raylan’ın ailesine, hayvanlara ve buradaki insanlara ne kadar bağlı olduğunu görmüştüm. Yıllardır yanlarında değildi ve tekrar eve döndüğünde sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Bu yerle bağı o kadar güçlüydü ki zaman veya mesafe onu aşındıramazdı.

Ben de Chicago için bazı açılardan aynı şeyi hissediyordum. Hayatım boyunca orada yaşamıştım. Manzaralarını, seslerini, kokularını biliyordum. Ama Chicago’daki milyonlarca kişiden sadece biriydim. Oysaki Raylan’a burada ihtiyaç vardı. Ailesi ve çiftlik uzun vadede hayatta kalmak için ona bağlıydı.

“Anlıyorum,” dedim ona.

“Anlıyor musun?”

“Evet. Burası sana ait bir dünya. Bu, sadece bir yerde yaşamaktan farklı.”

Yavaşça başını salladı.

Elbette, bunun bir de diğer kısmı vardı. Celia’nın bana anlattıklarından Raylan’ın buradan öfkeyle ayrıldığını, aslında buraya ait olmadığını düşündüğünü biliyordum. Ama bu hiçbir zaman doğru değildi. Burası her zaman onun eviydi. Raylan’ın her zaman buraya geri dönüp o yarayı iyileştirmesi gerekiyordu.

Sanırım sonunda bunu yapmaya hazırdı.

Bunun olmasını engellemek için hiçbir şey söylememeliydim. Buna ihtiyacı vardı. Hem de fazlasıyla.

Bildiklerimi nasıl dile getireceğimi bilmiyordum ama bunu ondan da saklamak istemiyordum.

“Annen sen askere gitmeden hemen önce olanları anlattı. Bana babandan bahsetti,” dedim.

“Waya benim babamdı,” dedi Raylan hemen.

“Biliyorum!” dedim hemen. “Kastettiğim buydu.”

Raylan bana garip bir ifadeyle baktı. “Annemin sana anlatmasına şaşırdım. Bunu konuşmaktan hoşlanmaz. Açıkça.” Her zamanki kahkahasının aksine neşesiz, kısa bir kahkaha attı. “On sekiz yıldır hiç duymadığım için.”

“Sen buraya aitsin,” dedim. “Sadece bilmeni istedim... Bunu anlıyorum.”

Raylan’ın yüzünde acı çekiyormuş bir ifade hâkimdi. Sesi gergindi. “Her ailenin çirkin bir geçmişi var mıdır?”

“Benimkinde kesinlikle var.”

Griffin’lerin tarihindeki acı ve kan dökülmesini anlatan bin sayfalık bir destan yazabilirdiniz. Gallo’lar için de aynısı geçerliydi.

Raylan’a, Celia’ya sormadığım şeyi sormak istiyordum çünkü bana anlattıklarından sonra müdahaleci görünmek istemiyordum. Ama içimdeki avukat, hikâyenin daha fazlası olduğunu biliyordu. Bana Ellis hakkında anlattıklarına bakılırsa o adam onun kolayca kaçmasına asla izin vermezdi...

“Annen bana olanları anlattı. Ama Ellis Burr’dan nasıl kaçtığını anlatmadı.”

Babanı ya da biyolojik babanı ifadesi kullanmadım çünkü Raylan’ın o adamı bu şekilde görmediğini biliyordum.

Raylan derin bir nefes verdi. “Sana anlatacağım,” dedi. “Ama burada değil. Biraz yürüyelim mi?”

20

RAYLAN

RIONA İLE HUŞ AĞAÇLARININ olduğu yol boyunca yürümeye başladık. Uzun bir yazın ardından ılık bir sonbahar yaşandığı için yapraklar yeşilden altın rengine tamamen dönmüştü.

Annemin Riona'ya Ellis'ten bahsetmesine şaşırmakla birlikte ona tam olarak ifade edemediğim bir şekilde mutluydum. Annem izin vermeseydi anlatmayacağım bir hikâyeydi. Ve Riona'nın bunu bilmesini istiyordum. Benim hakkımda her şeyi bilmesini istiyordum.

Ayrıca bu annemin Riona'yı çok sevdiğini gösteriyordu. Aile sırlarımızı ona emanet etmişti. Annem, Riona hakkında ne hissettiğimi sezmiş olsa da ona açıkça söylememiştim.

Hikâyenin diğer kısmı ailemizin hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeydi. Bunu kendim, hatta gelecekteki eşime bile anlatacağımı hiç beklemiyordum. Ama Riona farklıydı. Dediğı gibi, ailesinin kendi karanlık sırları, kendi şiddet geçmişi vardı. Ona anlatacağım hiçbir şeye şaşırmayacağını biliyordum. Hikâyeyi mezara götüreceğine güvenebilirdim. Gerçek ihtiyatı yalnızca bir mafya kızı anlardı.

Bu yüzden yürürken gergin değildim.

Sadece hikâyeyi kafamda evirip çeviriyor, en iyi nasıl açıklarım diye düşünmeye çalışıyordum.

“Annemin bir arkadaşı vardı,” dedim. “Küçüklüğünden beri tanıdığı bir çocuk. Bo ve Duke gibi düşün. İlkokula birlikte gittiler. Sonunda ailesi Kuzey Karolina’ya Çeroki topraklarına geri döndü. Ama annem ve Waya hâlâ görüşüyorlardı. Waya, ailesi herhangi bir nedenle Silver Run’a geri döndüğünde onu ziyaret ederdi. Ama annem evlendiğinde Waya’yı neredeyse üç yıldır görmemişti. Ayrıca iki küçük erkek kardeşi vardı. Belki sana söylemiştir.”

Riona, “Birinin adı Abott’tı ve Grady gibi iriydi, değil mi?” dedi.

“Kesinlikle. Abott Dayı. Diğer Earl Dayı’ydı. Annem evlendiğinde kardeşleri sadece on üç ve on beş yaşındaydılar. Ama ikisi de uzun boylu ve yapılıydı, ne demek istediğimi anlamışsındır.”

Riona başını salladı. Eminim genç yaşta birçok delikanlı görmüştü.

“Annem evlenmeden önce kardeşlerini düzenli olarak görüyordu,” diye anlatmaya devam ettim. “Hâlâ onlarla ilgileniyordu. Ellis’in evine taşınır taşınmaz, adam onu onlardan tamamen uzaklaştırdı. Aramalarına veya ziyaret etmelerine izin vermiyordu. Annemin evden çıkmasına neredeyse hiç izin verilmiyordu. Ellis yanında olmadan asla.

Elbette, kardeşleri onun için endişeleniyorlardı. Ve sadece artık onlara bakacak kimse olmadığı için değil. Ellis onu şehre getirdiğinde ona notlar bırakmaya çalıştılar. Ayrıca iki veya üç kez ziyaret etmeye çalıştılar.

Mülkün her yerinde kapılar ve kameralar vardı. Abott duvara tırmandı ve annem hamileyken onunla konuşmayı başardı. Aslında doğum yapmadan hemen önce.

Annem ona iyi olduğunu ve onu yalnız bırakması gerektiğini söylemeye çalıştı. Ama beyaz bir gömlek giymişti ve Abott gömleğin üzerinden bile kollarındaki morlukları görebiliyordu.

Bu yüzden dayım gitti. Ama Waya'yı aradı. 'Celia'nın yardıma ihtiyacı var. Ona yardım eder misin?' dedi. Ve Waya o gece iki kız kardeşiyle birlikte arabayla geldi.

Abott ve Earl de arabada olduğu halde bütün gece mülkün dışında sabaha kadar beklediler. Korkmuşlardı, hemen içeri girip girmemeleri konusunda tartışıyorlardı. Ellis'in Abott'u kamerada görmesi durumunda ona zarar verebileceğinden endişe ediyorlardı. Elbette, tam olarak olan buydu. Ama aynı zamanda eve girmeye çalışırken onları yakalarsa ablalarına daha kötü şeyler yapabileceğinden endişe ediyorlardı. Annem onlara evde düzinelerce silah olduğunu söylemişti. Her odada bir tane...

Bu yüzden beklediler, bütün gece tetikteydiler. Sonra sabah Ellis her zamanki saatte işe gitmedi. Ne yapacaklarını tekrar tartıştılar. Sonunda Ellis'in siyah BMW'si, kendisi sürücü koltuğunda otururken uzaklaştı.

Onun mülkten tamamen uzaklaşmasını beklediler. Sonra Waya'nın kız kardeşlerinden biri kapıya gitti. Ellis'in onu kamerada tanımayacağını biliyorlardı.

Çiti tırmanmak zorundaydı. Sonra kapıya doğru koştu. Kimse açmayacak diye korkarak zili çaldı. Annemin açamaması durumunda.

Ama açtı. Annem pencereden baktı, sonra kapıyı açtı. Yüzü o kadar hırpalanmış ve şişmişti ki Ama'yı sadece tek gözüyle görebiliyordu. Ama, 'Hemen gidiyoruz. Ne almak istiyorsun?' dedi. Annem de 'Hiçbir şey. Bu evden tek bir şey bile istemiyorum,' dedi. Evlilik yüzüğünü çıkarıp koridordaki zemine bıraktı.

Ellis'in muhtemelen olabildiğince hızlı bir şekilde eve doğru geldiğini bilerek mülkün içinden koşarak geçmek zorunda kaldı-

lar. Duvara ulaştılar ve annem hamile olduğu için tırmanamadı. Ama, annem sırtına binebilsin diye elleri ve dizleri üzerine çöktü ve sonra onu kaldırdı. Waya onu yakalamak için diğeri taraftaydı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştılar. Arabayı kameraların görüş alanından uzakta, yolun aşağısında bırakmışlardı, böylece Ellis onu kimin aldığını anlamayacaktı.”

Duraksadım. Bir sonraki kısmı ailem dışında kimse bilmiyordu. Ya da en azından hâlâ hayatta olan hiç kimse. Riona'ya baktım. Bunca zaman yan yana birbirimize dokunmadan yürümüştük ama ramak vardı. Ellerimiz sadece birkaç santim uzaktaydı.

Riona gergin ve beklenti içinde görünüyordu. Yüzü her zamankinden daha solgundu, sanırım sempati duyduğundan. Annemi sevdiğini ve dayak yediğini, hırpalandığını ve hamileliğini düşünmekten hoşlanmadığım biliyordum.

Tüm bu olaylarda teknik olarak orada olmam garipti. Sadece anne karnında bir bebek olsam da tüm bu serüvene dahildim. Sadece tavan arasında evlilik cüzdanını bulduktan sonra annemin bana anlattıklarına göre hareket ediyordum.

Gerçeğı öğrendiğimde bana her şeyi anlatmaya istekliydi. Her şeyi mükemmel bir ayrıntıyla anlattı ve Waya bilmediğı veya hatırlayamadığı her şeyi ekledi.

Hepsi beynime kazındı. Başıma gelen en beklenmedik şeydi. Hayatım boyunca çok güvende ve emniyettedim. Waya'nın “gerçek” babam olmadığından bir an bile şüphelenmemiştim.

Tanrım, onlara çok kızmıştım. Şimdi bundan utanıyordum. Onları orada dururken, annemi suçluluk ve pişmanlıktan harap olmuş, Waya'yı ise bana nazik koyu gözleriyle bakarken hayal edebiliyordum. İkisi de beni rahatlatmak için ellerinden gelen her şeyi söylemeye çalışmıştı. Bense onların yaşadıklarını veya hissettiklerini düşünmeden kendi duygularıma sarılmış bir şekilde onlara bağırp durmuştum.

Düğün belgesini bulmam büyük şanstı. Hepsi katlanmış, bir sürü belgeyle birlikte bir klasöre tıkıştırılmıştı. Onu aramıyordum. İnanır mısınız, oraya sakladığım eski bir Ninja Kaplumbağa aksiyon figürü seti arıyordum, belki onları eBay’de birkaç dolara satabilirim diye düşünüyordum.

Bunun yerine, aslında annemin yeniden evlenmek için evrak işlerini bitirebilsin diye daha sonra temin edilen bir kopya olan eski belgeyi buldum.

Annem dehşet içinde kalmıştı. Sanki onu ısırabilecek bir yılanmış gibi. Eminim ki onu atmış olmayı dilemiştir. O zamanlar ben de keşke atmış olsaydı diye düşünmüştüm.

Şimdi bulduğuma pişman değildim. Sadece tepkime pişmandım.

Bazı şeyler geri alınamazdı.

Düşüncelere dalıp gittiğim için hikâyenin gerisini anlatmam uzun sürmüştü. Riona uzanıp kolumu tutarak “İyi misin?” dedi.

Boğazımı temizledim. “Evet. Elbette. Nerede kalmıştım? Ah, doğru ya... Annem, Waya’nın yanında kalmasını istiyordu. Çok korkmuştu. Ama Waya onu kız kardeşlerine teslim etti ve bir kez bile durmadan sınırı geçip Çeroki topraklarına geri döndüler. Waya, dayılarımın yanında kaldı.

Bir sonraki kısım zordu. Silver Run’daki herkesin annemin kaçtığını ve Ellis’in onu aradığını bilmesini sağlamaları gerekiyordu. Ama ona yaklaşmasına izin veremezlerdi.

Bu yüzden Waya, Abott Dayı, Earl Dayı ve annemin küçük kardeşlerinden bazıları bulabildikleri her yerde nöbet tutuyorlardı. Umduklarından daha kolay oldu çünkü Ellis çok öfkeliydi. Şerife gitti ve annemin kaçırıldığını bildirdi. Annemin eskiden çalıştığı bara gitti. Eski lisesine ve arkadaşlarının evlerine gitti. Büyükbabamın ve büyükannemin evine de.

Onlara bağıırıp havaya tehditler savurdu. Hatta evlerindeki birkaç camı bile kırdı. Büyükbabamı neredeyse öldürecek kadar dövdü, ancak büyükbabam muhtemelen bunu fark edemeyecek kadar sarhoştı. Sonra Ellis en küçük kardeşlerden birini yakaladı, teyzem Kelly'yi. O zamanlar sadece dört yaşındaydı. Onu yakaladı ve onu evden sürükleyecekmiş gibi davrandı. Belki de onu rehin tutacağını veya annemin geri dönmesini sağlamak için bir şeyler yapacağını düşünüyordu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Riona.

"Şey, Abott Dayı genç ligi beyzbol sopasıyla eve koşarak geldi ve 'Onu bırak yoksa kafanı kırarım' dedi. Ellis, Kelly'yi bıraktı ve oradan gitti.

Üç gün boyunca onu takip ettiler. Bir noktada teyzem Lane, benzin istasyonunun dışında onu takip ederken onunla yüz yüze geldi ama Ellis sadece ona bakıp yoluna devam etti. Tuhafı çünkü Ellis annemin peşindeyken ona bir kaykay hediye etmişti. Ama o an yüzünü bile tanımamıştı. Belki de fark edemeyecek kadar öfkeliydi.

Neyse, dördüncü gün, kasabadan bazıları annemin Çeroki topraklarında görüldüğüne dair söylenti yayıyordu. Dayılarımın bildiği kadarıyla Ellis henüz duymamıştı ama duymasının sadece an meselesi olduğunu da biliyorlardı.

Bu yüzden Ellis annemin çalıştığı barda yemek yerken arabasının lastiklerinin havasını aldılar. Ellis sahiplerini tehdit etmek ve diğer müşterileri taciz etmek için oraya geri dönmeye devam etti. Birkaçına rüşvet de verdi. İşe yaramadı, eğer birileri annemin nerede olduğunu biliyorduyse da ona söylemediler.

Ellis arabasına geri döndü, biraz fazla sarhoştı. Arazisine doğru yolda hızla gitmeye başladı. İlk başta lastiklerin patladığını fark etmedi. Waya ve iki dayım ödünç aldıkları bir arabayla onu takip ediyorlardı. Ellis, arka sağ lastik yalpalasa bile hız yapmaya devam etti.

Sonunda araba savrulmaya başladı ve yoldan çıktı. BMW'yi iki ağacın arasındaki boşluğa çarptı. Araç sıkışmıştı. Öyle sıkışmıştı ki Ellis koltuğun üzerinden tırmanıp arka kapıdan çıkmak zorunda kaldı.

Alnında büyük bir kesik vardı ama bunun dışında iyiydi. Sadece küfredip şikâyet ediyordu. Üzerinde şık takım elbiselerinden biri vardı.

Waya arabayı yanaştırdı ve 'Yardıma ihtiyacın var mı?' dedi.

Ellis içki içmeseydi şüphelenebilirdi. Ama sadece 'Evet,' dedi, teşekkür bile etmedi. Ve arabaya doğru yürümeye başladı. Yaklaşık beş adım uzaklaşıp durdu ve arabanın camlarına baktı. Sanırım arka koltukta biri olduğunu gördü.

Waya sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve Ellis sanki bir silah alacakmış gibi ceketinin içine uzandı. Bir silahı vardı ama kazada kaybetmişti. Farkına vardığında iki dayım ve Waya arabadan atlayıp onu çevrelemişlerdi."

Bir an susup ne anlatacağımı anladı mı diye Riona'ya baktım. Yüzündeki ciddi ifadeden durumu anladığını görebiliyordum.

"Onu ormana sürüklediler. Abott Dayı onu yavaşça öldürmek istiyordu. Ellis'i kesip yakmak ve dövmek istiyordu, tıpkı Ellis'in anneme yaptığı gibi. Ama Waya buna karşı çıktı. Hem ortalık karışır hem de çok ses çıkardı, ayrıca çok fazla kanıt bırakırlardı. 'Biz onun gibi değiliz,' dedi.

Bu yüzden Ellis'i ormanın tam on beş kilometre uzağına yürüttüler ve başının arkasından vurdular. Bir çukur kazıp cesedi hiçbir hayvanın kazamayacağı kadar toprak ve kayanın altına gömdüler. Waya ve Abott bununla uğraşırlarken Earl Dayı, biri gelip kazayı görürse diye arabalarını başka yere götürdü.

Sonra Waya, dayılarımı eve götürdü ve kendi evine geri döndü; annem kız kardeşleriyle birlikte kalıyordu. Bir hafta sonra doğum sancuları başladı.

Ben doğduktan sonra anneme yaptıklarını anlattı. Ne annemi üzmemek istiyordu ne de annem Ellis onu bulacak diye endişelenmesini.

Annem kardeşlerinin yanında olmak istiyordu. Waya onu kalmaya ikna etti. Beklemeleri gerektiğini söyledi, onun için herhangi bir sorun olmayacağından emin olmalıydı. Eve Ellis'in öldüğünü biliyormuş gibi dönmesinin şüpheli görüneceğini düşündü.

İlk başta Ellis'in kayıp olduğu bildirildi. İşyeri bunu bildirdi. Şerif kısa bir süre sonra Ellis'in arabasını buldu. Ormanda bir arama başladı, kazada kafasını çarpmış olabileceğini ve aklı karışmış bir halde uzaklaştığını düşündüler. Ancak yaralı bir adamın çok uzağa gidebileceğini sanmıyorlardı, bu yüzden sadece birkaç kilometre ilerlediler. Yerde biraz kan buldular. Bu yüzden bazıları onu bir hayvanın kaptığını düşündü.

Herkes barda içki içtiğini biliyordu. Yerli değildi ve sevilmiyordu. Bu yüzden kimse onu çok fazla önemsemiyordu.

Bu arada annem olduğu yerde kaldı. Waya'ya âşık oldu ya da ona tekrar âşık oldu. Küçükken birbirlerine her zaman değer vermişlerdi.

Earl Dayı onunla yaşamaya geldi. En küçük kardeşlerinden birkaçı da öyle. Grady'ye hamile kaldı. Waya ile evlendi. Birkaç yıl sonra Bo'yu doğurdu.

Ellis birkaç yıl boyunca kayıp olarak kaldı. Sonunda işyeri sigorta poliçelerini onun adına talep etmek istedi, bu yüzden onu ölü ilan ettirmek için gerekli düzenlemeleri yaptılar.

Bunu yaptıklarında, annem kendisinin oldukça yüklü bir sigorta poliçesinin yararlanıcısı olduğunu öğrendi. Ayrıca Ellis'in mülkü vardı. Adamın vasiyeti yoktu, bu yüzden her şey anneme kaldı.

Birlikte yaşadıkları evi, içine adım atmadan sattı. Parayı çiftliği satın almak için kullandı. Hepimiz buraya taşındık.

Elbette, hiçbirimiz ne olduğunu veya paranın nereden geldiğini bilmiyorduk. Çocuklar böyle şeyler düşünmez. Hepimiz sadece böyle büyük bir eve sahip olduğumuz için heyecanlıydık. Bo hariç, ayrıldığımız için sinirliydi. Babamızın bütün ailesiyle birlikte Çeroki topraklarında yaşamayı severdi.

Babam bizi her zaman geri götürürdü. Bo ve Duke'un bu kadar yakın kalmasının nedeni buydu. Bebekliklerinden beri arkadaşlar. Ağustos ayında, aynı hafta doğdular. Annem ile Duke'un annesi hamilelikleri sırasında yakın arkadaş oldular ve bebekleri birlikte uyumaları için aynı hamakta yatırdılar.

Bo ve Duke büyüdüklerinde vahşi hayvanlar gibi kavga ederlerdi. Ama aynı zamanda yakın arkadaşlardı."

"Dansta kavga ettiler," dedi Riona. "Duke başka bir kızla dans ediyordu."

"Sanırım çaresiz. Bo'nun onu kıskandığını fark etmesini sağlamaya çalışıyor."

"Birbirlerine karşı romantik hisleri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum. İlgi duyduğun biri en iyi arkadaşın olamaz. Âşık olmak böyle bir şey. En iyi arkadaşınla sevişmek istemek."

Riona kahkaha attı. "Âşk sadece bu mu?"

"Öyle olmalı."

Riona parlak gözlerini benimkilere dikti, sonra hemen o bakışları kaçırdı.

"Ne oldu?" dedim.

"Sadece düşünüyordum... Üçüncü bir kısım daha var."

"Ne?"

"Birçok insanla sevişebilirsin. Ve herkes arkadaşın olabilir. Ama sevmenin üçüncü bir kısmı daha var... O kişiye hayranlık duymak."

“Hayranlık duymak mı?”

“Evet. Bu çok daha nadir. Gerçekten saygı duyduğum sadece birkaç kişi var.”

Şu anda, her şeyden çok o insanlardan biri olmak istiyordum. Riona gibi bir kadın tarafından saygı görmek ve beğenilmek gerçek bir başarı olurdu. Kolayca onay vermediğini biliyordum.

“Beni o ayrıcalıklı azınlıktan biri olarak mı görüyorsun?” dedim, sakın bir ses tonuyla konuşarak.

“Evet,” dedi Riona sakın bir şekilde. “Öyle.”

Sanki Kentucky At Yarışı’nı kazanmışım gibi göğsüm kabardı.

“Teşekkür ederim,” dedim. Nedense boğazım düğümlenmişti. “Sana çok büyük saygı duyduğumu biliyorsun, Riona.”

“Biliyorum,” dedi Riona, parlak yeşil gözleriyle bana bakıyordu. “Ne hissettiğini göstermede benden daha iyisin.”

“Sanırım seninle ilgili oldukça iyi bir tahminim var,” dedim. “En azından çoğu zaman.”

“Şu anda ne düşünüyorum?” diye sordu Riona sessizce.

Dilediğim şeyi düşündüğünü biliyordum. Ama ona soracak cesaretim olup olmadığını bilmiyordum.

Yanağına hafifçe dokundum, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaktaydı. İfadesi, daha önce hiç görmediğim kadar savunmasızdı. Bu kadına nasıl buz kraliçesi dediğimi bilmiyordum. Riona tek bir şeyden ibaret değildi. Buzları aştığınızda, içinde koca bir evren vardı. Konuşmak için ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Bo koşarak yanımıza geldi, yüzü kıpkırmızıydı ve gergindi.

“Shelby’nin doğumu başladı! Annem çocuklara bakmak için evlerine gidiyor. Ben de onları hastaneye götüreceğim. Muhtemelen bir şeye ihtiyaçları olursa diye orada kalacağım, böylece Grady gitmek zorunda kalmayacak.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Atlarla ilgilen. Hepsini besle ve akşama ahırlarına sok.”

“Tamam,” diyerek başımı salladım.

“Neden bu kadar uzağa yürüdünüz?” diye şikâyet etti Bo, eve doğru koşmak için arkasını dönerek.

Riona’ya baktım, sohbetimiz devam etsin istiyordum ama o an geçti.

“Geri dönmek için acele etsek iyi olur,” dedi.

“Evet,” dedim. “Ama buna daha sonra devam etmek istiyorum.”

21

RIONA

RAYLAN VE BEN ÇİFTLİK evine geri döndük.

Mutfak kapısının dışında oyalanırken ikimiz de birbirimize söyleyecek daha çok şeyimiz olduğunu hissediyorduk. Bo bizi böldüğünde, Raylan'ın bana başka bir şey söylemek üzere olduğunu düşünüyorum. Bana ailesinin hikâyesini zaten anlatmıştı.

Bunu hafife alamazdım. Bu, otuz yıldır sakladıkları bir sırdı.

Raylan bana bunu anlattı çünkü bana güveniyordu. Keşke ona da güvendiğimi gösterebilmenin bir yolu olsaydı.

Ama söyleyebildiğim tek şey, "Atlarla iyi şanslar," oldu.

Raylan sırtarak "Teşekkür ederim," dedi. "Geri döndüğümde birlikte bir içki içelim. Bu gece dolunay var. Verandada oturabiliriz."

"Güzel olur."

İçeri girip biraz daha iş yapmayı düşünüyordum. Ama Josh hakkında keşfettiğim şeyden sonra kendimi garip bir şekilde bitkin hissediyordum. Sanki proje bir şekilde lekenmiş gibiydi. Bunun aptalca olduğunu biliyordum ama gerçeğin verilerin hemen altında gizlenmiş olması ve benim görememem beni rahatsız

edliyordtu. Bu, suyun hemen altında yzen bir timsah olduunu fark etmek gibiydi. Onu çıkarmayı baarsanız bile gle aynı şekilde bakamazdınız.

Sanırım bunu daha önce anlamadıım için utanıyordum. Josh umurumda değildi. Bizi bu kadar uzun süre kandırabilmesine aşkındım.

Cal ve Dante'nin onu çoktan bulduğunu sanıyordum. Muhtemelen her an beni arayacaklardı.

Raylan'ın telefonunu elimde evirip çevirirken ekranın aramayla aydınlanmasını bekliyordum. Telefon almayınca mutfak masasına koyup dizüstü bilgisayarını açtım.

Dikkatim hâlâ dağınıktı. Aklım Raylan'la huş ağacı caddesinde yaptığımız yryşteydi.

Onu zlyordum.

Bu kulağa çok saçma geliyordu ama doğruydu. Neredeyse sürekli yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki. Başka bir yere gittiğinde yokluğunu hissediyordum.

Raylan tenime değen gün ışığı gibiydi. Sıcak, rahatlatıcı, canlandırıcı. Başka bir yere gittiğinde üşüyor ve donuyordum. Güneşin geri dönmesini bekleyen bir iek gibi.

Bu saçmaydı, biliyordum. Bu düşüncelerden sıyrılıp işe odaklanmam gerekiyordu. Kendimi çizelgelerde, belgelerde ve satın alma anlaşmalarında kaybetmeli, her zaman yaptığım gibi emeğimin zevkine varmalıydım.

Güneş alçalıp günün sıcaklığı kaybolurken evin gıcırdadığını ve inlediğini duyabiliyordum. Sıcaklık değişimi eski ahşabın büzülmesine neden oluyordu. Sanki birileri yukarıda dolaşıyormuş gibiydi ama Raylan ve benden başka evde kimse yoktu.

ışıkları açmaya zahmet etmemiştim. Güneş batmaya başladığından mutfak loş ve glgeliydi. Dizüstü bilgisayarının ekra-

nı parladiğından çalışmak için ışığa gerçekten ihtiyaım yoktu. Ama yine de kalkıp ışığı açmak geliyordu iimden. Huzursuz olmuştum, kollarımdaki tüyler diken dikendi.

Raylan'ın telefonu masanın üzerinde titreyince rktm. Telefonu elime aldığımda Cal'in numarasını gördüm.

"Selam," dedim.

"Selam. Sana haber vermek istedim. Josh'ı bulamadık."

İçim bir tuhaf olmuştu. "Ne oldu?"

"Oran Amca'yı aradık ve Josh'ın bugün işe gelmediğini söyledi. Hasta olduğunu söylemiş. Biz de Josh'ın evine gittik. Ama orada kimse yoktu. Ev altüst olmuştu. Toplanıp gitti mi, yoksa adam dağınık mıydı, söylemek zor."

"Ofisi de öyle," dedim Cal'e.

"Arabasının etrafta olup olmadığını görmek için sokakları aradık. Komşusuna rüşvet verdik ama Josh'ın o sabah normal saatte ayrıldığını ve geri döndüğünü görmediğini söyledi. Aklımıza gelebilecek her yere baktık.."

"Kız arkadaşının dairesini kontrol ettin mi?"

"Evet, Oran Amca bize ondan bahsetti. İşyerindeydi, o gün onunla konuşmadığını söyledi. Telefonunu aldık, mesaj atmayı ve aramayı denedik. Cevap vermedi. Anahtarını vermesini istedik ve dairesini aradık. Hiçbir şey yoktu."

Bu hiç hoşuma gitmemişti.

Telefon konuşmamız bitmişti.

Karnım kasılıyordu. Tüm bedenim endişeden karıncalanıyordu.

Josh neden aniden gitmişti ki?

Ne yaptığını öğrendiğimizi biliyor olmalıydı. Ama bunu nasıl bilebilirdi?

Bu bir tesadüf müydü? Parayı alıp kaçmayı mı planlıyordu?

Bu kadar büyük tesadüflere inanmazdım. Onu aramaya geldiğimiz gün ortadan kaybolmuştı. Bu çok tuhaftı.

Belki de Lucy'nin bana o dosyaları gönderdiğini öğrenmişti. Kıza bunu gizli tutmasını hiç söylememiştim.

Raylan'a e-postalardan bahsettiğimde nasıl tepki verdiğini hatırladım. Bundan rahatsız olmuş gibiydi, sanki bir hata yapmışım gibi. Bir IP adresini izlemek mümkün müydü? Lucy'ye bu dizüstü bilgisayardan e-posta gönderdiğimde, biri e-postamın nereden geldiğini bulabilir miydi? Nerede saklandığımı bulmuş olabilirler miydi?

Paranoyak gibi davranıyordum. Burada g vendeydim, Raylan'ın beni  iftliğı kadar getirmesinin sebebi buydu.

Sadece bir e-postaydı.

Yine de Raylan'ın yanımda olmasını ve tarlalarda atları toplayarak dolaşmamasını isterdim.

Sandalyemden sessizce kalkıp Celia'nın bıçaklarının oymalı tahta bir bloktaki yuvalarına düzgünce yerleştirildiğı tezgâha doğıru yürüdüm. Bı aklardan birini çıkardım, çok büyük ve kullanışsız olan satır değıldi. Onun yerine bir balık bıçağı aldım; uzun, ince ve ölümcül derecede keskin. Sonra tekrar masaya döndüm.

Mutfak artık karanlıktı. Işığı a abilirdim ama bir şey bana a mamamı söylüyordu. Bunun yerine çok sessizce dizüstü bilgisayar ekranını kapatarak son ışık kırıntısını da söndürdüm.

Sonra karanlıkta oturup etrafı dinledim.

Yukarıdan gelen ufak bir gıcırta duydum. Çiftlik evini artık oldukça iyi tanıyordum. Sanırım o ses misafir yatak odasından geliyordu. *Benim yatak odamdan.*

Cin'in yüzme havuzunda beni nasıl beklediğini hatırladım. Havuzun dibinde neredeyse bir saat boyunca sessizce ve hareketsiz beklediğini. Beni suya girerken görmüş olmalıydı. Havuzun üzerinde ileri geri yüzmemi dipten izlemişti. Tıpkı bir köpekbalığı gibi. Hayır... Mağaradaki bir yılan balığı gibi.

Cin, pusu kuran bir avcıydı.

Saklanmayı, beklemeyi ve izlemeyi severdi. Kurbanının duyarsızlığından zevk alırdı. Onların giderek daha da yakınlaşmasına izin verirdi.

Sonra doğru an geldiğinde... saldırırdı.

Kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Bunların hepsini hayal ediyor olabilirdim. Cin'in beni burada bulduğunu düşünmek için hiçbir sebep yoktu. Sadece birkaç gıcırta duyduğum için odamın üst katında saklandığını düşünmemem gerekirdi.

Ama o sahneyi aklımdan çıkaramıyordum, yatağımın altında pusuda bekleyen karanlık bir figür. Yatıp uyumamı bekliyordu, böylece aşağıdan kalkıp kolunu tekrar boğazıma dolayabilirdi.

Yerimde donup kaldım, Raylan'ın yanına gitmek istiyordum ama karanlık tarlaları tek başıma geçmekten korkuyordum. Balık bıçağının sapını yumruğumla kavramış bir halde mutfak sandalyesinde kaskatı ve hareketsiz duruyordum. Kulaklarım hayal ettiğim şeyin gerçek mi, yoksa sadece bodrumdan koşarak gelen ve peşinde bir canavar olduğunu düşünen bir çocuk gibi paranoyak bir fantezi mi olduğunu söyleyebilecek başka sesler için zorlanıyordu.

Sessizlik. Tam bir sessizlik.

Ben aptalın tekiydim. Karanlık mutfakta tek başıma oturmuş, kendimi korkutuyordum.

Yine de Raylan'ı daha önce hiç kimseyi görmeyi arzulamadığım kadar çok istiyordum.

Eğer elimizde birer içkiyle verandada yanımda oturuyor olsaydı hiçbir şeyden korkmazdım.

Artık atlarla işini neredeyse bitirmiş olmalıydı. Onunla buluşmak için dışarı çıkacaktım.

Neredeyse elimde tuttuğumu unuttuğum bıçakla hızla mutfak kapısına doğru yürüdüm. Öyle loştu ki yarı kör bir şekilde uzanıp kapı tokmağını yokladım.

Tam parmaklarım onu kavradığında bir kol boynuma dolandı.

Hiçbir şey duymamıştım. Bir gıcırta. Bir nefes bile. Cin beni arkamdan yakalayıp ayaklarımı yerden kesti.

Boğazımı adeta bir mengene gibi saran kolu anında nefesimi kesti. Beni insanlık dışı bir güçle havaya kaldırdı. Ve boğazımı daha da sert sıktı.

Bu çok tanıdıktı, su yerine havadaydık ama tam olarak olduğumuz yere geri dönmüştüm. Tekrar boğuluyordum, Cin'in kollarında boğularak ölüyordum.

Diğer eliyle ağzımı kapatıyordu. Önemi yoktu; hava olmadan çılgın atamazdım. Atabilsem bile Raylan beni duyamayacak kadar uzaktaydı.

Cin izledi ve bekledi. Evde yalnız olduğumu biliyordu.

Hava kaybı o kadar aniydi ki uzuvlarım zayıfladı. Parmaklarım gevşedi. Bıçağı neredeyse düşürüyordum.

Neredeyse... ama tam olarak değil.

Elimden geldiğince kontrolümü sağlayarak bıçağı sıkıca tuttum. Körü körüne geriye doğru savurarak vücuduna saplamaya çalışıyordum.

Balık bıçağı yan tarafına saplandı. Kulağımda acı ve öfke dolu bir homurtu duydum. Ondan duyduğum ilk sestiydi bu. Ama beni bırakmadı.

Sapını tutmaya devam ederek bıçağı tekrar çekip çıkardım, sonra ona doğru yeniden savurdum. Cin, bıçağı savuşturarak kendini geri çekti ama boğazımdaki tutuşunu da gevşetmek zorunda kalmıştı.

Önkolunun gevşediğini hissettiğim anda başımı yana çevirdim ve tüm ağırlığımla aşağıya eğilip kolundan sıyrıldım. Bıçağı çılgınca savurduğumda bu sefer uyluğuna saplandı. Bıçağı bıraktım. Cin boğuk bir çığlık atıp bana yumruk attı.

Darbenin etkisiyle mutfak fayanslarının üzerinde kaydım. İlk kez Cin'i canlı canlı görüyordum. Ya da en azından karanlıkta ne kadarını görebiliyorsam. Yüzme havuzunda giydiğinden çok da farklı olmayan, dar, siyah bir takım elbise giymişti. Başında başlık vardı ve gözleri gece görüş gözlüğü taktığı için bir ev sineğinininki gibi korkunç derecede büyümüş görünüyordu. Balık bıçağı bir uzuv gibi dışarı çıkmıştı.

Tekrar ayağa kalkıp kapıya koşmadan önce gördüğüm tek şey buydu. Kapıyı açıp evden arka bahçeye doğru koştum. Sebze ve çiçek bahçeleri arasındaki patikada çıplak ayakla koşuyordum. Mümkün olduğunca yüksek sesle, "RAYLAN!" diye bağırdım. Ne kadar uzakta olduğunu veya beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Burada her şeyden çok uzaktık. Ana yola koşmaya çalışırsam, araba yolundan bir kilometreden fazla gitmem gerekecekti. Ahırlar ve çevresi haricinde dışarısı zifiri karanlıktı. Karanlıkta tek başıma koşma fikrini midem kaldırmıyordu. Özellikle de Cin'in benden çok daha iyi görebildiğini biliyorken.

Bu yüzden ahırlara doğru koştum. İçeri dalıp atların sıcak kokusunu, temiz samanı ve dağılmış yulafı soludum. Atların ahırlarında kıpırdandıklarını, ayaklarının ahşap zemine hafifçe vurduğunu duyabiliyordum.

Penny'nin bölmesini bulup onun yanına girdim. Beni tanıyınca hafifçe kişnedi. Başının yan tarafını vücuduma sürtmeye başladı.

“Şişşt,” dedim çok sessizce.

Sonra onun yanında durdum, kalbim hızla çarpıyordu.

Bir kürek veya kırbaç gibi silah olarak kullanabileceğim bir şey bakınmadığım için pişmandım. Cin'in bacağından bıçağı çektikten sonra evden çıkıp nereye koştuğumu görebileceğinden korkarak olabildiğince çabuk içeri girmek istemiştim.

Etrafı dikkatle dinliyordum ama hiçbir şey duymuyordum. Bunun pek bir anlamı yoktu çünkü ne kadar sessizce hareket edebildiğini çoktan öğrenmiştim.

Nereye gitti?

Atlardan başka bir şey duyamıyordum.

Şimdi tamamen farklı bir sebepten korkuyordum. Ya Raylan geri gelirse? Cin ona pusu kuracaktı. Raylan'ın neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona göre Cal ve Dante, Josh'ı yakalayacak ve saldırıyı iptal edeceklerdi. Bizi aramak için buraya gelebilecek birinin olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu bulmak için tarlaları geçmeyi deneyebilir miyim diye merak ederek ağırlığımı bir ayağımm üzerine verdim. Raylan da tehlikeyken burada saklanarak kalamazdım. Tam hareket etmek üzereyken Penny'nin kulaklarının dikildiğini gördüm, sonra yana doğru hızlı bir adım attı. Yan taraftaki bölmeden Bruce'un öfkeli homurtusunu duydum. Atlar başka birinin kokusunu alıyordu. Tanımadıkları birinin.

Cin ahırdaydı.

Öylece durmaya devam ettim. Zar zor nefes alıyordum. Zaman korkunç derecede yavaş akıyordu sanki.

Buraya girdiğimi görmüş müydü ya da sadece en belirgin yerleri mi arıyordu, bilmiyordum. Ne kadar dikkatli bakacağını bilmiyordum ya da ayrılmadan önce sadece etrafına mı bakıyor, bilmiyordum. Silahlı mıydı, yoksa balık bıçağı mı vardı bilmiyordum.

Tek yaptığım öylece beklemektir, göz bebeklerim o kadar genişlemişti ki Penny'nin parlak bakır rengi her bir tüyünü görebiliyordum. O da benim kadar gergin görünüyordu. Muhtemelen korkumu koklayabiliyordu.

Ayak sesleri duymadım. Cin gitmiş olsun diye dua ediyordum.

Sonra Penny'nin ahır kapısı gıcırdayarak açıldı.

Cin'in çizmeli ayaklarının onun arka toynaklarının hemen arkasında durduğunu gördüm.

Hiç düşünmeden Penny'nin yan tarafına sertçe vurdum. Penny geriye doğru çifte atarak Cin'in göğsüne vurdu. Cin geriye doğru uçarak Penny'nin karşısındaki ahırın kapısından içeri girdi.

Ahırdan açık avluya doğru koşmaya başladım.

Bu sefer Raylan'a seslenmedim. Cin çok yakındı. Beni duymasını istemiyordum.

Hayır... Yakın değil...

Tam arkamdaydı.

Çizmelerinin çakıllarda çıkardığı sesi duyabiliyordum. Burada sessiz olmak imkânsızdı. Hırçın nefesini duyabiliyordum. Nefes almak için çırpınıyor, her nefeste inliyordu. Belli ki yaralanmıştı, Penny muhtemelen birkaç kaburgasını kırmış olmalıydı. Ama o orospu çocuğu hâlâ peşimdeydi. Hızlı ve amansızdı. Asla durmayacaktı. Artık silahım da yoktu. Eğer kolunu tekrar boğazıma dolarsa ölürdüm.

Yaklaşıyordu. O kadar yakındı ki sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Nereden çıktıysa Raylan yan tarafından onun üzerine atıldı. Evin yönünden bize doğru hızla gelerek Cin'i yanlamasına yakalamış ve dizlerinden tutup yere düşürmüştü. Şimdi mıcırılı avluda yuvarlanıyorlardı.

“Koş, Riona!” diye bağırdı Raylan.

Raylan, Cin ile boğuşuyordu. Silahı da yoktu. Cin, balık bıçağını Raylan'ın gözüne doğru savururken gümüş bir ışık parladı. Raylan bileğini yakalayıp bıçağı güçbela zamanında çevirdi ve bıçak yanağını kesti.

Raylan aslında ondan iriydi ama Cin kadar hızlı birini hiç görmemiştim. Raylan'a defalarca saldırıyor, bazılarını savuşturuyor ve bazıları Raylan'ın önkolunu ve omzunu kesiyordu. Raylan bir eliyle Cin'in boğazını sıkarken diğer eliyle bıçağı engellemeye çalışıyordu. Tüm bunlar, ben yerimde donmuş bir şekilde onlara dehşet içinde bakarken iki saniye içinde olmuştu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Grady'nin eyerleri yaptığı samanlığın hemen yanındaydık. Raylan ve benim seviştığımız yer.

Oraya koşup tezgâhtan iki şey aldım; fener ve bir biz' bıçağı. Cin ile kritik bir pozisyonda mücadele içinde olan Raylan'a doğru koştum, balık bıçağı Raylan'ın boğazına doğrultulmuştu ve Cin iki eliyle sapa bastırırken Raylan kollarını geriye itmeye çalışıyordu.

Cin, böcek gözlü lensleri Raylan'a sabitlenmiş ve yüzü öfke doluyken insana benzemiyordu. Feneri doğrudan yüzüne çevirip açtım.

Işık gece görüş gözlüğüne doğru parladı. Cin uluyup sendeleyerek geri çekilirken gözlüğü yüzünden çıkardı. Etrafı göremediğinden tökezledi.

* Deri, ahşap veya metal gibi sert yüzeylerde delik açmak için kullanılan, sivri uçlu ince el aleti. (e.n.)

“Raylan!” diye bağırdım.

Biz bıçağını ona fırlattım.

Raylan sağ eliyle yakalayıp Cin’in göğsüne sapladı. Cin çığlık atarken kendisine neyin çarptığını bile göremedi. Sadece hissediyordu. Ama balık bıçağının aksine biz bıçağını çıkaramadı. Çok hayati bir yere, çok derine saplanmıştı.

Bunun yerine uzun bir inlemeyle dizlerinin üzerine çöktü. Yan tarafına düşerken yüzü çakıllara gömülmüştü.

Raylan, Cin’i çizmesinin ucuyla tekmeledi. Cin sırtüstü yuvarlandığında ağzı hâlâ kımıldıyordu.

Yaklaşıp ona baktım. Yüzünü görebilmek için feneri tuttum.

Gözlüğü olmadan tamamen sıradan görünüyordu. Yumuşak, sade, neredeyse nazik görünen bir yüzü vardı. Kahverengi gözler, şimdi kocaman açılmış ve kan çanağına dönmüştü ama düz kaşlarının altındaki koyu kirpikleriyle neredeyse güzeldi. İnce dudaklar ve zayıf bir çene. Sokakta geçerken asla iki kere bakmayacağınız bir adamdı.

Sanırım bu, mesleği için onun yararınaydı.

Bunun yerine Raylan’a baktım.

Ağır ağır nefes alıp veriyordu, gömleği omzundan yırtılmıştı ve sağ yanağı kanıyordu.

Mavi gözleriyle bana baktı. Güvende olduğumu gördüğünde rahatladığını fark ettim.

Beni kollarına alıp sıcak göğsüne sıkıca bastırdı.

“İyisin. İyisin,” dedi.

Sanırım kendini rahatlatıyordu.

22

RAYLAN

RIONA'YI BIRAKAMIYORDUM. MUHTEMELEN ONA sıkıca sarılıyordum ama tutuşumu gevşetemiyordum.

Onu evde asla yalnız bırakmamalıydım.

Cin onu nasıl bulmuştu?

E-postalar yüzünden IP adresini takip etmiş olabilirdi. Ya da belki telefon görüşmelerinden bulmuştu.

Her iki durumda da yeterince dikkatli değildim. Bu bir daha olmayacaktı.

Riona'yı öptüm, dudaklarındaki adrenalin kalıntılarını tadabiliyordum. Bahçede koştuğu için titrediğini hissedebiliyordum.

“Onunla ne yapacağız?” diye sordu, suikastçının cesedine bakarak.

“Onu topraklarımızda bir yere gömeceğim.”

“Hemen gitme,” dedi Riona.

“Gitmeyeceğim,” diye söz verdim.

Onu bir saniye bile bırakmayacaktım. Bunun yerine onu kucaklayıp eve taşıdım. Onu merdivenlerden yukarı, odasına kadar taşıdım ve onu yatağa, örtülerin üzerine yatırdım.

Sonra onu öperek yastıklara bastırdım. Ellerimi vücudunun her bir santiminde gezdirerek yaralanmadığından emin oldum.

Adrenalin hâlâ damarlarımızda dolaşıyordu. Bu sinirsel enerjiyi boşaltmamız gerekiyordu.

Riona kıyafetlerinden kurtulup üstüme çıktı. Soluk teni pencereden içeri sızan ay ışığında parlıyordu. Saçları koyu kırmızı ve gözleri yosun yeşiliydi. Ormanın derinliklerinde bulabileceğiniz bir yaratığa benziyordu. Sizi yoldan çıkaracak, seve seve kıyame-tinize kadar takip edeceğiniz bir şey.

Kot pantolonumu çıkardım.

Baldırlarıma oturup kadınlığıyla penisimi okşadı. O kadar iyi geldi ki henüz içine girmesem bile sanki içindeymişim gibiydi. Sadece klitorisini penisim boyunca yavaşça sürtüyordu.

İnce vücudunun üstümde kıvrınmasını saatlerce izleyebilirdim. Bu kadın insanüstü derecede güzel görünüyordu. Uzanıp dokunamayacağım kadar güzel.

Ama elbette, tam olarak bunu yapmaktan kendimi alamadım. Göğüslerini okşadığımda Riona öne eğilip onlara daha rahat dokunmamı sağladı. Kalçalarını döndürüyor, meme uçlarının avuçlarıma sürtünmesine izin veriyordu. Göğüsleri yumuşak ve meme uçları sertti.

Ellerimi belinin kıvrımına doğru kaydırdım.

Vücudu bana bir kemanı hatırlatıyordu; mükemmel şekilli, mükemmel dengeli. Onu bir enstrüman gibi çalmak istiyordum. Ondan en çılgın sesleri çıkarmak istiyordum.

Riona aşağı uzanarak penisimi tuttu ve sonunda içine kaydırıldı.

Aman Tanrım, o his... sıcak ve acı verici derecede sıkı. Ama çok pürüzsüz ve kaygan. Kalçalarını daha sert döndürerek beni sertçe becermeye başladı.

Şimdi ellerim kalçalarındaydı. Riona zayıf ama dolgundu ve yuvarlak bir kıcı vardı. Koştuğu ve yüzdüğü için fazlasıyla sertti. Ellerimi dolduruyordu. Kalçalarının her yuvarlanışında kaslarının kasıldığını hissedebiliyordum.

Öne doğru eğilince göğüsleri tam yüzüme doğru sarktı. Biri ni ağzıma aldım, o beni becerirken memelerini emdim. Yastıklara yarı yaslanıp elimi sırtına bastırdım, böylece memelerini daha çok emebiliyordum.

Riona inledi. Kolunu boynuma dolayıp yüzümü göğsüne bastırdı. Daha sert ve daha hızlı hareket ederken, kalçaları klitorisine uyguladığı baskıyı artırırken sırtını hafifçe eğiyordu.

Tekrar belini kavrayıp onu kendime çektim ve aletimi daha derine soktum.

Sıcak dalgalı saçları yüzümü çevreliyordu. Kokusu ve tenimi gıdıklaması hoşuma gidiyordu.

Ona doyamıyordum. Her böyle yakınlaştığımızda daha fazlasını istiyordum. Asla bitmesini istemiyordum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve rahatlamaya başladığında onu öptüm. Bedeni rahatlamayla sarsılırken doğrudan ağzıma inledi, kadınlığı aletimin etrafında ritmik olarak kasılıyor ve tüm vücudu yay gibi geriliyordu.

Sonra üstüme yığıldı ve kendimi rahatlatmak için onu yatağa yatırdım.

Onu yüzüstü yatırıp aletimi içine tekrar kaydurdım. Onu sertçe becerirken yatak sarsılıyordu.

Bunu yaparken aklımdan şu düşünce geçiyordu: *Sen benim-sin. Seni güvende tuttum... Ve şimdi bana aitsin.*

Bu düşünceyle onun içinde patladım. Riona ile birlikteyken normalden on kat daha fazla rahatlıyordum. Bu şiddetli akıp bana yoğun bir rahatlama hissi veriyordu. Islak sıcaklık, erotik ve ilkeldi. Onu işaretlediğimi hissediyor, onun benim olduğumu gösteriyordum.

Ben hâlâ onun içindeyken bu şekilde uykuya daldık.

Geçirdiğimiz gecedен sonra uyumak imkânsız gibiydi. Ama o kadar güçlü bir şekilde rahatlamıştık ki... En yoğun stres bile akıp gitmişti. Yerinde sadece huzurlu bir sıcaklık hâkimdi.

Şafağın ilk gri ışığı pencereden içeri girer girmez tekrar ayağa kalktım.

Cin'in cesedini bahçede öylece bırakamazdım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Riona uyku mahmuru.

"Ortadan kaldırmam lazım... Biliyorsun."

Riona doğruldu. Sabah ışığında inanılmaz derecede seksi görünüyordu; saçları dağınık ve karışık, cildi uykudan pembeleşmişti. Gözleri şaşırtıcı derecede tetikteydi. "Seninle geleceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum."

Hızla giyindik ve aşağı inip arka kapıdan çıktık. Bir an için Cin'in kaybolmuş olabileceğine dair kötü bir hisse kapıldım. Öldürülemez olabileceğine. Ama cesedi tam bıraktığımız yerde yatıyordu; tozlu, kanlı ve garip bir şekilde acması.

Riona ona bakıp yüzünü çevirdi. Beti benzi atmış ve midesi bulanmıştı.

"Canını sıkma," dedim. "Kulübeden birkaç kürek çıkar."

Çoğu aleti sakladığımız müstemilat binasını işaret ettim.

Riona kürekleri alırken ben Bruce, Penny ve Horatio'yu ahırdan çıkardım. İlk iki atı eyerledim, sonra Cin'in cesedini Horatio'nun sırtına yerleştirdim. Horatio sinirli bir şekilde birkaç adım gerileyerek homurdandı. Binicisinde bir sorun olduğunu anlamış gibiydi.

Kürekleri Bruce'un sırtına koyduktan sonra Riona'nın Penny'nin sırtına çıkmasına yardım ettim. Tarlaların arasından geçtik. Güneş yeni doğuyor, soğuk ve donmuş çimenlerin üzerinde ısıldıyordu.

Çiftliğin en uzak ve en az kullanılan köşesine doğru ilerledik. Pek de göz önünde olmayan bir yer seçtim. Cin'in anısıyla hiçbir manzaralı yeri mahvetmek istemiyordum.

Toprağı kazmaya başladık.

Riona'nın bu işe ne kadar inatla sarıldığını görünce şaşırdım. Aslında şaşırmamalıydım, onun çalışma ahlakını biliyordum. Ama onu yüzünden ter damlayana ve avuçları su toplayana kadar ağır, kayalık toprağı kürek kürek kaldırırken görmek başka bir şeydi.

"Bırak bitireyim," dedim, onu durdurmaya çalışarak.

Riona inatla başını salladı. "Yardımcı olabilirim."

Sonunda yeterince derin bir çukur kazdık. Cin'in cesedini içine tekmeledim. Sonra onu gömmeye başladık.

Riona'ya Ellis'e olanları anlattığımda, onun ve benim de on iki saat sonra bir cesedi gömeceğimizi bilmiyordum. Evrenin bize yaptığı o küçük şakalardan biriydi.

Riona da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Bana ciddi bir ifadeyle bakarak "Şimdi kendi küçük sırrımız var," dedi.

Mezarı doldurmayı neredeyse bitirdiğimizde cebimdeki telefon titredi. Ekranı baktığımda Callum'un aradığını gördüm. Telefonu Riona'ya uzattım.

“Alo?” dedi.

Callum’un sesini duysam da ne konuştuğunu anlamadım. Riona’nın konuşulanları dinlerken kaşlarını çattığını gördüm.

“Tamam,” dedi. “Bana söylediğin için teşekkürler.” Aramayı sonlandırıp telefonu bana geri verdi.

“Ne dedi?”

“Josh’ı bulmuşlar.”

Riona’nın Penny’ye bir kez daha binmesine yardım ettim. Ben Bruce’un üstündeyken Horatio da bizi takip ediyordu. Artık taşıyacak yükü olmadığı için neşeyle yürüyordu.

“Arabasını havaalanının otoparkında bulmuşlar,” dedi Riona. “Ön koltuktaymış, ölüymüş. Galiba kafasına sıkmış.”

“Galiba?”

Riona omzunu silkti. “Öyle dediler.”

Kaşlarımı çattım. “Şehirden kaçmaya çalıştığını düşünüyorlar... Sonra ne oldu? Cesaretini mi kaybetti? Ailenin bir şekilde onu yakalayacağını düşündüğü için kendi canına mı kıydı?”

“Sanırım.”

Düşüncelerle boğuşarak uzun bir nefes verdim.

“Peki, şimdi ne olacak?” dedim sonunda.

“Sanırım... eve gidiyorum,” diye yanıtladı Riona.

Beklediğim şey buydu. Ama sözleri yine de beni çok etkiledi.

Riona’nın gitmesini istemiyordum. Ve sanırım o da bunu istemiyordu. Gerçekten.

“Kalabilirsin,” dedim.

Riona sabırsız, küçümseyici bir ses çıkardı. “Ne yapacağım? Çiftçi mi olacağım? İşimi seviyorum.”

“Öyle mi?”

Savunmaya geçti. “Elbette seviyorum.”

“Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.”

Riona saçlarını geriye atıp gözlerini bana dikti. “Neden bahsediyorsun?”

“Bence işinde iyisin. Ve seni meşgul ediyor. Ama Griffin İmparatorluğu’nu kurmaya o kadar da meyilli değilsin.”

Gözlerinde o yeşil ateş tekrar parladı. Onu sinirlendirdiğimin farkındaydım ama umurumda değildi.

“Benimle birkaç hafta geçirdin diye hayatım için en iyisinin ne olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?” diye çıkıştı Riona. “Benden daha iyi bildiğini mi sanıyorsun?”

“Seni tanıyorum, Riona,” dedim sakince. “Bağımsız ve yenilmez olduğunu düşünüyorsun. Ailende güç istediğini sanıyorsun. Ama bundan çok daha fazlasına ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

“Ne?” diye sordu.

“Sevilmeye ihtiyacın var,” dedim ona. “Sen de benden daha üstün değilsin. Burada benimle mutlu oldun. Evde olduğundan daha mutlu. Ait olduğun yer burası, benim yanımda.”

Riona dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. Öfkeli olduğunu görebiliyordum ama beklediğim kadar çabuk cevap vermedi.

Yutkundum. “Burayı seviyorum. Ama Chicago’da üzerinde çalıştığım her şeyi bırakmam. O ortaklığı istiyorum. Bunu hak ettim. Bana yaptığın her şey için minnettarım... Ailenin yaptığı her şey için. Ama ben buraya ait değilim. Burası senin evin, benim değil.”

O ağır ve karanlık hayal kırıklığı üzerime çöktü.

Riona’nın kalmasını bu kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Birlikte yaşadığımız her şeyden sonra. Birbirimiz hakkında öğrendiğimiz her şeyden sonra... Benim ona bağlandığım gibi onun da bana bağlandığını düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Eve dönmek için can atıyordu. Artık ne Cin vardı ne de Josh Hale. Onu ele geçirmek isteyen kimse yoktu. Bana ihtiyacı yoktu. İşimi fazlasıyla yapmışım.

“Üzgünüm,” dedi Riona yumuşak bir sesle.

Benden tekrar Chicago’ya dönmemi istemedi. Tüm o zamandan sonra aileme ne borçlu olduğumu anlıyordu.

Öte yandan ikimiz de mutlu değildik. Kararlıydık ama seçimimizden memnun değildik.

Eve doğru giderken geri kalan yolda sessizdik.

23

RIONA

BO SABAH SAAT ON civarında eve döndüğünde yorgun ama mutlu görünüyordu.

“Shelby ve bebek iyi. Ona Frances adını verecekler.”

“Frances?” dedi Raylan, yabancı bir kelimeymiş gibi.

“Biliyorum,” dedi Bo, omzunu silkerek. “Ama onlar gerçekten heyecanlılar, bu yüzden hiçbir şey söyleme.”

Birdenbire kendimi burada davetsiz bir misafir gibi hissettim. Raylan’ın yeni yeğenini görmek için hastaneye gitmek istediğinden emindim. Bunun bir parçası olmamam gerektiğini düşünüyordum. Boone’lar, ben olmadan tüm bunların tadını birlikte çıkarabilmeliydi.

Raylan’a usulca, “Bugün eve arabayla geri döneceğim,” dedim.

“Tek başına mı?” dedi. “Seni ben götüreceğim.”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Çok uzak. Sonra tekrar buraya gelmek zorunda kalacaksın. Ailenle burada kal. Yeğenini görmeye git.”

Raylan mutlu görünmese de benimle tartışmadı.

Çok eşyam yoktu, sonuçta yanımda hiçbir şey getirmemiştim ve çoğunlukla Bo'nun kıyafetlerini giyiyordum.

Raylan'ın outlet mağazasından bana aldığı kovboy çizmelerini götürmeyi planlıyordum. Chicago'da giyebileceğim bir yerim olmayacağını biliyordum ama onlara mantıksız bir şekilde bağlı hissediyordum. Hem çok da rahattı.

Bo'ya Raylan ve benim mahvettiğimiz elbisenin ücretini ödemeyi teklif ettim. Burnundan soluyup başını salladı. "Onu yırtarak bana iyilik yaptın. Kel Teyze her zaman daha kadınsı giyinmemi ister. Keşke parasını biriktirse ya da gerçekten beğendiğim bir şey alsın."

"El bombası fırlatıcısı gibi mi?" diye araya girdi Raylan.

"Evet," dedi Bo sırtarak. "Bu çok daha iyi olurdu."

Bo, Celia'nın oğlanları bebek kız kardeşlerini ziyarete götürmek için giydirmesine yardım etmek üzere Grady ve Shelby'nin evine gitti.

Raylan atları besleyip sularken ben de ayrılmaya hazırlandım.

Bahçede buluştuk. Üstü toz kir içinde olan Raylan yorgun görünüyordu, ben de Escalade'in anahtarlarını elimde tutuyordum.

"Tek başına geri dönmek istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Bence bu en iyisi."

Yakışıklı, bakımsız yüzüne baktım. Keşke bana bir kez daha o büyüleyici gülümsemesini gösterseydi, ilk başta beni çıldırtan gülümsemesini. O gülümseme içimi ısıtır, beni mutlu ederdi.

Bunun yerine Raylan beni kendine çekip bana sarıldı.

Bırakırken yanağıma sert bir öpücük kondurdu.

Yüzünü kavradım ve bunun yerine onu dudaklarından hafifçe öptüm.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar.

Ondan uzaklaşıp aceleyle arabaya doğru gittim. Ona bakmadım ama kulaklarım tetikteydi. Belki bana seslenir diye umuyordum.

Raylan durmam için bana seslenmedi. Sadece SUV'ye binip motoru çalıştırırken beni izledi.

Dikiz aynasından ona el salladım. Ben uzaklaşırken o da elini kaldırmıştı.

Chicago'ya geri dönmek bütün günümü aldı. Hayatımın en uzun ve en depresif yolculuğuydu. Her anı yanlış geliyordu. Midedem kasılıyor ve şakaklarım baş ağrısıyla zonkluyordu.

Kendime doğru şeyi yaptığımı söyleyip durdum.

Raylan ve ben farklı dünyaların insanlarıydık. Hayattan beklentimiz tamamen farklıydı. Bana bir gün evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğini söylemişti. Ben asla evlenmeyeceğime yüzlerce kez yemin etmişim, ayrıca çocuk sahibi olmak da istemiyordum.

O, çiftlikte kalmak istiyorken ben bir hukuk firması yönetmek istiyordum.

Biz uyumlu değildik.

Nero'nun dediği gibi, o ve Camille aynı planlara, aynı hedeflere sahiplerdi. İçsel olarak aynılardı.

Raylan ve ben baştan ayağa farklıydık. Evet, birbirimizi çileden çıkarmamayı öğrenmiştik. Aynı şekilde birlikte nasıl çalışacağımızı da. Ve cinsel olarak konuşursak, oldukça uyumluyduk.

Ama seks etrafında bütün bir ilişki kurulmazdı. İsterdim... Ama yapamazdım.

Yine de Chicago'nun kalbine geri dönerken kendimi tamamen bezgin hissediyordum. Gece vaktiydi. Soğuk rüzgâr yolun karşısına çöp parçaları savuruyordu. Pek çok kişi soğukla mücadele etmek istemezdi, bu yüzden kaldırımlar normalden daha boştu.

Raylan bana telefonunu vermişti. Dante'yi aramak için kullandım.

Telefon defalarca çaldı ama cevap vermedi. SUV'yi bırakmak için uğrayıp uğrayamayacağımı soracaktım ama evde değilse oraya gitmek istemiyordum.

Düşünmeden, bunun yerine ofise doğru yöneldim. Gerçek evimden daha çok evim olan yere. Ve dairemin aksine cayır cayır yanmamıştı.

Ofis kulesi her zamanki gibi görkemli ve etkileyici görünüyordu. Her gün çift camlı kapılardan geçerken bana çok heyecan verirdi. Bunun bir gün sahip olacağım şehrin bir parçası olacağını düşünüyordum.

Yukarı baktığımda, katımızdaki iki veya üç pencerenin hâlâ aydınlık olduğunu fark ettim. Kendi ofisim karanlıktı. Sanırım Oran Amca hâlâ çalışıyordu.

Yukarı çıkıp masamın arkasındaki sandalyeme oturmak istiyordum. Kendime kim olduğumu ve ne için çalıştığımı hatırlatmak istiyordum. Haftalardır kendim gibi hissetmiyordum. Tekrar o rahat deri koltuğa oturmak, kendi derimin içine girmek gibi olacaktı.

Dante'nin arabasını park edip içeri girdim ve resepsiyondaki güvenlik görevlisine el salladım. Carl bana küçük bir selam verdi ve asansörleri çalıştıran masasının altındaki düğmeye bastı. Her saatte gelip gitmeme alışkındı.

Griffin, Briar ve Weiss isimlerinin yazılı olduğu pahalı cam kapılardan geçtim. Weiss emekli olur olmaz, o kapının üzerin-

de Griffin, Griffin ve Briar yazmasını istiyordum. Josh ortadan kalktığı ve hırsızlığını ortaya çıkaran ben olduğum için artık ortaklığı elde edememem imkânsızdı.

Ofisin tanıdık kokusu hemen burnuma çalındı; kâğıt, yazıcı mürekkebi, Lucy'nin kullandığı frezya parfümü ve temizlik ekibinden aldığım limonlu-fesleğenli mobilya cilası.

Yaklaşık bir haftadır olmamama rağmen bir nostalji dalgası hissettim.

Kendi ofisimdeki ışığı açtım. Aynı rahatlatıcı hissi yaşayacağımı umuyordum ama bunun yerine mekânın ne kadar sade ve soğuk olduğunu fark ettim. Kitaplık, bir mobilya kataloğu gibi sahnelenmişti sanki ve cilalı masa üstü o kadar boştu ki burada hiç kimsenin çalışmadığını düşünebilirdiniz. Her şey parlak ve pahalı görünüyordu ancak kişilik ve sıcaklıktan yoksundu.

Bu bana her bir mobilya ve dekor parçasının, onu yapan kişi ve yıllar boyunca onu kullanan insanlar hakkında hikâye anlattığı çiftlik evini hatırlattı. Boone'ların evi bir yuvaydı. Burası sadece tek başıma çalışarak sayısız saat geçirdiğim bir ofisti.

Her neyse, masanın arkasında oturup amacımı ve motivasyonumu yeniden kazanmaya çalıştım. Kendimi her zaman en güçlü ve en kendim hissettiğim yer burasıydı.

Bunu tekrar hissetmem gerekiyordu.

Eksikliğin işten kaynaklandığını düşünerek bilgisayarımı açtım. Kendimi eski projelerime vermeliydim.

Ancak dosyaları ayırmaya başladığımda projelerimin yarısının eksik olduğunu fark ettim. Bilgisayarımdan iz bırakmadan silinmişti.

Neyin eksik olduğunu bulmak için arama yapmadan önce Angela Pierce kafasını ofisime uzattı. "Hey, işte buradasın!" dedi. "Seni özledik!"

Angela, doğrudan Oran Amca'nın altında çalışan kıdemli avukatlardan biriydi. Zeki, tartışmacı ve inatçıydı, bu yüzden çok iyi anlaşıyorduk. Ama Oran Amca'nın yokluğum hakkında kime ne anlattığını bilmediğimden renk vermemeye çalıştım.

“Sizi özledim, çocuklar. Tatil yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsunuz.”

Angela sırtıttı. “Son tatilimin günlerini sayıyorum. Tekrar biriyle kavga etmek için can atmadan önce ancak bu kadar rahatlayabilirim.”

“Mesai bitti mi?”

“Evet. Oran ile bazı vergi dosyalarını inceliyordum. Eğer merhaba demek istersen hâlâ odasında.”

“Mükemmel. Bunu yapacağım.”

Yüzünü buruşturup beni baştan aşağı süzdü. “Üstündeki de ne böyle?”

Hâlâ kot pantolon ve kovboy çizmeleri giydiğimi unutmuşum. Angela üç hafta önceki halime benziyordu; kusursuz krem rengi ceket, dar pantolon ve Gianvito Rossi topuklu ayakkabılar. Güzel ama ciddi.

“Sadece... biraz imaj değişikliği yapayım dedim,” diye yanıt verdim.

Angela gülümsedi. “Fena değil. Weiss emekli olduktan sonra Oran'ı cuma günü serbest giyinmeye ikna edebilir miyiz diye bakmalıyız.”

“O zaman iyi şanslar,” diyerek güldüm. “Oran'ın üç parçalı takım elbiseyi herkesten daha çok sevdiğini biliyorsun.”

“Doğru.” Angela sesini alçaltarak birkaç adım daha içeri girdi. “Hey, Josh'ı duydun mu?”

“Ne olmuş?” diye sordum, aptalı oynayarak.

Angela yüzünü buruşturdu. “İntihar etti.”

“Gerçekten mi?”

Ben berbat bir oyuncuydum ama Angela bunu fark etmemişti. Bu özel dedikodu parçasının dramasına fazla kapılmıştı.

“Evet. Daha dün oldu. Çok garip... Onun böyle biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Biliyor musun, her zaman çok kendini beğenmiş görünürdü. Sanırım artık öldüğüne göre bunu söylememeliyim.”

“Neden yaptı?”

Zimmete para geçirme olayını duyan var mı bilmek istiyordum. Angela ofiste neler döndüğünü her zaman bilirdi; eğer bir söylenti dolaşıyorsa, bunu ilk duyan o olurdu.

Sadece başını iki yana salladı. “Kim bilir! Kız arkadaşıyla kavga ediyordu. Ama bahse girerim ki sebep o değildi.”

“Ha,” dedim. “Sanırım bilmiyorsundur...”

Angela içeri adımını attı ve daha da kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Bahse girerim ki bir iş meselesiydi.”

“Neden böyle dedin?”

“Şey...” Omzunun üzerinden Oran Amca’nın ofisine doğru göz attı. “Oran’ın onu birkaç kere çağırdığını gördüm. Onu ofisine çekip baş başa konuştular, sonra Josh, azar yemiş gibi çok stresli bir şekilde dışarı çıktı. Ve Lucy’ye ortaklığın çantada keklik olduğundan övünerek bahsediyordu. Ama geri kalanımız senin bunu elde edeceğini düşünüyorduk. Yani ortaklığın senin olacağını öğrenirse... Onun kaybedeceğini görebiliyordum.”

Yüzümdeki ifadeyi yakaladı ve hemen ekledi. “Seni yaptığı şey için suçlamıyorum! Senin hatan değil, ortak olmayı hak ediyorsun. Çok çalıştın. Bu yüzden bunun için kendini kötü hissetmemelisin. Sadece şunu söylüyorum... Bu konuda biraz hayal görüyor gibiydi. Bu yüzden sürpriz olursa çıldıracağını görebiliyordum.”

“Evet,” dedim yavaşça. “Haklı olabilirsin.”

“Çok garip,” dedi Angela, gözlerini iri iri açmıştı. “Bütün gün tamamen normal davrandı! Sonra gitti ve kendini vurdu...”

Başımı sallamak üzereydim ama aklıma bir şey takılmıştı, sanki kumaşa takılan bir çivi gibi.

“Bekle,” dedim. “Josh, dün işe mi geldi?”

“Evet,” diyen Angela, başını salladı. “Bütün gün buradaydı.”

“Aradığını sanıyordum. Grip olduğunu falan söylememiş miydi?”

Angela kaşlarını çattı. “Kesinlikle grip değildi. Her zamanki gibi ortalıkta dolaşıyordu, Lucy’ye yazmayı unuttuğu bir mektup yüzünden kızıyordu ve espresso makinesinden şikâyet ediyordu.”

“Ofisten ne zaman ayrıldı?”

“Bilmem... Dört ya da beş gibi. Erken çıktı, kız arkadaşıyla buluşacak diye düşündüm. Ne oldu ki?”

Ağzım açık ona bakakaldım. “Ben... Yok, öylesine sordum.”

“Kesinlikle çok tuhaf,” dedi Angela, uzun koyu renk saçlarını geriye atarak. “Neyse, seni gördüğüme sevindim.”

“Teşekkürler,” dedim. “Yarın görüşürüz.”

Angela, elinde evrak çantası ve ayağında tıkırdayan topuklu ayakkabılarıyla asansöre yöneldi.

Onun gidişini izlerken düşüncelere dalmıştım.

Oran Amca ile konuşmam gerekiyordu.

24

RAYLAN

ANNEM, BO VE OĞLANLARI bebeği görmeleri için hastaneye götürdüm. Bu üçüncü seferi olmasına rağmen Grady tekrar baba olmaktan çok mutluydu. Sürekli şunu söylüyordu: “Şimdiye kadar gördüğünüz en güzel şey. Daha güzel bir bebek görmediniz. Baby Gap reklamlarını yapanlara haber verin, eminim onun bir fotoğrafı için bir milyon dolar öderler.”

Shelby, Grady’ye göre çok daha yorgun görünüyordu ama aynı derecede mutluydu. Hastane yatağında mavi elbisesiyle otururken sarı saçlarını tepeden dağınık topuzla toplamıştı. Bebek, kundaklanmış bir halde kollarının arasındaydı.

Oğlanlar bebeğe sanki bir uzaylıymış gibi bakıyorlardı.

“Kız olacağını düşünmüştüm,” dedi Tucker.

“Kız,” dedi Shelby.

“O zaman saçları neden bu kadar kısa?”

“Bebekler böyle doğar,” dedi Grady. “İki yaşına kadar yumurta kadar keldin. Bak, en azından biraz saçı var.” Bu haliyle küçük, sarı bir civcive benzeyen kafasının üstündeki soluk sarı tüyleri işaret etti.

“Çok güzel,” dedi annem. “Ver de bir tutayım!”

Shelby bebeği anneme nazikçe uzatırken bana, “Riona nerede?” diye sordu.

“Eve gitti.”

“Ah.” Shelby hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. “Nasıl yani?”

“Artık bana ihtiyacı yok,” dedim. “Koruması olarak.”

“Ne zaman geri dönecek?” diye sordu Lawson.

“Bilmiyorum.” *Muhtemelen hiçbir zaman,* dedim kendi kendime. Ama bunu Lawson’a söylemenin bir anlamı yoktu.

Annem küçük torununu kollarında tutarken bana baktı. “Ama sen kalacaksın, değil mi?”

“Evet,” dedim ona. “Kalacağım.”

“İyi,” dedi annem. “Yeğenini tut.”

Daha ben cevap vermeden bebeği kollarıma uzattı. Frances beklediğimden daha hafifti, bütün bir insan olmak için fazla hafifti ve yine de tam olarak öyleydi.

Silahlar, el bombaları, yeni doğmuş taylor ve kuzular taşıdım. Ama hiçbir zaman birkaç saat önce dünyaya gelmiş bir bebeği kucaklamamıştım. Beklenmedik bir şekilde gergindim, bu yüzden küçük kızı düşürmeyeyim diye Shelby’nin yanındaki sandalyeye oturdum.

Bebeğin cildi tatlı ve süt gibi kokuyordu. Minik eli kıvrılmış bir gül goncası gibiydi. Tırnakları o kadar minikti ki onları zar zor görebiliyordunuz ama beş tanesi de mevcuttu ve mükemmel bir şekilde biçimlenmişti, hatta serçe parmağının tırnağı bile.

Elinin arkasını okşadım. Gerçek olamayacak kadar yumuşaktı. Satenden veya ipekten daha yumuşaktı.

Yüzü kırmızıydı, burnunun köprüsünde küçük bir morluk vardı. Doğum sırasında sıkışmış olmalıydı. Ama minik yüz hatları gerçekten çok güzeldi.

Kendi çocuğumu tutmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Kendi yüz hatlarımla dünyada en çok sevdiğim kişinin yüz hatlarının bir karışımını görmek. Çocuğumu taşıdığı ve bebeği dünyaya getirmek için acıya ve doğum sancularına katlandığı için karıma duyacağım minnettarlığı hayal edebiliyordum. İkisine de bakmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü hayal edebiliyordum. Onlara bakmak ve onları güvende tutmak. Riona'ya karşı o dürtüyü hissetmiştim. Bana seslendiğini duyduğumda daha önce hiç koşmadığım bir hızla eve koşmuştum. Devrilmiş sandalyesi ve fayanslardaki kan lekeleriyle boş mutfakı gördüğümde, daha önce hiç korkmadığım kadar korkmuştum.

Bahçeye geri koştuğumda onun hemen arkasında Cin ile ahırdan dışarı fırladığını gördüm. Silahsız, hiçbir plan yapmadan adamın üstüne atıldım. Onu her ne pahasına olursa olsun kurtarmam gerektiğini biliyordum.

Hâlâ o dürtüyü hissediyordum. Her şeyin bittiğini ve Chicago'da güvende olması gerektiğinin farkındaydım. Josh ölmüştü, Cin ölmüştü ve onu koruyacak bir ailesi vardı.

Ama yine de... Bana ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Ya da belki de ona ihtiyacı olan bendim.

Bebek Frances'i Bo'ya uzattım.

"Bir içecek veya başka bir şey ister misin?" diye sordum Shelby'ye.

"Biraz atıştırmalık iyi olur," dedi. "O lanet hemşireler doğum sancım sırasında buz parçalarından başka bir şey yememe izin vermediler."

"Sana kahvaltı verdiler," dedi Grady.

"Biliyorum ama hâlâ açım."

“Sana bir şeyler getireyim,” dedim. Yukarı çıkarken bir kafeterya görmüştüm ve her katta otomatlar vardı.

Önce kafeteryaya gidip Shelby’nin biraz hamur işiyle bir kâse çorba isteyebileceğini düşündüm. Menüye göz gezdirirken Bo yanıma geldi.

“Sen de mi açsın?” diye sordum.

“Yok,” dedi. “Sadece kahve istiyorum.”

Siparişlerimizi verdik; Bo ve bana kahve, Shelby için çorba ve sandviç. Onun için en büyük boy sipariş etmiştim çünkü Grady’nin yarısını yiyeceğinden emindim.

“Çocuklar için biraz kurabiye alsan iyi olur,” dedi Bo. “Annem için de kahve.”

Yemeği beklerken “Riona konusunda ne yapacaksın?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Bo bana aptalmışım gibi bakıyordu. “Ona deli gibi âşık olduğun belli. Onun öylece Chicago’ya gitmesine izin verip bir daha onu görmeyecek misin yani?”

“Konuşana da bak.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Sen ve Duke.”

Yüzü kıpkırmızı kesilen Bo, bana kaşlarını çatarak baktı. “O benim en iyi arkadaşım.”

“O çocuk on iki yaşından beri sana âşık. Belki de ondan bile önce. Ayrıca başka bir kız ona baksa bile aklını kaçırıyorsun.”

“Hayır, öyle bir şey yaptığım yok,” diye homurdandı Bo.

“Bir şekilde onu arkadaş olarak kaybedeceksin. Ya ilişkinin gelişmesine izin verirsin ya da onu başkasına kaptırırsın.”

Bo bundan hiç hoşlanmadı. Siyah saçlarını geriye atıp gözlelerini bana dikti. “Sen ne biliyorsun ki? Burada değildin. Hayatlarımızın nasıl olduğunu bilmiyorsun.”

“Artık buradayım,” dedim ona. “Bu yüzden buna alışsan iyi olur. Ben senin ağabeyimim, yani sana ağabey tavsiyesi veriyorum. İster beğen ister beğenme.”

Bo, bana verebileceği birçok cevabı düşünerek dişlerini gıcır dattı. Sonunda şuna karar verdi: “Ben de sana küçük kız kardeş tavsiyesi vereyim. Sana tahammül edebilen bir kız bulduysan, onu bu kadar kolay bırakmamalısın. Çünkü bir daha asla böyle bir şey olmayabilir.”

Sonra kahvesini kapıp gitti ve geri kalan yiyecekleri taşımam için beni yalnız bıraktı.

Paketleri ve karton bardakları dökmemeye çalışarak yiyecekleri Shelby’nin odasına getirdim.

“Teşekkür ederim!” dedi Shelby minnettar bir şekilde, sandviç ambalajını yırtarak. Tahmin ettiğim gibi Grady, Shelby ona sandviçinin yarısını verene kadar kederli bir Saint Bernard gibi etrafta dolandı.

Annem kahvesini içebilmek için bebeği beşiğe yatırdı. Gözleri hep bebekteydi.

“Keşke Waya onu görebilseydi,” dedi. “Bebekleri severdi.”

Bazen bir kişinin ölümünün ardından herkes ondan övgüyle bahsetme zorunluluğu hissederdi. Onların erdemlerini abartır ve tüm kusurlarını unuturlardı.

Babamda durum tam tersiydi. Gerçekten ne kadar iyi bir adam olduğunu anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Sadece bebekleri sevmekle kalmazdı, tüm çocuklara karşı inanılmaz derecede nazikti.

Bizimle gülüp şakalaşırdı. Bize sonsuz bir sabırla ayakka-bı bağcığımı nasıl bağlayacağımızı, bir taşı nasıl sektireceğimizi veya bir ineği nasıl sağacağımızı öğretti. Aptalca ve sinir bozucu şeyler yaptığımızda bile asla bağırılmazdı. Bütün soruları yanıt-

lardı, ona bulutların neden yüzdüğünü veya ayıların nerede uyduğunu sorsanız, size gerçekten anlayabileceğiniz bir açıklama yapardı.

Sert olduğu tek zaman, zalimce davrandığımızı gördüğü zamandı. Buna asla izin vermedi.

Onu özlüyordum. Tanrım, onu çok özlüyordum.

Keşke bu bebeği görebilseydi. Ve keşke Riona ile tanışabilseydi. Onun ateşine ve kararlılığına hayran kalırdı.

Babamla ilgili tüm anılarım güzeldi.

Pişman olduğum tek şey söyleyemediklerimdi. Kan bağıımız olmadığını öğrendiğimde ona söylemem gereken şeyler... Ama hiç fırsat bulamamıştım.

Bazen fırsatlar karşınıza bir kez çıkardı ve bir daha bu şansı elde edemezsiniz.

Chicago'ya tek başına dönen Riona'yı düşündüm.

Huş ağaçlarının arasında yaptığımız yürüyüş aklımdaydı. Bo bizi bölmeden önce Riona'ya daha önce hiç kimseye ona duyduğum hisleri hissetmediğimi söyleyecektim. Sanırım ona âşık olduğumu...

Neredeyse söyleyecektim.

Keşke söyleseydim.

O an geçti. Ve bir daha gelmeyecekti.

“Ne oldu?” diye sordu annem sessizce.

“Sanırım... Riona konusunda bir hata yapmış olabilirim.”

Bana berrak mavi gözleriyle baktı. Ellis'in de mavi gözleri vardı. Ama ben gözlerimin annemden geldiğini düşünüyordum. Mizah anlayışımın ve yemek pişirme becerilerimin de. Sevdiğim insanlara bakma ve onları koruma isteğim Waya'dandı. Ve bunu yapmanın yolları... Bana avlanmayı, ateş etmeyi ve hatta dövüş-

meyi öğretmişti. Her zaman, “Yumruklarını yavaş kullan,” derdi. “Ama önemli şeyler için savaş.”

“Çoğu hata düzeltilebilir,” dedi annem.

“Bu sefer artık evde olacağıma söz vermiştim.”

Bana güzel mavi gözlerinin köşelerinin kırışmasını sağlayan bir gülümsemeyle baktı. “Endişelenmiyorum. Zamanı geldiğinde geri döneceksin.”

Aslında bunu kastettiğini anlayabiliyordum. Annem kastemediği hiçbir şeyi asla söylemezdi.

Bo’ya kamyonetin anahtarlarını verdim. Nereye gittiğimi sormadı çünkü zaten biliyordu.

Hastaneden koşarak çıkıp taksi durağına gittim.

“Havaalanına gitmem gerek,” dedim şoföre.

25

RIONA

OFİS BİNASI TAMAMEN SESSİZ SAYILIRDI.

Angela'nın gitmesiyle sadece Oran Amca ile ben vardık.

Ofisine yürümek her zamankinden daha uzun sürüyordu sanki. Botlarımın halıda çıkardığı her yumuşak sesi ve tepedeki ışıkların hafif uğultusunu duyabiliyordum.

Oran Amca şirketteki en büyük ofise sahipti. Jason Briar'ın veya Victor Weiss'inkinden bile büyük. Pahalı deri kaplı kitaplarla dolu tavandan tabana rafları olan güzel bir odaydı. Duvarlar eski haritalarla ve çerçevelenmiş botanik örnekleriyle kaplıydı. Oran Amca'nın masasının yanında altın bir sehpanın üzerinde devasa boyalı bir küre duruyordu. Bu masa, Oval Ofis'teki Resolute' masası gibi eski gemi kerestelerinden yapılmıştı. Masanın üstü, bin iki yüz dolarlık Caran d'Ache kalem ve ortaçağ kılıcına benzeyen mektup açacağı dışında temizdi.

* Hayes masası olarak da bilinir, Beyaz Saray'da Oval Ofis masası olarak ve en son beş başkan da dahil olmak üzere birçok ABD başkanı tarafından kullanılan on dokuzuncu yüzyıl ortak masasıdır. Masa, Kraliçe Victoria tarafından Başkan Rutherford B. Hayes'e 1880 yılında hediye edilmiş ve İngiliz Arktik keşif gemisi HMS Resolute'un meşe kerestelerinden yapılmıştır. (ç.n.)

Ofisi hoş bir şekilde balmumu, puro dumanı ve brendi kokuyordu, her zaman en sevdiğimden biri olan Oran Amca'nın kokusu. Oran Amca yapıyorsa bu iyi sohbetleri ve uygunsuz şakaları dinleyebilirdim. Ve sırları da. Çünkü Oran'ın her zaman anlatacak sırları olurdu.

Kapısı hafifçe aralıktı. İçeri girebilmek için biraz daha açtım.

Oran hemen yukarı baktı, koyu gözleri derin gölgelerle kaplıydı. Ofisindeki tek ışık masasının üzerindeki lambadan geliyordu.

Beni gördüğüne şaşırıp şaşırmadığını anlayamadım. Tek söylediği şeydi: "Geri döndün."

"Evet."

"Yakışıklı koruman nerede?"

"Tennessee'deki evinde."

"Ah," dedi, başını sallayıp kalemını bıraktı. "Demek işine son verdin."

"Artık sürekli gözetlenmeye ihtiyacım olmadığını düşünüyorum. Cin öldü."

Yüzüne dikkatle baktım. Bu sefer gözlerinde bir şeylerin titrediğini gördüm... Şaşkınlık değil. Neredeyse öfkeydi sanki.

"Tetikçi öldü mü?" dedi.

"Öyle."

"Emin misin?"

"Ölmesini izledim. Sonra onu bir tarlaya gömdüm. Yani, evet, bence siktüğimin herifi oldukça ölü."

Oran Amca sandalyesine yaslanıp parmaklarını önünde birleştirdi. "Her zaman çok açıksözlüsün, Riona. Çok açıksözlü."

"Çocukken dürüstlüğü için bana iltifat ederdin."

"Evet, öyleydi. Gel, otur."

“Belki de ‘düzenbazlık’ tanımını ikimiz için farklıdır.”

Oran Amca bardağını bitirip yavaşça masaya koydu. “Belki de öyle değildir.”

Bu adamı onca zamandır nasıl yanlış değerlendirdiğimi merak ederek yüzünü inceledim. Kendimi her zaman istediğim gibi ifade edemesem de genelde herkesi okumakta iyiydim.

Bu adamda hep şefkat görmüştüm. Şimdi bunun çıkarla alakalı olduğunu düşünüyordum.

“Josh’a yazık oldu,” dedim.

“Nasıl yani?” Oran Amca bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum.”

“Öyleydi. Ama Dante ve Callum onunla konuşmadan kafasını uçurması hiç iyi olmadı.”

“Ya da çaldığı parayı biz geri alamadan önce,” dedi Oran Amca yumuşak bir şekilde. “Ne kadar demiştin? Yirmi milyon mu?”

“Neden sen söylemiyorsun?”

Oran Amca hafifçe gülümsedi. “Sen adli muhasebecisin. Ben sadece benim gözetimimdeyken tüm o paranın kaybolmasıyla aşağılanan adamım.”

“Babam buna çok kızacak,” dedim. “Ama kendi kardeşinin ondan çaldığını öğrendiğinde kızacağı kadar değil.”

Oran’ın yüzü karardı. Berrak suyun bulanıklaşmasını izlemek gibiydi, gerçek duyguları pürüzsüz yüzünü bulandırıyordu. “Bu çok ciddi bir suçlama, Riona. Özellikle de kendi yeğenimden. Ne kanıtın var?”

Bu oyunun amacı buydu, bildiklerimi keşfetmek.

“Josh’ın Cin’i işe alması asla mantıklı değildi,” dedim. “O sadece o öğleden sonra satın alma anlaşmaları üzerinde çalıştığını öğrendi. Ama sen bunu çok önceden biliyordun, suikast emri için fazlasıyla zamanın vardı. Ayrıca her akşam kaçta yüzdüğü-

mü Josh'tan daha iyi biliyordun. Hatta o akşam ne kadar geç saatlere kadar çalıştığımı bile gördün. Bana eve gitmem gerektiğini söyledin... Ama kaldım. Sokakta durup ışığının sönmesini bekledin mi? Eminim bu can sıkıcıydı.”

Amcamın göz kapağı seğirdi. Demek ki doğru tahmin üzerindeydim. Gerçekten de o soğuk havada beklemişti, o süre zarfında iş ahlakıma küfretmiş olmalıydı.

“Satın alma sözleşmelerini masamdan aldın,” dedim. “Josh’ın ofisine koydun. Ama içeri girip tekrar aldım, sonra da onları eve götürdüm. Elbette, boğulmuş olsaydım bunun bir önemi olmazdı. Bu yüzden bir kaza gibi görünmesi gerekiyordu, böylece kimse katili aramaya gelmezdi veya *neden* öldürüldüğümü merak etmezdi.

Cin’in telefonumu aldığını varsayıyorum, böylece e-postalarımı ve aramalarımı kontrol edebilirdin. Mülkler hakkında birine bilgi verip vermediğime baktın. Zaten bildiğimi sanıyordun... Ama ironi bu, Oran Amca. Hiçbir fikrim yoktu. Bunu çözemiştim. Satın alma anlaşmalarını sırf durumu fark ettiğim için topladığımı düşünüyordun. Ama mesele bu değildi. Sadece seni etkilemek istiyordum! Ortaklık istiyordum.”

Dudakları sinirle gerildi. Bana cevap vermedi ama söylediğim her şeyin doğru olduğunu zaten biliyordum. Amcamla olan ilişkim hakkında bildiğimi sandığım şeylerle çelişse de mantıklı olan tek açıklama buydu. Arkadaşım ve akıl hocam olan bu adam, beni kendi kızı gibi sevdiğini düşündüğüm bu adam... Beni öldürmeye çalışan oydu. Kendi kışını kurtarmak için.

“O dosyaların yok olmasma hâlâ ihtiyacın vardı, bu yüzden Cin’in dairemi yakmasını sağladın. Bunun benden de kurtulmanı sağlayacağını umuyordun. Ne talihsizlik ki bilgisayarımda dijital kopyalar vardı. Lucy onları bana gönderdi. Sanırım bunu daha sonra anladın çünkü artık yoklar. Hepsi silinmiş.

Ama başka bir koruma katmanı olduğunu biliyordun, Josh'a bütün belgeleri imzalattın. Bu yüzden bu işi her zaman ona devrediyordun. Çünkü tutarsızlıkları fark etmeyeceğini biliyordun. İyi bir avukattı ama dahası iyi bir yalakaydı. Ona yapmasını söylediğin hiçbir şeyi sorgulamazdı.

O mükemmel bir kurbandı. Herkes onun ve benim düşman olduğumuzu gördü. Bu iş için rakiptik ve birbirimizden nefret ediyorduk. Beni öldürmesi için birini işe alması inandırıcı görünüyordu.

Ama Dante ve Cal onu ele geçirirse Josh'ın bir kuş gibi öteceğini biliyordun. Zimmete para geçirmeyi biliyor muydu? O da bu işte miydi?"

Oran Amca'nın donuk yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Sadece koyu gözlerinin parıltısı hâlâ dikkatle dinlediğini gösteriyordu.

"Önemli değil," dedim. "Ondan kurtulmak zorundaydın. Bu yüzden Dante ve Cal buraya gelmeden önce onu erkenden eve gönderdin. Onlara bütün gün hasta olduğunu söyledin. Sonra onunla birlikte havaalanına gittin ve silahı çenesinin altına zorla soktun. Yoksa o pis küçük iş için birini mi tuttun? Takım elbiselerinden birinin her yerine kan ve beyin bulaştığını hayal edemiyorum."

Oran'ın dudakları iğrenmeyle seğirdi, bu da bunu kendisinin yaptığından emin olmamı sağladı. Josh'tan daha yaşlıydı ama sürpriz doluydu. Josh, Oran tarafından ihanete uğramayı benden daha fazla beklemiyordu.

"Hayır," dedim. "Sen yaptın. Sözde bir tetikçinin işi tekrar mahvetmesini göze alamazdın. Josh ortadan kaybolunca... Sanırım onu suçlu göstermek için paranın bir kısmını hesabına aktardın. Çaldığın şeye ciddi bir darbe indirecek kadar değil ama Josh'ın maaşından biriktirmediğini anlamamızı sağlayacak kadar.

Ve sanırım Cin'in Tennessee'deki son açığını da ortadan kaldıracığını düşündün. Josh'ı suikastı iptal etme şansı hiç olmamış gibi görünecekti. Tüm kanıtlar yok olacaktı. Ben yok olacaktım. Josh suçu üstlenmiş sayılacaktı. Ve sen... Tam olarak ne? O parayı ne için istiyordun?"

Bu noktada Oran sessiz kalmadı. Gözleri kısıldı, sararmış dişleri ortaya çıktı ve tısladı: "İstiyorum çünkü *benim*. Bana borçlusun."

"Bunu nereden çıkardın?" Oran Amca, hukuk firmasının kârının yüzde ellisini alıyordu, yüklü bir para. Diğer ortakların aldığıının iki katı. "Burayı işletmek için bolca para alıyorsun."

"Hiç para almamalıyım!" diye haykırdı. "Hukuk firmasında bir hisse... İmparatorluğun yarısı benim olmalı! Ya da daha fazlası! En büyük oğul benim, Fergus değil."

"Sen piçin tekisin," dedim soğuk bir şekilde. Bunu hiç umursamadım ama Oran'a çok öfkeliydim ve bana yaptığı gibi ona da zarar vermek istiyordum. "Bu imparatorluk, babam sayesinde büyükbabamın zamanındakinden on kat daha büyük. Onu bugün olduğu yere o getirdi. Sen yapmadın. Yapamazsın."

"Ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok, kızım," diye tısladı Oran.

Belki de haklıydı. Çünkü daha gözlerimi kırpmadan bana bir silah doğrultmuştu.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Beni mi vuracaksın? Tam burada, ofiste mi? Bu sefer suçlayabileceğin başka kimse yok. Beni öldürürsen, babam seni bir köpek gibi avlar, etlerini kemiklerinden sıyrır."

"Seni öldürmeyeceğim," diye alaycı bir şekilde sıırıttı Oran. "Sen kendini öldüreceksin."

Masasına uzanıp bir şişe hap çıkardı. Etiketini okurken midem bulandı. *Riona Griffin* yazıyordu. Benim adıma bir reçete almıştı.

"Aynı numarayı iki kez yapamazsın," dedim.

"Bilmem..." dedi Oran. "Sanırım kimse senin mutlu olduğuna inanmıyor, Riona. Gerçekten. Hayatında işten başka ne var? Hiçbir şey."

Bu soruyu sorduğunda beynim bir an *Raylan* diye cevap verdi. Ta ki artık onun yanımda olmadığını hatırlayana kadar. O kısa bir süreliğine yanımdaydı. Sonra onu itmiştim.

Oran hap şişesinin kapağını açıp bana doğru itti. Silahı yüzüme doğru tutuyordu. Namlu, Oran Amca'nın gözleri kadar karanlık ve boş görünüyordu.

Hapların ne olduğunu bilmiyordum ama önemli değildi. Sonrasında kusabilirdim. Şimdilik işbirliği yapıyormuş gibi davranmalıyım. Yoksa beni vuracaktı.

Oran, pamuk ipliğine bağlıydı. Amcamın çaresizliğini ciddi şekilde hafife almıştım.

Onunla yüzleşmek için buraya gelmiştim, hâlâ tanıdığım adam olduğunu düşünüyordum. Onunla mantıklı konuşabileceğimi sanıyordum. En azından, bittiğini anlayacağını sanıyordum, kaybetmişti.

İçinde ne çok nefret barındırdığını anlayamamıştım. Babama karşı... ve bana karşı. Beni hiç sevmemişti. Bana hiç saygı duymamıştı. Uygun olduğunda beni kullanmıştı. Ve yoluna çıktığımda, beni bir fare gibi boğmaya çalışmıştı.

Ona güvenmiştim. Ama o asla bu güveni hak etmiyordu.

Raylan hak ediyordu. Ahırın dışında yaptığım gibi ona seslenebilmeyi isterdim. Keşke gelip beni kurtarabilseydi. Ama buradan kilometrelerce uzaktaydı. Bütün lanet günü ondan uzaklaşmakla geçirmiştim. Hayatta kalmak istiyorsam kendimi kurtarmam gerekecekti.

"Al," dedi Oran bana.

Hap şişesini aldım. Küçük ve hafifti. Beyaz haplar içeride şıngırdayıp duruyordu.

“Yut onları,” diye tısladı Oran.

Avucuma birkaç hap aldım. Sonra bir yudum viskiyle birlikte yuttum.

Zaman geçiyordu. Bunların etkisini göstermesi için muhtemelen sadece otuz dakikam vardı.

“Hepsini yut,” diye emretti Oran.

Muhtemelen kaç tane aldığımın bir önemi yoktu. Zaten hepsini kusmam gerekecekti. Yoksa Oran beni vuracak ve haplar tamamen farklı bir sebepten ötürü önemli olmayacaktı.

Hapların tamamını viskinin geri kalanıyla birlikte yuttum.

Tık tak, tık tak.

“Şimdi ne olacak?” dedim.

“Şimdi intihar notunu yaz.”

“Kâğıda ihtiyacım var.”

Oran masasını karıştırdı. Kalın, krem rengi bir parşömen kâğıdı çıkardı. Oran Amca için en iyisi.

“Ne yazmamı istiyorsun?”

Oran başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı ve ne yazacağımı düşünmeye başladı. Altın kaplama kalemini standından kaldırdım.

“Sevgili ailem,” diye başladı. “Size bunu yaptığım için çok üzgünüm. Ama bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum. Çok acı çekiyorum. Artık dayanamıyorum...”

Hâlâ konuşuyordu. Kâğıda saçma sapan şeyler karalarken söylediklerini kelimesi kelimesine yazıyormuş gibi yapıyordum. Önerileri dramatik ve gülünçtü, benim yazacağım türden şeyler değildi. İntihar etmeyeceğim için hiçbir şey yazmayacağımı da biliyordum. Hem Cal hem de Nessa bunu anlayacaklardı. Ne olursa olsun, bu saçmalığa inanmazlardı.

“İmzala, ‘Sevgiler, Riona,’” diye bitirdi Oran.

Benimkine hiç benzemeyen bir imza karaladım.

“İstedğin bu muydu?” dedim ve kâğıdı inceleyebilmesi için arkama yaslandım.

Oran masaya yaslanıp yazdıklarını okuyabilmek için sayfanın üzerine eğildi. Gözleri sayfayı tararken yüzü öfkeden kızarıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı. “Bu değil...”

Mektup açacağımlı alıp elinin arkasına sapladım. Küçük ortaçağ kılıcı elini masaya sabitlemişti.

Oran bağırp silahı yüzüme doğrulttu ama ben iki elimle bileğini tutup yukarı doğru ittim. Tetiği çekip tavana üç kez ateş edince alçı tozu başımıza yağdı.

Kovboy çizmemle ayağına sertçe bastıktan sonra dizimi kasıklarına geçirdim. Oran inleyip küfrederek iki büküm oldu.

Silahı elinden çekip aldım.

Oran aslında IRA’da olmayabilirdi ama dövüşmeyi biliyordu. Silahı ondan çeker çekmez, tam suratıma yumruk attı. Darbeyle geri savrulduğum ve silah elimden kayarak sandalyenin altına gitti.

Oran elini masadan kurtarmaya çalışıyordu ama sıkışmıştı. Acıyla uluyarak mektup açacağının kabzasını tutup çıkardı.

Bu arada ben de dizlerimin üzerine çöküp sandalyenin altında silahı bulmaya çalışıyordum. Oran’ın yumruğundan mı, yoksa haplar etkisini göstermeye başladığı için mi bilmiyorum ama başım dönüyordu. Zemin altımda ileri geri sallandığından silahı bulamıyordum.

Oran Amca üstüme atlayıp tüm ağırlığıyla beni haliya çarptı. Ciğerlerimdeki hava boşaldığından nefes nefeseydim ve başım her zamankinden daha kötü dönüyordu. Oran Amca silaha ulaşmamam için beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Tam o anda ellerim soğuk ve sert bir şeyin etrafında kapandı. Sapi kavrayıp parmağımı tetiğe yerleştirdim. Oran beni ayağa kaldırdığında silahı çevirip tam yüzüne doğrulttum.

Oran Amca elleri omzumda öylece kalakaldı.

“Amcanı vurmazsın...” dedi, sararmış dişleri sert bir gülümsemeyle ortaya çıktı.

“Kesinlikle vururum.”

Tetiği çektim ve tam gözlerinin arasından onu vurdum.

Oran'ın gevşek elleri beni bırakırken bedeni geriye düştü. Bacaklarım beni daha fazla taşımadığı için ben de geriye doğru sendeledim. Düştüğümde başımın arkası haliya sertçe çarptı.

Yan tarafıma yuvarlandığımda tüm oda etrafımda dönüyordu. Parmaklarımı boğazıma doğru bastırarak kusmaya çalıştım. Öğürüyordum ama hiçbir şey çıkmıyordu.

Kahretsin.

Tekrar denedim ama elim uyuşuktu. Boğazım şişti. Belki de bu yüzden kusamıyordum.

Bunun yerine telefona ulaşmaya çalıştım ama Oran Amca'nın masasında, çok uzakta gibiydi. Sürünsem de hiçbir yere hareket edemiyordum. Dizlerim oryantal halının üzerinde kayıyordu.

Aman Tanrım, sanırım aptal amcam sonunda beni öldürmeyi başaracak, artık ona bile faydası olmayacak.

Sanırım hâlâ telefona doğru sürünüyordum ama yanağım haliya dayalıydı, bu yüzden aslında hareket edemiyordum.

Üşüyordum. Çok üşüyordum.

Raylan'ın beni tutmasını isterdim. Onun kollarından daha sıcak hiçbir şey yoktu.

Kahretsin. Ne üzücü bir ölüm şekli. Kalbimde bu kadar çok pişmanlık varken...

Birden yukarı doğru süzüldüğümü hissettim. Hâlâ üşüyordum ama sıcak bir şeye yaslanıyordum. Kulakımda sürekli bir şey gümlüyordu.

Gözlerimi açtım ve Raylan'ın yüzünü gördüm. Bu imkânsızdı, bu yüzden rüya gördüğümünden emindim.

Eğer bu son rüyamsa tadını çıkaracaktım.

Raylan'ın güçlü kolları beni sarıyor, beni ofisten dışarı çıkarıyordu.

26

RAYLAN

CHICAGO'YA İNDİĞİMDE BİR TAKSİYE atlayıp Riona'nın ofisine doğru yol aldım. Orada olacağından emindim ve tahmin ettiğim gibi köşede kalan ofisinin ışıkları yanıyordu.

Carl resepsiyondaydı. Riona'yı koruduğum günlerden beni tanıyordu. "Yukarıda," diyerek beni içeri aldı.

Asansöre binerken kalbim hızla atıyordu. Uçakta ona söylemek istediğim her şeyi zihnimde gözden geçirmiştım. Şimdi tek yaptığım, beni gördüğünde yüzünün rahatsızlıktan değil mutluluktan aydınlanmasını ummaktı.

Ama onun katına vardığımda ofisinin boş olduğunu gördüm. Işığı yanıyordu ve sandalyesi sanki kısa bir süre önce oturmuş gibi dönüktü. Ama etrafta kimse yoktu. Kat sessizdi.

Orada durup beklerken tuvalete gidip gitmediğini merak ettim. Carl onun burada olduğunu söylemişti, eğer Riona gitmiş olsaydı fark ederdi.

Başımı kapıdan dışarı uzattım ve koridorda hafif bir ışık parlaltısı gördüm.

Oran'ın ofisine giden yolu tanıyarak o yöne doğru ilerledim. Riona'nın amcasıyla konuştuğunu düşünerek ilk başta acele etmedim. Ama etraf çok sessiz, çok durgundu. Havada metalik bir koku ve başka bir şey var daha vardı, hafif bir duman esintisi. Adımlarımı hızlandırdıktan sonra koşmaya başladım. Oran'ın kapısından içeri daldım.

Oran boş gözleri tavana odaklı, halının üzerinde kolları ve bacakları yanlara açılmış bir halde yatıyordu. Alnının ortasında yuvarlak, siyah bir delik vardı ve başının altından karanlık bir hale gibi bir leke yayılıyordu. Riona üç metre ötede, yüzüstü yatıyordu.

Manzara karşısında boğazımdan tuhaf bir ses yükseldi, bir kükreme ile hıçkırık arasında bir ses. Neyle karşılaşacağımdan korkarak ona doğru koşup yüzünü benden yana çevirdim.

Yüzü morarmış ve solgundu, daha önce hiç görmediğim kadar solgun. Dudakları maviye dönüktü. Ama ölmemişti. Parmaklarımı boğazına götürdüğümde nabzını hissettim. Zayıf ve düzensiz, ama orada.

Onu kollarıma alıp asansörlere doğru koştum. Çok hafif ve çok soğuktu, cildi sanki yağmurlu havadan yeni gelmiş gibi nemliydi. Aşağı inerken ambulansa çoktan haber vermiştim.

Sağlık görevlileri onu Northwestern Memorial'a götürürken yolda midesini temizlediler. Bana ne aldığını sordular ama hiçbir fikrim yoktu. Her neyse, isteyerek almadığından oldukça emindim.

Hemşireler koluna bir serum taktılar. Tuzlu su damlası koluna aktıktan birkaç dakika sonra yanaklarına renk geldi. Hafif bir pembelik ama içimi umutla doldurdu.

Dante'ye haber vermiştim. O da Callum ve Fergus'u aradı. Fergus hastaneye ilk gelen kişi oldu. Riona'nın odasına girdiğinde yüzü öfkeden tebeşir gibi bembeyazdı. "Nerede o herif?"

"Oran mı?" dedim. Ne yapmış olursa olsun, Oran'ın hâlâ Fer-

gus'un kardeşi olduğunun farkındaydım. "Avukatlık bürosundaki ofisinde. Ama size bu haberi verdiğim için özür dilerim, o öldü."

Fergus'un ağızının köşesinde bir seğıirme gördüm. Acı dolu bir yüz buruşturma, hemen soğuk öfkesi tarafından yutuldu. "O zaman çok şanslı," dedi.

Riona'nın yatağının yanına oturup kızının saçlarını geriye doğru iterek okşadı. O kızıl saçlar şu anda bedenindeki tek renkti. Solgunluğuna karşı her zamankinden daha parlak görünüyordu.

Fergus'un kızıyla yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüğüm için ne yapacağımı bilemiyordum. Ama Riona'nın yanından ayrılmak istemiyordum, bir an bile.

Fergus, arkasında durduğumu hissetti, gözlerim Riona'daydı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi bana. "Senin sayende hayatta."

"Tek başına geri dönmesine izin vermemeliydim."

Fergus hafifçe güldü. "Bu konu hakkında pek fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Kızımı tanıyorum. Kendi kararlarını kendisi verir."

Arkasını dönüp bana baktı. Yüzü Oran'inkine çok benzediği için biraz şaşırdım. Renklerindeki bazı küçük farklılıklar dışında, Fergus bir saat önce halının üzerinde ölü yatan adam olabiliirdi. Ama yüzünde Oran'da olmayan bir sertlik vardı. Erkekler liderleri tanıma yeteneğine sahiptir, Fergus'un bir patron olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

"Ebeveynler tüm çocuklarını sever," dedi bana. "Ama tüm çocuklar sevgiyi eşit derecede kabul edemez. Riona'ya ona ne kadar değer verdiğimi göstermeye çalıştım. Ama bence o benim için ne kadar önemli olduğunu hiç anlamadı." Saçlarına tekrar dokundu, tıpkı Imogen'in mutfakta yaptığı gibi. "Onu suçlamıyorum," dedi. "Keşke onun dilinden daha iyi anlayabilseydim."

Fergus'a baktım ve kendi babamı düşündüm. Waya'nın benimle kan bağı olmadığını keşfettiğim günü düşündüm. O sadece bana bakarak, bana öğreterek, beni koruyarak ve beni severek babalık yapmıştı. O sadece önemli olan her şekilde babamdı.

O anda onun sevgisini kabul edememiştim.

Ama o zamandan beri her gün hissediyordum.

"O biliyor," dedim Fergus'a. "Bana güven, biliyor."

Fergus yavaşça başını salladı. "Umarım haklısmdır." Bir an sonra konuşmasına devam etti. "Sana bir borcum var. Sana ne ödüyorsak..."

Sözünü kestim. "Borç yok."

Fergus ısrar etti. "Evet, var. Bir borcu unutmak, ödendiği anlamına gelmez."

Rahatsız olduğumu görebiliyordu. Riona'yı kolladığım için ödüllendirilmek istemediğimi.

En azından onun tarafından değil. Sadece Riona bana gerçekten istediğimi verebilirdi.

"Sen düşün," dedi. "Sonra gel beni bul."

Riona'nın ailesinin çoğu o gece hastaneye geldi. Imogen kocasından kısa bir süre sonra varmıştı. Riona'nın uyanması umuduyla birkaç saat kaldılar. Dante ve Callum sabahın üçünde geldiler çünkü öncesinde Oran'ın cesedinden kurtulmak zorundaydılar.

"Diğer avukatların onu sabah bulmasını göze alamayız," diye mırıldandı Dante bana.

"Halıyı da çıkardın mı?" dedim, kan lekesini hatırlayarak.

"Elbette. Cesedi bu şekilde dışarı çıkardık. Cal kameraları kapattı ve Carl'a sigara molası vermesini söyledi."

"Ceset şimdi nerede?"

“South Shore arazisine gömüldü,” dedi Cal. “Bizi dolandırmak için kullandığı topraklarda çürüyebilir.”

Cal, amcasının cesedini gömmek konusunda hiçbir tereddüt duymamış gibiydi. Griffin’lerden hiçbiri Oran için gözyaşı dökmedi. Riona dökerdi. Ama o aptal herif, onu gerçekten seven tek kişiyi öldürmeye çalışmıştı.

Sabahın erken saatlerinde, tam güneş doğarken, açık kahverengi saçlı ve çilleri olan zayıf, güzel bir kız Riona’nın odasına girdi. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım ama bunun Riona’nın küçük kız kardeşi Nessa olduğunu hemen anladım. Hareket etme ve durma şekli onun bir dansçı olduğunu gösteriyordu. Ayrıca Riona’nın en sevdiği şakayıklardan oluşan kocaman bir buket taşıyordu.

“Ah!” diye bağırdı Nessa, Riona’nın yanağındaki morluğu görünce yeşil gözleri yaşlarla doldu. “Babam yaralanmadığını söyledi...”

“İyi,” dedim ona. “Sadece uyuyor.”

Nessa, Riona’nın elini tutup sıktı. Şakayıkları komodinin üzerine düşürdü, kız kardeşi için duyduğu kaygıdan dolayı onları tamamen unutmuştu.

Şimdi gerçekten ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu.

“Üzgünüm,” dedi. “Sadece... Riona çok yenilmez görünür. Onu böyle görmek zor.”

“Biliyorum. Ama iyi olacak. Söz veriyorum.”

Nessa bana baktı, beni ilk kez gerçekten görüyordu. “Sen onun korumasısın,” dedi. “Raylan?”

“Evet.”

“Ben Nessa.”

“Biliyorum,” dedim. “Riona senden çok bahsetti.”

“Öyle mi?” Nessa’nın gözleri keyifle parladı.

“Evet,” dedim. “Callum’dan çok daha fazla. Ondan neredeyse hiç hoşlanmıyor.”

Nessa güldü. Gülüşü Riona’nınkinden daha yüksekti ama ritim aynıydı. “Komiksin,” dedi. “Bu mantıklı.”

“Ne mantıklı?”

“Riona çok ciddiymiş gibi davranır. Ama gülmeyi sever... Onu biraz zorlamak zorundasın.”

“Bunu zamanla anladım. Hiçbir şeyi kolay yoldan yapmayı sevmiyor.”

“Bunu çok yüksek sesle söylemesen iyi olur,” dedi Nessa gülümseyerek. “Bizi duyarsa diye.”

“Arkasından yüzüne söylemeyeceğim hiçbir şeyi söylemeye cesaret edemem.”

Nessa uyuyan kız kardeşine bakarken yüzü sevgiyle doluydu. Sonra dudağını ısırды, yine canı sıkılmıştı. “Zavallı Riona,” dedi. “Oran Amca’ya çok yakındı... Ona bunu yapabileceğine inanmıyorum.”

Fergus’un söylediklerini düşündüm. Eğer hâlâ hayatta olsaydı Oran’a yapmak istediğim şeyleri de... Fergus haklıydı. Oran alının ortasından vurulmakla paçayı kolay sıyırmıştı.

Nessa yüzümdeki ölümcül ifadeyi fark etti. Onu korkutmaktan çok hoşuna gidiyor gibi görünüyordu.

“Burada onun yanında olduğun için mutluyum,” dedi Nessa. “Onunla mı kalacaksın?”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim kesin bir dille.

“Güzel.” Nessa eğilip Riona’nın yanağından hafifçe öptü. “Ona onu görmeye geldiğimi söyle. Öğleden sonra tekrar geleceğim.”

“Söylerim,” diye söz verdim.

Riona sonunda uyandığında odada yalnız olduğum için mutluydum. Geri çekilip diğerlerinin onun etrafında toplanmasına izin vermek hoşuma gitmezdi. Hissettiklerimi saklamaya çalışmak da öyle.

Göz kapakları titreşerek açıldığında gördüğü ilk şey benim yüzüm oldu. İfadesini izledim. Gözlerindeki rahatlamayı ve mutluluğu gördüm.

“Raylan,” diye fısıldadı.

Sesi boğazına taktıkları hortum yüzünden kısıktı.

“Konuşmak zorunda değilsin,” dedim ona.

“Evet, istiyorum.”

Hemşirelerin bıraktığı buzlu su dolu bardağı aldım ve suyu içebilmesi için pipetini dudaklarına götürdüm. İçtikten sonra biraz daha rahat konuşabildi.

“Beni kurtardın,” dedi. “Yine.”

“Kendini kurtardın. Oran’ı vurdun.”

Kaşlarını çattı. “O pislik Parayı o çaldı, Josh değil.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Sadece mendil konusunda kötü bir zevki olduğu için onu vurduğunu düşünmemiştim.”

Riona kısık bir şekilde kıkırdadı. “Espri yapma, şu anda gülemiyorum.”

“Kendimi tutamıyorum,” dedim. “Seni gülümsetmek için her şeyi yaparım.”

Şimdi gülümsüyordu. Uzanıp yüzüme nazikçe dokundu. “Buraya geri döndüğüne inanamıyorum.”

“Senin için her yere giderim, Riona. Her şeyi yaparım. Muhtemelen bunu sana söylememeliyim. Çok kolay olan hiçbir şeyi sevmezsin. Ama gerçek şu ki beni parmağında oynatıyorsun.”

“Ben de sana aynısını söyleyebilirim,” dedi, mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırarak. “*Long Shot*’ın ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Öyle mi? Şey, sen benim şimdiye kadar attığım en uzun vuruştun. Ne düşünüyorsun? Başardım mı?”

Gülmemeye çalıştıysa da başaramadı. “Nasıl yaptığını bilmiyorum ama tam isabet ettirdin.”

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Onu öpmek için hastane yatağının üzerine eğildim. Ve nazik, dikkatli bir öpücük olması gereken şey çok daha sert ve derin bir şeye dönüştü. Çünkü bedenim duyguyla dolup taşıyordu: Tapındığım bu kadının kollarında güvende ve sağlam olmasının verdiği rahatlama. Beni burada istemesinin verdiği mutluluk. Ve dudaklarının yumuşaklığı ve teninin kokusuyla tetiklenen o yoğun arzu. Kolunda serumla bu yatakta sıkışıp kalmasını umursamayan bir arzu. Onu hâlâ istiyordum. Onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Hemşire bizi rahatsız etmeseydi ne yapardım bilmiyorum.

“Hastayı ezme! Geceyi burada geçirmene bile izin vermemem gerektiğini biliyorsun.”

“Beni buradan çıkarmak için çok daha fazla hemşireye ihtiyacın olacak,” dedim.

“Barney adında bir hemşiremiz var. Penn State’te bir hat görevlisiydi.”

“Tamam.” Sırıtarak hemşirenin Riona’nın hayati belirtilerini ölçebilmesi için geri çekildim. “Barney’yi bana bulaştırma.”

27

RIONA

HEMŞİRELER BENİ TAM ÜÇ gün hastanede tuttular.

Bu neredeyse dayanılmazdı, mükemmel bakımları ve bana getirdikleri tüm bardaklar dolusu buzlu su için minnettarlığıma rağmen onlarla ciddi bir kavgaya tutuşabilirdim. Ancak Raylan yanı başımdaydı; gülüyor ve şakalaşüyor, sekiz yüzüncü kez tansiyonumun ölçülmesinden kaynaklanan huysuzluğumu yatıştırıyordu.

O benim kayamdı. Amcam Oran'ın beni öldürmeye çalıştığını bilmenin verdiği acıyı yatıştırabilecek tek kişiydi. Bu, derinden yaralayan bir ihanetti. Sadece amcama gerçekten saygı duyduğum için değil, aynı zamanda karakterini çok yanlış değerlendirdiğim için. İnsanları değerlendirmem hakkındaki algımda bir çatlak oluşturmuştu.

Ama en azından bir kişi hakkında haklıydım, yanımda oturan adam. Raylan, güvende olduğumdan emin olmak için Chicago'ya uçmuştu. Bunu yapacak başka kimse yokken beni kurtarmıştı. O zamandan beri dişlerini fırçalamak veya hastane odamdaki duşu kullanmak dışında yanımdan ayrılmadı.

Tekrar birlikte olmaktan o kadar mutluyduk ki tek konuştuğumuz şey buydu.

Uzun vadede nasıl birlikte kalacağımız sorusunun belirsizliğini tartışmıyorduk. Raylan'ın ailesinin onu memleketine geri istediğini biliyordum. Ama ailemin bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Oran Amca öldüğüne göre hukuk firmasını devralmamı istiyorlardı. Sadece bir ortak olarak değil, aynı zamanda yönetici ortak olarak. Başkasına verilemezdi, en hassas sırlarımızı yalnızca bir aile üyesine emanet edebilirdik.

Hastaneden çıkmam için daha acil bir sebep vardı: Dante ve Simone'un düğününü kaçırmak istemiyordum.

Küçük ve samimi olacaktı, yirmi kişiden az katılımcı olacaktı. Ben ve Raylan dahil.

Dr. Weber, taburcu olmama izin vermeden önce bana yüzlerce test yaptırmak konusunda ısrar etti. Sonunda hafif bir karaciğer hasarım olabileceği sonucuna vardı, ancak Oran Amca'nın zehirleme girişiminden başka bir zarar görmemiştim.

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca alkol alımına dikkat et. Bu küçük hasarın da geçeceğini umuyorum," dedi Dr. Weber.

"Sanırım buna şarap dahil değil."

"Kesinlikle şarap dahil."

"Ya İskoç viskisi?"

Bana başını iki yana sallarken hiç eğlenir bir hali yoktu.

"Kendine iyi baktığından emin olacağım," dedi Raylan.

"Şimdi beni içkiden mi koruyacaksın?" dedim, ona inanmıyormuş gibi bakarak.

"Eğer yapmam gereken buysa."

Saçımı omzumun arkasına attım. "Dene de görelim."

Raylan kolumu tutup beni kendine doğru çekti. Kulağıma fısıldamak için eğilirken kirli sakalı yanağıma kaşındırıyordu:

“Chicago’da olduğumuz için güvende olduğunu mu düşünüyorsun, canım? Gerekirse bir kırbaç bulabilirim.”

Bedenimi saran şehvet dalgası yüzünden neredeyse dengemi kaybediyordum. Kolumdaki o demir tutuşla beni ayakta tutmıyordu, kesinlikle tökezlerdim.

Yine de en kibirli ifademle o parlak mavi gözlere baktım. “Bir dahaki sefere senin için bunu bu kadar kolaylaştırmayacağım.”

“Kolay ya da sert... İstedigimi alırım,” diye homurdandı Raylan.

Saçlarım kadar kırmızı yanaklarımı görmeden önce ondan uzaklaşmam gerekti.

Hastane odasından çıktığımızda törenden önce kıyafetlerimizi değiştirmek için Raylan ve ben kısa bir süreliğine ayrıldık. Beni bir an bile olsa gözünün önünden ayırmak istemediğini anlayabiliyordum.

“Sorun değil,” dedim. “Beni öldürmeye çalışacak kimse kalmadı.”

“Bundan pek emin değilim,” dedi kaşlarını çatarak. “Eğer hatırlarsan, burada oldukça uzun bir düşman listen vardı.”

“Endişelenmiyorum. Bir kavgada oldukça becerikliyim.”

“Buna itiraz edemem,” dedi Raylan ve bana son bir öpücük daha verdi.

Nessa, asker yeşili Jeep’iyle hastanenin önünde beni bekliyordu. Raylan ve ben ayrılmadan önce öpücüğe ve uzun sohbete tanık olmuştu.

Yolcu koltuğuna kayarken heyecanımı hissedebiliyordum.

“Bu sadece birinci sınıf müşteri hizmeti miydi?” dedi. “Yoksa koruman sana ciddi duygular mı besliyor?”

“Lütfen buna ‘beslemek’ deme,” diye homurdandım.

“Riona Griffin, hemen şimdi bana *her şeyi* anlatsan iyi olur!” diye bağırdı Nessa.

“Tamam,” dedim. Ama çıldırmayacağına söz vermelisin. Oldukça yoğun birkaç hafta oldu.”

“Çıldırmayacağım,” diye söz verdi Nessa, ama koltuğunda zıplıyor, kaldırımından uzaklaşırken yola dikkat edemiyordu.

“Ayrıca arabayı bir yere çarpma.”

“Ben asla çarpmam!” diye homurdandı Nessa. “Sürüşüm çok gelişti, bu yıl şimdiye kadar sadece iki ceza yedim.”

“Bunu söylemediğini varsayacağım.”

Nessa’ya dairem yandığından beri yaşadıklarımı özetledim. Yüzlerce kez lafımı kesmek için can attığını anlayabiliyordum ama hikâyenin geri kalanını duyabilmek için çenesini açmıyordu. Sonunda bitirdiğimde, “İnanamıyorum! Ablam gerçekten... âşık olabilir mi?” diye bağırdı.

Kaşlarımı çattım. “Gelecek hedeflerimizin bizi kilometrelerce uzakta yaşamaya zorladığı kısmı kaçırdın mı?”

“Hayır,” dedi Nessa sakın bir şekilde. “Bunun önemli olduğunu düşünmüyorum.”

“Nasıl önemli değil?”

“Çünkü aşk bir yolunu bulur!” dedi. “Bana ve Miko’ya bak. Ailemizden *nefret ediyordu*. Ve siz hepiniz ondan nefret ediyordunuz.”

“Eh, seni kaçırdı ve bizi gasp etmeye çalıştı...”

Nessa gözlerini devirdi.

“Ve Dante’yi cinayetle suçladı...”

“Kesinlikle!” dedi neşeyle. “Ama bak her şey nasıl iyi sonuçlandı! Eğer Miko ve ben bunu atlatabildiysek, eminim sen ve Raylan da işleri yoluna koymanın bir yolunu bulabilirsiniz.”

Genelde Nessa'nın amansız iyimserliği beni rahatsız ederdi. Sanırım bugün ne kadar çaresiz olduğumun bir işareti olarak bunu rahatlatıcı bulmuştum. İkimizin de hayatımızda bizim için önemli olan diğer şeyleri kaybetmeden Raylan'la birlikte olmanın bir yolunu bulmak istiyordum.

Nessa ve ben Mag Mile'a alışverişe gidip düğün için mükemmel elbiseleri bulana kadar şık butik mağazalara girip çıktık.

Nessa için bir şeyler bulmak kolaydı çünkü her şey onun ince dansçı bedeninde, krem rengi teninde ve kestane rengi saçlarında mükemmel görünüyordu. Sonunda uylukta yırtmaçlı ve uzun kabarık kollu lavanta rengi bir elbise satın aldı. Bu bana, 1940'larda bir film yıldızının giyebileceği bir şeyi hatırlattı. Nessa her zaman bir şekilde nostaljik görünen şeyler seçerdi ve bu her zaman ona yakışırdı çünkü her döneme uyabilecek o narin, zamansız güzelliğe sahipti.

Benim için daha zordu çünkü birçok renk kırmızıyla çelişiyordu. Ayrıca ciddiye alınmak istediğim için her zaman çok fazla ten göstermekten kaçınırdım. Ama bugün Raylan'la son konuşmamın etkisinden hâlâ kurtulamamışken koyu, turkuaz rengi, sırtı açık bir elbise seçtim. Serin ipek vücudumun etrafında akıyor, tenimi okşuyordu.

Nessa bunu gördüğünde, "Aman Tanrım!" dedi. "Seni hiç bu kadar... tehlikeli görmemiştim."

"Bir düğün için çok mu fazla?"

"Hayır! Bunu kesinlikle satın almalısın. Seni hiç bu kadar muhteşem görmemiştim."

Simone'u gölgede bırakacağımdan endişe etmeden elbiseyi satın aldım. O kelimenin tam anlamıyla dünyanın en güzel kadınıydı ve bunu modellik maaşıyla kanıtlıyordu. Kendi düğününde gölgede kalması mümkün değildi.

Nessa ile birlikte Asha Salon'da saç ve makyajımızı yaptırdıktan sonra doğruca mekâna gittik. Neyse ki Dante ve Simone için hediye mi haftalar önce almış ve onu ailemin evinde bırakmıştım. Nessa onu Jeep'te yanında getirmişti.

“Onlara ne aldın?” diye sordu bana.

“İlk dans ettikleri şarkının ses dalgası. Altın varakla basıldı ve ben çerçevelettim.”

“Keşke sarılı olmasaydı da görebilseydim.”

“Sen ne aldın?”

“Tuzlu ekmek ve bir şişe Château Mouton Rothschild. Ayrıca Henry ve bebek için altın. Mikolaj seçti, bunlar geleneksel Polonya düğün hediyeleriymiş,” diye açıkladı Nessa. “Simone her yere gittiği için bundan hoşlanacağını düşündüm.”

“Seveceğine eminim,” diye onayladım. Simone'dan daha kültürlü biriyle hiç tanışmamıştım. O bir diplomatın kızıydı ve modelliğe başlamadan önce bile dünyanın gezmediği yeri kalmamıştı.

Nessa ile birlikte Simone ve Dante'nin evleneceği devasa sera olan Le Jardin'e gittik. Kasım ayının ortasında evlenecek olsalar bile etraflarında yeşillik ve çiçekler olsun istedikleri için burayı seçmişlerdi. Kimse yaz mevsimini beklemelerini önermedi. Dokuz yıl ayrı kaldıktan sonra Dante'nin Simone'u karısı yapmak için bir gün daha bekleyeceğini sanmıyordum. Bunun dışında Simone ikinci çocuklarına hamileydi. Muhtemelen standart bir gelinliğe sığmanın hâlâ kolay olduğu bir zamanda evlenmek istiyordu.

Dakikalar geçtikçe hava soğuyor olsa da Raylan beni dışarıda bekliyordu. Arabayı çektiğimizde sırttı, bana gerçek bir smokin içinde nasıl görüldüğünü göstermek için heyecanlıydı.

Kendinden memnun olmalıydı, çok iyi görünüyordu. Beklediğimden bile daha iyi. Duman grisi ceketini tam oturmuydu ve sakallıyla saçları her zamankinden daha siyah görünüyordu. Mavi gözleri gri sonbahar gökyüzünün altında çelik rengi bir ton almıştı.

Kolumdan tutup beni beğeni dolu gözlerle süzdü. “Kahretsin, kadın... Beni daha fazla etkileyemeyeceğini düşündüğüm anda arabadan iniyorsun ve aklımı başımdan alıyorsun.”

“Sen de oldukça hoş görünüyorsun,” diyerek gülümsedim. “Botların nerede?”

Raylan sırtıttı. “Arabada. Beni baştan çıkarma, yoksa gidip alırım.”

Seranın içi yemyeşil ve nemliydi ama rahatsız edici derecede değil. Çiçekler ve sarmaşıklar, başımızın üstündeki kafesin üzerinde peri ışıklarıyla iç içe geçmişti. Sakallı bir çellist “All of Me”-nin bir cover’ını çalıyordu.

♪ “All of Me” - Brooklyn Duo

Dante ve Simone’un evleneceği yeri demir bir kemer süslüyordu. Kemer, yeşillikler ve krem rengi çiçeklerle bezenmişti; orkideler, şakayıklar ve güller.

Raylan ve ben koridorun damat tarafına oturuyorduk. Gallo Ailesi’nin reisi Enzo Gallo’nun, Aida ve Callum’un hemen arkasındaydık. Küçük Miles’in Callum’un omzunun üzerinden baktığını görebiliyordum. Ağzında bir emzikle sakin duruyordu ama gri gözleri hâlâ öfke saçıyordu ve koyu saçları dikilmişti.

Aida arkasına dönüp “Merhaba!” diye fısıldadı. Oturduğumuzda dizimi sıktı. Raylan’a büyük bir merakla baktığını görebiliyordum.

İki sıra arkada, Nero koyu kıvrıkcık saçlı güzel bir kızın omuzlarına kolunu dolamış oturuyordu. Bu Camille olmalıydı. Ellerine baktım, gerçekten de tırnaklarının kenarlarında belli belirsiz

yağ kalıntıları vardı. Tıpkı Nero'nun elleri gibi; bu, ikisinin de iç-ten yanmalı motorlara olan ortak sevgisinin kanıtıydı. Dikkatlice konuşuyorlardı, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi başları birbirine yakındı.

Nessa hediyelerimizi resepsiyon masasına bıraktı ve şimdi tam arkamda, Mikolaj'ın yanındaki koltuğa kaydı. Miko o ana kadar sessiz ve somurtkandı, soluk yüzü ve beyaz-sarı saçları tamamen siyah takım elbisesiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Nessa yanına oturduğunda ifadesi tamamen değişti. Keskin yüz hatları bir gülümsemeye dönüştü ve buz mavisi gözleri ışıldadı, ta ki aynı kişiye benzemeyene kadar. Şimdi hepimizi öldürecekmiş gibi değil de iletişim kurulabilirmiş gibi görünüyordu. Dövmeli elini kaldırıp bir tutam saçı Nessa'nın kulağının arkasına sıkıştırdı. Aksanlı sesiyle, "Muhteşem görünüyorsun, *moja mala baletnica*," dedi.

Koridorun karşısında lacivert bir smokin giymiş, uzun boylu, düzgün görünümlü siyahi biri dikkatimi çekti. İnce, sarışın bir kadınla oturuyordu, aralarında Henry vardı. Kesinlikle bu Simone'un diplomat babası Yafeu Solomon ve karısı yani Simone'un annesi Éloise'di. Henry de Simone ve Dante'nin dokuz yaşındaki oğluydu. Yaşına göre oldukça uzun boylu duruyordu, yumuşak koyu bukleli saçları ve yüzünde nazik bir ifade vardı. Törenin başlamasını beklerken sessizce bir Rubik Küpü çözüyordu. Henry'nin arkasında öğretmenini ve dadısı olduğuna inandığım güzel bir genç kadın vardı. Henry'ye bakmak için değil de düğüne davet edildiği açıktı.

Sonra annemle babam geldi, Dante'nin tarafında yer kalmadığı için Solomonların arkasına oturdular. Annem koltuğuna giderken omzumu sıktı. Gerekeceğini söylememe rağmen her gün hastaneye beni ziyarete geldi. Bana kıyafet, tuvalet malzemeleri, kitap ve dergi, Brezilya fıstığı, kuru meyve ve çikolata getirdi. Raylan'a da ikramlar getirdi, ta ki artık kimsenin oturabileceği yer kalmayana kadar.

Sanırım annemle babam Oran Amca konusunda suçluluk duyuyorlardı ama bunların hiçbirisi onların suçu değildi. Komik olan şey şuydu: Callum'un onların vârisi ve Nessa'nın da onların favorisi olduğunu hissettiğimde onlara karşı ne tür bir kin beslemiş olursam olayım, hepsi halıda ölmek üzere yattığım o anlarda kaybolmuştu. Hayatımın o son birkaç saniyesinde, öfke ya da kızgınlık hissetmemiştim. Kendi kendime *sevdiğimi* düşünmüştüm. Tek pişmanlığım, karşılığında aynı sevgiyi yeterince güçlü bir şekilde göstermemiş olmamdı.

Son gelen kişi Gallo kardeşlerin en küçüğü Sebastian'dı. Yanında kimse yoktu. Gallo çocuklarının en uzunuydu, Dante'den bile uzundu. Kardeşim dizini parçaladıktan sonra onu rahatsız eden inatçı aksaklıktan sonunda kurtulmuş, zarafetle yürüyordu. Yine de yüzü asıktı, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

Sebastian'ı pek tanı mıyordum. Eskiden profesyonel olarak oynama hayalleri kuran bir basketbol yıldızı olduğunu biliyordum. Bu hayalleri sonlandıran benim ailemdi. Griffin'ler ve Gallo'lar ateşkes ilan ettiler ve Sebastian o zamandan beri bize karşı hiçbir zaman kızgınlık göstermedi. Ama bunun içinde bir yerlerde yanmadığını hayal edemiyordum.

Mafya hayatına hiç ilgisi yoktu. Son birkaç yıldır yaşanan şiddet ve çatışma onu yavaş yavaş içine çekiyordu. Mikolaj'ın adamlarından birini vurduğunu biliyordum, muhtemelen öldürdüğü ilk kişiydi. Acaba bu onu yiyip bitiriyor mu diye düşünmeden edemedim. Yoksa kaçınılmaz bir adım gibi mi geliyordu? Bir şekilde onu bulmaya mahkûm bir kader gibi.

Tek bildiğim bugün mutlu görünmediğiydi. Ailesinin üyelerinden ayrı, annemle babamın arkasında oturdu.

Çellist duraklayıp hafif ve daha umutlu bir şarkı çalmaya başladı:

♪*"First Day of My Life" - Bright Eyes*

Simone ve Dante'nin el ele durduğu koridora baktım. Simone uzun boylu, zayıf, bembeyaz elbisesine karşın bir tanrıça kadar bronzdu. Ülkedeki herhangi bir tasarımcının ona en gösterişli veya abartılı elbisesini memnuniyetle vereceğinden emindim. Bunun yerine Simone'un gelinliği aşırı derecede sade ve süssüzdü, omuzları açıktı, dünyanın en mükemmeli olarak övülen bedeni sarıyordu. Düz karnı, taşıdığı bebeğin hiçbir belirtisini göstermiyordu ancak varlığının Dante'yi daha önce hiç görmediğim kadar mutlu gösteren faktörlerden biri olduğundan emindim.

Dante gözlerini Simone'dan alamıyordu. O kadar iriyarı bir adamdı ki genellikle herhangi bir kıyafetle, hatta bir smokinle bile korkutucu görünürdü. Ancak bugün Simone'un güzelliği öyle bir güçle yayılıyordu ki Dante bile zarif görünüyordu. Dünyada böyle bir güzelliği hak edebilecek tek erkekmiş gibi.

Birlikte koridorda yürüdükten sonra kemerin altında birbirlerine baktılar. Henry, utangaç ama mutlu görünerek aralarına girdi. Cebinde yüzükler vardı ve Enzo Gallo tören konuşmasına başlamadan önce onları çıkardı.

"Hoş geldiniz, dostlar ve aile fertleri," dedi Enzo Gallo. "Hiçbir birlikteliğin bu kadar hararetle beklendiğini sanmıyorum. Ve hiçbir çiftin birbirini bu kadar yoğun bir şekilde sevmediğini biliyorum. Dante, yeminini etmek ister misin?"

Dante, Simone'un ellerini tuttu. Büyük parmakları onun zarif ellerini resmen yutmuştu.

"Simone," dedi Dante. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Dünyanın en güzel kadınıyla konuştuğum için bunun sığ geleceğini biliyorum. Ama sana söz veriyorum, yüzünde cesaretini, zekânı ve nezaketini gördüm. Benimle konuştuğun an, zihnine açılan bir kapı gibiydi. Yaratıcılık ve zekânın olduğu bambaşka bir evren gördüm. Hiç hayal etmediğim şeylere bakmanın bir yoluydu. Ve o kapıdan girmek istedim. Senin dünyan-

da yaşamak istedim. Üzerimde öyle bir etki bıraktın ki seni asla unutmadım. Ayrı olduğumuz tüm zaman boyunca, sürekli seni düşündüm. Seni hayal ettim. Seni özledim. Seni tekrar kollarımda görmek bana ifade edemeyeceğim bir mutluluk veriyor. Senin gerçekliğin, düşlerimdenkinden bile güzel.”

Bir an duraklayıp oğluna baktı. Ağır elini Henry’nin omzuna koydu.

“Bana geri döndüğün için teşekkür ederim, Simone. Oğlumuzu getirdiğin için teşekkür ederim. Onu büyüttüğün için teşekkür ederim. Henry, sen zaten iyi bir adamsın. Seninle gurur duyuyorum.”

Dante’nin hiç böyle konuştuğunu duymamıştım, açıksözlü ve dürüsttü. Duygularını her zaman saklamayı tercih ederdi. Ya da en azından Simone hayatma geri dönmeden önce öyleydi.

Bu konuşma beni derinden etkiledi.

Duygulanmıştım.

Hayatımda hiç toplum içinde ağlamadım. Kesinlikle bir düğünde ağlamadım. Ama aniden gözlerim yaşlarla dolarken yüzüm kaskatı kesildi.

“Hayatımın her anında seni seveceğim,” dedi Dante. “Sana değer vereceğim ve seni koruyacağım. İstediklerin her şeyi senin için elde edeceğim. Senin en iyi arkadaşın ve müttefikin olacağım. Hayatını her zaman daha iyi hale getirmek için çabalayacağım.”

Simone ağlıyordu, gözyaşları kızarmış yanaklarında gümüş gibi akıyordu. O kadar güzeldi ki ona bakmamak bile zordu. Mutlulukla parlıyor, bu mutlulukla aydınlanıyordu.

“Dante, sen benim için her şeydin,” dedi. “Kalbim ve ruhum. Mutluluğum ve güvenli limanım. Sensiz hayat yalnız ve ıstırap doluydu. Bana neşe getiren tek şey oğlumuz Henry’ydi. O iki-

mizden bir parça, yaptığımız en iyi şey. Onu hem kendisi olduğu hem de bana seni hatırlattığı için seviyorum.

“Hayatımızın geri kalanında hep seni seçeceğim. Seni korku veya bencillığe rağmen seçmeye... Hırs veya diğer kaygılara rağmen... Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum. Her zaman senin için orada olacağım. Sana bu hayatın sunabileceğı her türlü neşeyi vermeye söz veriyorum. Tanıdığım en inanılmaz adamsın ve hak ettiğın eş olmaya söz veriyorum.

Bugün çok şanslıyım. Dünyanın en şanslı insanıyım.”

O da elini Henry’nin omzuna koydu, gözleri hâlâ Dante’deydi. Raylan’a bakmak istiyordum ama bakamıyordum. Ağlamak üzere olduğumu biliyordum ve onun bunu görmesini istemiyordum.

Bu gözyaşları kısmen Dante ve Simone içindi, onlar için çok ama çok mutluydum.

Ama aynı zamanda bu gözyaşları keder de barındırıyordu çünkü Raylan’ı sevdiğimi fark etmiştim. Gerçekten, gerçekten seviyordum. Ve bu beni korkutuyordu.

Simone’un sözleri adeta bir ok gibi kalbime saplandı.

Korku ya da bencillığe rağmen seni seçeceğime söz veriyorum. Hırs ve diğer kaygılara rağmen.

Aşk böyle bir şey miydi? Diğer kişiyi kendi korkularınızın ve arzularınızın üstüne koymak mıydı?

Bunun böyle olabileceğini düşünmüştüm. Ve bu yüzden asla âşık olmayacağımı varsaymışım.

Ama şimdi ne şans ki âşık olmuşum.

Ve o aşkı istiyordum. Raylan’ı istiyordum.

Sanırım onu daha önce istediğim her şeyden daha çok istiyordum. Korkularımdan ve evet, hırslarımdan bile daha çok.

Bu beni zayıf ve zavallı mı yapardı?

Aşk için kendimden vazgeçmem mi gerekiyordu?

Yanaklarımın ıslandığını hissettim ve aniden Raylan kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti, böylece yüzümü gizleyebildim. Bunu benim için yapıyordu çünkü kimsenin beni ağlarken görmesinden hoşlanmayacağımı biliyordu. En yakın arkadaşlarımın ve ailemin bile.

Beni çok iyi tanıyordu. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Silver Run'da söyledikleri zihnimde yankılandı. O zamanlar ona çok kızmıştım. Şimdi her zaman haklı olup olmadığını merak ediyordum:

Burada daha mutlusun. Ait olduğun yer burası, benim yanımda.

Korkuyordum. Ama o korkudan çok Raylan'ı seçmek istiyordum.

28

RAYLAN

DAHA ÖNCE HİÇ BU kadar güzel düğün görmemiştim. Evlenirsem ben de düğünümün etrafında sevdiğim insanların olduğu bir yerde olmasını isterdim.

Törenden sonra Henry ve huysuz bebek Miles dahil herkes hoş bir şekilde bitkin düşene kadar içip dans ettik ve midelerimizi doldurduk. Miles emziğini tükürüp ağlamaya başladı. Callum ve Aida, Dante ve Simone'a son bir öpücük gönderdikten sonra oradan hemen ayrıldılar.

Riona her zamankinden daha sessizdi. Pek önem vermedim çünkü hâlâ dans etmemi istiyordu. Etrafımızı saran bitkilerden dolayı oksijen dolu bu yerde camın ve yıldızların altında vals yaptık. Bu sefer benden uzaklaşmadı, mükemmel bir uyum içinde dans ederken bedenlerimiz birbirine yakındı ve başı göğsüme yaslıydı.

Törenden sonra gece için bir süit kiraladığım Intercontinental Hotel'e geçtik. Tek istediğim Riona'nın yanında uyumaktı, sonuçta hastaneden yeni çıkmıştı. Ama kapı arkamızdan kapanır kapanmaz üzerime atlayıp beni tüm gücüyle öptü.

Kendimi onu makul derecede nazik bir şekilde öpmeye zorlamalıydım. O elbiseyi üzerinden hemen çıkarmak istiyordum. Bütün gece kendimi zor tutmuştum, teni elbisenin koyu karanlığının yanında ay kadar soluk ve parlak görünüyordu. Saçları sırtından aşağı akan bir lav gibi, sıcak ve dumanlıydı.

Daha önce onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Komik olan şu ki muhteşem kadınlarla dolu bir odadaydık ama benim gözüm ondan başkasını görmüyordu. Riona'da beni yakalayıp sıkıca tutan bir sertlik vardı. Ne düşündüğünü ve hissettiğini her zaman bilmek istiyordum. Hem açıksözlü hem de gizemliydi. Güçlü ve kudretliydi ama aynı zamanda kırılgandı.

Öte yandan çok seksiydi. Daha önce bu denli yoğun bu şekilde üzerime atıldığını görmemiştim, gömleğimi yırtarak çıkarırken pantolonumu çekiştiriyordu.

Onu kaldırıp yatağa attım, aynı şekilde ona sahip olmak için can atıyordum.

Dudaklarını öptüğümde şampanya tadı aldım.

“Alkol almaman gerekiyordu!” diye söylendim. “Hangi ara şampanya içtin?”

“Sadece bir yudum aldım,” dedi. “Dante ve Simone’u tebrik ederken.”

“Seni yaramaz küçük şey,” diye homurdandım, onu boğazından hafifçe tutarak. “Seni nasıl cezalandırabilirim?”

Elbisesinin önünü aşağı çekip göğsünü ağzıma aldım. Meme ucunu o bağırana kadar sertçe emdim.

“Kes şunu!” diye bağırıp bana tokat attı.

Her iki elini de tutup başının üzerine sabitledim. Sonra dikkatimi yine göğüslerine verdim, her iki meme ucu da sertleşmişti.

Dilimi meme uçlarının etrafında hafifçe gezdirdim. Dilimle onları tahrik ediyordum, ta ki kolları kavrayışımınla titreyene kadar.

“Durayım mı?” dedim. “Yoksa devam mı edeyim?”

“Devam et?” diye soludu.

“Lütfen, babacığım’ de.”

Bana kaşlarını çatarak baktı. Onu tahrik etmenin verdiği zevke yüksek sesle kahkaha atabilirdim ama bundan nefret edeceğini biliyordum. Dilimle meme ucunu şaklatıp inlemesini sağladım.

“Lütfen, babacığım!” dedi huysuzca.

Ağzımı tekrar memesinin etrafına kapatıp nazikçe emdim. Keyifle inleyene kadar memesini emdim.

Sonra vücudundan aşağı kayıp bacaklarının arasına girdim. Bacaklarını omuzlarıma koydum ve uyluklarını sıktığını, elleriyle saçlarımı okşadığını ve klitorisinin dilime sürtündüğünü hissedene kadar kadınlığını yiyip tükettim. Ağzım onun tatlı ve ateşli tadıyla doluydu; tarçın ve şeker gibi, saf, çiğ bir uyarılma gibiydi.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım. Burada saatler geçirebilirdim.

Bir süre kalçalarını dilime bastırarak hızı kendisinin kontrol etmesine izin verdim. Sonra doruk noktasına yaklaştığını hissettiğimde, kalçalarını ellerimle kavrayıp dilimle baskıyı artırdım. Nefes nefese kalana ve tırnaklarını kafa derime geçirip “Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye bağırana kadar onu sertçe yaladım.

Elbisesi hâlâ üzerindeydi. Düğmeleri kopmuş olsa da ben gömlekle duruyordum. Umurumda değildi. Yarı giyinik olmamız hoşuma gidiyordu; yukarı çekilmiş giysiler, vahşi ve dağınık saçlar, bulaşmış makyaj. Düzgünce soyunmamıza bir saniye bile izin vermeyen sabırsız şehvet hoşuma gitmişti.

Onu ters çevirip arkadan içine girdim. Ben oturuyordum ve o da kucağımdaydı. Kendimi Riona’nın içine gömmek saf bir seks cenneti gibiydi. Onun hissi bağımlılık yapıyordu. Tadı ve kokusu da.

O kucagımda otururken ellerimi çıplak memelerine koyup onu kendime doğru çektim. Onu arkadan becerirken göğüslerini okşuyor, meme uçlarını sıkıp çekiyordum. Göğüsleri avucuma mükemmel şekilde oturuyordu.

Saçlarını tutup başını geriye çektim ve boynunu öptüm. Onu hafifçe ısırıp hassas tenini emerken diğer elimle hâlâ memelerini okşuyordum.

Dokunduğum her yerde izler bırakıyordum. Cildi o kadar narindi ki memelerini sıkıştığım, boynunu ısırdığım yerlerdeki kızarmış izleri görebiliyordum. Kusursuz kışındaki o kırmızı izleri görmenin zevki için onu tekrar kırbaçlamak istiyordum. Vücudunun her santimini tahrik etmek ve her santimine işkence etmek istiyordum.

Onun vahşileşmesine bayılıyordum. Onu ne kadar itersem o kadar çok istiyordu. Buna doymuyordu. Ellerime doladığım saçlarını geriye doğru atmış bir halde beni beceriyordu. Elimi göğsüne daha sıkı bastırıyor, daha sert sıkmam, hassas küçük meme uçlarına işkence etmem için yalvarıyordu.

O düğünde ne düşündüğünü bilmek istiyordum. O anın duygusuyla ağlamadığını biliyordum. Güzel bir törendi ama Riona'yı tanıyordum, zihni düşüncelerle dolu olduğundan böyle tepki vermişti.

Yüzüne bakabilmek için onu kucagımda çevirdim. Çıplak göğüsleri bana yaslanmış halde beni becerirken onu izliyordum. Onu derin derin öptüm. Şampanyanın kalıntılarını tattım.

Tam sınırda olduğunu görebiliyordum.

Ben de öyleydim. Sadece birkaç saniye daha dayanabilirdim.

Gözlerinin içine baktım ve çok sessizce "Seni seviyorum, Riona," dedim.

Yüzünün düğünde olduğu gibi buruştuğunu fark ettim. Ağlamak üzereymiş gibi. Sonra rahatlayarak yüzünü boynuma gömdü. Bedenlerimiz birbirine yapışık bir haldeyken ben de kendimi serbest bıraktım. Hissettiğim şey cinsel bir rahatlama değil çok daha fazlasıydı. Uzun zamandır hissettiğim şeyi yüksek sesle söylemenin verdiği rahatlama.

Sabah uyandığımda o gitmişti. Güneş pencerelerden içeri sızıyor, hemen yanımdaki boş yeri aydınlatıyordu.

Bir an için içimi dehşet bir korku kapladı. Sanırım onu yine korkutmuştum.

Sonra yastığın üzerindeki notu gördüm.

Onu kapmadan önce kendi kendime, “Ona güven,” dedim. “Kaçmadığına güven.”

İlk satırı bir bakışta okudum:

Endişelenme, Raylan, kaçmadım.

Kendi kendime gülümsedim. Riona’yı tanıyordum ve o da beni tanıyordu.

Bu sabah yapmam gereken bir iş vardı. Uzun sürmez. Lütfen saat 12.00’de aşağıda buluşalım. Orada olacağıma söz veriyorum. Dün gece söylediklerine cevap vermek istiyorum.

XOXO

Riona

Sevgiler, Riona yazmamıştı. Ama sonuçta, yasal yazışmalara alışkın bir kadından bahsediyorduk. XOXO’nun onun için büyük bir adım olduğunu biliyordum.

Duşa girip kendimi toparladım. Bu sefer gerçekten bir çanta hazırlamıştım, bu yüzden Riona'nın gömleğimi mahvetmesi önemli değildi. Yerine giyebileceğim mükemmel rahat bir flanel düğmeli gömleğim vardı.

Hazırlandığımda otelin kafesine inip kendime kahveyle kek aldım.

Saat on birdi. Sakindim ve kendime güveniyordum.

Öğlene yaklaştıkça gerildiğimi hissettim.

Riona'nın da benimle aynı duyguları paylaştığına inanmak istiyordum. Beni sevdiğine inanmak istiyordum.

Ama yolumuza çıkan engellerin de en az onun kadar farkındaydım. İkimizin de ailelerimize karşı sorumlulukları vardı. İkimizin de ulaşmak istediği hedefleri vardı.

Riona'nın amcası yüzünden tehlikede olduğunu bilmiyordum. Onun peşinden Chicago'ya gelmişim. Aramızdaki bu işi yürütmek için.

Ama gerçek bir planım yoktu. Şimdi bunu düşünürken çiftlikten ve Tennessee'deki hayatımdan vazgeçebilir miyim diye merak ediyordum. Kalmamı isterse, bu sefer evet diyecek miydim?

Sanırım öyle yapmalıydım. Anneme sonsuza dek eve döneceğime söz vermişim. Ama annemi tanıyordum. Mutlu olmamı istediğini biliyordum. Ona Riona'nın beni en mutlu edecek şey olduğunu söylersem anlayacaktı.

Buna karar verdikten sonra sonunda göğsümde huzurlu bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Riona geri döndüğünde, ona burada kalacağımı söyleyecektim. Şehir hayatını sevmeyi öğrenecektim. Muhtemelen hukuk firmasını devralacaktı ve ben... Bir şeyler bulurdum, işte. Kendimi faydalı kılmakta her zaman iyiydim.

Riona bir taksiyle kaldırıma yanaştı. Dışarı fırlarken elinde rulo yapılmış bir kâğıt parçası taşıyordu.

“Selam!” diye bağırdı. Yanakları soğuktan ve mutluluktan pespembeydi. “Aç mısın? Yan tarafta bir restoran var...”

“Senin aklında ne var?” diye sordum sırtarak.

O da sırttı. “Bence sen her zaman açsındır.”

“Haklısın.”

Yan tarafa gittik. Yürürken, Riona serbest elini benimkine kaydırды. Bu küçük hareketle içim mutlulukla doldu. Restoranın kapısını onun için açtığımda Riona hemen içeri girdi.

“İki kişilik masa lütfen!” dedi görevliye.

Görevli bizi pencerenin yanındaki bir masaya yönlendirdi.

Riona öyle içten gülümsüyordu ki karşılık vermemek imkânsızdı. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

“Bana neler olduğunu anlatsan iyi olur,” dedim. “Bu gerginlik beni öldürecek.”

Yüzü ışıldıyordu. “Bir ofis satın aldım!”

Onun bunu söylemesini beklemiyordum.

“Sen... ne?”

“Bak.” Kâğıdı bana doğru itti.

Kâğıdı açıp kenarlarını düzelttiğimde içinde basılı resmi görebildim. Büyük kare pencereleri olan tuğla bir bina dikkatimi çekti. Tanıdık geliyordu ama neden bilmiyordum.

İlanı okudum:

6800 W Hill Ave

789.000\$

255,11 metrekarelik bir ofis binası, 2.669 metrekarelik bir arazi üzerinde yer almaktadır. 1949 yılında inşa edilmiş, 2011 yılında yenilenmiştir. 12 araçlık park alanı ve 77,85 metrekarelik bir yürüyüşle erişilen bodrum katı bulunmaktadır. Tek kiracılıdır. Kısmen Tennessee Nehri manzarasına sahiptir.

“Riona,” dedim yavaşça. “Burası Knoxville’de.”

“Biliyorum,” diyerek kahkaha attı. “Ahır paspaslarını almak için şehre gittiğimizde görmüştüm.”

“Tennessee’de bir bina mı satmı aldın?” Aptal gibi konuştuğumun farkındaydım ama buna inanamıyordum.

“Evet,” dedi Riona. Endişelenmeye başlamıştı... Ya beklediği kadar mutlu olmadığımın ya da beynimde hasar olabileceğinden. “Çiftlikten biraz uzakta... Ama çok da kötü değil.”

İnanamıyordum. Gerçek olmaması ihtimaline karşı içimde bu çılgın mutluluğun yükselmesine izin vermek istemiyordum.

Ellerini tutup sıkıca kavradım. “Benimle eve mi dönmek istiyorsun?”

Bana bakarken yeşil gözleri ışıldıyordu. “Evet,” dedi açıkça.

“Peki ya Griffin, Briar, Weiss? Amcan olmadan... Griffin olmaz. Eğer sen kalmazsan.”

Riona iç çekti. “Bunu düşündüm. Aslında uzun bir süre. Hastanede olduğum süre boyunca kalmam gerektiğine inandım. Ama sonra fark ettim ki görev, arzuyla aynı şey değilmiş. İstediğimi sandığım şeyi artık istemiyorum. Belki de hiç istemedim. Ve hâlâ büyük bir şehirde büyük bir hukuk firması fikrine takılıp kalmış olsam bile... Seni seçmek istiyorum, Raylan. Seni her şeyden çok seçmek istiyorum.”

Başımı hayretle iki yana salladım. Riona'yı gerçekten anladığımı sanmışken beni yine hayrete düşürmüştü.

"Sana Chicago'da kalacağımı söylemeye hazırdım. Sevgilim, bunu yapmaya hâlâ hazırım. Senin mutlu olmanı istiyorum, Riona. Eğer bu kalmam içinse o zaman kalırım."

Riona sadece gülüyordu. "Şaka yapmıyordum, burayı çoktan satın aldım. Bu sabah depozitoyu gönderdim. Ve bitmiş bir iş olmasa bile umurumda değil. Söylediklerin doğrudur, Raylan... Hayatımın en mutlu anı seninle ve ailenle çiftlikte geçirdiğim o haftaydı. Güzel, huzurlu ve yuva gibi hissettiriyor. Olmak istediğim yer orası, tabii seninle birlikte olacaksam..."

Hâlâ inanamıyordum. Gerçekten uyanık olduğumdan ve sadece rüya görmediğimden emin olmak için masanın üzerinden eğilip Riona'yı öptüm.

"Seni seviyorum," dedim ona tekrar. "Seni gerçekten seviyorum."

"Biliyorum," diyerek sırtıttı. "Ben de seni seviyorum."

Güldüm. "Bunu yüksek sesle söylemek canını acıttı mı? Zor muydu?"

Kıkırdadı. "Hayır. Zor olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sonunda sana söylemek güzel hissettiriyor."

"Sonunda mı?" diye bağırdım. "Beni sevdiğinin ne zamandır farkındasın?"

"Bilmiyorum," dedi Riona ciddi bir ifadeyle. "İlk başta ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama şimdi eminim."

Onu tekrar öptüm. "Bırak da emin olmana yardım edeyim."

SONSÖZ RIONA

ANNEM VE BABAM, ONLARA kesin olarak taşınacağımı söylediğimde hayal kırıklığına uğradılar. İletilmesi gereken bir yığın önemli veri, belge ve dosya vardı. Ve aileden daha güvenilecekleri kimse yoktu.

“En azından South Shore projesi bitene kadar kalabilir misin?” diye sordu babam.

“Bu yıllar alabilir,” dedim nazikçe. “Hem her zaman başka bir proje var. Başka bir iş, başka bir kriz. Bizim hayatımız hiç sakin değil. Durgun olacağını da sanmıyorum. En azından burada değil.”

“Bu yüzden mi gidiyorsun?”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Raylan’a gidiyorum. Ama herhangi bir tehlikenin yakınımda olmaması da etkili olabilir.”

Nessa kollarını bana doladı ve normalde tahammül edebileceğimden çok daha uzun süre bana sarıldı.

“Seni özleyeceğim,” diye hıçkırarak ağladı.

“Sadece Tennessee’ye gidiyorum, Endonezya’ya değil.” Guldüm. “Beni ziyaret edebilirsin, biliyorsun. Hem buraya her zaman geleceğim.”

“Hayır, gelmeyeceksin.” Nessa şaşırtıcı bir ciddiyetle başını iki yana salladı. “Gerçekten âşık olduğunda o kişi senin dünyan olur. Bazen geri dönersin. Ama çoğunlukla Raylan’la olmak istersin. Bu hiç sorun değil. Senin için mutluyum! Ama seni çok özleyeceğim!”

Dante tüm bu olanları kendini beğenmiş bir tavırla karşıladı. Simone ve Henry ile Portekiz’e balayına gidecekti ama övünebilmek için annemlerin evine kadar gelmişti.

“İkinizi tanıştıran bendim,” diyerek sıırıttı.

“Biliyorum.”

“Bunu iki kere yapmak zorunda kaldım. Çünkü ilk seferinde Raylan’dan nefret etmiştin.”

“*Biliyorum.*” Ona kaşlarını çatarak baktım.

“İlk çocuğuna benim adımı versen iyi olur, yani harcadığım onca emeğin karşılığı olarak.”

“İlk çocuğum ya da herhangi bir çocuğum olmayacak. Hâlâ çocuk istemiyorum. Bu değişmedi.”

“Göreceğiz,” dedi bilmiş bir tavırla.

“İstesem bile onlara ‘Dante’ adını vermezdim.”

Ağzı bir karış açık kaldı. “Dante adı sekiz yüz yıldır popüler. Tarihi ve ciddiyeti var.”

“Gerçek bir isim bile değil! Bir takma ad! Dante Alighieri’nin gerçek adının Durante olduğunu biliyorsun.”

Dante hem şaşırmış hem de dehşete düşmüştü. Sanırım bunu hiç bilmiyordu. “Yalan söylüyorsun.”

“Ben asla yalan söylemem.”

Bunu duyunca yüzü düştü. “Gerçekten mi? Bu gerçekten doğru mu?”

Kendimi suçlu hissetmişim. “Önemli değil,” dedim. “O kadar da kötü değil. Eğer bir çocuğum olacaksa -ki olmayacak- sanırım ona Dante adını verebilirim.”

Dante sıırttı. “Bunu sana hatırlatacağım.”

Raylan ve ben Knoxville’e geri döndük. Uçuşumuz iptal olup ertelendi, sonra beklenenden bir saat erken kalktı, bu yüzden Bo bizi almadan önce biraz vakit geçirmek için taksiye binip şehre gittik.

Raylan yeni satın aldığım ofis binasının önünden geçmemizi istedi, böylece orayı kendi gözleriyle görebilecekti. Ortağı olmayı hayal ettiğim devasa gökdelen kadar görkemli olmasa da tatmin ediciydi. Bu bina sadece bana aitti. Bu hukuk firması benim olacaktı. Sıfırdan inşa edecektim.

Ve Chicago’da her zaman sevdiğim gibi nehre bakan bir manzarası vardı. Kasım ayının sonunda bile sadece ince bir kazağa ihtiyacım olan daha sıcak bir kasabada farklı, daha sakin bir nehir.

Hava soğuk olsa bile yanımda göğsünden sırtıma doğru ısı yayan ve kollarını sıkıca bana dolamış iri, güçlü bir adam vardı.

“Her gün seni ziyarete geleceğim,” dedi Raylan. “Sana öğle yemeği getireceğim.”

“Etrafta olursan hiçbir iş yapamam. İnanılmaz derecede dikkat dağıtıyorsun.”

“Ben mi?” dedi masum bir tavırla.

“Evet. Korumam olduğun dönemde o köşedeki sandalyede üstün başın dağınık ve yakışıklı halinle otururken sana kaç kez gizlice baktım anlatamam.”

Sırıttı. “Ah, baktığını biliyordum zaten. Seni her seferinde yakaladım.”

“Hadi oradan, nereden yakaladın?”

“Yakalamadıysam ne olayım!”

Beni sertçe öptü.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Çok büyük bir başarı elde edeceğini biliyorum. Knoxville’deki en iyi avukat, garanti. Muhtemelen tüm Tennessee’nin en iyi avukatı.”

“Bütün ülke değil mi?” diye takıldım ona.

“Şey... OJ’i bitiren bir adam var...”

“Johnny Cochrane mi? Artık hayatta bile değil!”

“Tamam,” dedi Raylan, sırtarak. “O zaman sen lanet olası ülkenin en iyisisin.”

Raylan kolunu belime dolamış halde Dünya Fuarı Parkı’na doğru yürüdük. Gölün etrafında kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra Güneş Küresi’nde durduk. Çok güneşli bir gün olmasa da altın kaplama camları parlıyordu.

Kulenin diğer tarafında, uzun siyah saçlı bir kızın, eski deri ceketli zayıf bir genç adamın yanında durduğunu gördüm. Sırtları bana dönüktü ama çiftte tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sanki tartışıyorlarmış gibi gergin görünüyorlardı. Kız yürümeye başladı ve çocuk onu yakalayıp tekrar geri çekti. Kızın yüzünü kavrayıp dudaklarını iştahla öptü. Kız bir an uzaklaşmaya çalıştı ama sonra ona aynı şekilde karşılık verdi.

Ancak birbirlerinden ayrıldıklarında o çiftin Bo ve Duke olduklarını anladım.

“Ah!” dedim. “Hadi gidelim. Bizi görmelerini istemiyorum.”

“Neden görmesinlermiş?” diye sordu Raylan.

“Kız kardeşinin utanmasını istemiyorum.”

Raylan sırtıarak baktı. “Kendini aptal gibi hissetmeli. Tam zamanı.”

“Yapma!” Onu çekiştirerek krep dükkânına sürükledim.

“Şu aptal çocuklar,” diyen Raylan, başını iki yana salladı. “Bu kadar barizken neden âşık olduklarını kabul etmiyorlar?”

Ona, kurt gibi gülümsemesine ve parlak mavi gözlerine baktım. “Demek çok belli?”

“Evet,” dedi Raylan. “Bazen olması gereken kendini açıkça belli eder. Seni gördüğüm andan itibaren biliyordum.”

“Tek bildiğin beni deli ettiğindi.”

Raylan bana bakarken sırtıttı. “Ve bunu hep yapmak istiyorum.”

NEDEN BAŞKA BİRİYLE ATA BİNMEK İSTEYESİN Kİ?

BİR BO VE DUKE ÖYKÜSÜ

BO BOONE

EVĐEN BİRKAÇ KİLOMETRE UZAKTA, nehrin üzerinde asılı duran devasa beyaz meşe ağacının dalında otururken en sevdiğim yerdeydim. Bu yüzden çalılıkta ayak sesleri duyduğumda, Raylan'ı görmeden çok önce onun olduğunu anladım. Grady o kadar uzağa yürümezdi ve Duke de buraya gelmeyecek kadar bana çok sinirliydi.

Raylan Afganistan'da sessiz olmada oldukça iyi olabilirdi ama ben onu kendisi bile fark etmeden önce duyabiliyordum. Daldan aşağı inip eğreli otlarının arasında bekledim.

Eğer başında şapka olsaydı Raylan geçerken başına bir fiske vururdum. Şapka takmamasının tek sebebi bendim. Sokakta yuvarlanıp giden kovboy şapkasını kovalamak aşağılayıcı oluyordu.

"Kahretsin, Bo!" diyerek arkasına döndü.

Dilimi şaklattım.

"Bütün o gangster işlerinin seni sertleştireceğini sanıyordum."

Raylan'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Onu şaşırtmanın ötesinde onu sinirlendiremezsiniz ama bunu denemek çok eğlenceliydi.

“Eğer onlar senin kadar sessiz olsalardı, şu anda burada dikilmezdim.”

“Bana yağ çekme.”

Ne demek için buraya geldiğini tahmin edebiliyordum.

“Bruce’u bile orada bıraktım.” Raylan başını iki yana sallarken pişmanlık dolu bir ifadeyle onu geri getirdi.

Bruce bunun işe yaramayacağını her zaman biliyormuş gibi görünüyordu.

“Onu utandırıyorsun,” dedim Raylan’a.

“Bunu hak ediyor,” diyen Raylan, sempatiden yoksundu. “Bana yaşattığı boktan şeyleri düşününce.”

Bruce asla kolay bir at olmadı, ama elbette, Raylan onu tam da bu yüzden seviyordu. Ağabeyimin de Riona’ya sırlsıklam âşık olacağını anlamam bir buçuk saniyemi aldı. Böyle taş gibi bir kaltaklayken bu çocuğun hiç şansı yoktu.

“Hadi,” dedi Raylan, meşe ağacındaki dalı kavrayıp tek eliyle kendini yukarı çekti. Ne kadar doğal görünürse görünsün bunu gösteriş için yapmıştı.

Birkaç dal daha yukarı tırmandım, böylece çıplak ayaklarım suratına doğru sarkıyordu. Kaya kadar sert ve iki kat daha kirliydiler.

“Gel, yanıma otur,” dedi Raylan, beni sabırla aşağı çekerken.

Onun yanında rahattım çünkü burası gerçekten en sevdiğim yerdi. Bu ağaç bir fırtınada devrilmişti ve ölmesi gerekiyordu ama ölmemişti. Hâlâ yerde bulunan kökleri etrafa yayılmış ve meşenin devasa dalları nehrin üzerinde bu gölgeli çardağı oluşturmuştu.

Aşağıda duran Bruce başını eğmiş nehirden su içiyordu. Raylan onu bağlamasa da buradan ayrılmıyordu.

“O atı seviyorum,” dedi Ray. “O atla bir sürü boktan şey yaşadım.”

Bununla nereye varmak istediğini gayet iyi biliyordum ama sadece suya bakmakla yetindim, yüzeydeki çimen parçalarının ve saman çöplerinin onları kaçınılmaz olarak aşağı çeken mini akıntılarda dönmesini izliyordum.

“O at beni ağaçlara, dallara çarptı ve beni defalarca tekmeledi.” Raylan gülümsüyordu. “Çok inatçı ama o benim atım ve dünyadaki en iyi at.”

Bana bakıyordu. Ona bakmasam da gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Raylan dirseğimi hafifçe dürttü.

“Riona’nın, ona biraz kovboy cazibesi göstermeye çalışırken beni kaç kez savuşturduğunu düşünüyorsun?”

“Yeterince sık değil çünkü sonunda ona boyun eğdirdin.”

Şimdiki gülümsemesi saf bir memnuniyet içeriyordu. “Kesinlikle haklısın.”

Onun adına mutluydum ama aynı zamanda kıskanıyordum da. Raylan için her şey sonunda yoluna giriyordu. Ne yapacağını biliyordu.

Ben bilmiyordum.

Elimdeki hiçbir seçenek yararına değildi ve kazananı yoktu.

“Birinci ders, küçük kız kardeşim, aşk zordur. İlişkiler zordur. Yapmaya değer hiçbir şey kolay değildir.”

Bu kadarına katlanabilirdim. “Bilgelik dolu sözlerini takdir ediyorum ama ben ve Duke, sen ve Riona değiliz.”

Raylan sözünü kesmeme takılmamıştı. “Nasıl yani?”

“Çünkü onunla daha beş dakika önce tanışmadım.”

Ağabeyim hafifçe kahkaha attı. “Evet, evet, derinden karmaşık ilişkiniz hakkında her şeyi biliyorum.”

Zihnim sahnelerle dolup taşı: tartışmalar, kaçışlar, zaferler, ihanetler...

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“İyi bir adam olmasaydı senin en iyi arkadaşın olmayacağını biliyorum.”

Bu başımı çevirmeme neden oldu. Raylan berrak mavi gözleriyle bana bakıyordu. Aramızda gerçekten anneme benzeyen tek kişi oydu.

Ama ne kadar imkânsız görünse de babama da benziyordu, bana dikkatle baktığında ve gitmeme izin vermediğinde.

“Bir şans ver,” dedi Raylan. “Seni tanımlarken korkak kelimesi bunların arasında değildi.”

Öfke içimi yakıp yıkarken ağabeyim sadece gülümsüyor ve beni dürtmeye devam ediyordu.

“Chicago’ya gittim ve bir avukatın peşine düştüm. Bundan daha kötü bir şey olamaz.” Sonra konuşmasına nazikçe devam etti. “Sen korkak değilsin, Bo... değil mi?”

Derin ve yavaş bir nefes alırken sorunun sadece küçük bir kısmı olan bir şeyle konuyu değiştirdim:

“Annem beni üniversiteye göndermeye çalışıyor.”

Duke’un sorunu bu değildi ama işleri kesinlikle kolaylaştırmıyordu. O aptal kabul mektubu geldiğinden beri bana laf atıyordu.

Kolej ceketini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Kafeteryada kızarmış turşu servis ettiklerini mi düşünüyorsun?

Şimdi sen de mi avukat olacaksın?

Sonuncusunda biraz fazladan alaycı bir tavır vardı çünkü Duke, Riona'nın benim eski kıyafetlerimi giydiğinde bile çok zengin olduğunu anlayabilmişti: Maniküründen ve sanki odanın, hatta daha önce hiç adımını atmadığı tüm odaların imparatoruymuş gibi durmasından.

Tam da bu yüzden o kadını sevmiştim ama Duke şişelenmiş su içen, yüksek topuklu ayakkabı giyen veya Instagram kullanan herkesi küçümserdi. Sahte olan her şeyden nefret ederdi. Ben onun insanları önemsiz şeyler üzerinden yargıladığını söylüyordum, böylece etrafındaki gerçek çirkinliği görmezden gelebiliyordu.

Gerçek şu ki Vanderbilt'e gitmeyi asla planlamıyordum. Sadece annemi ve yüzme antrenörümü başımdan savmak için başvuru yapmıştım.

Mektup geldiğinde, bir anlığına kendimi kampüste yürürken, kolumun altında kitaplarla hayal ettim. Sonra sekiz yaşımdan beri hayatımın hemen her günü hissettiğim o sızıyı hissettim, sanki sol tarafımda kaburgalarımın biri eksikmiş gibi ve buradan her adım attığımda o deliğin daha da derinleşeceğini biliyordum.

"Annem beni de üniversiteye gitmeye zorladı," dedi Raylan. "Beni bir üniversiteli olarak hayal edebiliyor musun? Belki bir NBA bile kazanabilirdim."

Benden beklediği ifadeyle ona baktım. "MBA mi demek istiyorsun?"

Raylan sırıttı. "Belki de üniversiteye *gitmelisin*, her şeyi biliyorsun."

"Kız arkadaşının yanında böyle şakalar yapma. Aslında aptal olduğunu düşünecek."

Raylan güldü. "İnan bana, ne kadar aptal olduğumu çok iyi biliyor. Ama daha iyi bir at da bulamaz."

Ağabeyim sinir bozucuydu. Ama aynı zamanda eski favori gömleğim gibi derinden rahatlatıcıydı. Yanağımı omzuna yasladım. Kolunu bana dolayıp sarıldı.

“Tek söylediğim, eğer sen ve Duke iddia ettiğiniz gibi arkadaşsanız, o zaman neden başka biriyle ata binmek isteyesiniz ki?”

Söylemesi kolaydı.

Duke şu anda benden nefret ediyordu.

Ve bu diğer alternatiften bir şekilde daha iyiydi.

Duke daha önce bana çok kızmıştı ama her zaman bir çözüm yolu bulmuştuk.

Ama bazı çizgiler vardır ki onları bir kez aştığınızda asla geri dönemezsiniz.

Ağabeyimin bir çanta hazırlayıp gecenin karanlığında kaybolduğu gün gibi.

Buraya geri dönüp öğüt vermeye başlayabileceğini düşünüyorsa, başına gelecek vardı.

Ondan uzaklaşıp sırtımı meşe ağacının gövdesine yasladım ve dizlerimi çenemin altına çekip kollarımı onların etrafına doladım. “Neden gittin?”

Sanırım nedenini biliyordum. Ama Raylan'ın bana anlatmasını istiyordum.

On yaşındaydım ve o öylece gitmişti. Veda bile etmemişti.

“Bunu hatırlıyor musun?” dedim. “Gerçekten *berbattı* çünkü iki yıl önce en yakın arkadaşımdan uzaklaşmıştım ve birkaç ay sonra babamı kaybettim. Ama sen ondan sonra da eve gelmedin.”

Raylan uzun bir süre bana baktı. Ağabeyimin ne söyleyeceğini tahmin etmek zordu çünkü ne hissederse hissetsin göz temasını koruyordu.

En sonunda, “Cenaze için eve geldim,” dedi.

“Ama kalmadın.”

“Afganistan’dan eve dönmene izin vermiyorlar. Baban ölse bile.”

“Sana sorduğum bu değildi,” diye tısladım. “Neden *gittin* dedim.”

Raylan elini saçlarında gezdirip inler gibi iç çekti.

“Öfkeliydim.”

Ağabeyimin sinirlendiğini hiç görmemiştim. Aslında bazı aşırı durumlarda sakinliğini nasıl koruduğuna şahit olmuştum.

“Neden öfkeliydin?”

“Şey...” Dudakları seğirirken dişleri görünüyordu. “Bir şey öğrendim. Ebeveynlerimiz hakkında.”

Ne söyleyeceğini tahmin ederek bekledim.

“Babamız... Annem bana babamızdan hamile kalmadı.” Aceleyle ekledi. “Tanışmalarından çok önceydi. Birlikte olmaya başlamadan önce yani. Sorun yoktu. İkisi için de sorun yoktu.”

“Biliyorum,” diyerek ağzımdaki baklayı çıkardım. “Annemin günlüğünü okudum.”

“Sen... Bo!”

Omuz silktim. Hiç pişman değildim çünkü bana yalan söylediğini biliyordum.

“Öfkeliydim,” diye tekrarladı Raylan, yüzünde perişan bir ifade hâkimdi. “Bana hiç söylemedikleri için öfkeliydim. Ayrıldım ve askere gittim. Üç ay sonra... Ne olduğunu biliyorsun.”

Ah evet, hatırlıyordum. Gece farları. Yakın ve sonra çok yakın.

Raylan ona bakmam için dizime dokundu.

“En büyük pişmanlığım bu, Bo. Babamız ‘*Seni seviyorum,*’ dedi ve ben de ‘*Sen benim babam değilsin,*’ dedim ve kapıdan çıktım. Ve ona bunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu söyleme şansım olmadı çünkü hemen ardından öldü. Bu yüzden öfkeyle söylediğim yalanla yaşamak zorundayım. Çünkü asla unutamam.”

Bana başka bir ders vermeye çalışıyordu.

Ona bunu söylemem gerekiyordu.

“Bizi bilerek yoldan çıkardılar.”

Raylan gözlerini kırptırdı. “Bo...”

“Gördüm.”

“On yaşındaydın ve saat sabahın ikisiydi; Bo, eminim uyuyordun...”

“Uyumuyordum! Sana söylüyorum, gördüm!”

Raylan bir an duraksadı.

“Tamam.”

Omuzlarım gevşedi çünkü bana inandığını duyabiliyordum. Dudaklarımı yalayıp usulca, “Ya ailesi yaptıysa? Ellis’in...” dedim.

Babasının adını söylediğimde Raylan hafifçe titredi. “Hayır.” Dudakları solgundu. “Öleli on sekiz yıl olmuştu. Ailesi hiçbir şey bilmiyordu. Sarhoş bir sürücüydü; Bo, polisler...”

“Polislerle hiç konuşmadın,” diye hatırlattım ona. “Annem konuştu.”

“Hayır,” dedi Raylan tekrar. Ama sonra çenesi sanki kendisiyle aynı fikirde değilmiş gibi hareket etti.

“Ya onlar...”

“Peki, ya yaptılarsa?” diye sözümü kesti. “Sen ne yapardın, Bo? Az önce sana söylediklerimi duymadın mı? Öfkeliyken hayatının en kötü hatalarını yaparsın.”

“Kendi adına konuş.”

Raylan sanki bu onu incitmiş gibi geri çekildi. Suçluluktan dolayı yüzüm kıpkırmızı kesildi.

Bir süre sonra sanki konuşmanın diğer kısmı hiç olmamış gibi sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde, “Kardeşlerimle savaşa gitmek kendim için yapmam gereken bir seçimdi,” dedi. “Üniversiteye

gitmek de büyük bir karar. Annem sana iyi tavsiyelerde bulunuyor. Onu dinle. O biliyor... Bu arada muhtemelen haklıdır, muhtemelen ikimiz de üniversiteye gitmeliydik. Ama seçimini kendin için yapmalısın, annem için değil.”

“Tamam, tamam,” dedim. “Teşekkürler.”

Raylan meşe ağacından nehrin kenarına indi. Geçerken baldırıma hafifçe vurdu.

“Ama sana bir tavsiye verecek olursam... Üniversite işini yarın düşünürsün. Atın uzaklaşmasına izin verme.”

Tanrım, bahse girerim sabahtan beri bunu söylecek zamanı kolluyordu.

Bir bakıma Duke’u bulmak zordu çünkü eyalet sınırının çok ötesinde, Çeroki topraklarında yaşıyordu.

Aslında hiç de zor değildi çünkü suratını astığı zamanlarda olduğu gibi, amcasının çiftliğinde kuzenleri dediği çakal sürüsüyle birlikte etrafta koşturduğunu tam olarak biliyordum.

Grady’nin eski mavi Ford’uyla oraya gittim.

Köpekler toz bulutunu bir kilometre öteden görünce hepsi havlayarak kaçtı.

Kamyondan indiğimde, kuzenlerden biri bir çapraz oku tam kapı kulpunun üstüne sapladı. Elimi mi hedef almıştı, anlayamadım. Cinayete niyetli ve berbat nişancı olması mı, yoksa mükemmel nişancı ve biraz daha itidalli olması mı daha iyiydi?

“Pratik yapmaya devam et!” diye seslendim hışırdayan ağaçlara.

Kuzenlerin etrafında korkunuzu belli etmemeniz gerekirdi, yoksa sizi paramparça ederlerdi.

Duke'u tam da tahmin ettiğim yerde, atların yanında buldum. Amcalarının bir yabani at sürüsünü eğitme çalışmalarını izliyordu. Atlar, özellikle de yüzünde yıldırım gibi lekesi olan büyük erkek at, oldukça vahşiydi.

Amcalar beni görünce, yarısı benden nefret ettiği için kaşlarım çattı ve yarısı da Duke'un çılgına döndüğünü görmekten hoşlandığı için gülümsedi.

Duke hemen yanında durduğumda bile beni görmezden geldi. Boğazının yan tarafında nabzının attığını görmeme rağmen.

Teninin rengini biliyordum. Bana göre toprağın rengiydi.

Onun kokusunu kendi kokum gibi biliyordum.

Onun yanında durmak hem yalnız olmanın hem de başkalarıyla birlikte olmanın tüm güzel yanlarını barındırıyordu.

Artık amcalarını, kuzenlerini veya atlarını bile görmüyordum, gördüğüm tek şey Duke'du.

"Yine telefonunu mu kırdın?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı.

Kesin böyle olmuştu, yoksa bana mesaj atmadan bir günden fazla dayanamazdı.

"Dün gece evimin orada mıydın?"

Çenesi kasıldı ve elleri ceplerinde, çizmesinin topuğunu toprağa gömdü.

"Evet," diye itiraf etti sonunda.

"Seninle konuşmak için dışarı çıktığımda neden gittin?"

"Çünkü sana çok sinirliyim, Bo!"

Bana doğru döndüğünde midem kasıldı.

En yakın arkadaşım her geçen gün daha da güzelleşiyordu. Ona bakamıyordum bile, yüzünde yarı iyileşmiş morluklar olmasına rağmen. Özellikle morluklara. Köşeli bir çenesi, çıkık

elmacık kemikleri, dar gözleri ve karga kadar uzun siyah saçları vardı. Alt dudağı hafifçe şişmişti. Kendi dudağımda da aynı noktayı ısırığımı fark ettim.

Bir grup kovboy, ben Duke'a bira fırlattıktan sonra ona saldırmıştı. Aslında hepsine bira fırlattım desem daha doğru olur.

"Wagon Wheel'e giremiyorum!" diye bağırdı Duke.

"Kimse giremiyor, geçici bir süreliğine."

Duke dişlerinin arasından keskin bir tonla tısladı. "Ne şaşırtıcı, umurunda bile değil."

Keşke Duke'la aramda olanları onun sandığı kadar az önemseyebilseydim.

Sırıtan amcalarının yarısı çitlere biraz daha yaklaşarak bizi dinlemeye çalışıyordu. Asık suratlı olanlar çoğunlukla çitte oyalanıyordu, buradaki işlerin çoğunu onlar yapıyordu.

Öfkeli at, Duke'un kuzeni Arnie'yi üzerinden attı.

"Gördün mü? Kafamı tekmelemeye çalıştı!" diye bağırdı Arnie, geriye doğru sıçrarken atın toynağı şakağını bir santimle ısıkalamıştı.

"Bak," diyerek Duke'un kolunu tuttum. "Üzgünüm."

Çıplak tenimizin değdiği yerde sakın bir sıcaklık yayılıyordu. Bunun ötesinde hava gergindi. Özellikle yüzlerimiz arasındaki boşlukta...

"Ne için üzgünsün?"

Duke gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri o kadar koyuydu ki gözbebeklerini irislerden ayırt edemiyordunuz.

"Ben... Üzgünüm, düşündüğün için..." dedim kekeleyerek.

"Ne *düşündüğüm* için üzgünsün?" Duke tam olarak anlayamadığım sebeplerden ötürü anında öfkelendi.

Çitin üzerinden atların olduğu ağla atlayıp vahşi atı yelesinden avuçlayarak sırtına atladı. Aygır gerilip bembeyaz yüzünü yukarı kaldırdı ve gözlerini çılgınca devirdi.

“Onlara nasıl yapıldığını göster, Eşek!” diye bağırdı Duke’un amcası. Duke yerde olsaydı amcası o eski lakabı kullanmaya cesaret edemezdi.

Ama Duke duymamış gibiydi. Atın yelesini kavrarken ilk çifteden kurtulmayı başardı ve bir kelebeğin dengesiyle şahlandı. Bu hiç de zor görünmüyordu çünkü Duke bu gezegende benden daha iyi bir binici olduğunu düşünebileceğim tek kişiydi. Bunu ona asla itiraf etmedim, elbette.

Duke yüz atı eğitmişti. Ama izlerken, aygır muhteşem bir şekilde eğilince Duke tutuşunu bırakmak zorunda kaldı. Havaya savrulup yere düştü ve birkaç kez yuvarlanıp çite çarparak durdu.

Amcaları ve kuzenleri hemen yanma gidip onu kucakladılar ve Duke nefes bile alamadan sırtına vurdular.

“İyisin, çok iyisin!”

Saçlarını karıştırarak başını okşadıklarında siyah saçları omuzlarına döküldü. Duke saçlarını yeniden toplarken çitin kenarında beni sessizce izliyordu. Burnu kanıyordu.

Ona dik dik baktım çünkü o atm onu bilerek atmasına izin verdiğine dair garip bir his vardı içimde.

“Ne için üzgünsün, Bo?” diye sordu Duke.

Dudaklarımı yaladım. “Üzgünüm, yapamadım...”

“Hayır.” Kuzenlerinin onu engellemeye çalıştığı atı yakalayıp tekrar sırtına atladı.

“Duke!”

Beni görmezden gelerek dörtnala koşarken aygırı öyle bir kışkırttı ki sonunda kendini çitin öteki tarafında buldu.

Amcalarını iterek ona doğru koştum. En iyi eğitimcilerinin neden bu kadar muhteşem bir şekilde başarısız olduğunu anlamayarak alaycı bir şekilde bağırıyorlardı.

Duke ayağa kalktığı anda kan yüzünün yanından aşağı akıyor ve kolundaki bir kesikten parmak uçlarına damlıyordu.

“Ne için üzgünsün?” dedi inatla.

“Kes şunu! Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Yanlış cevap.”

Duke sendeledi.

Onu omzundan tuttum ama o benden kurtulup çitin üzerinden atladı ve atın dairesel alanda kaçmasına asla izin vermeyen hafif, amansız tarzıyla atm peşinden koştu. Elini atın sırtına koyup kendini yukarı çekmeye çalıştı ama sağa doğru eğilmesinden yaralı olduğunu anlayabiliyordum. Kan hem kaşından hem de burnundan akıyordu.

Bakır kokusu atı çileden çıkardı. Burun delikleri genişledi ve bir derviş gibi dönüp durmaya başladı. Duke, tutuşunu gevşettikçe daha da abartılı hale gelen bir tür sersemletici zarafetle dayanıyordu. Bana attığı bakış açıkça bir meydan okumaydı.

“Duke!”

Duke atı bırakınca bir kez daha yere çakıldı.

Bu sefer o kadar kolay kalkmadı.

“Aptal,” dedi amcası Inota, onu ayağa kaldırarak. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Diğer amcalar sessizliğini korurken bana ters ters bakıyorlardı. Bu durum fazla ileri gitmişti ve bundan hiç hoşlanmamışlardı.

Ben de öyle.

“Dur,” diye yalvardım Duke’a.

Başını yukarı doğru savurdu. “Söyle bana, Bo. Neden üzgünsün?”

Genellikle Duke beni çileden çıkartırcasına öfkelenendirirdi. Ama şu anda, toz ve kan içindeyken sadece çok... yenilmiş görünüyordu.

Yüzünde kavga veya öfke yoktu.

Gördüğüm tek şey üzüntüydü.

“Seni incittiğim için üzgünüm,” diye fısıldadım.

Gözüme bakarak başını olumlu anlamda salladı. Sonra bu sefer yelesine sıkıca tutunarak, kendisinin savrulmasına izin vermeden atla çitin etrafında dörtnala koştu.

Tekrar etrafında döndüğünde, “Benimle bir randevuya çık. Gerçek bir randevu,” diye bağırdı.

Buna şantaj denirdi! Birden yaşadığım tüm pişmanlıklar buharlaşıp yok oldu.

“O atla çıkmayı tercih ederim.”

Duke topuklarını atın yanlarına gömüp dişlerini gösterdi. Beş saniye sonra at onu öyle sert bir şekilde itti ki Duke sırtüstü yere düştü.

Arnie benimle sohbet eder gibi, “Onu asla inatla alt edemezsin,” dedi. Arnie’nin babası Gatlin hiç de eğlenmiş görünmüyordu. Ne benden ne de annemden hoşlanırdı.

Gatlin, bana karanlık bir bakış atarak “Kendini öldürtecek,” dedi. Sonra neredeyse hayal edebileceğim kadar alçak bir şekilde, “Tıpkı Waya gibi,” diye mırıldandı.

Başka biri babam hakkında böyle konuşsaydı, lanet olası burnunu kırardım. Ama Gatlin’in burnu daha önce birkaç kez kırılmıştı, ayrıca beni bir kavgada öldürecek kadar uzun boylu, yaşlı bir kovboydu. Sonrasında Duke’un diğer amcaları beni çiftliklerinin bir yerine gömerdi, hatta Duke da bu konuda bir şey söyleyecek olsa onu da gömerlerdi. Warcloud’larla dalga geçemezsiniz.

Duke tekrar yere çakıldı.

Yeniden toprakla buluştuğunda, “Tamam, yapacağım!” diye bağırdım. “Çekil şu lanet attan!”

Duke topallayarak geldi, üstü başı toz ve kan içindeydi.

“Kararını biraz daha çabuk veremez miydin?”

O gece Duke’un beni kültür merkezindeki dansa götürmesine izin vereceğime dair söz verdim, sonra öğleden sonranın geri kalanını büyükannemin evinde ekmek pişirmesine yardım ederek geçirdim.

Büyükannem tanıdığım en iyi aşçıydı. Babama inanılmaz dana etli güveç ve yiyebileceğiniz en iyi krepleri yapmayı öğretmişti ama onun gerçek ödüllü öğrencisi annemdi. Babam büyükannemin ona tüm eski yemek kitaplarını verip “Tarifleri ezberledim,” demesine inanamadı.

“Bana o tariflerin gizli olduğunu söylemiştin!” dedi babam.

Büyükannem omuz silkti. “Onlara layık bir mirasçı gerekiyordu.”

Muhtemelen babam tariflerine sürekli bir şeyler eklediği için sinirliydi; muzlu kreplerine ahududu, kızarmış ekmeğine tarçın. Kurcalamaktan kendini alamazdı.

Babam uzun ve zayıftı, büyükannem ise kısa ve yuvarlaktı ama yemek veya eyer yaparken elleri tıpkı onun gibi görünürdü. Büyükannem bir günde çoğu insanın bir ayda yaptığından daha fazla iş yapardı.

Hamuru birlikte yoğuruyorduk. Dirseklerime kadar una bulanmıştım. Büyükannemin ise sabah şeftali konservesi yapmış ve tavuk kümesini temizlemiş olmasına rağmen önlüğü hâlâ tertemizdi.

Dansın başlamasına sadece birkaç saat kaldığı ve gerçek bir buluşma için giyinme düşüncesi cildimde karıncalar geziyormuş gibi hissettirdiği için kendimi oyalamaya çalışıyordum.

Duke ile arkadaş olmanın en sevdiğim yanı, bunun asla böyle hissettirmemesi gerektiği idi.

Çocukluğumuzdan beri kedi köpek gibi kavga ederdik. Beni havalı tüfekte vurmuştu ve mermi hâlâ kıkımda, çıkaramayacağım kadar derindeydi. Bir keresinde ona içinde taş olan bir kartopu atmıştım ve bu da dişlerinden birini kırmıştı. Artık izi göremiyordunuz çünkü ana dişleri çıktığı için o çukur kaybolmuştu ama sadece otuz bir dişi vardı.

Hem Kabile Polis Departmanı hem de yerel şerifle başımız dertteydi, Duke'un amcalarından bahsetmiyorum bile. Onu görmeden geçirdiğim bir hafta yoktu.

O bana kendi kardeşlerimden daha yakındı çünkü o sadece bir kardeş değil, benim en iyi arkadaşım ve lanet olası beşik arkadaşımdı. Neredeyse ikiz gibiydik.

Ancak...

İkiziniz yaklaştığında kalbinizin hızla atmaması gerekirdi. Fark etmeyeceğini düşündüğünüzde eğilip kokusunu içinize çekmemeliydiniz. Başka biriyle konuştuğunu gördüğünüzde göğsünüz ağrımamalıydı. Ve en önemlisi, dudaklarına bakarken acaba kokusu kadar tatlı mıdır diye merak etmemeliydiniz.

“O ekmek sana ne yaptı?” dedi büyükannem.

“Yoğuruyorum.”

“Öğle yemeği parasını çalmaya çalışıyorsun gibi görünüyor.”

“Ne diye sürekli dans düzenleniyor ki?” dedim, ekmeği tekrar yumruklayarak.

Büyükannem gülümsedi. “Bazı insanlar dans etmeyi sever.”

“İnsanlar bir sürü aptalca şeyden hoşlanır.”

Büyükannem bunu da duymazdan geldi.

“Duke saat kaçta geliyor?”

“Bilmiyorum,” dedim sinirli bir şekilde. “Sanırım yedi.”

“Duş alacak mısın?”

Bu sadece bir soruydu ama içinde cehennem gibi bir ifade olan türden bir soruydu.

“Sanırım,” dedim tekrar, daha da sinirlenerek.

“Emin olsan iyi olur,” dedi büyükannem. “At ve tavuk pisliği gibi kokuyorsun.”

“Bu senin tavuk pisliğin!”

“Bu daha iyi koktuğu anlamına gelmiyor.”

“Tamam, tamam.” İyice yoğurduğum hamurumu unlu tezgâhın üzerine fırlattım. “Duş alacağım.”

“Koko’dan bir şeyler ödünç al,” dedi büyükannem. “O aldırılmaz.”

Koko benim halamdı ama büyükannem onu çok geç doğurduğu için benden çok da büyük değildi. Ayrıca çok güzel ve göz alıcıydı, dahası bir rock yıldızının gardırobuna sahipti, bu yüzden bana yakışsa bile dolabını karıştırmaya cesaret edemezdim. Kaldı ki o kıyafetler bana yakışmazdı.

“Bu arada Koko nerede?”

“İşte,” dedi büyükannem, hamuru düzgünce küçük somunlar haline getiriyordu.

Koko yerel istasyonda sabah haberlerini okuyordu. Sabah üç buçukta uyanıyor ve akşam yemeğinde yatıyordu, belki de bu yüzden hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Ya da en azından bize tanıştıracığı türden biri yoktu.

Ben hâlâ duştayken eve geldi. Trans Am’inin yoldan yukarı doğru kükrediğini ve sonra mutfakta akortsuz şarkı söylediğini duydum.

Basamakları hızla çıkıp banyo kapısını tıklattı. “Annem bir kıyafete ihtiyacın olduğunu söylüyor!”

Sıcak su uyarı vermeden bitti. Bağırıp bir havlu aldım ve Koko içeri daldığı anda havluya sarıldım.

“Buna ne dersin?” dedi, payetlerle kaplı bir şeyi tutarak.

“Kesinlikle hayır. Hem kıyafetim var, teşekkürler.”

“Artık yok. Annem yıkıyor.”

“Büyükanne!” diye bağırdım merdivenlerden aşağı.

“Çok geç, su içindeler,” diyerek sırttı Koko. Büyükanнемin bunu kasıtlı yaptığını benim kadar o da biliyordu.

En küçük kardeş ve en küçük kuzen olmak böyle bir şeydi; herkes sana emir verir, kendi hatalarını dolaylı olarak senin aracılığıyla düzeltmeye çalışırdı.

Hâlâ hatalarımı yapmanın ortasındaydım ve henüz bitirmeye yakın değildim.

“Hadi,” diye ikna etti Koko. “Seni süsleyelim.”

Koko, kelimenin tam anlamıyla onun oyuncak bebeğiymiş gibi beni süslemekle uğraşırdı.

Eskiden başımda kurdeleler ve tokalarla kaçır, kasıtlı olarak çamurda yuvarlanırdım.

Ama bu gece Duke’un Wagon Wheel’de dans etmeyi teklif ettiği kızıl saçlıyı düşünmeden edemedim. Fırfırlı bir etek ve her yerinde yapay elmaslar olan kovboy çizimleri giymişti.

Güzel kızlar her zaman Duke’la iletişime geçmeye çalışırdı, özellikle son birkaç yıldır. O kızıl saçlı, benimle konuştuğunu gördüğünde bile şaşırmış gibi görünüyordu. El ele tutuşsak bana nasıl bakarlardı, kim bilir? Ya da birlikte dans etsek?

Utançtan yüzüm kıpkırmızı kesilince öfkelendim. “Lanet olası bir elbise giymiyorum!”

“Kimse sana giymen gerektiğini söylemedi,” dedi Koko sakın bir şekilde.

“Fena değil!” demeden önce bir saat boyunca üzerimde çalıştı.

Saçıma fön çektikten sonra gözlerime benim istediğimden daha fazla ama onun istediğinden daha az far sürdü.

Bir kıyafet seçme zamanı geldiğinde, dolabının içinde hayranlıkla duruyordum. “Bir dergi gibi...”

Bir kahkaha attı. “Artık maaşlarımın nereye gittiğini biliyorsun.”

Bu kadar güzel bir dolabım olsaydı, kimsenin dokunmasına izin vermezdim. Ama Koko askıları indirdi ve her biri sahip olduğum her şeyden daha gösterişli olan yüzlerce kıyafeti deneme mi istedi ama hiçbir Duke’un bana bakarken kahkaha atmayaacağı şeyler değildi.

“Bu mükemmel olabilir!” dedi Koko, kendi domates kırmızısı tulumuna hayranlıkla bakarak.

“Evet, eğer tampon kostümü giymiş olsaydım.”

“Bu iğrenç,” diye güldü Koko. “Ve belki biraz da doğru.”

Tulumu astı ve yerine kanarya sarısı fırfırlı bir üst çıkardı. “Şuna ne dersin?”

“Bazen nerede yaşadığımızı unuttuğunu düşünüyorum.”

“Yaşamak istediğim yere göre giyinmeyi seviyorum,” dedi Koko, çenesini kaldırarak.

Bu ortadaydı çünkü şu anda kelebek yamalarıyla kaplı paçalı bir kot pantolon ve püsküllü bir deri yelek giyyordu. Sanırım Koko 1969’da Woodstock’ta yaşamak istiyordu.

Sonunda tayt olabilecek kadar ince ve esnek bir deri pantolon ve bol, hafif şeffaf bir üst üzerinde karar kıldık.

“Seni siyah olmayan bir şey giymeye ikna edebileceğimi umuyordum,” dedi Koko, suratını asarak.

“Duke’un beni tanımasını istiyorum.” Kendimi aynada inceleyen hâlâ tam olarak emin değildim. “Bu üstün altına bir şey giymeme gerek olmadığından emin misin?”

“Hayır, mekân karanlık olacak. Hem asıl mesele de bu zaten...” Koko göz kırptı. “Neredeyse görebildiklerin...”

Merdivenlerden inerken büyükannem kaşlarını kaldırmayacak kadar nazikti. Bu konuda zaten pek özgüvenli değildim.

“Saçını fırçalamışsın,” dedi, daha önce hiç yapmadığım gibi. “Ve dişlerimi.”

“Vay canına, bu gerçekten bir randevu.”

“Ha ha,” dedim ama aslında gülümsüyordum.

Büyükannemin eski guguklu saatinde dakikalar geçiyordu.

Duke gelmeyecek diye paranoyak olmuştum. Evet demem için çok uğraşmıştı ama gözüm sürekli camdaydı.

Eski motosikletini duyduğumda kalbim küt küt atarken midem kasıldı.

“İşte, geldi!” diye bağırdı Koko. “Dansta görüşürüz!”

Koko, tek gerçek aşkı için uyanık kalmayı tercih ederek hemen harekete geçti. Üzerinde parlak bir pantolon ve eskiden ipek bir eşarp olan bir üst vardı. Koko, kot pantolon ve flanel denizinde bir disko topu gibi görünse de umursamazdı; ilgi için yaşıyordu.

Keşke süper gücüm görünmezlik olsaydı. Özellikle de şu anda, Duke’un botları yürüyüş yolunda tıkrırken.

Kapıyı nazikçe çaldı ama normalde içeri yürüyerek gelirdi.

“Neden kapıyı çaldın, ucube?” dedi Koko, kapıyı açarken.

Nedenini bilse de ona takılmadan duramadı.

Duke gergin ve kendine hiç benzemeyen bir halde içeri girdi. Saçları açıktı ama düzgünce geriye taranmış, yeni tıraş olmuştu. Üzerinde daha önce giydiğini hiç görmediğim inci çıtçıtlı siyah bir gömlek ve yırtıksız koyu renk kot pantolon vardı. Sadece eski botları aynıydı.

Kovboylarla yaptığı kavgadan kalan solgun izlerle ve kaşında ve çenesinde yeni kesiklerle kaplıydı, ancak yeni kestiği tırnaklarına varana kadar baştan ayağa bakımlı ve temizdi.

Birbirimize bakarken gerginliğim yüzüne yansyordu.

“Hazır mısınız?” dedi.

Buna “evet” demem mümkün değildi.

Aslında ağzım çok kuru olduğu için hiçbir şey söyleyemedim, bu yüzden sadece başımı salladım.

“O bisiklette içki olmasın!” dedi büyükanнем sert bir şekilde.

“İçkiden nefret ediyorum,” diye hatırlattı Duke ona.

“O zaman bana daha fazla kalır!” diye cıvıladı Koko. “Melby beni eve bırakacak.”

Melby yerel polis memuruydu. Aslında Koko’yu fazla içki içip milleti rahatsız ettiğinden nezarethaneye götürmesi gerekirdi ama ona, onu televizyonda gören herkes gibi büyük bir hayranlık beslediğinden onun Uber’i gibi davranıyordu.

Duke’u motosikletine kadar takip ederken bir randevuda olduğumuz için nasıl konuşmam gerektiğini merak ediyordum. Bir yandan bunu kabul etmeseydim diye düşünürken öte yandan korkunç derecede beklenti içindeydim.

Duke kaldırımında durdu, geldiğinden beri sadece ikinci kez gözlerime bakıyordu. “Sen...”

“Ne?” diyerek gülümsedim, midem kasılıyordu.

“Mikroplarından arınmış görünüyorsun.”

O sırtınca ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

“Sen de,” dedim. “Sanırım ellerini hiç bu kadar temiz görme-miştim.”

“Tel fırçayla ovaladım.”

Motosikletinin arkasına binlerce kez binmiş olsam da sele-ye tırmanıp kollarımı beline doladığımda farklı hissediyordum. Motor çalıştığında titreşim uyluklarımdan yukarı doğru yayıldı. Aynı uğultu Duke’un vücudunu da sarsıyordu. Yanağımı sırtına bastırdım, ta ki sonunda aynı frekansta olana kadar.

Akşam havası oldukça soğuktu. Duke’un saçları alnımı gıdık-lıyor, sırtından sıcaklık ve koku yayılıyordu.

Kültür merkezinin ışıkları yanıyordu, dans çoktan başlamış-tı. Çift kapılar ardına kadar açıldı, sahnedeki grup yüksek sesle şarkılarını söylerken dansçılar çizmelerini sahneye vuruyordu.

Duke motorunu park edip elini uzattı. “Hazır mısın?”

“Evet. Hadi, içeri girelim.”

Elimi avucuna bıraktım.

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde içeri girmek sanki çılgın atıyormuşum gibi hissettiriyordu. Yemin ederim, yüzlerce kişi başını çevirip bakıyordu.

Ya da belki de sadece Duke’un amcası Gatlin bakıyordu. Bana öğle vakti kasabasına giren bir sığır hırsızına şerifin bakacağı türden bir bakış atıyordu. Birasından uzun ve yavaş bir yudum alırken tüm yol boyunca gözlerini benden ayırmadı.

“Amcan benden nefret ediyor,” dedim Duke’a.

Duke omzunu silkti. “Benden de nefret ediyor. Ve çocukları-nın çoğundan.”

İçeceklerimizi aldık; bana rom ve kola, Duke’a su çünkü o gerçekten alkolden nefret ediyordu. Ağabeyi ve iki kuzeni dans gecesi kamyonetleriyle şarampolden yuvarlanmışlardı. Sadece Gatlin’in oğlu Arnie hayatta kalmıştı.

Sinirlerime iyi geleceğini umarak romumu yudumladım. Gerçekten Duke'un vücudunun o gömlekle ne kadar iyi görüldüğünü fark etmeye başlamıştım. Üst çıtçıtlı açılmıştı, boynunun hemen altında gözlerimi tekrar tekrar çeken çıplak kahverengi bir üçgen ortaya çıkıyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye sordum.

"Evet."

Duke zamanının yüzde doksanında öfkeli görünürdü ama gülümsediğinde güneş gibi ışıldardı. Bacaklarım güçsüzdü ve titriyordu, üstelik bunun sebebi tek bir içki değildi.

Dans pisti tıklım tıklımdı ve sıcaklık çok yoğundu. Duke normalde dans ettiğimizden çok daha yakın duruyordu. Bu gece her şey farklıydı, özellikle bana dokunma şekli. Eli sırtımın alt kısmına, sonra kalçama kaydı. Dudaklarımız sadece birkaç santim uzaktayken gözlerimin içine bakıyordu.

Daha önce böyle dans etmemiştik, ama sanki dans ediyormuşuz gibi hareket ediyorduk. Kontrol Duke'teydi, beni daha da yakına çekip uyluğunu benimkinin arasına sokuyor, her sallandığımızda ısı ve sürtünme yaratıyordu.

"Dün gece seni rüyamda gördüm," dedi kulağıma alçak sesle.

Ben de Duke ile ilgili birkaç rüya görmüştüm.

"Ne yapıyorduk?" diye fısıldadım.

"Sana göstermemi ister misin?"

Bütün vücudum yanıyor, cildimin her santimi sahnedeki davulların ritmiyle titriyordu. Duke'un kokusu ciğerlerimi istila ediyor, tarçın ve dizel boğazımda yanıyor, başımı döndürüyordu.

Korkuyordum. Aslında çok korkuyordum. Ama bu sefer korku öfkeye dönüşmüyordu. Duke beni sakinleştiriyordu. Kalçalarındaki elleri beni sabit tutuyor, gözleri benimkileri inceliyordu. O benim en iyi arkadaşım ve ayrıca tüm lanet dünyamdı.

Kaçmak yerine ona yaslandım ve Koko'nun incecik bluzunun üzerinden göğüslerimi göğsünde hissetmesine izin verdim.

Dudaklarım kulağına değene kadar çenemi yukarı kaldırdım.

"Bana *tam olarak* rüyada ne gördüğünü göstermeni istiyorum."

Duke'un parmakları kalçalarımına saplandı. Barut kadar siyah gözleri loş ışıktaki parlıyordu.

Beni dans pistinden çekip çıkardı ama açık çift kapıdan değil. Bunun yerine beni kültür merkezinin arkasına, sonra da bizi ahırların yanından geçen tavşan yuvası koridorlarına götürdü.

Ahırlarda şu anda hiçbir hayvan yoktu, çoğunlukla turistlere el işi gösterileri için kullanılıyordu. Ama güzel kokulu samanlarla doluydu ve Duke beni o samanlara doğru savurdu.

Üstüme atladığında yuvarlandık, sanki binlerce kez güreşmiş gibi ama bu sefer yeni bir yoğunlukla.

İkimiz de üstte olmak için can atıyormuşuz gibi mücadele ettik ama Duke benden daha güçlüydü ve bu gece kendini tutmuyordu. Beni samanların içine hapsedip parmaklarını bileklerime geçirdi. Birden dudaklarıma atıldı. Sıcaklık ve ıslaklık beni şaşırtmıştı. Dilim ve dudaklarım havai fişeklere dönüşüyor, beynimi renkli ışıklar doldururken çıtırdayıp patlıyordu.

Müthiş bir tadı vardı, her güzel koku ve her güzel his sanki Pop Rocks'a yoğunlaştırılıp dilimin üzerine serpilmiş gibiydi.

Sanki fazla zamanımız yokmuş gibi ellerini vücudumda cılgınca gezdiriyordu. Ama o saniyeler uzuyor ve kimse bizi rahatsız etmeye gelmiyordu. Samanların içine gömüldük, samanlar ve dikenli noktalar Duke'un yumuşak ve sıcak teninin tam tersiydi.

Elleri bluzumun altına kayarak göğüslerimi avuçladı. Her dokunuş kalbime giden bir bağlantı kablosu gibiydi. Nefes nefese kalırken kendimi ona doğru bastırıyordum, uyluğu benimkilerin arasındaydı.

İlk kez memelerime dokunuyordu, dahası ilk kez *biri* onlara dokunuyordu. Eriyormuşum gibi hissediyordum. Kalbim hızla çarparken ellerinin arasında hamur gibiydim.

Ellerimi gömleğinin altına sokup sert kaslarını saran pürüzsüz teninde gezdirdim. Meme uçları benimkiler gibi sertti ama o kadar küçüktü ki parmaklarım üzerlerinde kayıyordu. Karnı bir kas dalgasıydı, sonrası elimi aşağıya, kot pantolonunun içine çeken bir delta gibiydi.

Parmaklarımı kemerinin altından, iç çamaşırının nemli sıcaklığına kaydurdum. Gergin bir şekilde aletini yoklarken ne kadar uzun olduğunu tahmin ediyordum ve avucumu doldurduğunda hem rahatlamış hem de ürkmüştüm.

Duke ona işkence ediyormuşum gibi inlese de üzerime biraz daha abandı, aleti tereyağı gibi yumuşak teninde çelik gibi sertti. O inleme beynimde kötü bir nabız gibi atıyordu.

Aletini kavrayıp baştan sona okşamaya başladım.

Duke elini saçıma dolayıp beni öperken açlığını gizlemiyordu. Aletini her sıktığımda, dilini ağzıma sokuyordu.

Aletin başı ıslanmıştı. Avucum kayganlaşınca boylu boyunca penisini sıvazlamaya başladım. Duke beni samanların içine bastırırken dili ağzımın derinliklerini keşfediyordu; ciğerlerinden çıkan nefes sıcak, zengin ve baş döndürücüydü.

“Seni tatmak istiyorum,” diye inledi.

“Beni tadıyorsun.”

“Böyle değil.”

Ne demek istediğini tam olarak anlamadan vücudumdan aşağı kayıp deri pantolonumu açarak bacaklarımdan aşağıya indirdi.

Altımdaki iç çamaşırı, danstan ve diğer her şeyden dolayı ıslandığı için kadınlığıma yapışmıştı.

Duke parmaklarını kalçalarındaki lastiğin altına geçirip bana baktı.

Dudaklarımı yaladım. Titriyordum. Kalbimin her atışında tüm vücudum titriyordu.

Duke yavaşça iç çamaşırımı çıkardı.

Serin hava ıslak kadınlığımın dudaklarını öptü.

Açıktaki kalan tenimin her milimetresini hissedebiliyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar çıplaktım, her anlamda fikrini önemseyemediğim kişinin önünde hem de.

“Çok güzelsin,” dedi Duke.

Daha önce bana güzel olduğumu söylememişti.

Ama yüzüne baktığımda yalan söylemediğini anladım. Bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum.

Adeta tapınıyormuş gibi uyluklarımın arasına diz çöktü. Nazik ve sıcak elleri uyluğumdaydı. Sonra eğildi ve ağzını yumuşakça kadınlığıma bastırdı.

Dudakları kadınlığımdayken sıcak nefesi tenimi gıcıklıyordu. Diliyle beni yalamaya başladığında oracıkta eridiğimi hissettim. Dili, beynimi ıslatan, bunaltıcı hissettiren bir şekilde, kadifemsi derecede ıslaktı. İnlerken, bedenimi bir yay gibi gerip kadınlığıma ona doğru bastırırken kendimi kontrol edemiyordum.

Ellerim çaresizce samanların içinde geziniyordu. Kalçalarımı sıkıca tutarken onun kavrayışında kilitlenmiş bir şekilde kıvrılıp duruyordum. Çok fazlaydı ve dayanamıyordum; bu maksimum, maksimum, daha fazla, daha fazla, daha fazla hissiydi. Hiçbir kesinti yoktu, hazda hiçbir azalma yoktu. Bu his çok fazlaydı, dayanabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlaydı. Soluğum kesiliyor, çılgılık çılgılığa kalıyordum.

Dilinin her hareketini ve dokunuşunu hissediyordum ama orada ne yaptığını asla söyleyemezdim. Sıcak dalgalar beni sa-

rarken dirseklerimin üzerinde doğrulup inledim, sonra iki elimi de saçlarına daldırıp onu kendime daha sıkı bastırdım, başım dönerek çaresizce samanların üzerine geri düştüm.

Beni yerimde tutarken elleri kalçalarımın, ağzı uyluklarımın arasında amansızca dolaşıyordu. Kendime dokunduğum zamana hiç benzemiyordu, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Onlar küçük çırpınışlardı, bu tam bir döngüydü.

Uyluklarım kulaklarının etrafında kasılıp titriyordu; mırıldanıyor, yalvarıyor ve ona tekrar tekrar ne kadar iyi hissettirdiğini söylüyordum.

Gözleri ışıldayarak bana bakıyordu, hiçbir şey için durmama-
cağını çok iyi bildiğim o bakışla.

Durursa ölebilirdim.

Durmazsa da ölebilirdim.

Titriyor, kendimi yüzüne doğru bastırıyorken iki eliyle başını tutuyordum. Dilini ağzıma sokmuş gibi içime soktuğunda adeta bir silah gibi patladım.

Tek bir atış değil, karnımdan bacaklarıma kadar yayılan birçok, çağlayan nabızdı. Islaklık akıp giderken tüm kemiklerimi kaybetmişim gibi bedenim gevşiyordu.

Duke ıslak ağızıyla ve misk kokusuyla dudaklarımdan öptü.

“Rüyamdakinden bile daha iyi,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Penisi sert ve yakıcı bir şekilde kalçamı yokluyordu.

Duke onu tutup şişmiş kadınlığıma doğru yerleştirmeye başladı.

“Bekle,” dedim soluk soluğa.

Duraksadı. Dirseğine yaslanıp yüzüme baktı.

Bedenim bunu istiyordu. Sanırım beynim de. Ama hâlâ çok korkuyordum.

Bu, geri adım atamayacağınız bir sınırdı. Bir kere seviştikten sonra artık sadece arkadaş olmayacaktık. Sevgili ya da eski sevgili olacaktık. Ve Duke ile benim aramda ne olaksa, eylül ayında yüz kat daha kötü olacaktı.

“Seni kaybetmek istemiyorum,” diye söyleyiverdim.

Duke vahşi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Şu anda buradayım. Ve sen beni kaybedeceksin. Okula gittiğinde, beni kaybedeceksin.”

“Okula gitmiyorum.”

Duke şaşkınlığını göstermese de başını hafifçe yana yatırdı. “Ne?”

“Okula gitmiyorum,” diye tekrarladım. “Ama eylül ayında gidiyorum. Biriktirdiğim parayı alıp babamı kimin öldürdüğünü bulacağım ve onlara bunun bedelini ödeteceğim.”

Duke bana Raylan’dan çok farklı bir şekilde baktı. Raylan’ın ne söyleyeceğini asla tahmin edemezdim. Duke’un ise gözlerindeki niyeti görüyor ve bunun sertleşmesini izliyordum.

“Seni istiyorum, Bo,” dedi. “Ve senin bir parçanla yetinmeyeceğim. Artık değil.”

Ailem inatçı olduğumu mu düşünüyordu?

Duke’u tanımıyorlardı.

Onu uzaklaştırırsam giden o olacaktı. Ve onu bulamayacağım bir yere gidecekti.

“O zaman al beni.”

Bacaklarımı iki yana açtım ve gözlerinin içine bakarak olacıkları bekledim.

Şimdi tereddüt eden Duke’tü. Gözleri vücudumdan aşağı inip yüzüme geri döndü. Sonra açlık yüzünü ele geçirdi. Gözleri kararıyor, dudakları aralanıyor ve üzerime doğru eğiliyor, penisini bir kez daha bana yaslarken beni derinden öpüyordu.

Yoğun sıcaklığı, sanki hiç açılma yokmuş gibi hissettiğim yere baskı yapıyordu; en hassas yerim gerilip esnedi ama sadece biraz, sanki direniyor gibiydi. Derin nefes alarak rahatlamaya çalıştım. Nefesler sadece ciğerlerimi Duke'un kokusuyla dolduruyor, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Ona yaslanmamı sağlayan derin, zonklayan zevkten kan ter içindeydim ama esneme neredeyse dayanamadığım bir yırtılmaya dönüşüyordu. Penisi içimde, parça parça dürtüyor, beklediğimden daha uzun sürüyordu. Zaman mı yavaşlıyor yoksa beynim mi hızlanıyordu?

İki ateş arasında gibiydim ama daha fazlasına ihtiyacım vardı ve aldıklarımı zar zor kabullenebiliyordum. Kollarımı sırtına dolarken yüzümü boynuna gömdüm ve uyluklarım kalçalarına dolandı.

Duke ilk başta kararlı ve nazikti ama içime kayan her bir santiminde ateşli bir inilti duyuluyordu ve kolları etrafıma dolanmış bir şekilde, eli başımın arkasını kavrayarak daha fazla güçle ileri geri hareket ediyordu. Kulağıma doğru çıkardığı sesler beni çılgına çeviriyordu.

Kalçalarımı sallarken bacaklarımı iyice açtım, tüm vücudum bir tel gibi gerginken elimden geldiğince rahatlamaya çalıştım. Sonunda aleti içeri kayıp içimde derin bir yuvaya yerleşirken tek vücut halindeydik. Gözlerinin içine baktığımda bir an için evren durdu.

Sonra dans ettiğimiz zamanki gibi aynı rahat zarafetle birlikte hareket etmeye başladık. O yavaşça ileri doğru itiyor, ben aynı hızda sallanıyordum; bedenlerimiz ve hatta nefes alış verişlerimiz bile birbirine uyumluydu.

Daha önce bundan daha huzurlu veya güçlü bağ gibi bir şey hissetmemiştim; aynı anda aynı zevki paylaşan iki kişi. Birbirinin üzerine renkli cam paneller gibi uzanan iki ruh.

Uzun sürmedi; bu Duke'un ilk seferiydi, tıpkı benimki gibi. İçim hassastı ve o içeri girmeden önce bile patlamaya hazır bir şekilde zonkluyordu ama onu bu kadar mükemmel yapan da buydu. Hiçbir engel, beklentinin sonsuz ağırlığını, binlerce çalınmış bakışı, ellerimizin birbirine değdiği anları, hediyelerden çok daha fazlası olan hediyeleri, ona ve başka kimseye güvenilemediğim zamanları kaldıramazdı.

Çok uzun zamandır bekliyorduk.

“Dayanamıyorum,” diye soluk soluğa kaldı Duke.

Sıcak, ıslak nabzını hissediyordum ve bedenim de onunla birleşen zevk dalgalarına aynı şekilde tepki veriyordu, ta ki aynı gelgitte sörf yapana kadar. Birlikteydik ve samanların üzerinde soluk soluğa, ter içinde ve birbirimizin kollarında bu zevk dalgalarını kucaklıyorduk.

Dünya Fuarı Parkı'nda yürüyüş yapıyor, kardeşim ve Riona'yı havaalanından almam gereken zamandan önce vakit öldürüyordum. Raylan dün Riona'yı getirmek için Chicago'ya uçmuştu, bu da onun ne kadar gözü dönmüş olduğunu tam olarak gösteriyordu.

Bana uçuşlarının geciktiğini mesaj atmıştı ama sonra telefonumun şarjı bitti, bu yüzden şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Dün gece şarj etmeyi unutmuştum, sanırım bu bakireliğimin bozulmasının bir yan etkisiydi.

Ya da belki Duke'un çok garip davranmasının bir yan etkisiydi.

Eve giderken ikimiz de sessizdik. Birlikte evime kadar arabayla gitseydik konuşabilirdik ama beni sadece Grady'nin kamyonuna kadar bırakmıştı.

İçeri girmeden önce beni bir kez daha öptü ama o bile kısa ve garip bir şekilde uzaktı, sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi.

Tam da kaçınmaya çalıştığım şey buydu. Şimdi kadınlığım ağrıyordu ve yolun kenarına atılmış yarı dolu bir çöp poşeti gibi hissediyordum.

Bu sabah beni arayacağını düşünmüştüm. Ya da en azından mesaj atacağını.

Güneş Küresi'nin etrafında dolaşırken yüzüm asıktı. Dün gece yaşadıklarımızı hatırlamamaya çalışıyordum.

Bu bir daha asla olmayacaktı. Başından beri bir hataydı, biliyordum.

Bir karahindibaya tekme attığımda şişkin başı patladı ve tohumları çimlere saçıldı.

"Bu ben mi olacaktım?" dedi bir ses kulağıma.

Çıglık atıp arkama döndüm ve Duke'un göğsüne bir yumruk attım. "Bunu *yapma!*"

Duke ellerimi kavradı. Elleri sıcak ve güçlüydü. Başparmaklarını avuçlarıma bastırıyordu.

"Nerelerdeydin?" dedim huysuz bir tavrıyla. Göğsüm sıkıştığından gözlerinin içine bakamıyordum.

"Birkaç şeyle ilgileniyordum," dedi Duke. "Biz gitmeden önce."

Ona boş boş baktım. "Biz gitmeden önce..."

Duke başını iki yana salladı. Saçlarını bugün arkadan bağlamıştı, yüzü zayıf ve sert görünüyordu. Ama bana bakarken gözlerinde yumuşak bir ifade hâkimdi.

"Bo, bazen hayatımın her lanet gününü seninle geçirmeme rağmen beni hâlâ hiç tanımadığını düşünüyorum. Nereye gidersen git peşinden gelirim. Ama Vanderbilt'e değil. Çünkü kabul edilmedim."

Göğsümün etrafındaki demir mengeneler çözülerek sıcak hava balonu gibi genişledi. “Vanderbilt’e mi başvurdun?”

“Sen bunu yaptığın anda,” diye itiraf etti Duke. “Ama sanırım matematiğe daha fazla dikkat etmeliydim. Ya da yüzmeyi öğrenmeliydim. Bensiz oraya gitmeni düşünmek beni mahvetti.”

“Sensiz oraya *asla* gitmeyecektim.”

“Ama bensiz bir intikam görevine gideceğini mi düşünüyorsun? Asla.”

Duke beni yakalayıp sertçe öptü.

“Bensiz *hiçbir yere* gitmiyorsun, Bo. Şimdi değil, asla.”

Damarlarımı saran vahşi bir mutlulukla ona baktım.

Sonra kollarımı ona dolayıp onu sertçe öptüm.

